

ÖLÜMCÜL TAHTIN SENFONİSİ

E. J. MELLOW

MARTI

Hırsızlar Krallığı, Aadilor diyarında büyü ve kargaşanın yuvası olan gizli bir yerdi. Ölümcül büyücü üçlüsü Mousai, krallığın münzevi hükümdarı Hırsız Kral'a hizmet ederken halka ceza ve zevk dağıtıyordu.

Arabessa Bassette, Mousai'ın lideriydi ve yeteneklerini kullanırken kontrolünü asla yitirmezdi. Ancak o irade maskesinin arkasında kendi yolunu çizme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Babasının sağ kolu, çocukluğundan beri âşık olduğu Zimri D'Enieu'yla çalkantılı bir ilişkiye sahipti. Hırsız Kral'ın tahtı için karşısına çıkan beklenmedik bir davet onu ölümcül bir rekabetin içine sürüklediğinde soğukkanlılığını yitirdi ve kendini imkânsız bir seçimle karşı karşıya buldu. En büyük aşkı ve en büyük hırsı arasında bir tercih yapmak zorundaydı.

Fakat Hırsızlar Krallığı'nda fedakârlıkların önemi büyüktü, güç peşinde koşmanın her zaman bir bedeli vardı. Kendi hayatının ve sevdiği adamın geleceği tehlikedeyken, taht için ödeyeceği bedele razı olup olmadığına karar vermesi gerekiyordu.

Aşkın saklı yerlerde bulunduğu ve en büyüleyici senfonilerin öldürücü notalar taşıdığı Aadilor dünyasına hoş geldiniz.
Müziğin zalimliğini dinlemeye
cüret edebilir misiniz?

MÜZİĞİN
ZALİMLİĞİNE
DİKKAT
ET

YAZAR HAKKINDA

E. J. Mellow, büyülü ve karmaşık kurgularıyla ünlü, ödüllü ve çoksatan bir yazardır. Eserleri birçok dile çevrilmiştir. *Buzzfeed ve Gizmodo* gibi sitelerin listelerinde yer alıp birçok Amazon kategorisinde bir numaraya ulaştı. Ayrıca *eLit Book Awards ve Next Generation Indie Book Awards*'tan da madalyalar aldı. E. J. Mellow, aynı zamanda kadınlara yönelik hayır kurumlarını destekleyen ve edebiyat temalı bir bağış toplama kuruluşu olan *She Is Booked*'un da kurucu ortağıdır.

E. J. MELLOW

ÖLÜMCÜL TAHTIN SENFONİSİ

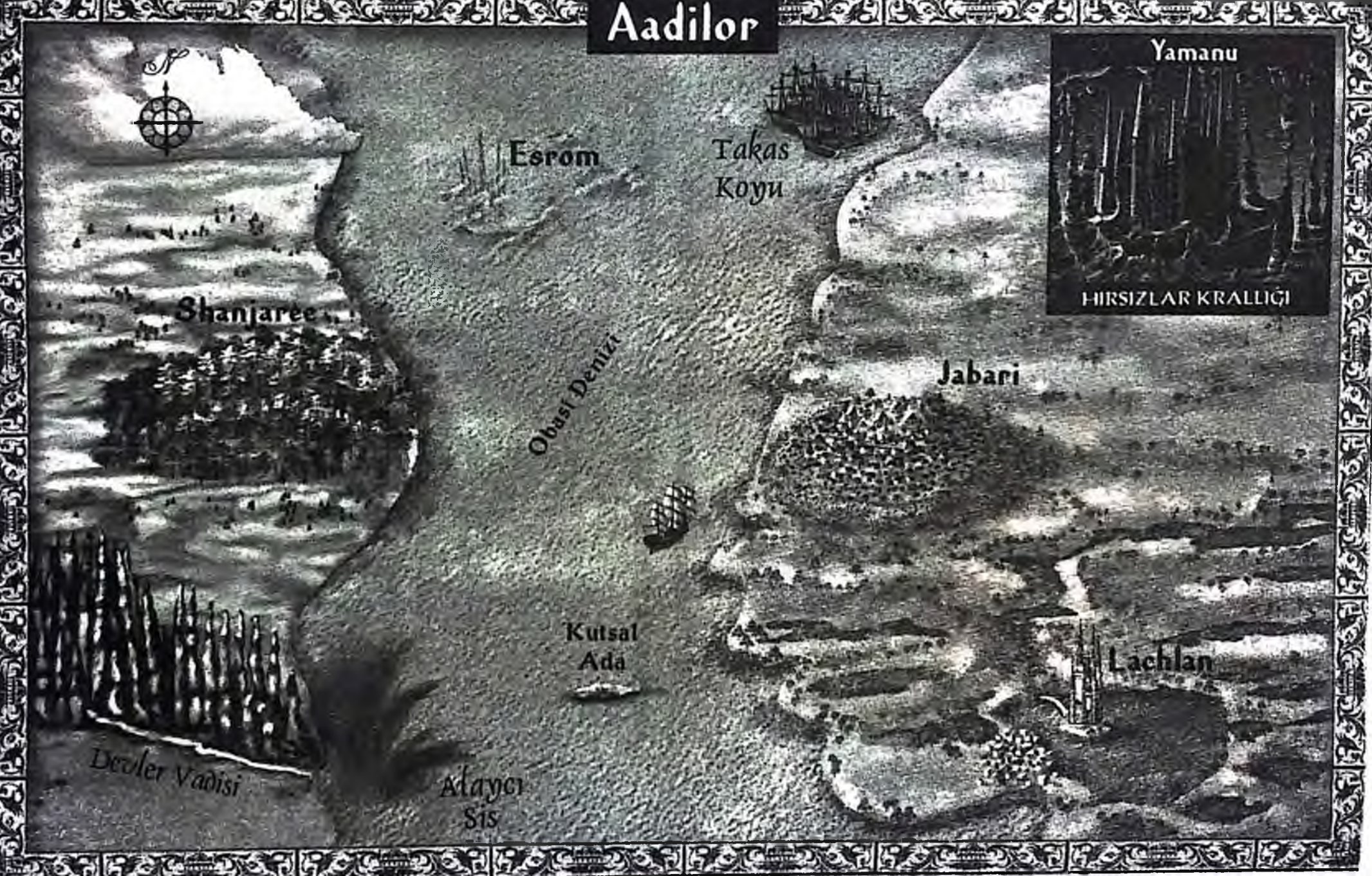

Çeviren: İdil Berfin Akın

MARTI

Bir başkasının canı için kendi kalbinden
vazgeçecek olan fedakâr kardeşim Alexandra için...

Kitap Kurdu

Aadilor
Yamanu
HIRSIZLAR KRALLIĞI
Esrom
Takas
Koyu
Shanjaree
Obasi Denizi
Jabari
Kutsal
Ada
Lachlan
Dediler Vadisi
Adaycı
Sis

Aysız gecede doğdu, üçlünün en büyüğü,
Ellerinde tutar gücünün anahtarını,
Müzik harekete geçirir onun hâkimiyetini,
Uyandırmak için tüketecek büyüyü.

Onun senfonisini dinlersen,
Onun senfonisini dinlersen.

Ağırbaşlı ve sakince yönetir,
Tüm hiddeti yüklenen kardeştir,
Ama tehdit eden olursa kralının arzularını,
Gösterir çabucak fırtınanın gazabını.

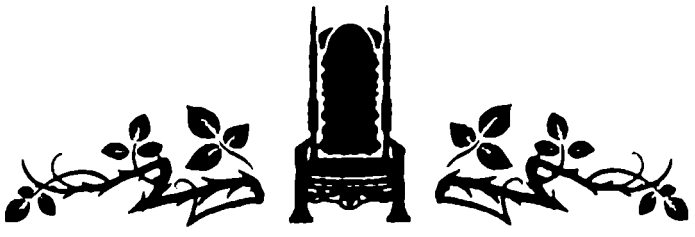
Onun senfonisini dinlersen,
Onun senfonisini dinlersen.

Onun şarkısına sarmalanmışsan dikkat et, çocuğum,
Müziğine çok yakınsan dikkat et.
Eylemlerini kendin seçtiğini sanabilirsin ama,
İraden artık onun hâkimiyeti altında,

Onun senfonisini dinlediğinde,
Onun senfonisini dinlediğinde.

-Achak'ın Mousai şarkısından

GİRİŞ

Yetim kaldığı gece, Zimri D'Enieu'ya bir kralla yaşayacağını söylemişlerdi.

Parlak oniks salonda ilerlerken uzuvlarının nasıl hareket ettiğini bilmiyordu, bütün vücudu çok ağırdı. Nasıl nefes almaya devam edebildiğini bilmiyordu çünkü ciğerlerindeki bütün soluklar koparılıp alınmış, ebeveynleriyle birlikte boğulmuştu. Annesi ona gözyaşlarının hiçbir şeyi değiştirmediğini öğretmiş olsa da dokuz yaşındaki Zimri, maskesinin ardında yüzünden süzülen yaşları durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu.

Annesi ve babası denizde kaybolmuştu.

İkisi birden. Kayıplardı.

Kaybolmuşlardı. İkisi de.

Algıladığı son sözcükler bunlar olmuştu. Ardından uzun boylu, mor gözlerinde yıldızları taşıyan bir figür gelip onu almıştı.

Adının Achak olduğunu söylemişti. Yüzünde maske yoktu, Zimri'ninki kadar siyah bir tene sahipti ama parlıyordu ve bu dünyaya ait olmadığı belliydi. Sürekli kadından erkeğe değişen bir bedeni vardı. Gece yarısında bir göleti dalgalandıran meltem kadar akıcı bir şekilde biçim değiştiriyordu.

Achak hem kız hem de erkek kardeşti, tek bedeni paylaşan iki zihinden oluşuyordu.

Zimri bu bilgiyi her şeyde olduğu gibi çabucak ve sessizce özümsemişti.

Hırsızlar Krallığı'nda büyüyenler gerçekliğin nadiren var olduğunu öğreniyordu. Zimri'nin çocukluğu da imkânsızlıklar ve çelişkilerle dolu geçmişti.

Şimdi olduğu gibi.

Hayatı dopdolu bir haldeyken yatağa girmişti ve uyandığında tamamen bomboş kaldığını gömüştü.

Kadife göz maskesinin altından süzülen yeni yaşları silerken geniş salonu inceledi. Pürüzsüz zeminden birkaç adımda bir keskin obsidiyen parçaları çıkıyordu. Ardından bu siyah taşlar tavandaki benzer çıkıntıların arasına sıkışarak son buluyordu. Zimri daha sonra sarayın iç kısımlarının dışarıdaki mağara krallığını, sarkıtları ve dikitleri yansıttığını öğrenecekti. Dışarıda yaşayan kostümlü sakinler, yanlarından geçenlere şüpheyle bakmak için sokaklara dökülüyordu.

Ne saklıyorsun? Senden ne alabilirim?

Ancak burada maskeli saray mensupları gölgeli köşelerden çıkıyor ve onun götürülmesini izliyordu.

Kralımızı nereden tanıyorsun? Senden nasıl bir şey alabilirim?

Dişler, pençeler, mücevherler, tüyler, oyulmuş kemikler gibi süslerin işlendiği elbise ve cüppe benzeri takımlar giyen kalabalık onları izlemek için döndü. Saraydaki küçük çocuktan ziyade yolu gösteren maskesiz yaratığa bakıyorlardı. Anlaşılan Achak, kaos ve ahlaksızlığın krallığında tanınmaktan korkmuyordu. Bunu yalnızca en umursamaz ya da en aptal kişiler yapardı. Ancak Zimri bu yaratığın iki seçeneğe de uymadığını sezebiliyordu. İkizlerden tehlikeli bir özgüven yayılıyordu. Maskesiz ve kostümsüz olmalarının sebebi, bu gizli dünyadan saklayacak hiçbir şeye sahip olmamalarıydı.

İkizlerin ilgisiz bakışları, *Burada çoktan görmediğimiz ya da yapmadığımız bir günahkârlık yok*, diyordu.

Zimri kılavuzunun arkasından ilerlerken titredi, Achak'ın dünya dışı gücünü kolayca sezebiliyordu. Yaratığın sarayda tanındığı oldukça açıktı. Soylu hırsız hanelerinin pek çoğunda olduğu gibi, D'Enieu ailesi de sarayda tanınıyordu ancak mensuplarının kimliği bilinmezdi.

Bir keresinde onu uykusuna yatırırken, *Bizim krallığımızda bir insanın ünü ve kimliği paha biçilmezdir, oğlum,* diye açıklamıştı babası. *İkisi genelde birbiriyle bağlantılıdır. Fakat bunun en iyi yanı, kostüm değiştirerek yeniden doğabilmemizdir. Yarın, bu gece olduğundan tamamen farklı birine dönüşebilirsin.*

O zaman bunlar kulağa harika ve heyecan verici geliyordu. Ama ikizlerin peşinden ilerleyip bakışlarını onu açlıkla izleyen kalabalığa, bu tuhaf yerdeki yabancılara çevirirken düne geri dönebilmeyi diliyordu. Böylece hâlâ ebeveynleri yanında olan o çocuk olabilirdi.

Bir saray mensubu, "Bu küçük balık oldukça lezzetli görünüyor," dedi tiz bir sesle. Boncuklu başlığının altından ona bakmak için eğilirken yalnızca yeşil gözleri açık bir şekilde görülebiliyordu.

Bir başkası, "Eğlence için mi getirildi, Achak?" diye sorarken uzun ve sivri tırnaklarını oğlanın omzunda dolaştırmaya başladı. Heyecan dolu merak duygusu, tatlı-ekşi bir kokuyla bedeninden yayılırken küçük çocuğun gerilmesine sebep olmuştu. Henüz büyü konusunda acemi olsa da kayıp tanrıların lütfuna layık görülmüştü, Zimri insanların duygularını okuyabiliyordu. Hisler ona kokular şeklinde yansıyordu. Keder ve öfke diğerlerine kıyasla hep daha çürümüş kokuyordu, mutluluk ve umut ise daha çiçeksi aromalarla ortaya çıkıyordu.

"Kral için burada," dedi Achak. Adımlarını hiç yavaşlatmamıştı. "Senin olmayan bir şeye dokunmasan iyi olur."

İki saray mensubu da geri çekildi, başlarını eğip özür dilediklerı sırada korkularının ekşi et kokusu etrafa yayılıyordu. Fakat Achak'ın uyarısı sarayın dikkatini daha çok çekmişti. Uğultular saman alevi gibi hızla bütün salonu ele geçirdi. Kalabalığın dikkati şimdi yalnızca çocuğun üzerindeydi, salon fesatlığın keskin kokusuyla doluyordu.

Çoğu küçük çocuk, böyle canavara benzeyen kişilerle dolu bir ortamda dehşete düşebilirdi fakat Zimri için buradaki her şey tanıdıktı. Benzer kişiler, her gün evinin alt katlarına gelip gidiyordu.

Ebeveynlerini ve kulüplerini hatırladığında derin bir ağrı kaburgalarını sıktı, boğucu bir sızı hissetmeye başlamıştı. *Kayıp. İkisi de kayıp.* Etrafta dolaşan bakışlarını yere indirip hareket eden ayaklarına, altındaki siyah zemine ve yetim kalmış bedeninin yerde dalgalanan yansımasına baktı.

Gözlerine daha fazla yaş dolarken, *Macabris'e ne olacak?* diye düşündü.

O da ebeveynleri kadar kolay bir şekilde kaybolabilir miydi?

Büyüsü içinde sessizce ağladı. *Evet. Bizim kadar kolay.*

İçi kederle dolmuştu. *Evet*, diye onayladı Zimri. *Benim kadar kolay.*

Yasında ve geleceğin bilinmezliğinde boğulurken başını yerden kaldırmadı. Achak onu iki tarafında devasa taş muhafızların bulunduğu geniş ve ağır kapılardan geçirip taht odasına getirmişti.

Aynı kum düşümünde, baskıcı bir ısı dalgası paltosunu aşıp onu sarmaladı. Zimri mağaraya benzeyen odanın içinde birikmiş kadim büyünün etkisiyle titredi. Turuncu bir ateşle kaynayan lav nehri, uzun bir patikanın iki yanından akıyordu. Patika tahtın karşısına yaklaştıkça daha da daralarak zihindeki şüpheyi arttırıyordu. *Burada olmak istediğine emin misin?*

Hayır, diye düşündü Zimri. *Evde olmak istiyorum.*

Yatak odasının penceresinden sivri yapılı sarayı izleyerek ve içerideki kralı merak ederek çok kum düşümü geçirmişti fakat bu gece içindeki ilgi tamamen tükenmişti. Sadece imkânsızı istiyordu. Evinin oturma odasına, annesiyle babasının yanma dönmek; Macabris'te geçirdikleri geceyle ilgili konuşmalarını dinlemek istiyordu. Belki ebeveynleri kötü şöhretli misafirlerden, parmaklarının ucundaki borçlardan bahsederdi. En azından, şu anda hâlâ hayatta olurlardı.

Ama öyle değillerdi.

Asla da olmayacaklardı. Buğu bencildi ve ölülerden kolay bir şekilde vazgeçmezdi.

"Yaklaş." Onlarca uğultuya karışan ve etrafta yankılanan bir ses, Zimri'nin tekrar taht odasına odaklanmasını sağladı. Achak yanından ayrılmış ve Hırsız Kral'ın önünde kalacağı şekilde onu salonun ortasında bırakmıştı.

Evinin hükümdarına ilk kez bakan küçük çocuk alev alev yanan bir korkuyla doldu. Kral hakkında bir sürü hikâye vardı, pek çoğu acımasız ve korkunçtu. Ancak nereden geldiğine dair söylentiler Artık Yok'ta kaybolmuştu. Artık anlatılmayan öyküleri toplayan boşluk bu bilgileri yutmuştu. Ne var ki, kralın geçmişi halk için önemli değilmiş gibi görünüyordu. Zimri'nin ebeveynleri hükümdarlarından yalnızca saygıyla söz ederdi. Krallık sakinlerinin umursadığı tek şey, bu yerin hep olduğu gibi kalmasıydı. Aadilor'daki her yaratığa, ahlaksızlığa, tutkuya, günaha ve kayıp tanrıların lütuflarına kucak açmasıydı.

Krallığımız, Aadilor'un kalanına kaosun yayılmasını engellemek için var, demişti annesi. Evlerine dair öğretilerinden birinde sebebinden bahsetmişti. *Bu saklı mağara şehrimizin ötesinde dolaşırsan, Hırsızlar Krallığı'na dair korkunç ve acımasız sözler duyarsın. Birçok kişi burayı hiç ziyaret etmemiş ya da etmeyecek olmasına rağmen bizden nefret eder. İnsanlar bir şeyi anlamadıklarında, onlar gibi olma-*

yandan korktuklarında böyle davranırlar. Hayatlarının öyle güzel olmasının krallığımız ve kralımız sayesinde olduğunu bilmiyorlar. Hırsız Kral, Aadilor'un geri kalanının takdir edemeyeceği kadar vahşi bir dünyaya hükmediyor.

İşte o kral, Zimri'ye yaklaşmasını emretmişti.

Küçük çocuk bedeninde kalan son güçle öne doğru ilerledi, dikkatini hükümdarını sarmalayıp nabız gibi atan dumandan ayırmıyordu. Bunu da ona annesi anlatmıştı.

Kralımızın çoğunlukla dumanlar içinde oturduğunu biliyor muydun, canım? Annesi nedime elbisesinin tokasını takarken Zimri de yatağının üstünden onu izliyordu. Ebeveynleri saraydaki büyük bir etkinliğe hazırlanıyordu ve o sırada annesinin gücün kayıp tanrıçası Yuza'ya benzediğini düşünmüştü. Kadının siyahi teni altın tozla parlıyordu, başlığının batan güneşin ışınlarını andıran sivri uçları etrafa yayılıyordu. *Gerçek biçimini yalnızca güvendiği birkaç kişiye gösterir.* Annesinin göğsü gururla kabarmıştı. *Bir gün onu babanla benim gibi göreceğini biliyorum, oğlum.*

Zimri daha sonrasında kralın ona gösterdikleri konusunda annesinin neler diyeceğini merak edecekti.

Ama şu anda karanlık dumanın içinde kralın tacını, kolunu ya da omzunu seçemiyordu. Platformdan aşağıya yalnızca kralın insanı tüketen gücü akıyordu. Zimri lütuf sahibi olduğu için büyüyü görebiliyordu ve Görü'süyle gümüş dalların öne doğru uzandığını fark etmişti. Kralın parlak büyü dalları kolunu okşadı, boynunun etrafını sardı. Serin bir hissin öpücüğüydü, Zimri'nin kalbinde yaşıyor olabilecek o gücü hissediyordu. Buna karşılık büyüsü huzursuzlukla damarlarında kıpırdandı. *Saklanmalıyız,* diye inledi. *Saklanmalıyız.*

Zimri yalnızca dokuz yaşında olsa da kralının bölgesindeyken saklanamayacağını biliyordu.

Cesaretinin her zerresini topladı ve onu inceleyen büyüyü görmezden gelip kıpırdamadan durmak için elinden geleni

yaptı. Bir ömür geçmiş gibi hissettiği sırada gümüş parmakların geri çekildiğini fark ederek sakince nefesini verdi. Ne var ki, kral göğsünü yarıp geçen o kelimeleri söylediğinde ciğerlerindeki hava hızla ellerinden kayıp gitti.

"Bu gece ebeveynlerini kaybettin." His ya da merhamet taşımayan, yalnızca gerçeği yansıtan bir cümleydi.

Bu gece ebeveynlerini kaybettin.

Hayır! Zimri içi öfkeyle dolarken ellerini yumruk yaptı. *Yalan. Yalan söylüyorsun!*

"Böyle genç biri için kabul etmesi zor bir gerçek," diye devam etti kral. Sanki onunla benzer lütuflara sahipti ve çocuğun kalbinden geçenleri biliyordu. "Çok yaşlı olanlar için de zordur fakat bu durumu değiştirmez. Buğu'ya gitmeleri çok büyük bir kayıp."

Zimri titremesine engel olmak için altdudağını ısırdı, hayatının gerçekleri bir kez daha omuzlarına çökmüştü. Hiddeti çabucak yorucu bir kedere dönüştü.

"Ebeveynlerin benim sırdaşlarımdı." Duman bulutu, kralın her sözcüğüyle beraber zonkluyordu. "Briella ve Halson, Macabris aracılığıyla bu krallık için önemli işler yaptılar." Çocuğun bu bilgiyi özümsemesi için durdu, söylediği isimler yüksek salonda yankılanıyordu. "Burada büyüdüğüne göre, sırların kıymetini ve birinin gerçek kimliğini elinde tutmanın ne demek olduğunu anlıyorsundur. İkinci soylu hırsız hanesinden Zimri D'Enieu, ebeveynlerin müşterilerinin pek çoğunun kimliğini biliyordu. Ağır bir borçtan kurtulmak isteyenlerin ya da Macabris'te çalmaya ve hile yapmaya cüret edenlerin cezalarından kaçınmak için ödedikleri bedel buydu. Çok zekice bir işti, böylece ailen zamanla en yakın danışmanlarım oldu. Sonuçta bir hükümdarın krallığında olup bitenleri bilmesi gerekir. Ben bunları bilgiye sahip olanları etrafıma toplayarak öğrenmeyi tercih ediyorum."

Duruma rağmen küçük çocuk her sözcüğü açlıkla yutu-

yordu. Ebeveynleri, kralın bu sarayın dışındaki gözleri ve kulaklarıydı. En azından bunu yapan kişiler arasındaydılar.

Zimri arkasında duran ikizlere kaçamak bir bakış attı. Oğlanın bakışını yakalayan kadim yaratık keskin dişlerle sırıttı. *Evet, biz de bu krallıkta olup bitenleri görüyor ve biliyoruz. Daha fazlasını da.*

"Tüm bunları bir çocukla neden paylaştığımı merak ediyorsundur," dedi kral. Zimri'nin dikkati tekrar havada süzülen siyah buluta döndü. "Ama sorularına yanıt vermeden önce, benim soracağım üç şeyi yanıtlamalısın. Bu takasa girmeyi kabul ediyor musun?"

Zimri'nin büyüsü damarlarındaki beklentiyle birlikte kıpırdandı. Ebeveynlerini kaybetmek geleceğini nasıl değiştirdiyse, içinde olduğu kum düşümü de aynı şekilde değiştirecekti. Küçük bir çocuk olmasına rağmen bunu hissedebiliyordu.

Aldığı iki nefes boyunca cevap vermeden bekledi. Yıllar boyunca gördüğü dersler, hem kitaplardan hem de ebeveynlerinden öğrendiği şeyler zihnine doldu. Annesinin *senseer* lütuflarının bazı parçaları doğumda ona geçmişti. Bu krallıkta D'Enieu isminin tarihi ve ne anlama geldiği ona öğretilmişti. Temkinli, güçlü ve zeki. Zimri aile şöhretini sürdürmeliydi. *Ailemi gururlandırmalıyım.*

O anda bildiği tek şekilde hareket ederek lütuflarını kullandı. Büyüsünü havayı test etmesi için kanından dışarı iterken, *Hakikati bul*, dedi sessizce. Teninden yayılan nazik altın rengi büyü, karanlık dumana doğru ilerleyen açık renkli bir bulut gibiydi. Zimri, krallarının hissediyor olabileceği duyguları ve ondan yapmasını beklediği şeyi büyüsüyle anlamaya çalışıyordu. Annesi bunun nasıl yapılacağını ona öğretmeye başlamıştı. *Bir gün onları biçimlendirebileceksin*, diye açıklamıştı. *Daha fazla pratik yaptıktan sonra benim düşünceleri şekillendirebildiğim gibi sen de duygularla oynayabile-*

ceksin. En derin, en karanlık itirafları yüzeye çıkarabileceksin. Canım, öyle çok sır toplayacaksın ki... Bizim yerimize Macabris'i yönettiğinde çok gururlanacağız.

Zimri henüz manipülasyona dair ince becerileri bilmiyordu, bu yüzden büyüsü sakarca o yoğun ve aşılmaz güce çarpmıştı. Bir arayış içerisinde olduğu açıkça belli oluyordu.

Hırsız Kral boğuk bir sesle, "Cesaretini tebrik ediyorum, çocuğum," dedi gülerek. "Güçlerin konusunda potansiyelin olduğunu görmek güzel ama büyünün bu tahta karşı işe yarayacağını düşünmek saflık olur."

Zimri lütuflarım geri çekerken yanaklarının kızardığını hissediyordu.

Saflık.

"Bu hareketini, konuyla ilgilenmen olarak kabul ediyorum," diye devam etti kral. "Eğer kabul ediyorsan... Soru takasımıza başlayayım mı?"

Zimri yutkunarak başını salladı. "Evet, kralım. Kabul ediyorum."

"Çok güzel. Zimri D'Enieu, ailenin sarayımdaki yerini sürdürmek istiyor musun?"

Küçük çocuğun kalbi hızla attı, soruların bu konuda olmasını beklememişti. Fakat yanıt vermeden önce çok fazla düşünmesi gerekmedi. "Evet."

"En yakın sırdaşlarımdan biri olarak, Briella ve Halson'm konumuna yükselmek istiyor musun?"

Zimri bir ağırlığı yokmuş gibi hissediyordu, sanki ruhu bedeninden ayrılıp gitmişti. "Evet."

"Bu tahta ve açığa çıkaracağı sırlara sadakat yemini edecek misin?"

Bir duraksama oldu, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atarken annesinin sözcüklerinin bir kez daha etrafmı sardığını hissetti.

Bir gün onu babanla benim gibi göreceğini biliyorum, oğlum.

"Yemin ederim," dedi Zimri.

Hırsız Kral'ın etrafını saran yoğun duman, taht odasının içinde bir meltem esmiş gibi kayboldu ve ihtişamlı bembeyaz figürü ortaya çıkardı.

Oniks tahtın üstündeki insanı kör edecek kadar kudretli yaratığı izlerken küçük çocuğun ağzı açık kaldı. Kral inci, fildişi ve kaymaktaşı detaylarla süslenmişti. Işıltılı kostümünün altındaki teninin rengi görünmüyordu. Başlığı süslemeler konusunda ders olarak okutulabilecek kadar ince işçilikle yapılmıştı. Örgüler aşağı uzanarak kralın sakalının rengini gizliyor, maske başının tepesinde keskin kıvrımlı boynuzlara dönüşüyordu. Kralın göğsünün tam ortasında siyah dişlere sahip beyaz bir kafatası bulunuyordu. O dişler, küçük çocuğa bakan örtülü gözlerle aynı renkti. Hırsız Kral, "Öyleyse kanınla yemin et," diye emretti.

Achak yeniden onun yanında belirdi ve duyulan bir tıkırtının ardından güzelce oyulmuş gümüş renkli bir silindiri ortaya çıkardı. "Parmağını parlak uca koy, çocuğum."

Zimri denileni yaptığında parmağında keskin bir sızı hissederek nefesini tuttu. Elini geri çektiği sırada parmak ucunda biriken kızıl sıvıyı gördü. *Kan.*

Achak nesneyi cebine atarken, "Sır Çalan," diye açıkladı. "Artık istesen bile kralımıza dair gördüklerini birilerine söyleyemezsin."

Zimri bunu denemek için ağzını açsa da dili donuverdi, zihni bir anda tamamen boşaldı. Kralını tüm ihtişamıyla apaçık bir şekilde görebiliyor olsa da gördüklerini açıklayacak sözcükleri dillendiremiyordu.

Sızlayan elini huzursuzca göğsüne götürdü.

"Acıya alışsan iyi olur, çocuğum," dedi Achak. "Sabaha kadar öğreneceğin ve çalacağın daha çok sır olacak."

Zimri'nin korkusu artarken büyüsü karnında huzursuzca kıpırdandı. *Ne sırrı? Gerçekten öğrenmek istiyor muyum?*

"Bu gece tahtı memnun ettin," dedi kral. Keskin, yüksek arkalıklı sandalyesine yaslanırken kostümündeki detaylar balık pulu misali kıpırdandı. "Buğu'da yatan ebeveynlerini de memnun ettiğine eminim. Takasın sana ait olan kısmını onurlandırdığına göre, sıra artık bana geçti. Zimri D'Enieu, bu gece buraya çağrılmanın sebebi ebeveynlerinin kaybı sonrasında doldurulması gereken bir boşluğun ortaya çıkması. Bir gün o boşluğu doldurmak istediğini belirttin. Bu avantajlı bir durum çünkü ebeveynlerin başlarına bir şey gelmesi halinde, reşit olduğun zaman Macabris'in kontrolüne sahip olacağını vasiyetlerinde belirtmişlerdi."

Zimri'nin büyüsü hızlanan nabzıyla birlikte zonklarken oda sanki gözlerinin önünden silinip gitmişti. *Macabris senin olacak.* Göğsünde ufacık bir umut tohumu filizleniyordu. Henüz ebeveynlerine ve evine dair her şeyi yitirmemişti. *Macabris senin olacak... Reşit olduğunda.* Umudun yerini çabucak bir şüphe ele geçirdi. *On yıl. On yıl beklemem gerekiyor.*

Cesaretini toplayarak, "Peki bu sırada ne olacak?" diye sordu.

"Hazine İstifi, ebeveynlerinin bankası olarak kulübün sermayesini yönetecek," dedi kral. Eldivenli parmaklarıyla sandalyesinin koluna vurdu. "Fakat düşen kumlar, insanları ya da mekânları eski halleriyle tutmaya devam etmez. Efendisi olmadan geçecek on yıl, Macabris için çok uzun bir süre olur. Kulübün bir kısmı muhtemelen senin yerine yönetebilecek birine satılacak. Döndüğünde -eğer bunu yapmak istersen- bıraktığın gibi olmayacağı kesin. Ama endişelenme, Macabris aracılığıyla olmasa da sırdaşlarımdan biri haline gelmek için seçebileceğin çok yol var. Lütufların böyle bir göreve yönelik potansiyel gösteriyor."

Küçük çocuğun, yüce bir kralın karşısında azimle omuzlarını dikleştirmesini izlemek harika olmalıydı. "Ebeveynle-

rimin evini geri *alacağım*, ekselansları," dedi Zimri. Söylediği şeylere inanmayı umutsuzca istiyordu. "Yaptığımda da Macabris'in, ebeveynlerimin hep istediği gibi bir D'Enieu tarafından yönetilmesini sağlayacağım."

Kral örtülü bakışlarıyla onu inceledikten sonra başını salladı. "O günü sabırsızlıkla bekliyorum, çocuğum. Fakat bu gece oraya dönmeyeceksin. Benimle yaşamaya geleceksin."

Zimri gözlerini kırpıştırdı, kafası karışmıştı. "Ama... neden?" Uygunsuz bir yanıt olabilirdi fakat yetimler, krallarla birlikte yaşamaya götürülmezdi. Özellikle de Hırsız Kral söz konusuysa...

"Elinde kıymetli bir şey varsa onunla ilgilenirsin," diye açıkladı kral. "Karşında Hırsız Kral olarak oturuyor olabilirim ancak farklı türden bir tenim ve kemiğim de olduğunu yakında öğreneceksin." Boynuzlu başını yana eğdi. "Tabii şansını krallığımızın sokaklarında da denemek isteyebilirsin."

Panik çabucak küçük çocuğu ele geçirdi. "Ben... istemem, ekselansları."

"Öyleyse söylediğimi yapıp Achak'ı takip etmeni öneririm. Seni uyuman için şahsi bir odaya götürecek. Sabah pek çok şey göreceksin."

"Teşekkürler, ekselansları." Zihnindeki düşüncelerin delice döndüğünü hissederken yerlere kadar eğildi ve onu buraya getiren yaratığın peşine takıldı. Taht odasının arka tarafındaki kayalık duvarda bulunan gizli bir kapıdan geçtiler. Burada nefes almak daha kolaydı, karanlık koridorda yürürken etraf serindi. Yine de küçük çocuğun zihnini yatıştıramadı.

Üstüne bitkinlik çökmüştü, gözlerini yakıyor ve onları kapatması için yalvarıyordu fakat Zimri'nin bu gece uyuması mümkün değildi. Achak onu büyük bir yatak odasına getirmişti, çıtırdayan ateşin sıcaklığı kalın yorganı ve yumuşak yatağı ısıtıyordu. Her şey onu uykuya davet etse de küçük çocuk uyuyamıyordu.

Odada dolaştı, gün içinde yaşananları zihninden tekrar tekrar geçirdi. Artan paniğiyle birlikte büyüsü de sersemce damarlarında dolaşıyordu.

Burada nasıl yaşayacağım? diye düşündü. *Hırsız Kral'ın sarayında?* Çocukların bu duvarların içine girmesine izin var mıydı? Aşağıdaki zindanları dolduran çığlıkların öykülerine göre öyle olmadığı kesindi. *Evimde, odamda kalan eşyalarım ne olacak?* Macabris şimdi ebeveynlerinin bankasının elinde olduğundan oraya artık ev diyemeyecek miydi? Yıldızlar ve deniz aşkına, annesiyle babasını istiyordu!

Gözleri yine kahrolası yaşlarla dolarken bakışları bulanıklaştı. Şimdi nihayet yalnız olduğundan kederinin içine gömülebilirdi. Yakındaki bir sandalyeye çöküp maskesini sökercesine çıkararak yere fırlattı ve boğazından yükselen hıçkırıkları özgür bıraktı. Omuzları titriyordu, başını ellerinin arasına almıştı. Bir daha babasına sarılamayacağını, annesinin yanına kıvrılamayacağını ve annesinin parfümünün ya da babasının purosunun kokusunu alamayacağını düşünerek ağladı. Yolculuklarından önce onları sevdiğini söylemediğini, annesiyle babasının en son bu sözcükleri ona fısıldadığı anı hatırlayamadığını düşünerek ağladı. Küçük çocuk ağlarken odayı kalbindeki ağrının altın rengi bulutu doldurmuştu, içerisi ekşi meyve kokuyordu. Piyanonun hafif sesi odasına süzüldüğünde yavaşça durdu, burnunu ceketinin koluna sildi ve başını yukarı kaldırdı.

Kapısının hafif aralık bırakıldığını görünce şaşırdı. Yumuşak ve sakinleştiren şarkı oradan içeri sızmıştı.

Daha önce hiç duymamış olsa da melodi tanıdık geliyordu. Notalar onun melankolisini yansıtıyordu, yalnızlığı ya da tek başına kalma hissini fısıldıyordu.

Zimri büyülenmiş gibi ayağa kalkarken yanaklarındaki son gözyaşlarını sildi. Melodiyi takip ederek odadan çıktı ve soldaki karanlık koridorda ilerledi. Duvarları aydınlatan bir-

kaç lambanın ardından başka bir odaya açılan kapıya ulaştı. Burası da karanlıktı, içeride sadece bir kızı çevreleyen mor ışıktan yapılmış bir baloncuk vardı. Küçük kız, odanın ortasında oturmuş piyano çalıyordu. Parmakları tuşların üzerinde su gibi akıyordu, dışarı sızan büyüsü de fildişi geceliğini ve gece kadar karanlık olan örgülü uzun saçlarını aydınlatıyordu. Gözleri kapalıydı, beyaz teni ve narin yüz hatları herhangi bir maskeyle saklanmamıştı, açık bir şekilde görülebiliyordu. Bedeni melodiyle birlikte yumuşak hareketlerle sallanırken rahat görünüyordu. Zimri bir başkasını, özellikle de bir çocuğu kostümsüz görmeye o kadar alışkın değildi ki; kendi maskesini odasmda bıraktığını bir anlığına unutmuştu.

Kızın önünde bir müzik kitabı ya da çalacağı notalar yoktu fakat bu öyküyü daha önce onlarca kez müziğe dökmüş gibi çalıyordu. Şarkı parmaklarından akıyordu, sonunda gözlerini açana kadar çalmaya devam etti. Sonra bakışlarını onun gözlerine çevirerek durdu.

Oğlanın kalbi tekledi, kaçma içgüdüsü onu ele geçirse de bilmediği bir sebep yüzünden bunu yapmadı. Kök salmış gibi olduğu yerde kaldı. Mor ışıkla sarmalanmış kızla birbirlerini inceliyorlardı.

Kız muhtemelen onunla aynı yaştaydı, hafif sivri bir çenesi ve küçük bir burnu vardı ama gözleri... Gözleri o kadar büyük, mavi ve anlamlıydı ki Zimri onun duygularını okuyabiliyordu.

O gözler, *Güvenmiyorum*, diyordu.

"Ailemin şahsi odalarından birindesin," dedi kız. Böyle genç ve narin görünen biri için şaşırtıcı seviyede buyurgan bir ses tonu vardı.

"Beni Achak getirdi," dedi Zimri. Sesi ağlamaktan çatlamıştı. "Odam bu koridorun aşağısında."

"Odan." Bu bir soru değil, oğlanın paylaştıklarını değerlendirirken sözcükleri sindiren kızın yorumuydu. "Üzgün görünüyorsun," dedi en sonunda.

"Üzgünüm." Zimri yalnızca böyle genç olan birinin yapabileceği şekilde açıkça cevap vermişti. "Annem ve babam bugün Buğu'ya gitti." Hakikat dudaklarından dökülürken midesi bulandı, korkunç gerçeklik içine doluyormuş gibi hissetti. *Annem ve babam bugün Buğu'ya gitti.*

Kız bu bilgiyi değerlendirmek için bir an durdu, sakince oğlanın gözlerine bakmaya devam ediyordu. "Annem orada," dedi bir an sonra. "Yani iyi birinin yanındalar."

Onun yaşındaki bir çocuğun kırık kalbindeki kederi anlayabileceğini fark ettiğinde oğlanın omuzları hafifçe gevşedi. Birbirlerini hiç tanımıyor olmalarına rağmen, Zimri pek çok ortak şey yaşadıklarını hissediyordu. Bu hissin ismi aşinalıktı. İki ruhun birbirine dokunmasıyla; benzer örgülerden, toz ve kemiklerden oluştuklarını keşfetmesiyle ortaya çıkıyordu.

"Oturup dinlemek ister misin?" diye sordu kız. Piyano tuşlarında parmağını gezdirdiğinde, mor büyüsünün ufak bir kısmı havaya yükselerek gölgelerin içindeki sandalyeyi ortaya serdi.

Zimri bir an tereddüt ettikten sonra yaklaştı ve karanlığı geçip kızın ışığına doğru ilerledi.

O sandalyeye yerleşirken, "Bana adını söyleyebilir misin?" diye sordu kız.

Zimri böyle bir soruyu yanıtlamaması gerektiğini biliyordu ama kız çoktan onun yüzünü görmüştü. Ayrıca bu gece yaşanmaması gereken pek çok şey olmuştu. Bu yüzden kendini, "Zimri," diye yanıt verirken buldu.

"Zimri," diye tekrarladı kız. "Güzel bir isim."

Oğlan yanaklarının kızardığını hissetti. Kimse ona böyle bir şey söylememişti, aslında adını bilen çok fazla insan yoktu. O yalnızca D'Enieu ailesinin oğlundan ibaretti. Macabris'in oğluydu.

Adın bir anlama geldiğinde krallıkla paylaşılacak, oğlum, demişti babası bir keresinde. *O zaman bile, sana doğumunda verdiğimiz isim olmayabilir.*

"Ben Arabessa," dedi kız.

"Arabessa," diye tekrarladı Zimri. İçi heyecanla dolmuştu. Çocukluğu kendi yaşıtlarıyla tanışarak geçmiş sayılmazdı. "O da güzel bir isim."

"Biliyorum." Arabessa tekrar piyanoya doğru döndü.

Küçük kız parmaklarını özgür bırakıp tuşların üzerinde dans ettirirken konuşmadılar.

Büyüleyiciydi, şöminede yanan ateşi izlemek gibiydi. Rasgele görünen hareketlerin bir amacı vardı. Bir tepki ve beklenti taşıyordu. Zimri bakışlarını başka bir yere çeviremiyordu. Kızın büyüsü ellerinden dışarı sızıyor, piyanodaki notaları uyandırırken etraf morun tonlarına bürünüyordu.

Zimri müzik dinlerken hiç böyle bir samimiyet hissetmemişti. Arabessa'nın çaldığı melodi, içindeki bütün duyguları yansıtıyordu. Üzüntüsünü, kederini ve yalnızlığını... Bugün kaybettiği, yarın tek başına yüzleşeceği her şeyi.

Fakat şu anda melodi onu sarmalarken, küçük kız ve sıcacık mor büyüsü oturduğu yerin kenarında gezinirken yalnız hissetmiyordu. Ebeveynlerinin öldüğünü öğrendiğinden beri, ilk kez birisinin onu gördüğünü hissediyordu. Gözlerini kapatmış, başka bir yerde var olan bu kız onu görüyordu.

Zimri de orada olmak istiyordu.

Onun gibi gözlerini kapatırken kendini serbest bıraktı.

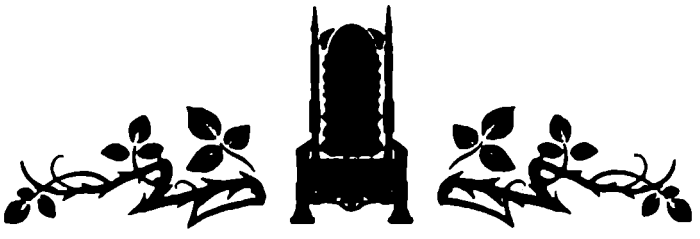
Gözlerini tekrar açtığında, ona gösterilen odadaki yatakta uyuduğunu fark edecekti. Piyano çalarak uykusunu getiren kızın, yalnızca kâbusları arasındaki bir rüyadan ibaret olup olmadığını düşünecekti.

Arabessa.

Yakında kızın bir gerçeğin de ötesinde olduğunu öğrenecekti. O da çalınması gereken bir sırdı, Hırsız Kral'ın en büyük kızıydı.

Zimri ona âşık olacaktı.

Yıllar sonra, düşen kumlar değişimi zorunlu kıldığında

BİRİNCİ BÖLÜM

Arabessa Bassette çığlıkların işe yaramaz olduğunu biliyordu.

Bunu biliyordu çünkü pek çok kişinin ıstırapla haykırmasına sebep olmuştu. Bağırmak asla acıyı azaltmaz ya da işkencecinin o çığlıkları kurbanından koparmasına engel olmazdı.

Fakat bunu bilmek, ilerlemesini engelleyen kalabalığa kükreme isteğini hiç azaltmıyordu.

Bir dükkân vitrinini izleyip karanlık kaldırımı meşgul eden maskeli bir grubun yanından geçmeye çalışıyordu. "Affedersiniz," dedi dişlerini sıkarken. Ardından, "Lütfen kenara çekilin," diyerek şansını tekrar denedi. Kimse hareket etmedi, vitrindeki şeyleri tiksinti ve neşeyle işaret etmeye devam ediyorlardı. "*Kıpırdayın*, sıçanlar!" Arabessa'nın sabrı nihayet tükenmişti. "Yoksa tırnaklarınızı da önünüzdeki koleksiyona eklerim."

İnsanlar dehşetle cıyaklarken kostümlerin ardındaki irice açılmış gözler ona doğru döndü. Hemen sonra kaçıştılar ve yol bir süreliğine tekrar açıldı.

Arabessa, "*Turistler*," diye homurdandı. İleri atılırken kendi göz maskesinin ardından insanlara dik dik bakıyordu.

Öfke patlaması, hissettiği hüsranı azıcık bile yatıştırmamıştı. Üstelik şimdi biraz utanç da hissediyordu.

O sabırsızlığıyla olay çıkaracak biri değildi.

Bunu kız kardeşi Niya yapardı.

Ama Yıldız Tutulması yaklaştığı için Hırsızlar Krallığı ziyaretçilerle doluydu.

Yalnızca dokuz yılda bir gerçekleşen bu kutlama genelde onu mutlu ederdi. Ancak acelesi varken kalın kafalı insanlarla dolu sokaklarda ilerlemeye çalışmak keyfini pek yerine getirmiyordu.

Gitmesi gereken bir yer vardı ama ondan önce başka bir yere uğramalıydı.

Arabessa geç kalacak biri değildi.

Bunu en küçük kardeşi Larkyra yapardı.

Serin mağara havasının ciğerlerini doldurmasına izin verdi. Yavaş yürüyen gezginler onu sıkıştırırken sinirini bastırmaya çalışıyordu.

Köşeyi döndüğü sırada, *Buğu aşkına, bu krallık artık gizli bir yer değil mi?* diye düşündü.

Bir sonraki ay ahlaksızlık zirve yapacaktı. Arabessa krallığın eski sakinlerinin ziyarete gelmesine alışkındı ama şu anda yaşananlar delilikti. Burayı tanımayanlar için, Hırsızlar Krallığı'nı bulmak oldukça pahalı bir işti. Ancak belli ki, kutlamaların haberi Aadilor'un zengin vatandaşlarına ulaşmıştı ve herkes buraya gelmeye başlamıştı.

Aslında kalabalık olduğunu bilse de işini ertelemezdi. Eldivenli elinde tuttuğu şey bekleyemezdi.

Yan tarafındaki bir sokağa girdi, ayakları çakıltaşlı yolun üzerinde hızla ilerliyordu. Gölgeli tuğla duvarların önünde beliren iki figürü hissettiğinde ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Artık iyice sinirlenmişti. *Bir bu eksikti.* Avucundaki cam şişeyi daha korumacı bir tavırla pelerinle sarılmış göğsüne bastırdı.

Arabessa kavga etmeyi umursamazdı ancak şu anda başka bir şeyin onu yavaşlatmasına izin vermesi mümkün değildi. Aptal sokak hırsızları vakit harcamaya değmezdi. Fakat isminden de anlaşılabileceği gibi, Hırsızlar Krallığı'nda pek çok hırsız vardı. Karşısındaki ayaktakımının üyeleri de bir kurban olduğuna inanıyormuş gibi görünüyordu. Üçüncü bir hırsız, sokaktaki karanlık köşeden çıkıp onun karşısına geçmişti. Parmaklarının arasında kısa bir bıçak çeviriyordu, göz maskesinin altındaki gülümsemesi de elindeki metal kadar keskindi. *Senin olan artık bizimdir*, diyormuş gibi görünüyordu.

Arabessa yorgunca iç çekerek durdu. "Uyarılarla harcayacak vaktim yok," derken arkasındaki tuğlaya yaslandı. Üç rakibini incelediği sırada eteği hareketiyle birlikte hışırdamıştı. "Şu işi aradan çıkaralım."

Aralarındaki en kısa adam derin bir sesle, "Bize uyar," diye cevap verdi. Başlığını örtmüştü, yüzünü lekeli bir deri maskeyle saklıyordu. "Cebindekileri ve elinde sıkıca tuttuğun şeyi bize ver. Böylece yolumuza bakabiliriz."

Genç kadın göz ucuyla metal parıltıları gördü, daha fazla bıçak ortaya çıkmıştı.

Büyüsü damarlarında zonkladı ancak kalbinin teklemesine sebep olan şey korku değil, bedeninde gezinen beklentiydi.

Altın rengi kostümü ve karamel pelerinin altından görünen mor renkli ipek elbisesiyle soyulmaya hazır masum bir leydiye benziyor olabilirdi. Ama yanında silahı olmadan hiçbir yere gitmezdi. Onun üstünde de bu hırsızların sahip olduğu kadar çok sivri bir aksesuar vardı fakat kullanmak istediği şey bıçakları değildi. Elbisesinin kolunun içinde fildişinden yapılmış flütü vardı. Ön kolundan daha uzun olmayan flüt, eşsiz ve küçültülmüş bir tasarımdı. Kılıfının içinde sağlam duruyordu, özellikle onun için yaratılmıştı.

Bazıları kıyafetlerinde bıçak saklardı, Arabessa ise müzik saklıyordu. Onun notaları da en az hançerler kadar keskindi.

Bu aptalların arasından ona yaklaşmaya cüret eden olursa, adamı seve seve bir bıçak gibi keserdi.

"Kusura bakmayın," derken boştaki eliyle flütünü çıkardı. "Daha net konuşmam gerekirdi. *Üçünüzü* yere indirme işini aradan çıkarırsam yoluma bakabilirim."

Gruptan boğuk kahkahalar yükseldi.

Sağındaki uzun boylu adam, "Siz soylular hep kendinize fazla güveniyorsunuz," diye karşılık verdi.

"Sonra da çabucak merhamet diliyorsunuz," diye ekledi diğeri. Hançerini elinde çevirmeye devam ediyordu.

"Korkarım ki hangi krallıkta olduğumuzu unutuyorsunuz," diye açıkladı Arabessa. Karşısındakileri değerlendiriyormuş gibi başını eğdi. "Buranın sakinleri soylu olsun ya da olmasın, asla göründükleri gibi değillerdir."

"Bunu kanıtlamanız gerekecek, hanımefendi," dedi sağındaki adam. Ardından hızla öne atıldı.

Arabessa dönerek uzaklaştı ve bedenine savrulan bıçaktan kaçtı, öne doğru takla atarken başlığı arkaya düşmüştü. Üstüne gelen ikinci saldırganın ayaklarına tekme atıp yere yapışmasını sağladı.

Saldırgan acıyla bağırarak düşerken, Arabessa adamın çenesine kemiklerini kıracak kadar şiddetli bir yumruk indirdi. Ardından hızla ayağa kalktı, bir eli darbeden sızlarken diğer eliyle şişeyi korumacı bir tavırla tutmaya devam ediyordu.

Büyüsü ellerine akın ederken, *Bizi özgür bırak*, diye yalvardı. *Biraz oynayalım.*

Bu gece olmaz, diye azarladı sessizce. Elini sallayarak eklemlerindeki acıyı geçirmeye çalıştı. Bu sıçanlar, büyüsünü harcamaya değmezdi. Lütufsuz olduklarını hissediyordu ve onları güçlerini kullanmadan yenecekti.

Biri yere yapıştığı için geriye sadece iki saldırgan kalmıştı. Kaçtığı sırada dirseğini kaldırıp bir tanesinin burnuna sertçe geçirdi. Etrafa kan sıçrarken yanağına bir sıcaklık yayıldığı-

nı hissetti. Hemen sonra adamın ona doğru salladığı kolunun altından eğildi ve kalan son hırsızın arkasına atlayarak kürekkemiklerinin ortasına bir tekme savurdu. Hırsız kanlı burnunu tutan adama takılıp yere düştü. Talihsiz bir olay sayılabilirdi çünkü kendi bıçağının üstüne savrulmuştu. Acıyla haykırdığında sesi bütün sokakta yankılandı.

"Yeterince kanıtladım mı?" diye sordu Arabessa. Küfreden, homurdanan ve bağıran üçlüye ters bakışlar atarken hızla nefes alıyordu. Ancak ona yanıt vermelerini beklemek yerine çabucak dönüp sokak boyunca koştu ve kalabalık bir caddeye ulaştı. Bu sokak hırsızlarına ayıracak daha fazla vakti yoktu.

İnsanların içine sızdığında omzunun üstünden kaçamak bir bakış attı. Takip edilmediğine emin olduğunda elini nihayet aşağı indirdi, tüm kavga boyunca şişeyi tutan parmaklarını göğsüne bastırmaya devam etmişti. "Çok sinir bozucu," diye homurdandı. Kasları gevşemeye başlamıştı fakat tamamen toparlanmış değildi, çok hafif bir şekilde rahatlıyordu. Elindeki şeyi *kaybedemezdi*. Eğer onu yavaşlatmaya çalışan biri daha olursa, o kişiyi az önceki hırsızlardan daha kötü bir hale getireceği konusunda Buğu'ya yemin ediyordu.

Hedefine başka bir sapma olmadan ulaşmanın azmiyle adımlarını hızlandırdı ve önündeki bir köşeden dönüp Manzara Mahallesi'ne girdi. Buradaki binalar koyu renk tahtalardan tuğlaya, gri taştan beyaz mermere kadar her türden malzemeyle süslenmişti. Bu semt, karanlıklar içindeki mağara krallığında parlayan bir ışıktı.

Unutulmuş Anılar Pınarı'nın cam kubbeli tavanı görüş açısına girdiğinde heyecanlı kalp atışlarını kulaklarında duyuyordu. Geniş caddenin sonundaki binanın uzun sütunları, bir düğün pastasının süsü gibi görünüyordu. Etraftaki tapınaklar da burası kadar güzeldi ama havuzların ışıltısına sahip olmaktan çok uzaktaydılar.

Büyüsü göğsünde hevesle hareket etti, Arabessa yolun geri kalanı boyunca koşma isteğine direnmeye çalışıyordu. Geniş ve açık bir atmosfere sahip dairesel odaya adımını atarken suyun oluşturduğu göletlere baktı. Göletlerin ışığı, aralarda gezinen kostümlü krallık sakinlerinin üstüne yansıyordu. Hepsi de unutulanları hatırlamak için sıra bekliyordu.

Arabessa en az kişinin olduğu sıraya girdi.

Şişeyi tutan eli karıncalanırken beklenti ve heyecanın avucuna yayıldığını hissetti. Yumruğunu açıp şişenin içindekilere baktı.

Şişenin içinde mavi bir iplikle bağlanmış siyah saç telleri vardı.

Babası bunu o sabah, Yıldız Tutulması'ndan hemen önce ona hediye etmişti. Arabessa bunun nedenini düşünürken meraktan patlayacakmış gibi hissediyordu.

Başını geriye atıp cam kubbenin ilerisine baktı. Oldukça yukarıdaki mağara tavanını saran mavi ve yeşil yıldız kurtları ona göz kırpıyordu. Yıldız Tutulması'nın resmi başlangıcı olan İlk Kararma'ya birkaç gün vardı, bu yüzden yıldızlar hâlâ şiddetle parlıyordu. Önlerindeki birkaç hafta boyunca yavaşça solacaklardı. Solan Gök, Yıldız Tutulması'nın orta noktasıydı. Ardından Tam Tutulma gerçekleşecekti. Yıldızlar solarken krallıkta göze çarpmayan bir büyü değişimi yaşanacaktı. Mağaranın tavanını doldurup bu dünyanın yıldızlarını oluşturan yıldız kurtları ölmeye hazırlanıyordu. Gökten dökülecek, şehirlerini bir kum düşümü için mutlak karanlığa boğacak ve yeniden doğacaklardı. O yeniden doğumla birlikte kadim büyünün bir zerresi havaya yayılacaktı. Güç, geçmişten şimdiki zamana akacaktı.

Arabessa son Yıldız Tutulması'nda yalnızca on beş yaşındaydı fakat o hissi çok iyi hatırlıyordu. Ağır kostümüne rağmen yeni ve parlak yıldızlara bakarken tenine serin bir pus yerleşmişti. Kız kardeşleriyle saray bahçesindeydi. Büyü-

sü sisi içine çekerken keyifle mırlamıştı. *Ev*, diye fısıldamıştı. *Yaratıcılarımız.* Kayıp tanrıların bir zerresi etrafa yayılmıştı.

Babası öyle bir şey söylememiş olsa da Arabessa ellerinde tuttuğu şeyin bu olayla bir bağlantısı olduğuna emindi.

Yoksa neden başka bir zaman yerine bugün vermişti ki? İçinde hangi hatıra vardı?

Sorular yalnızca o sabahın erken saatlerindeki bir anının yüzeye çıkmasına sebep olmuştu. Ailesinin Jabari'deki diğer evinde oturmuş, piyano çalıyordu.

Oturma odası sessizdi, henüz şafak yeni söktüğü için kız kardeşi hâlâ uyuyordu. Fakat Arabessa ailesinden önce uyanmayı ve sessizliğin içinde bir süre yüzdükten sonra etrafı müzikle doldurmayı tercih ediyordu.

Babası içeri girdiğinde piyanonun üzerindeki elleri durdu. Adam neredeyse odanın kapısı kadar uzun ve iriydi. Mavi satenden yapılmış cüppesi, bedeninin her hareketiyle omuzlarında geriliyordu. Dolion Bassette selam vermedi, sadece sandalyede oturan kızının karşısına yerleşti. İyi sabahlar dilememişti, parmaklarının arasındaki küçük cam şişeyi tutarken aklı başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

"Zamanı geldiğinde bunu sana vermemi istedi," dedi en büyük kızına. Mavi gözleri endişeyle doluydu.

Şişeyi alan genç kadının kalbi tekledi, babasının kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. "Neyin zamanı?" diye sordu.

"Gerçeği öğrenmenin zamanı," diye yanıtladı adam.

Huzursuzlukla ürperdiğini hissederken camın içindeki saç tellerine baktı. "Ona mı ait?"

Dolion başını iki yana salladı. Güneş nihayet yüksek pencerelere vurmaya başlamıştı. Nazik gün ışığı, adamın bakır rengi sakalına yansıyor ve arkaya taranmış saçlarında dolaşıyordu. "Bunlar senin saçların, melodim."

"Benim mi?" Arabessa duruşunu dikleştirdi.

"Üç yaşında olduğun günlerden kalma."

Genç kadın somurttu, nasıl bir durumun içerisinde olduğunu çözemiyordu. Daha fazla soru sormak istiyordu, bir şeyleri anlamamak hiç hoşuna gitmezdi.

Neyse ki babası açıklama yaparak onu huzursuzluktan kurtardı. "Sanırım istediğinde saçının herhangi bir telini kullanabilirdin ama neyi arayacağını bilmen gerekirdi ve... Annen bu anının, yirmi dört yıllık diğer anıların altına sıkışmasını istemedi. Bu sayede çocukken gördüğün fakat asla açıklayamadığın şeyi bulmak için çok araştırma yapmak zorunda kalmayacaksın."

Bakışları babasınınkilerle buluşurken kalbi gergin bir beklentiyle doldu.

Çocukken gördüğün fakat asla açıklayamadığın şey.

Bu sözcüklerle birlikte zihninde arada sırada rahatsızlıkla dolaşan görüntüler yeniden ortaya çıktı. Karanlık bir oda, büyünün metalik kokusu, korku hissi ve annesinin tebessümü. Fakat zihni tekrar karanlığa bürünmeden önce ancak bu kadarını anımsayabiliyordu.

Babası da annesinden bahsetmeyi pek sevmezdi. Larkyra'nın doğumu sırasında ölmesinin acısı her zaman evlerinde hissedilirdi. Arabessa bu konuda onu rahatsız etmeyi istememişti, babasının uğraşması gereken çok şey vardı. Canlı ve kalıcı anılarla dolu hayatının detaylarını unutmuş olması ona normal bir şey gibi gelmişti.

Ama genç kadın, hayatındaki hiçbir şeyin normal olmadığını bilmeliydi. Buna hediyeler de dahildi.

"Bilmen gereken bir şey var, kızım," diye devam etti babası. Arabessa'nın dikkati tekrar içinde bulundukları odaya döndü. "O şişedeki anıdan öğreneceğin şey..." Gözleri kızının elindeki cam şişeye döndü. "Yapabilsem sana ve kardeşlerine söylerdim."

Arabessa onun mavi gözlerine bakarken odayı yalnızca piyanonun üstündeki metronomun sesi dolduruyordu. Dolion Bassette, hem Jabari'nin ikinci hanesinden soylu Raveet Kontu olarak bir hayat yaşıyor hem de Hırsız Kral'ın tahtında oturuyordu. İki farklı hayat süren ve birçok rol üstlenen adam, gerçek duygularını gizleme becerisinde ustalaşmıştı.

Ancak şu anda açıkça belli olan bir donuklukla konuşuyordu, bu da gerçekleri doğruca söyleyemediği anlamına geliyordu. Belki de buna izni yoktu.

Kadının lütufları, *Büyü*, diye mırıldandı.

Evet, diye düşündü Arabessa. Damarlarına heyecanın sıcak hissi yayıldı.

Bir büyü, babasının konuşmasına engel oluyordu. Sır Çalan ya da sessiz yemin olması önemli değildi.

Gitmeliyiz, diye sıkıştırdı büyüsü. *Kralımızın bile söyleyemediği şeyi öğrenmeliyiz.*

"Teşekkürler, baba." Arabessa ayağa kalktı, gizlenen sırrı öğrenme isteğinin telaşıyla kalp atışları hızlanmıştı.

Dolion'un eli, kızının bileğini kavrayıp gitmesine engel oldu.

"Bilmen gereken bir şey daha var, melodim. Öğreneceğin şey, bu aileye olan görevini değiştirmek zorunda değil. Kız kardeşlerinle olduğun gibi kalabilirsin, anladın mı? Seçeneğin var." Kızını bıraktı. "Her zaman bir seçeneğin var."

Seçenek mi?

Arabessa bu kavram karşısında gözlerini kırpıştırdı.

Onun ve kız kardeşlerinin lütuflarıyla böyle bir aileye doğan birinin nasıl bir seçeneği olabilirdi ki? Çocukluğundan beri ona ve kız kardeşlerine, ürkütücü ve büyüleyici Mousai'ı yönetmesinin kaderi olduğu söylenmişti. Kralların taleplerini yerine getirmek dışında bir seçenekleri var

mıydı? Görevin şerefi uğruna bir emre uymanın ne kadar önemli olduğu ona küçüklüğünden beri anlatılırken diğer seçenekleri neydi ki? Babası o sırada aynı ailevi görevlerden bahsederken neyi seçebilirdi?

Hayır, o *seçeneklerden* anlamazdı. Arabessa görevin ne olduğunu bilirdi. Hırsızlar Krallığı'nda yapmaları gereken şeylere rağmen hâlâ erdemli olması gerektiğine inanırdı.

Ancak...

Bu şişenin içinde saklanan şey bunu değiştirecek potansiyele sahip olabilirdi.

Bunu da ona babası vermişti. Annesi *zamanı geldiğinde* bunu görmesini istemişti.

Midesi huzursuzlukla yandı. Tekrar şişeye, içindeki siyah saç tellerine baktı. *Kendi* saçıydı. Kapana kısılmıştı.

"Olduğum gibi kalmamı ister miydin?" diye sordu.

Metronomdan *tık, tık, tık* sesleri duyuldu.

"Sana pişmanlık duymayacağın bir hayat yaşatacak olan neyse, öyle olmanı isterim," diye yanıtladı babası.

"Sıradaki." Çatlak bir ses, Arabessa'yı tekrar bulunduğu yere getirdi. Hırsızlar Krallığı'nda, Unutulmuş Anılar Pınarı'ndaydı. Etrafındakilerin yumuşak mırıltıları babasının sözcüklerini zihninden kovuyordu.

Arabessa şimdi sıranın önündeydi. Bir Kadeh Muhafızı'nın siyah sürmeli gözleri, beyaz cüppesinin katmanları arasından ona bakıyordu.

"Deri, kemik, tırnak ya da saç?" diye sordu. Parlayan ufak bir çanağın önünde oturuyordu, çanağın içinde havuzlardan alınmış ve kutsanmış su vardı.

"Saç," dedi öne çıkarken. Şişedeki saç tellerini uzattıktan sonra muhafızın yanındaki kavanoza iki gümüş attı. Sikkeler önceki ödemelere çarparak çınladı.

Muhafız akıcı hareketlerle kadehi çanağa batırdı ve saç tellerini yakındaki bir mumun alevinde yaktı. Parlayan kadehle havadaki külü yakalayıp elinde çevirdi.

"İç," dedi genç kadına.

Arabessa kadehi aldı, endişesine karşılık büyüsü bedeninde gergince dolaşıyordu.

Sana pişmanlık duymayacağın bir hayat yaşatacak olan neyse onu isterim. Babasmın sözcükleri bir kez daha zihnini sarmaladı.

"Pişmanlık duymayacağım bir hayata," diye fısıldayarak kadehi kaldırdı. Her zamanki ekşi tadı yok saymak için çabaladı ve sıvıyı son damlasına kadar içti.

Ağzını kostümünün koluyla silip kadehi tekrar muhafıza verdi.

"Şuraya otur." Muhafız kemikli parmağıyla uzak duvardaki bankı işaret etti. Diğer ziyaretçiler de oraya geçmişti, gözlerinin yalnızca beyazı görünüyordu ve her biri hatıraların etkisiyle titriyordu.

Arabessa otururken üşümüş gibi hissediyor, zihni giderek bulanıyordu. Lütufları içinde hızla yüzüyor, patlak verip onu korumak istiyordu. Güçlerinin özgür kalabilmesi için elleriyle büyü yaratması gerekirdi. Ancak o anda kolları uyuşmuş bir şekilde iki yanında duruyordu. Saklı flütünü çalması imkânsızdı, güçleri içinde işe yaramaz bir şekilde çırpmıyordu.

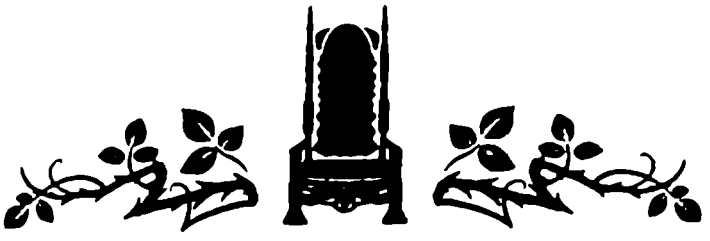
Arabessa'nm en büyük korkusu buydu.

Fakat bu dehşet anı, bilincini yitirdiğinde hızla ortadan kayboldu.

Çocukken gördüğün ama asla açıklayamadığın şey.

Zihnini bu son talimata tutunması için zorladı. Ardından gözleri karardı ve geçmişin kollarına düşüverdi.

Arabessa'nın görmek üzere olduğu hatıra, onun sonrasında yaşanan her anı baştan yazacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Arabessa geç kalmıştı.

Ayrıca aklı karışıktı.

Bu iki histen de nefret ediyordu.

Buna rağmen oradaydı, hazırda bekleyen yardımcıya pelerinini verdikten sonra kalabalık Macabris'in içine girmişti. Hırsızlar Krallığı'ndaki en üst düzey kulübün sarhoşluk verici çiçeksi kokusunu içine çekerken göz maskesinden loş müsriflik denizine baktı. Süslü kostümler, boyalı tenler, etrafta dolaşan içki tepsileri ve lütuflarını kullananların renkli büyüleri havada geziniyordu. Fakat hiçbiri ona ilham vermedi. Pınarda öğrendiği şeyin şoku yüzünden hâlâ midesi bulanıyordu, zihni öyle hızlı çalışıyordu ki genç kadını bunaltıyordu.

Arabessa arkasını dönüp babasını bulma isteğine direndi. Adamın ona öğrendiği her şeyi açıklamasını ve büyüyle bağlanmasına rağmen ne kadar şey paylaşabileceğini görmek istiyordu.

Ancak bir söz verdiğinde kesinlikle tutardı. Kız kardeşleriyle burada buluşacağına ve ayrı geçirdikleri uzun zamanın ardından eğleneceklerine dair söz vermişti. Sonuçta Larkyra eşiyle birlikte Lachlan'daydı, Niya da korsanıyla Aadilor'un

dört bir yanına yelken açıyordu. Eğlenceye başlamak için ablalarına ihtiyaçları vardı.

Kadın derin bir nefes alıp tekrar odaya odaklandı ve omuzlarını geri atıp öne ilerledi. Maskeli ziyaretçilerin yanından geçerken sakinleşmek için kendini zorladı. İçindeki her bir zerre başka bir yerde olması, başka bir şey yapması, başka bir şey söylemesi için çığlık atsa da burada kalacaktı ve olması gerektiği gibi davranacaktı. Sonuçta duygusal kişiler, hissettikleri şeyleri boşa harcardı. Arabessa daha sonra duygularını ayırıp inceleyebilir, mantıklı ve uygun bir sonuca varabilir, kendi yolunu çizebilirdi. Mousai'ın deliliğinin orkestra şefi olduğu gibi, şu anda düşüncelerini ele geçiren çılgınlığı da yatıştırması gerekiyordu.

Lütufları kanında, *Ama annemiz!* diye yalvardı. *O...*

Arabessa sessizce, *Daha sonra*, diye emretti. Eldivenli ellerini titremelerine engel olmak için yumruk haline getirmişti. *Daha sonra düşüneceğiz.*

Keyifli bir haykırış, dikkatini odanın merkezindeki geniş ve buharlar tüten havuza çekti. Bir grup misafir ışıltılı sularda çırpınıyordu. Çoğu tamamen kostümlü bir şekilde durmaya devam ediyordu, maskeleri ve büyük başlıkları hâlâ üstlerindeydi. Diğerleriyse sarhoşluk, umursamazlık ya da cesaretin baştan çıkarıcı etkisiyle çıplak yüzüyordu. Yara izleri, dövmeleri ya da kimliklerini belli eden izler açıkça ortadaydı. Arabessa bunun Macabris havuzunun ardındaki bir kurnazlık olduğunu biliyordu. Kulüp, misafirleri lükse davet ederek onlar hakkında koz elde ettiğini saklıyordu.

Gelip bu ılık suda rahatla, kostümünün bir kısmı çıksa bile hiç dert etme.

Havuz yeni eklenmişti. Koleksiyoncu geldiğinden beri yapılan pek çok geliştirmeden yalnızca biriydi. Koleksiyoncu, Macabris'in kötü şöhretli ortaklarından biriydi ve kulübü eski ihtişamına kavuşturmuştu. Hatta daha ilerisine bile taşımıştı.

Genç kadın bu düşünceyle nabzının hızlandığı hissederken yukarı bir bakış attı. Kalabalığın çok üstünde, ikinci katın balkonunun ortasında uzun bir ayna bulunuyordu. Aşağıdaki adi manzarayı yansıtan camın arkasında bu krallığın Koleksiyoncu olarak adlandırdığı kişi bulunuyordu. Kulübün duvarları arasında üyelerin borçları karşılığında kimlik ya da sır topluyor, bazı zamanlarda ödemeleri güvence altına alıyordu. Macabris'in dışında, bu krallığın zalimliğinden ve diğer günahlarından sorumlu olanlar için itiraflar kazanarak paha biçilmez biri haline gelmişti.

Koleksiyoncu, misafirlerini nadiren varlığıyla şereflendirse de kulüpte olan her şeyi izliyordu. Zeki bakışlarını keyifle dolan, kumar oynayan ve buharı tüten parlak havuzda yüzen kostümlü insanların arasında gezdiriyordu. Kralları nasıl krallığa giren herkesi öğreniyorsa, o da kendi bölgesine adım atan herkesi aklına yazıyordu.

Siz beni görmeyebilirsiniz ama ben sizi her zaman görürüm.

Bu adamı tanıyan çok fazla insan yoktu fakat genç kadın tanıyordu.

Koleksiyoncu da onu tanıyordu.

Ne kadar iyi tanıdığını düşününce Arabessa teni kızararak bakışlarını hızla aynadan kaçırdı.

"İşte buradasın!" Kızıl saçlar ve yarım maskenin altındaki mavi gözler bir anda önünde belirdi. Kız kardeşi bileğini kavrayıp, "Çabuk," dedi onu öne doğru çekiştirerek. "Sonraki zara çok gümüş yatırdım. Bana iyi şans getirmen gerekiyor."

"Kumarı bıraktığını zannediyordum," dedi Arabessa. İçki tepsilerinden ve geniş kostümlerden kaçınırken kız kardeşinin aniden yanında belirmesine uyum sağlamak için çabalıyordu.

"*Korsanla* kumar oynamayı bıraktım," diye düzeltti Niya. Ablasının bileğini bıraktı ve zarları eşle oynanan kalabalık bir masaya yanaştı.

Ortanca kız kardeşi Niya, Mousai'ın dansçısıydı. Hareketleriyle insanları hipnotize edip onlara hükmedebilen bir büyüsü vardı. Şimdi de öyle yapıyormuş gibi görünüyordu, onun gösterişli havası karşısında misafirler ikiye ayrılıp yer açmıştı. Niya onu bekleyen zarları aldı ve süslü bir hareketle siyah keçenin üstüne fırlattı. Etrafındakiler odaklanmış bir şekilde onu izlemekle meşguldü ancak atışın hemen sonrasında homurtular duyuldu. Genç kadının kaybettiği açıkça belli oluyordu.

"Şanssızlık." Niya omzunun üstünden ablasma bakarak surat astı. "Git şurada dur, hırçın enerjin bana daha fazla bulaşmasın."

Arabessa ona öfkeyle bakarken kız kardeşi bir kez daha masaya döndü, artık bir sonraki atışıyla ilgileniyordu. *Bana uyar*, diye düşündü genç kadın. En küçük kardeşini bulmak için kalabalığı inceledi. Sonunda fildişi saçlara sahip ince bedeni gördüğünde, Larkyra'nın tropik kuşlar gibi giyinmiş bir grupla sohbet ettiğini fark etti.

Bu mesafeden bakıldığında incili kostümü ve açık mavi elbisesiyle kız kardeşi bir masumiyet timsali gibi görünüyordu fakat kurnaz parmakları kendi oyununu oynuyordu. Arabessa benzer oyunların eğitimini almamış olsaydı, kardeşinin elini bir adamın cebine attığını ve ufak bir kese sikke çaldığını göremezdi.

Suçlular bu krallık için kaçınılmazdı. Arabessa ve kız kardeşleri de bu suçlular arasındaydı.

Larkyra'ya yaklaşmak üzereyken duraksadı ve kesesi çalman adamın dönüp kardeşinin bileğini kavramasını izledi. Ancak adam para kesesinin şimdi onun elinde olmasına öfkelenmek yerine gülümsedi. Genç kadına kışkırtıcı sırıtışıyla karşılık verirken deri göz maskesinin ardındaki yeşil gözleri aydınlanmıştı. Larkyra'nın dük olan kocası Darius da buradaydı ve karısının küçük hırsızlıklarına alışmış gibi görünü-

yordu. Mousai'ın sireni olan genç kadın başını arkaya atarak güldüğünde altın rengi büyüsünün bir zerresi havaya saçıldı. Darius uzanıp onu bir öpücükle susturdu. Kadını kendine çekerken para kesesini tekrar cebine attı, az önceki olay hiç yaşanmamış gibiydi.

Arabessa'nın midesi huzursuzlukla düğümlendi.

Anlaşılan kız kardeşlerinin eğlenmeye başlamak için ona ihtiyacı yoktu.

Aslında kendi hallerinde vakit geçirirken gayet iyi görünüyorlardı.

Midesindeki düğüm yerini sinirli bir sızlamaya bıraktı.

Arabessa buraya acele ederek gelmişti. Pınarda öğrendiklerine ve daha fazla cevap edinmek için çaresiz hissetmesine rağmen kardeşlerinin yanında olmak için buraya koşmuştu.

Şimdi hepsi çok aptalca bir hareket gibi görünüyordu. Bu bilgiyle onların eğlencesini bölmek daha da aptalcaydı. Arabessa bu gece öğrendiklerini kardeşlerine anlatmayı deli gibi istiyordu, konunun onları da etkilediği kesindi. Babası sırrı söylememek için büyülenmiş olabilirdi fakat onun için henüz böyle bir durum yoktu. Kardeşleriyle birlikte geçmişte yaşananları neden daha yeni öğrendiklerini keşfedebilirdi.

Ama bunun yerine, kocasının kolları arasındaki Larkyra'nın tebessümünü ve kumar oynayan Niya'nm gözlerindeki heyecan parıltısını izledi. Onları bu gece bölemezdi.

Boğazı bildiklerini paylaşmak için yansa bile.

Zamanı geldiğinde bunu sana vermemi istedi, demişti babası.

Neden şimdi? diye düşündü Arabessa.

Neden, neden, neden?

Başını iki yana sallayıp zihninde sürekli tekrarlanan soruyu uzaklaştırdı. Kendisini bir kez daha, *Sonra*, diyerek telkin etti. Cevapları sonra, her şeyi sindirmek için vakti olduğunda ve gerçeğin gecenin akışını değiştirmeyeceği bir zamanda

bulacaktı. Şimdilik öğrendiği şeyi içine atacaktı. *Birkaç kum düşümü daha geçse ne olur ki?* diye düşündü somurtarak.

Şimdilik bir içkiye ihtiyacı vardı.

Yanından geçen bir garsondan bir kadeh alıp gazlı sıvıyı tek yudumda kafaya dikti, baloncuklar diline iğneler batıyormuş gibi hissettirmişti. Ardından bir içki daha kaptı.

Bu sefer yudumlayarak içti, alkolün etkisini hemen hissetmeye başlamıştı. Uzuvlarına ve zihnine hoş bir hafiflik çökmüştü. Omuzlarına yığılan yüklerden kurtulabilmek için her türlü yardıma ihtiyacı vardı. Sorumlulukları, sırları, işleri ve görevleri vardı; hepsini de zarafetle yerine getirmesi gerekiyordu. Kolunun içine gizlenmiş flüt zihnini dürttü. Damarlarındaki büyü, gizli bir yere gidip duygularının nasıl dengesiz olduğunu etrafa yansıtması için yalvarıyordu. Müzik her zaman sakinleşmesine yardımcı olurdu.

Belki de gitmeliyim, diye düşündü. Buradaki kimsenin onu özlemeyeceği açıktı. Kararını verdi ancak kapıya doğru döndüğü sırada yakındaki bir sohbet dikkatini çekti.

"Dün geceden beri böyle olduğunu söylüyorlar," dedi misafir. Arabessa'nın sağındaki arkadaşına doğru eğildi. "Yarınki kutlamaya kadar dayanamayacağını görmek için bahis oynayanlar var."

Diğeri kuşkucu bir ses çıkararak cevap verdi. "Dayanamayacağını düşünen varsa, o kadının eğlenceye tahammülünü pek iyi bilmiyordur."

İkili başka bir kumar masasındaki karmaşayı izliyordu. Arabessa onların bakışlarını takip etti.

Bir kadın, hayranlarının arasında otururken insanlar onun söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyordu. Kadın altın bir maske takmıştı ve kovana benzeyen bir peruğu vardı ama bunun dışında bedeninin her yeri açıktaydı. En azından öyle olduğu söylenebilirdi. Tehlikeli bir dekoltesi olan elbisesi, dolgun ve bembeyaz göğüslerini ortaya seriyordu. Ellerinin

üstündeki hırlayan kurt dövmesini örten eldivenleri yoktu. Kadın bir içki şişesi aldı, kendisini kazandıklarının üstüne attı. İçkiyi başından aşağı döktü ve etrafındakileri onu yalamaları için davet etti.

Kostümlü olabilirdi fakat Hırsızlar Krallığı'nda önem taşıyan herkes, Kattiva Volkov'u tanırdı. On sekizinci soylu hırsız hanesinden Volkov ailesinin tek çocuğuydu, ebeveynleri de bu kulübün diğer ortaklarıydı. Kattiva doyumsuzdu, heyecan vericiydi ve tahmin edilemezdi. Krallıktaki kötücül, şöhret düşkünü ve açgözlü insanların vücut bulmuş haliydi. Pek çok kişi, *Şımarık bir kız*, diye fısıldardı. Ne var ki, Kattiva dikkatini onlara çevirdiğinde hiç vakit kaybetmeden onun yanma giderlerdi. Bu genç kadın, en adi buluşmalara açılan bir kapıydı. Kaotik insanlar için harekete geçirici bir güçtü. Onun dahil olduğu bir partinin sınırları zorlayacağı kesindi. Macabris için bu iyi bir şeydi, sonuçta kimse buraya sakin bir akşam geçirme umuduyla gelmiyordu.

Arabessa onun kucaktan kucağa geçmesini, herkesten şeytani gülümsemeler kazanmasını izlerken midesinde sıcak ve rahatsız bir his belirdiğini fark etti. Bir geceliğine bile olsa onun gibi özgür, sorumluluklardan uzak bir hayat sürmek nasıl olurdu? Kız kardeşleri bu gece öyle davranıyormuş gibi görünüyordu. Bu odadaki çoğu kişi aynı şeyi yapıyordu. Her isteğine göre hareket etmek, başka birinin geride kalanları temizleyeceğini bilerek sonuçları umursamamak nasıl bir histi?

Arabessa'nın bunu asla bilemeyeceği kesindi.

Yine de Kattiva'nın ne kadar gözü kara davrandığını görünce içindeki cesaret tohumları uyanmıştı. Buraya kız kardeşleriyle vakit geçirmek için gelmiş olabilirdi ama şu anda başka birinin yanında olmaya ihtiyaç duyuyordu. Bugün öğrendikleri karşısında panikle dolmuş kalbine rağmen bütün

endişelerini silip atabilen birine gitmeliydi. Bunun bambaşka bir tehlike olduğu kesindi fakat şu anda genç kadın o ayrıntıyı umursamıyordu.

Kalbi hızla atarken bakışları yukarıdaki tek taraflı aynaya döndü.

Tek görebildiği şey, yabancılar denizinin arasındaki kendi küçük yansımasıydı. Fakat camın arkasındaki bakışları, sanki adam tam karşısındaymış gibi hissedebiliyordu. Ensesi ısınarak karıncalandı. *Evet, seni görüyorum.*

Öyleyse gel ve beni bul. Arabessa sessizce arkasını dönüp kalabalığa karıştı.

Larkyra ve Darius'un sarılmaya devam ettiği yerden görünmeden geçti, Niya'nm uzağındaki kumar masalarının oluşturduğu labirentin içinde ilerledi. Havuz boyunca yürüdükten sonra özel alana çıkan bir koridora döndü. Burası o kadar kalabalık değildi, yumuşak altın tonlarıyla karışmış siyah halıda adım sesleri boğuluyordu. Birkaç adımda bir, koridorun duvarlarını kaplayan uzun aynalarda maskeli yansımasını görüyordu. Siyah saçları başının üstünde karmaşık bir desenle örülmüştü, göz maskesinin altından görünen yanakları ise kızarmıştı. Bu yudumladığı içkiler ya da göreceği kişi yüzünden olsa bile hiç önemli değildi. Arabessa'nm kaçmaya, endişe ya da yükümlülük dışında bir şey hissetmeye ihtiyacı vardı. İhtiyacı olan...

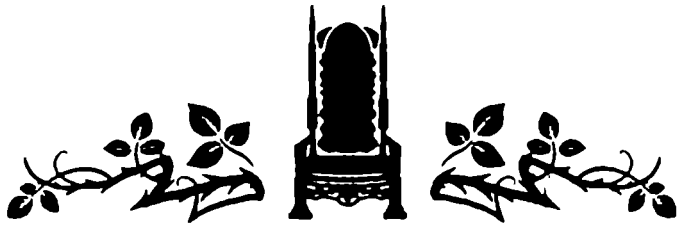
Yanında açılan panelden birisi onu hızla yakalarken kalbi tekledi. Duvar tekrar yerine oturduğunda kulübün gürültüsü bir uğultuyla kesilmişti. Dar koridorun ışığı kaybolunca genç kadın mutlak karanlığın içine çekildi.

Belini kavrayan güçlü eller onu duvara yaslıyordu. Karamel ve ateşin tanıdık kokusu ciğerlerini doldurmuştu. Arabessa'nın kalbi şiddetle atarken büyüsü damarlarında kükreyerek uyanıyordu.

Karanlığın içinde, "Bu akşam seni yakalamayı umuyordum," dedi derin bir ses. "Geldiğini gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum."

Yumuşak dudaklar onun dudaklarına değerken genç kadının nefesi kesildi.

Sıcaklık damarlarına akın ediyordu. Arabessa uzandı, parmaklarıyla onu tutan güçlü kolları kavradı ve Koleksiyoncu'yu öptü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adamın tadı viskinin son yudumu, sıcaklık, rahatlık ve *ev* gibi hissettiriyordu.

Arabessa bu düşünceyle birlikte bambaşka bir zamana gitti. O zamanlar sadece genç bir çocuk olan bu adam onu bir öpücükle şaşırtmıştı.

Arabessa bir ağacın gölgesinde oturuyordu, çok sinir olmuştu. Ailesinin Jabari'deki evi, bahçenin uzak ucunda kıyıya vurmuş beyaz bir balinaya benziyordu. Çok daha rahatlatıcı aktiviteler yapabileceği bir yaz gününde olmasına rağmen kendini nota kâğıtlarıyla çalışırken bulmuştu. Achak'la bir sonraki dersinden önce bunları ezberlemesi gerekiyordu.

Nota okumak hoşuna gitmiyordu. Bir yabancının nota çizgisi üzerinde belirlediği şeyleri takip etmektense hissettiklerini çalmayı tercih ediyordu. Büyüsü zaten fazlasıyla kısıtlanmış gibiydi, yalnızca elleriyle özgürlüğe kavuşabiliyordu. Bu yüzden bir başkasının nota kâğıdına uyarak güçlerini nerede ve nasıl kullanacağını biraz daha sınırlandırmak genç kızı bunaltıyordu.

Lütuflarının ne kadar ilerleyebileceğini öğrenmek için önce müziğinin nereye ulaşabileceğini anlamalısın, diye

açıklamıştı Achak. *Müziğe yatkın olabilirsin, çocuğum. Ama bu müziğe dair her şeyi bildiğin anlamına gelmez. Yaratılabilecek her melodiyi ve onlara bağlı büyüleri henüz keşfetmedin.*

Achak elbette haklıydı fakat bu gerçek yalnızca genç kızın keyfinin daha çok kaçmasına neden oluyordu. Hava güzel olduğu için kız kardeşleri camları açmıştı, Niya'nın odasında vakit geçiriyorlardı. Evlerinin önünden yasemin kokulu yumuşak bir meltem girerken limonataların ve pastaların tadını çıkarıyorlardı. Arabessa ise ödev yapmakla meşguldü.

İyice sinirlendi.

Kız kardeşlerini pek kıskanmazdı ama lütufların enstrüman olmadan ya da müzik çalışmalarına gerek duyulmadan kolayca canlanması kesinlikle imrendiği şeylerden biriydi. Larkyra sesindeki niyeti kontrol etmekte zorlanıyordu ancak Arabessa'nın güçlerini onunla bile sık sık değiştirmek istediği oluyordu. En azından küçük kız kardeşinin kendisini korumak ya da lütuflarını kullanmak için ağzını açması yeterli oluyordu. Niya ise yalnızca serçe parmağını kıpırdatarak alev yaratabilirdi.

Arabessa kendi ellerine bakarken lütuflarının parmaklarına akın ettiğini hissetti. Fakat bir ses, müzik ya da ritim yaratmadığı sürece orada kalacaklardı. Büyüsü kaçmak için bir kapı oluşturulmasını bekliyordu.

Tanıdık derin bir ses, "Pis mi?" diye sordu. Arabessa başını kaldırdığında Zimri'nin ona doğru geldiğini gördü. Gölgede oturuyor olmasına rağmen çocuğu görünce teni ısınmıştı. Uzun zamandır, aslında on üçüncü doğum gününden beri bunu sürekli yaşıyordu.

Fazla uzun bir zaman, diye düşündü. Şu anda ikisi de on altı yaşındaydı.

Ona doğru somurtarak, "Pis derken neyi kastettin?" diye sordu.

Zimri'nin esmer teni, güneşin altında pürüzsüzce parlı-

yordu. Hava sıcak olduğu için beyaz bir gömlek ve basit bir pantolon giymişti.

"Ellerin," diye açıkladı çocuk. Arabessa'nm yere serdiği örtünün kenarında durmuştu. "Ellerine iğrenç bir şey bulaşmış gibi bakıyordun."

"Pis olsalar bile, bu iğrenç oldukları anlamına gelmez."

"Kan bulaşmış gibi diyelim öyleyse."

Arabessa oflayarak güldü ve ellerini kucağında birleştirdi. "Sabahın bu kadar erken bir saati için fazla dengesizsin."

"Sen de fazla ders çalışıyorsun." Zimri yerdeki örtüde yanına uzanıp yana doğru döndü ve dirseğinden destek alarak dikleşti.

Keyifli bir kediye benziyordu ve Arabessa onu sevmeyi çok istiyordu.

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırmak için gözlerini kırpıştırarak önüne saçılmış nota kâğıtlarını tekrar inceledi. "Şimdi çok çalışırsan, sonrasında çok eğlenirsin."

"Bu söze katılırdım ama daha sonra eğlenmeyeceğini hepimiz biliyoruz."

Arabessa sinirlendi. "Ben de eğleniyorum."

"Gerektiği kadar sık değil."

Genç kız duruşunu dikleştirdi. "Hepimizin boş vakit geçirme gibi bir lüksü yok. Bazılarımızın ilgilenmesi gereken sorumlulukları var."

Zimri tek kaşını kaldırdı. "Orası kesin ama Dolion bile kendisine zaman ayırıyor."

Arabessa içinden, *Evet*, diye mırıldanarak dişlerini sıktı. *Buğu'daki karısını ziyaret etmek için zaman ayırıyor. Ancak o zamanı, Buğu'nun diğer tarafındaki aile üyeleriyle geçirmeli.*

Bunu düşününce utanç ve suçlulukla doldu.

Bu fikrin aklına nereden geldiğini bilmiyordu. Babası pek çok sorumluluk taşıyordu ve rahatlamak için seçtiği yolu genç kız yargılayamazdı.

"Özür dilerim," dedi Zimri. Kızın sessizliğini ve duygu-

larını, ona karşı hissedilen bir öfke olarak algılamış gibiydi. "Seni gücendirmek istemedim."

"Gücendirmedin," diye güven verdi Arabessa.

Onu inceleyerek, "Yalan söylüyorsun," diye ısrar etti Zimri.

"Okuduğun her duygu doğru değil," dedi genç kız. "En azından kime karşı olduğu doğru olmayabilir."

"Ama genelde doğru çıkıyor," diye itiraz etti Zimri. "Özellikle de seninleyken." Flört ve kışkırtma dolu, genç kızın gardım indirmesine neden olabilecek bir tebessüm vardı yüzünde. Arabessa'nm kalbi bu gülümseme karşısında ritmini şaşırmıştı.

"Keşke duygularımı böyle incelemesen."

"İmkânsız." Zimri başını iki yana salladı. "Bu senden senfonideki notaları incelememeni istemek gibi bir şey."

"Duygularımın bir senfoni kadar ilginç olduğunu hiç sanmıyorum."

"Arabessa, sen tanıştığım en ilginç ve kendisiyle çelişen yaratıksın. Çok öfkeliyken gülümsemeni izlemek oldukça eğlenceli. Etrafa neşenin o tatlı kokusunu yayarken umursamaz bir maske takınman da öyle. Kısacası..." Zimri bir sır verecekmiş gibi öne eğildi. "Düşüncelerini paylaşmıyor olabilirsin ama bir şeyler hissettiğin kesin. Ayrıca duyguların oldukça yüksek sesli."

Bu sözler, Arabessa'nm hiç hoşuna gitmemişti.

Gürültücü biri olarak tanımlanmak da canını sıkmıştı.

Gürültücü olan kişi ortanca kız kardeşiydi.

Bu onun olması gerektiği kadar ince, zarif ve kontrollü davranmadığı anlamına gelirdi.

"Mesela şimdi olduğu gibi," dedi Zimri. "Sessiz kaldın ama sınırlarını zorladığımı biliyorum."

"İfademden anlaşılıyordur." Yanındaki çocuğa keskin bir bakış attı.

"Bu doğru ama yüzünden hayal kırıklığı yaşadığın anlaşılmıyor. Bu duygu belli belirsiz olsa da buradan geldiğini

sezebiliyorum." Bir elini havaya kaldırıp kızın göğsünün hemen üstüne, kalbinin olduğu noktaya dokundu. Arabessa açıktaki tenine değen sıcacık parmaklarla nefesini tuttu. "Hüznün kokusu ağırdır," diye devam etti Zimri. Dalgındı, kaşlarını çatmıştı. "Yanan kömür ya da yanık et gibidir."

Arabessa ona, dudaklarına, çenesine ve sıcak ela gözlerine baktı. Sonsuza dek onu izleyebilirdi.

Zimri yumuşak bir sesle, "Söylediğim şey neden seni üzdü?" diye sordu.

Genç kız yutkunarak doğruyu söylemek için kendisini zorladı. Aksi takdirde, Zimri cevabının bir yalan olduğunu kesinlikle fark ederdi. "Böyle kolay anlaşılmak hoşuma gitmiyor," diye itiraf etti. "Düzgün davranmıyormuşum gibi hissediyorum."

Zimri yavaşça başını sallayarak elini çekse de parmaklarının hatırası hâlâ oradaydı. "Bunun sana neden yük olduğunu anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Sen en büyük çocuksun. Kız kardeşlerinin senin izinden geleceği ve babanın gurur duyacağı şekilde davranmak zorundasın. Ailendeki diğer kişilerde olmayan görevlerin var. Ancak terbiyeli olarak adlandırılacak biri varsa o kesinlikle sensin, Arabessa Bassette. Umarım bunu biliyorsundur."

"Ama gerçek duygularımın yüksek sesli olduğunu söyledin."

"Benim için öyle." Zimri ona gülümsedi. "En azından çoğu zaman. Tabii ben diğerlerine göre sana daha yakından bakabiliyorum."

Arabessa yanaklarının kızardığını hissetti. "Umarım çok yakın değildir."

"Tam aksine, yeterince yakından bakamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bahsettiğim şey..." Zimri'nin bakışları ciddileşti, onun gözlerine dolan duyguyla birlikte genç kız midesinde ke-

lebekler uçuştuğunu hissetti. "Fırsatım olsaydı, şu anda etrafa yaydığın heyecanı ne kadar arttırabileceğimi görmeyi çok isterdim."

Arabessa bir elini göğsüne, az önce onun parmaklarının olduğu noktaya koydu. Zimri'nin sezdiği duyguların dışarı kaçmasına engel olabilecekmiş gibi davranıyordu.

Genç çocuğun lütuflarından elbette haberi vardı ama daha önce hiç böyle konuşmamışlardı. Büyüsünün onun üstünde nasıl çalıştığını ya da çalışabileceğini tartışmamışlardı. Arabessa ifşa edilmiş ve ortada bırakılmış gibi hissediyordu, üstelik iyi bir açıdan değildi.

Evinin sınırları içinde olduğundan bahçeye enstrüman getirmeyi düşünmemişti fakat şu anda bunun için pişmanlık duyuyordu. Büyüsü içinde kapana kısılmış halde duruyordu. Kendisini korumasını sağlayacak bir yol yoktu. Bir daha asla yanında enstrüman taşımayı unutmayacaktı.

"Beni büyülemeni istemiyorum," dedi çocuğa.

Zimri kaşlarını çattı. Yüzü sertleşirken hızla doğrulup, "Bunu asla yapmam," diye güvence verdi.

"Ama az önce dedin ki..."

"Anlattıklarımı yapmak için büyümü kullanmama gerek yok."

Arabessa anlamıyordu.

"Arabessa, büyümü asla senin üzerinde zorla kullanmam." Bunun düşüncesi bile genç çocuğu perişan etmiş gibiydi.

Bir an sonra kız da başını salladı. "Ben de senin üstünde kullanmam."

"O zaman söz veriyoruz." Zimri elini uzattı.

Arabessa onun eline baktıktan sonra etrafını parmaklarıyla sardı. "Söz."

El sıkıştıktan sonra bile parmaklarını birbirinden ayırmadılar, genç kız bir kez daha kızardı. Bakışları kilitlenirken çocuğun gözlerinde karanlık ve hararetli bir şeyin pırıltısı belirdi.

"Arabessa," dedi alçak bir sesle. "Sana daha yakından bakmak derken ne kastettiğimi göstermeyi çok isterim. Bunun için büyü yapmam gerekmiyor."

Zaten yakınlardı. Çok yakınlardı. Etrafta onlardan başka kimse yoktu, arkalarındaki ağacın alçak bir dalı onları saklıyordu. Arabessa nefes alamıyordu. Hareket edemiyordu. Asla geleceğini düşünmediği bir anın içindeydi. Böyle bir kum düşümünü o kadar çok hayal etmişti ki... Zimri bazı günler öğleden sonra onun müzik odasında enstrüman çalmasını izlerdi, Arabessa ise o zamanlarda hep böyle bir şeyin hayalini kurardı. Onun gözlerini üstünde hissettiğinde, müzik sonlanırken genç çocuğun yüzünde beliren o arzu dolu ifadeyi yakaladığında... Ama o Zimri D'Enieu'ydu. Bassette ailesiyle yaşamaya gelen ve onlardan biri gibi yetiştirilen çocuktu.

Arabessa için hep bundan fazlası olmuştu. Bu gerçek dehşete düşmesine sebep oluyordu.

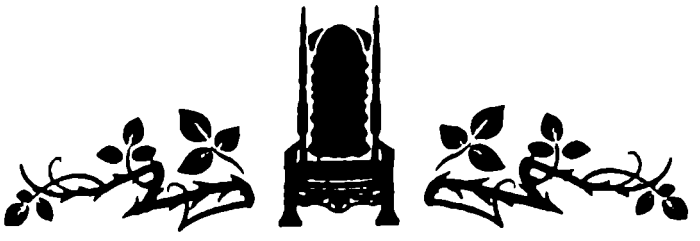
Fakat o anda korkmuyordu. Zimri'nin de söylediği gibi heyecanlıydı.

Karşısında söylemesine bile gerek kalmadan ne istediğini anlayan biri vardı. Arabessa da onu istiyordu. Hem de çok fazla.

"Sana daha ne kadar çok şey hissettirebileceğimi gösterebilir miyim?" diye sordu Zimri.

Genç kızın nefesi kulaklarına çok gürültülü gelmişti. "Karşılığında ben de sana gösterebileceksem olur," diye yanıtladı.

Oğlanın yüzünde ışıltılı bir tebessüm belirmişti. "Anlaştık," derken aralarındaki mesafeyi kapattı ve yumuşak dudaklarını ilk kez kızın dudaklarına bastırdı. Arabessa'nın o andan itibaren hissedebildiği tek şey, kalbindeki her boşluğu dolduran Zimri D'Enieu'ydu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karanlık alan derin bir kahkahayla dolduğunda genç kadının tüyleri diken diken oldu. Kendine gelerek Koleksiyoncu'dan kurtuldu ve adamı sertçe duvara yapıştırdı.

Karanlıkta, "Seni yenmek hep çok zor," dedi boğuk ses.

"Dövüştüğümüzde hep kaybettiğini biliyorsun," dedi Arabessa.

"Seninle dövüşmek, mücadeleyi kazanmak sayılır." Adam parmak boğumlarıyla nazikçe kadının yanağına dokundu.

Öpücüklerinden ziyade bu dokunuş, Arabessa'nın gardını indirmesini sağlamıştı. Adamı serbest bırakıp geriledi.

Yakılan bir kibritin sesi duyuldu, ardından turuncu bir ışık huzmesi etrafı aydınlattı. Esmer ten, kirli sakallı ve keskin hatlı bir çene, vişneçürüğü göz maskesinin ardından bakan ela gözler şimdi açıkça belli oluyordu. Koleksiyoncu ona yaklaşarak genç kadının gerilemesine sebep oldu. Fakat koridor o kadar dardı ki, Arabessa bir kez daha sırtını duvara yaslamak zorunda kaldı. Hissettiği beklentiyle nefesi kesildi ama adam öne eğilip onun yanındaki bir lambayı yakmakla yetindi.

Ardından kibriti söndürerek hafifçe geri çekildi.

Arabessa, "Ofisine geliyordum," dedi zorla toparlanırken. "Beni buraya çekmene gerek yoktu."

Adamın yüzünde keyifli bir sırıtış belirdi. "Kullanmayacaksak gizli geçitlerin ne anlamı var?"

"Misafirlerini eğlendirmeyeceksen krallıktaki en kötü şöhrete sahip kulübü yönetmenin ne anlamı var?" diye karşı çıktı kadın. "Bu gece kendini göstermeyi planlıyor musun? Zor yakalanan Koleksiyoncu'yu görmek herkesin hoşuna gider."

"Şu anda misafirlerimden birini eğlendiriyorum."

Koleksiyoncu'nun bakışlarındaki sıcaklığı, gözlerinin bir anlığına dudaklarına çevrilmesini izlerken genç kadının vücudu yanıyordu. Endişeleri solup gidiyordu, yerini çoktan öpücüklerinin hatırası almıştı. Büyüsü damarlarında akarken tutkuyla mırıldanıyordu. *Dokuuun. Hisseeet. Tekrar öp.*

Bacaklarının arasında bir ateş birikirken büyüsüne, *Sessiz ol*, diye emretti.

Arkasında bir duvar olduğu için çok memnundu çünkü bedenindeki güç bir anlığına elinden kayıp gitmişti. Adamın tehlikeli yanı da buydu, her zaman bir tehlike arz ediyordu. Arabessa onun peşine düşen kişi olabilirdi ama karşısmda korsesiyle birlikte kaslarını da gevşetme gücü olan adam duruyordu. Zihnini sakinleştiren fakat bedenini yakan adam. Ona *her şeyi* hissettiren adam. Bu his onu koruyan zırhın sınırındaydı, genç kadını yüzeye çıkmakla tehdit ediyordu. Ancak böyle bir şey olursa zırhın üstünde çatlaklar kalırdı ve onların arasından zayıflıklar sızardı. Düşmanları bu zayıflıkları dürtebilir, onu kanatabilirdi. Adamla birlikte olmak hassas bir denge gerektiriyordu, Arabessa daha fazla çatlağı ya da dikkatini dağıtacak daha fazla unsuru kaldıramazdı. Ailesi bile onu yeterince oyalıyordu ve bu adam da onların arasında yer alıyordu. Ayrıca yaptıkları iş ve tahta karşı duydukları sadakat birbiriyle iç içe geçmişti. Hırsız Kral'ın güvenilir araçlarıydılar.

O ilişkiyi ve görevini zedelemek umursamazlık olurdu. Arabessa kesinlikle umursamaz biri değildi.

Bu yüzden kendisini hem ona uzanırken hem de bedenini uzağa iterken buldu. Kalbinin sırrını ailesinden saklıyordu.

"Yorgun görünüyorsun," diyerek söze girdi. Dar koridorda adamın büyüsünün ağırlığını hissederken endişelendi.

"Sen de kanıyorsun." Onun çenesine bakan adamm yüz hatları da benzer bir endişeyle kasılmıştı.

"Öyle mi?" Arabessa çenesini ovdu. "Ah, o benim kanım değil."

Adam ofladı. "Bu pek güven vermedi."

"Öyle olabilir ama en azından umut verici. Bu gece kulübe gelirken talihsiz bir... gecikme yaşadım."

"Endişelenmeli miyim?"

"Eğer o aptal hırsızların iyi olup olmadığını umursuyorsan."

"Seni ve kız kardeşlerini umursuyorum, değil mi?"

Arabessa dudaklarını büktü. "Az önceki yorumumu geçiştiriyorsun."

Koleksiyoncu bakışlarını kaçırırken bedeni gerildi. "Ekleyecek çok bir şey yok."

"Bu gece zor bir sorgu geçirmişsin." Bu bir soru değildi, aşinalıkla söylenmiş bir cümleydi. Arabessa zor sorguların, adamm acı vermesi gereken zamanların onu nasıl etkilediğini görmüştü. Bir empatın sıkıntısı, başkalarına hissettirdiklerini görmezden gelemiyor olmalarıydı.

"Bugün daha erken saatlerde," diye kabul etti adam.

"Üzgünüm." Arabessa onun yanına gitme, bakışlarını gölgelendiren hatırayı rahatlatma isteğine direndi.

"İşimin bir getirisi." Adam omuz silkti.

"Koleksiyoncu bir koleksiyon yapıyor."

"Bana öyle seslenmenden nefret ettiğimi biliyorsun." Adam karşı duvara yaslanırken sesinde bir sertlik vardı. Geri çekildiğinde bedenleri arasındaki mesafeye bir soğukluk sızdı.

"Ama kulüpteki rolün bu," diye karşı çıktı Arabessa. "Macabris'in sahibisin."

"*Kısmen* sahibiyim," diye düzeltti adam. Maskesinin altındaki gözlerinde keskin bir bakış belirmişti.

Arabessa hemen yanıt vermedi, bu gerçeğin ona ne kadar acı verdiğini çok iyi biliyordu.

"Ne olursa olsun, senin adın Koleksiyoncu."

"Senin için değil. Burada değil, Aadilor'un başka hiçbir yerinde bu senin için geçerli değil."

"Öyle mi?" Arabessa kaşlarını kaldırdı.

"Öyle," diye tekrarladı adam.

"Neden peki?"

"Çünkü..." dedi adam. Dikkatini bir kez daha kadının dudaklarına çevirmişti. "Birbirimizi bundan daha iyi tanıyoruz."

Koleksiyoncu onu tüketirken genç kadın kendine engel olamadan ellerini o geniş omuzlarda gezdirdi. Kusursuzca dikilmiş takımın altındaki omuzların pürüzsüz ve kuvvetli olduğunu biliyordu. Adamın kıyafetleri, bedeninin sol tarafındaki bir kesik izini saklıyordu. Kadın parmaklarını o yara izinde çok kez gezdirmişti. "Birbirimizi diğer insanlar kadar tanıdığımızı düşünüyorum," diye yalan söyledi.

Adam uzunca bir süre onu izledi. "Beni kışkırtmaya çalışıyorsun."

Arabessa güldü. "*Beni* bu dar geçide çeken kişi olduğuna göre zaten yeterince kışkırtıldığını düşünüyorum, Koleksiyoncu."

"Öyleyse beni biraz daha kışkırtmak için uğraşıyor gibisin."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" Arabessa kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızı sana hatırlatmam için beni zorluyorsun."

Bu uyarıyla birlikte genç kadının büyüsü bir sıcaklıkla karnında dolaştı. Bu oldukça cezbedici bir vaatti.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Koleksiyoncu?"

Adam gözleri kararırken duvardan uzaklaşıp ona doğru ilerledi. Bu yeterli bir tehditti. Arabessa'nın çok yakınında durdu, bir elini onun hemen yanındaki duvara yaslamıştı. Adamın bedeni, tanıdık ve sarhoş edici kokusu genç kadını sarmalıyordu. Koleksiyoncu'nun esmer teninin üzerinde gezinen lütufların bir nabız gibi attığını hissetti. Sıcak ve davetkârdı.

Bizim. Kadının büyüsü ona uzandı.

"Tehdit olması için," dedi adam yumuşak sesle. "Bunu hatırlatmamdan korkman gerekir."

Arabessa sinirlenerek çenesini dikleştirdi. "Korkmuyorum."

Koleksiyoncu bakışlarını ona çevirdi. "Öyle mi?"

Hayır.

"Evet."

Adam başını eğdi, dudaklarını onunkilerin hemen üstünde dolaştırdı. "Kanıtla öyleyse," derken sıcak nefesi kadını okşadı.

Arabessa yumruklarını sıkıp açtı, hissettikleri içinde karmakarışık olurken gözlerini kıstı. Kızgınlık, tutku, hüsran. Ama nihayetinde...

Kahretsin!

Adamı ceketinin yakasından tutup aşağı çekti ve onu öpmesi için zorladı. Dudaklarının üstündeki dudakların ağırlığı nefisti.

Arabessa adamı öpmekten ya da ona dokunmaktan korkmuyordu. Korkusunun kaynağı, o öpücükleri ve dokunuşları saran her şeydi. Birbirlerini yıllardır derinden derine, gizlice ve çok yakından *tanımanın* etkisiydi.

Zihnindeki o korkunç ses tekrar, *Zayıflık*, diye tısladı. *Sorumsuzluk.*

Ama her zaman sorumluluk sahibi, erdemli ve mantıklı olmak çok yorucuydu. O anda, Arabessa yeterince tükenmiş-

ti. Pınarda öğrendiği gerçekler onu yormuştu. *Kendi* ihtiyacı olanı, *istediği* şeyi yapmak yerine hep kardeşleriyle babası için doğru, düzgün ve gerekli olanı yapmak onu tüketmişti. İçinde kaynayan tencerelerin buharını atacak bir yere ihtiyacı vardı ve bu adam onun dışarı taşmasına izin veriyordu. Arabessa'nın ona yaslandığı an sadece bir kum düşümü kadar sürse bile.

Bu yüzden geri çekilmek yerine ilerledi. Öne doğru uzanıp kollarını adamın boynuna sardı, onun verebileceği her şeye açtı. Arabessa'nın alacağı her şey onlardan ibaretti. Adam onaylarcasına homurdandı, güçlü ellerini aşağı kaydırıp onun belini kavradı ve bedenine yaslanmasmı sağladı.

Genç kadın, "Zimri," dedi nefes nefese. Büyüsü, *Zimri*, diye tekrarladı.

"Evet," diye cesaretlendirdi adam. Arabessa'nın yanaklarını ellerinin arasına alıp ona bakabilmek için başını geriye doğru eğdi. "Senin için ben *buyum*."

"Peki ben senin için kimim?" diye meydan okudu genç kadın.

Zimri'nin bakışları sıvı altın gibiydi. "Arabessa," diye fısıldadı. Bu ismi sanki Aadilor'un olağanüstü mucizelerinden biriymiş gibi söylüyordu. "Kalbimin müziği."

Arabessa'nın göğsünde derin bir ağrı belirirken adam eğilip onun dudaklarını başka bir öpücükle örttü. Uzun süren, tenini okşayan, sıcak ve ihtiyaçla dolu bir öpücüktü. Arabessa uzanıp adamın ceketinin altındaki gömleği bir çılgınlıkla kavradı. Aralarındaki her katmanı yırtıp atmak istiyordu. Adamın sıcak tenini kendi üstünde hissetmek istiyordu. Bugüne dair her şeyi görmezden gelmek, yarını unutmak istiyordu. İstediği şey...

"Geri dönmem gerekiyor." Aniden adamm kollarından kurtuldu ve koridorun çıkışına doğru dengesiz adımlarla ilerledi.

Zimri hareket etmedi. Kadının az önce yaslandığı duvara bakarken göğsü aldığı nefeslerle inip kalkıyordu.

Arabessa'nın kalbi şiddetle atıyordu, zihni çelişen tutkuların sisiyle örtülmüştü. Zimri'yle kalmak, planladıkları gibi kız kardeşleriyle olmak, düşünceleriyle yalnız kalmak istiyordu. En azından kendisini toparlaması gerekiyordu! Bu kadar deli *değildi*. "Larkyra ve Niya nerede olduğumu merak edecektir," diye yalan söyledi. Yokluğunu bile fark etmediklerinden emindi ama fazla ileri gitmeden, toparlanamayacak kadar dağılmadan önce uzaklaşmak için bir bahane bulması gerekiyordu. "Eminim senin de..."

"Yanlış bir şeyler var," dedi Zimri. Yavaşça ona doğru döndü. "Sezdiğim..."

Arabessa sözünü keserek, "Lütfen," dedi hızlıca. "Sorgularından birinde değiliz."

Adam gerilirken gözleri parladı. "Asla," diye güven verdi. Alınmış gibi görünüyordu. "Büyümüzü birbirimizin üstünde kullanmamaya söz verdik."

Söyledikleri elbette doğruydu fakat Arabessa düzgün düşünemiyordu. Bir an için özgür kalmaya ihtiyacı vardı ama bunun hemen ardından zamanını boşa harcadığına ve sayısız sorumluluğunu görmezden geldiğine dair paniklemeye başlıyordu. En azından, bugün yaşananları sindirmek için yalnız kalması gerekiyordu.

"Endişeyle dolusun," diye ısrar etti Zimri. Onun yanına gelmek istediği açıkça belli oluyordu fakat yerinden kıpırdamadı. Arabessa'nın her an kaçıp gidebileceğinin kesinlikle farkındaydı. "Ara, ne oldu?"

Anlat ona, diye fısıldadı büyüsü. *O yükümüzü bizimle beraber taşır.*

Arabessa sessizce, *Evet ama taşımalı mı?* diyerek karşı çıktı.

Ardından yavaşça söze girdi. "Bugün bir şey öğrendim." Zimri'nin gerçeğin bir kısmını öğrenmeyi hak ettiğini biliyordu. "Annemle ilgili."

Adam gözlerini kısarak bekledi.

"Ama önce kardeşlerime söylemem gerekiyor."

Zimri'nin gözlerinde anlık bir acı belirse de gözlerini kırpıştırarak bu duyguyu uzaklaştırdı.

Arabessa mahvolmuştu. Sözlerinin bu şekilde yorumlanabilmesinden nefret ediyordu. "Sen de ailedensin, o yüzden değil." Ona doğru bir adım attı. "Yalnızca..."

Zimri bir elini kaldırıp onu durdurdu. "Anlıyorum."

Arabessa dudaklarını birbirine bastırdı. Bu gece gerçekten de hiç iyi geçmiyordu.

Ona pınarda öğrendiklerini *anlatacaktı* fakat öncesinde kardeşlerinin duymaya hakkı vardı. Sorumluluk sahibi olan birinin yapacağı hareket buydu.

"En azından bu bilgi yüzünden tehlikede olmadığını söyleyebilir misin?" diye sordu Zimri.

Arabessa kendine engel olamadan gülümsedi. "Ben her gün tehlikedeyim. Çenemdeki kanı unuttun mu?" Suratını işaret etti.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Adam hâlâ ciddiydi.

Arabessa onun neyi kastettiğini biliyordu. Hırsız Kral'ın favori evcil hayvanı Mousai'ın bir parçası olduğu için onlardan intikam almak isteyenlerin listesi çok uzundu. Siyah pelerinlere ya da altın maskelere büründüklerinde; bir gösteri için giyindiklerinde aptal birilerinin ona veya kardeşlerine saldırmaya çalışması nadiren gerçekleşen bir olay değildi. Çoğunun kostümleri sivriydi, içlerinde gizlenmiş yaratıcı silahlar bulundururdu. Fakat Mousai'ın o mevkide olmasının bir sebebi vardı ve onlara doğru tehditkâr adımlarla gelip bu durumdan sağ çıkmayı başaran çok az kişi olmuştu.

Arabessa yine de adama güven vermek istedi.

"Öğrendiğim şey, hayatıma daha fazla tehlike getirmiyor." En azından şu anda bildiği kadarıyla öyleydi. "Sadece..." Bakışlarını kaçırıp ne diyeceğini düşündü. "Kardeşlerimle ve babamla konuşmam gerekiyor. Anlamam gereken çok fazla şey var."

Zimri başını sallarken omuzları hafifçe gevşedi. "Daha sonra buluşalım mı?" diye sordu. "Parti bittiğinde? Evime görünmeden nasıl gireceğini biliyorsun."

"Yarın sabahki toplantın ne olacak?"

Zimri'nin sorguları sürdürmek, kulübünü işletmek ve kralının emirlerini yerine getirmek dışında yaptığı şeyler de vardı. Volkov ailesini Macabris'ten uzaklaştırmak için yıllardır hazırlanıyor, para biriktiriyor ve plan yapıyordu. Son beş senede kulübün diğer kısmına sahip olan aileyi biraz bile sarsmayı başaramamıştı. Arabessa yarın onlara sunulacak keselerce gümüş karşısında Volkov hanesinin nihayet fikir değiştireceğini umuyordu.

"Elimden geldiğince hazırlandım," dedi Zimri. Konuşurken çenesi kasılıyordu. "Bu geceyle ilgili hiçbir şey onu etkilemez."

"Olsun," diye ısrar etti Arabessa. "Üstünden geçmen gereken dosyalar ya da sözleşmeler vardır. Dikkatini dağıtmak..."

Zimri sözünü kesti. "Dikkatimi dağıtmana ihtiyacım var." Sözcükleri, kadının az önceki ihtiyacını yansıtıyordu. Sağındaki bir tuşa bastığında, Arabessa'nın yanındaki panel kayarak açıldı. Macabris'teki kutlamanın gürültülü sesi içeri doluyordu. "Partinin kalanının keyfini çıkarmaya çalış," dedi Zimri. "Ama bu gece bana bir dans ayırmayı unutma." Oyunbaz bir tavırla konuşsa da geçidin gölgelerinden ayrılmadı, maskesinin altındaki gözleri hâlâ sertti. Mümkün olduğu sürece müşterileri tarafından görülmek istemiyordu. Kötü şöhreti, dedikodularla daha da ünleniyordu. Mousai krallıkta tehlikeyle dans eden tek varlık değildi. Koleksiyoncu

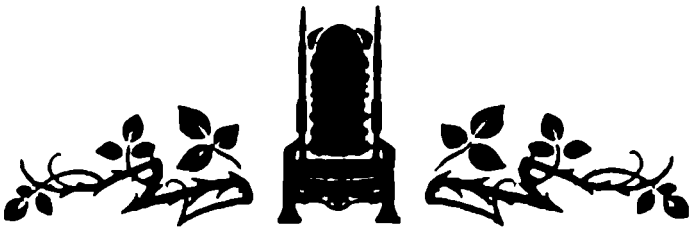
hem intikam peşindeki yaratıkları hem de onların sırlarını topluyordu. Burada birbirleriyle görüşürken oldukça dikkat etmeleri gerekiyordu.

Arabessa bakışlarını karşısındaki adamdan ayırmadı. Zimri'nin gözlerinde anlık bir endişe belirse de, bir an sonra bedeni karanlığın içine gömülerek yok oldu.

Arabessa tekrar kız kardeşlerinin yanına giderken karnında kıvranan suçluluk hissini bastırdı. Verdiği her sözü tutardı fakat aslında adamm davetini kabul etmiş sayılmazdı. Anlaşılan ikisinin de bu akşam düşünmesi gereken sonuçlar vardı ve Arabessa'ya göre en iyisi bunu yalnız yapmaktı.

Daha sonra, genç adamm yanına gitmediğinde verdiği bir sözü bozmuş olmadı.

Kitap Kurdu

BEŞİNCİ BÖLÜM

Karanlık balo salonunun ortasındaki nergis zambağı buketi çürüyordu. Yapraklar kısacık bir anda parlak kırmızıdan siyaha dönüp parçalanmaya başlamıştı. Vazonun etrafındaki kül yığını giderek artıyordu. Arabessa birkaç adım uzakta duruyordu, bu çürümeyi yöneten oydu. Büyüsü teninde gezindiğinde sıcaklık ellerine akın etti. Yayı kemanın tellerinde yavaş bir tempoyla dolaştırırken lütufları parmak uçlarından dışarı süzülüyordu.

Çiçekleri sarmalayan büyüsü, *Zaman, eriyip git*, diye emrediyordu. *Gün bitmeden öl.*

Kalan çiçekler, Buğu onları öpmüş gibi aynı anda parçalandı.

Arabessa göğsünün tatminle dolduğunu hissederek gülümseyip yanağını çeneliğe yasladı. Parmaklarını kemanının boynundan yukarı kaydırdı. Çiçeklerin altındaki suyu kaldırarak büyüsünün hassasiyetini sürdürmek istiyordu ancak ufak bir titreşimle birlikte vazo patladı, cam kırıkları ve sıvı her yere saçıldı.

Kemanını yanına bırakırken, "*Karesin**," diye homurdandı. Geniş odaya saçtığı şarkıyı aniden kesti, büyüsünün mavi bulutu ortadan kaybolmuştu. Yayı eteğine vururken, "O da

* Arabessa, "Kahretsin," dememek için, "Karesin," diyor. (ç.n.)

neydi?" diyerek kendisini azarladı. "Daha iyisini yapmak *zorundasın.*"

Lütufları karşılık verircesine tısladı. *Daha iyisini yapmak zorunda olan sensin.*

"Evet." Arabessa hüsranla ofladı. "Ben de *kendimi* kastediyordum."

Neredeyse bir kum düşümü boyunca çalışmıştı, babasının Jabari'deki evlerine dönmesini bekliyordu. Hırsızlar Krallığı'nın dışındaki bu şehirde, Bassette ailesi maske takmadan yaşıyordu. Ancak büyüleri, Hırsızlar Krallığı'ndaki rolleri ve krallıkla bağlantıları gibi farklı şeyleri insanlardan saklıyorlardı.

Büyüsü şu anda onunla işbirliği yapmıyordu.

Arabessa bir iç çekti, parmaklarını esnetti ve eklemlerindeki kasılmayı atmaya çalıştı. Korsesi de batmaya başlamıştı ama o anda yapabileceği bir şey yoktu. Pratik yapmayı planladığında, ona ve kız kardeşlerine nedimelik yapan Charlotte'tan ipleri olabildiğince sıkmasını istiyordu. Achak her zaman, *Daha dik oturursan daha kusursuz çalarsın*, derdi.

Arabessa kusursuz çalamazsa lütufları da mükemmel olmazdı. Buna bağlı olarak, Mousai gösteri sunduğunda kız kardeşleri de sorun yaşardı. O zamanlarda kardeşleri de onun enstrümanları arasına katılıyordu, Arabessa'nın ritmine ve temposuna tepki veren bir senfoni haline geliyorlardı.

Yapacağı bir hata, kırık bir vazodan çok daha fazla hasar verebilirdi. Larkyra'nın ölümcül bir nota söylemesine, Niya'nın etrafa ateş saçmasına neden olabilirdi. Bu yüzden, Achak'la çocukluk döneminde yaptığı dersler bittikten çok sonra bile çalışmaya devam ediyordu. Doğduğundan beri müzik konusunda harika olabilirdi fakat en başarılı müzisyenler bile paslanmayı göze alamazdı.

Bugün kemanı ona seslenmişti. Müzik odasına girdiğinde, *İhtiyacın olan benim*, diye fısıldamıştı. *Notalarım zihnini sakinleştirecek.*

Bir anlığına gerçekten öyle olmuştu. Annesine ve öğrendiklerine dair düşünceler aklına dolup odağını bozana kadar sakinliğini korumuştu.

Zihnindeki soru yığını, kafa karışıklığı ve hüsranla içinin daralmasına neden oluyordu. Boş odaya, *Neden şimdi?* diye haykırmak istiyordu. Bunca yıl sakladıktan sonra bu sırrı neden onunla paylaşmışlardı? Arabessa'nın bu bilgiyle ne yapması gerekiyordu?

Dolion sarayda değildi, kızının onu aramaya geldiği aile evinde de yoktu. Böylece geriye saklanacağı tek bir yer kalıyordu. Arabessa aklındaki soruların alev alev yandığını hissetmesine rağmen, babasının yokluğu gerekenden uzun sürse bile onun yanına gitmezdi. Dolion Basette eşini ziyaret etmeye, Buğu'ya gitmişti.

Arabessa ellerine masaj yapmaya devam ederken annesiyle geçireceği bir kum düşümü karşılığında babasının kaç yıl feda ettiğini merak etti. Yaşayanların ölüleri ziyaret edebilmesi için Buğu'nun istediği takas buydu.

Babasının ömrünü fazla hızlı yaşadığını düşündüğünde hissettiği huzursuzluğu görmezden gelip arkasını döndü. Terlikleri, fayans zemindeki camın ve suyun üstünden geçerken ses çıkarıyordu. Arabessa yeni bir masaya odaklandı. Kemanını eline alırken, *Odaklan*, diyerek sessizce kendine talimat verdi. Balo salonuna yerleştirilmesini istediği dördüncü çiçek aranjmanına baktı. *Obasi Denizi aşkına, basit bir vibratoyu devam ettir!*

Kemanını hazırladı, yeni şarkısını uyandırmak üzereydi ancak balo salonunun girişinde birinin varlığını hissedince yayı duraksadı.

Arabessa oraya bir bakış attığında teninin altındaki büyü yerinden sıçradı. Adamın yaklaşmasını izlerken nabzı da onun adımları gibi hızlandı. Zimri, Hırsızlar Krallığı'nın serin gecesinin ve parfümlü dumanının kokusunu taşıyordu.

Zarif adımlarla çiçeğin bulunduğu masasının hemen arkasında durdu. Şık, lacivert bir ceket giymişti. Aynı renkteki yeleği, geniş göğsüne kusursuz şekilde oturuyordu. Arabessa onun yüzündeki siniri fark ederek kendini hazırladı.

Selam vermek yerine, "Gelmedin," dedi Zimri. Odanın durumuna, çürümüş çiçeklere ya da parçalanmış vazolara şaşırmış gibi görünmüyordu. Sonuçta Bassette ailesinin bu tür durumlar için hep bir sebebi vardı.

"Evet," dedi Arabessa. "Gelmedim."

Zimri kaşlarını çattı. "Neden?"

"Bitirmem gereken işlerim vardı."

"İş mi?" diye şüpheyle sordu.

"Evet." Arabessa kemanını yanındaki sehpada bulunan kılıfına koyup kapağı kapattı.

"Gecenin bir yarısı mı?"

"Gecenin bir yarısı da günün bir yarısı kadar avantajlıdır."

Zimri onu sakince izledi. "Bu işlerden biri, Johanna'ya dair öğrendiğin şeyi kardeşlerine anlatmayı içeriyor muydu?"

Arabessa annesinden ve günün çoğunda üstünden atmak için uğraştığı gerçekten bahsedildiğini duyunca gerildi. Neyse ki, önceki gece olduğu gibi darmadağın olmuş bir durumda değildi. Bugün oldukça sakindi, içindeki huzursuzluğu saklamayı başardığında soruyu sakince yanıtladı. "Kız kardeşlerimin yanına döndüğümde Niya sarhoştu. Larkyra ve Darius da gecenin kalanı için saraya dönecekti. Maalesef henüz olanları anlatmaya fırsatım olmadı."

Ayrıca evet, bu da sinirimi bozdu, diye bitirdi içinden.

"Anladım." Zimri hiç pes edecekmiş gibi görünmüyordu. "Sonra da geceyi benimle geçirmek yerine *diğer* işlerini yapmaya mı gittin?"

Arabessa, "Kayıp tanrılar aşkına, Zimri," diyerek ofladı. Etrafını saran masaların arasından çıkmıştı. "Niye beni böyle sorguluyorsun?"

"Aslında çok basit bir sebebi var," dedi Zimri. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden ekildiğimi bilmek istiyorum."

"*Ekilmedin.*"

"Öyle mi?" Koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. "Sen benimle evimde buluştun ama ben yaşanan her şeyi unuttum mu?"

Arabessa elbisesinin kolundaki tiftiğe hafifçe vurdu. "Gayet mümkün."

"Ara..." diyerek nefesini verdi adam. Sinirli olduğu belli oluyordu.

"Zimri." Kadın da onun adını eşdeğer bir saygıyla söyledi. "Aslında bugün Volkov ailesiyle yapacağın toplantıya odaklanmana izin verdiğim için bana teşekkür etmen gerekiyor."

"Zhad'le toplantım, dün gece seninle olmak istediğim gerçeğini değiştirmiyor. Bunu sana söylemiştim."

"Ama değiştirmesi gerekirdi."

Zimri gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni hedeflerinden saptıramam, Zimri. Bunun için ne kadar uzun süre hazırlandığını..."

"Arabessa," diye araya girdi adam. "İnanması zor olabilir ancak algı becerilerim o kadar çabuk düşmüyor. Seninle bir akşam geçirdikten sonra sözcükleri arka arkaya dizmeyi başarabilirim."

Arabessa adamın alaycı tavrının kışkırtmasını görmezden geldi.

"Ayrıca," diye devam etti Zimri. "Odağımı dağıtmamak için hiç istemediğim şeyler yapmış olsan da bu sabahki toplantının sonucuna hiçbir etkisi olmadı."

Kadın onun dediklerini algılarken bir sessizlik oldu.

Ah.

Hayır, olamaz.

Arabessa bunun adama ne kadar acı verdiğini biliyordu, göğsüne bir ağırlık çökmüştü.

"Zimri, ben..."

"Önemli değil." Zimri bakışlarını kaçırıyordu.

"Hayır, önemli." Arabessa ilerleyip bir elini onun koluna koydu, adam bunu yapmasına izin verdiği için midesinde kelebekler uçuşmuştu. "Ne oldu?"

"Her zamanki şeyler. Zhad yanında lütuflu korumasıyla geldi, onu ikna etmek için büyü kullanmadığımdan emin olmak istedi. Alyona'nın konuşmasına çok az izin verdiler, Zhad hiçbir şey belli etmedi. İncelemek için parayı getirtmemi istedi, hisse satışı anlaşmasının tamamını okuttu. Buğu aşkına..." Zimri bir elini havaya kaldırdı. "İki kum düşümü boyunca uğraştım. En sonunda ise sadece gülümsedi, Macabris'i yönetmeye gelen on dokuz yaşındaki bir oğlanmışım gibi omzumu sıvazladı ve teklifimi reddetti."

Kayıp tanrılar aşkına.

Arabessa adamın yüzünü ellerinin arasma almak, çattığı kaşlarını öpmek ve gözlerindeki acıyı dindirmek istiyordu. Bunun yerine hareketsiz kalarak, "Başka bir şeyler düşünürsün," diye güvence verdi. "Sahipliğin çoğunu almanın başka bir yolu olmalı."

"Bu umutsuz rüyadan vazgeçebilirim," dedi adam sertçe. "Sonuçta annem ve babam öldü. Bunu kimin için yapıyorum ki?"

"*Kendin* için." Arabessa onun kolunu sıkıca tuttu. "Kendin ve ailenin mirası için yapıyorsun. Ailenin sana geçmesi için uğraştığı şeye kavuşmak uğruna adımlar atıyorsun. Macabris senin hakkın. Seninle tanıştığımdan beri bunu istiyorsun, Zimri. Hisseni geri almaya geldiğinde kulüp resmen mahvolmuştu. Macabris'i sen hayata döndürdün."

Karanlık bir tavırla, "Evet, ben yaptım. Bunun yüzünden Volkovlar kulüple her zamankinden çok ilgileniyor," diye ekledi Zimri.

"Belki de daha çok ilgilenecekleri bir şey bulman gerekiyordur. Ama ne yaparsan yap, hakkın olanın peşinden gitme-

ni engellemelerine *izin verme*. Zhad Volkov ya da başka biri sana böyle bir şey yapamasın."

Zimri omuz silkmekle yetindi, yüz hatlarına bir bitkinlik çökmüştü. Buna şahit olmak, adamın öfkesini görmekten çok daha üzücüydü. Zimri pes edecek türden biri değildi.

Arabessa onu başka bir şekilde neşelendirmeye uğraşarak konuyu değiştirdi. "Teselli olacaksa, Cook bu sabah çikolatalı kurabiyelerinden yaptı. Senin için birkaç tane ayırmasını söyledim. Çay isteyip biraz kurabiye yiyelim mi?"

Adamın gözleri onunla buluştu, ela derinliklerin içinde bir sıcaklık kıvılcımı belirmişti. "Dün gece benimle yaptığın planı bozduğun için gönlümü almaya çalışıyorsan daha iyisini yapman gerekiyor."

"Planı bozmuş olsaydım tam olarak öyle yapardım." Arabessa çekingen bir tavırla gülümsedi. "Ama teknik olarak seninle buluşmayı kabul etmedim."

Zimri gözlerini kırpıştırdı. "Affedersin?"

"Evine görünmeden girmeyi bilip bilmediğimi sordun," diye açıkladı Arabessa. "Elbette biliyorum ama dün gece orada buluşma davetini kabul etmedim. Yani teknik olarak bir planı bozmadım."

Adamın yüzünden sayısız duygu geçse de nihayetinde şaşkın bir sinirlilik hali mücadeleyi kazandı.

"*Arabessa.*" Zimri yüzünü ovuşturdu. "İstikrarsız davranışlarına fazlasıyla sabrettiğimi söylersem haksız olmam fakat..."

"*İstikrarsız* mı?" Arabessa duruşunu dikleştirerek onun kolundaki elini çekti. "Ben *asla* istikrarsız davranmam. Hiçbir açıdan. Ben en güvenilir..."

Zimri onun sözünü kesti. "Görevlerin konusunda kesinlikle öylesin. Ama benimleyken..." Bakışlarını odanın uzak tarafındaki bir noktaya çevirdi. Aklmdan geçen düşüncelerle çenesi kasılmıştı, sonraki sözcüklerini dikkatle seçmeye ça-

lıştığı ortadaydı. Arabessa adamın çatık kaşlarını ve yorgun hüsranını fark edince midesinin burkulduğunu hissetti. Korkuyordu. Bu yıllardır etrafında dönüp durdukları tartışma olabilirdi. Arabessa bunun eninde sonunda yaşanacağını biliyordu. Yaşanmak *zorunda* olduğunu da biliyordu. Fakat bunu bilmek, canının yanmasını ya da bundan kaçmasını engellemiyordu.

Zimri daha sakin bir tavırla söze girdi. "Ara." Bakışlarını tekrar ona doğru çevirmişti. "Sana karşı hep dürüst oldum, değil mi?"

Arabessa, "Evet," diyerek tereddütle yanıtladı. "Her zaman."

"Öyleyse sen neden bana dürüst davranamıyorsun? Dün annene dair öğrendiğin şeyden bahsetmiyorum," diye açıkladı. Böylece genç kadın hızlı bir yanıt vermek zorunda kalmadı. "Babana ya da kralımıza olan görevlerinden de bahsetmiyorum. Sessiz yeminlerimiz ve Sır Çalanlarımız düşünüldüğünde, o konuda paylaşabileceğimiz pek bir şey yok. Ben *ikimizden* bahsediyorum."

İkimiz.

"Neden bize dair duyguların konusunda hiç dürüst davranamıyorsun?"

Zimri sanki yavaşça onun kalbine bir hançer saplamıştı. Karmaşık, hapsolmuş duygular kızıl bir nehir halinde dışarı dökülüyordu.

Neden hiç dürüst davranamıyorsun?

Çünkü... diye haykırmak istiyordu Arabessa. *Sen dikkatimi en çok dağıtan ve en çok zevk aldığım şeysin. Çünkü pratik yapmak yerine kum düşümlerimi seninle uzanarak geçirmek istiyorum. Çünkü kralımıza olan görevlerimiz, sahip olabileceğimiz herhangi bir ilişkiyi karman çorman ediyor. Çünkü kendimi tamamen tüketmeden nasıl daha fazlasını vereceğimi bilmiyorum!*

Ancak bunların hiçbirini söylemedi. Nasıl söyleyebilirdi ki? Bunlarla ne gibi bir sonuca ulaşmak istiyordu? Söylenecek *doğru* şey neydi? Konuşmak için ağzını açtıktan sonra tekrar kapattı. Kaybolmuştu.

Zimri yavaşça ona doğru bir adım attı. "Seni seviyorum, Arabessa. O kadar çok seviyorum ki, sadece parçalarına tutunmak bile beni bunca yıl mutlu etti. Ancak sakladığın çok fazla yanın olduğunu biliyorum. Ailenden *sakladığımız* çok şey var. Ama bunu sonsuza kadar sürdüremem. Sana kısmen değer veremem, sevgimi yarıda kesemem. Bu denizin dalgalarıyla kıyıya uzanmamasını istemek gibi bir şey olur. Ben sonsuza kadar sana ulaşmaya çalışacağım, Arabessa. Fakat kendime sürekli senin bana uzanıp uzanmayacağını soruyorum."

Zimri her sözcükle kadını darmadağm ediyordu. Arabessa'nın sükûneti dağılıyordu. Disiplin, görev ve iradeden oluşan katmanlar soyuluyordu. Tam da bu yüzden aşklarını kontrol altında, kısıtlı bir sır olarak tutmak için çabalamıştı.

Çünkü kalbinin kapılarını açtığında ortaya çıkacak tek şey, korkmuş bir kadındı.

Arabessa aşkın başkalarına ne yaptığını görmüştü. Önünde diz çöken, aşk yüzünden krallarına ihanet eden insanları görmüştü. İnançlarına ya da başkalarına duydukları aşk, öldürmelerine ve çalmalarına neden olmuştu. Annelerinin ölümünün üstünden yirmi sene geçmesine rağmen aşk hâlâ babasının peşini bırakmıyordu. Kız kardeşleri aşk yüzünden tehlikeye girmişti, artık hayatlarının her günü savunmasız olacaklardı. Âşık olmak hem bir lüks hem de bir hastalıktı. Larkyra bir dükle evlenmiş, Niya da korsanıyla denizlere açılmış olabilirdi fakat bunu yapabilmelerinin sebebi *Arabessa*'ydı. En büyük kardeş olması, babasıyla kalması ve gerektiğinde Mousai'la uğraşması anlamına geliyordu. Evleriyle, görevleriyle, performanslarıyla ilgilenmeliydi. Bir anlığına

bile olsa duygularının kontrolü ele geçirmesine izin verirse ne olurdu? Zimri'nin duyguları tarafından ele geçirilmesine izin verirse ne yaşanırdı? Genç adamın da zaman ayırması ve odaklanması gereken planları, hırsları ve hayalleri vardı. Krallarına olan görevleri ilişkileriyle ters düşerse, kişisel bir anlaşmazlık yüzünden işbirliği yapamazlarsa ne olacaktı? Kalbinin kapılarının sonuna dek açılması... *Hayır.* Adama olan aşkıyla arasına mesafe koyması en iyisiydi. Arada uzaklık varken her şey daha net görünürdü.

Ayrıca karşısındaki adama, geçmişlerine ve kapalı kapılar ardında yaşadıklarına zaten sadıktı. Tıpkı babasına, kardeşlerine, evlerine ve kralından beklentilerine sadık olduğu gibi. Bu kadarı bile yeterince tehlikeliydi. Başkalarının kullanabileceği bir kozdu. Kendisini bir başkasına daha fazla verirse benliğinde onun için parça kalır mıydı? *Arabessa*'dan geriye bir şey kalır mıydı?

"Uzanıyorum," dedi nihayet. "Elimden geldiğince."

Zimri iyice somurttu, hayal kırıklığına uğradığı ortadaydı. "Yetmiyor," diye cevap verdi. "Artık yetmiyor."

Arabessa ciğerlerindeki hava sökülüp alınmış gibi hissetti. *Yetmek zorunda.*

"Obasi Denizi aşkına," diye devam etti Zimri. "*Bunu* hâlâ saklıyoruz." Arabessa'yı ve kendisini eliyle işaret etti. "Ailen aramızda bir şeyler olduğunu bilmesine rağmen."

"Bir şeyler olduğunu biliyorlar ama her şeyin farkında değiller."

Zimri çileden çıkmış gibi bir tavırla ofladı. "Bilseler ne olur? Aadilor bir anda çökmez."

"Elbette öyle bir şey olmaz," diye yanıtladı Arabessa. İçindeki hüsran ortaya çıkmaya başlamıştı.

"Öyleyse sorun ne? Artık bana âşık değil misin?"

"*Zimri.* Söylediğin şey bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Adamın mantıklı davranmasına, uzun zaman önce

karar verdikleri şeyi hatırlamasına ihtiyaç duyuyordu. "Bunu daha önce de tartıştık. Jabari'de beraber yaşamamız, kralımız için birlikte çalışmamız bile yeterince karmaşık."

"Burada düzenli olarak yaşamayı bırakmamın üzerinden beş yıl geçti," diye açıkladı Zimri. "Eğer bir fayda sağlayacaksa, Macabris'in üstündeki daireme kalıcı olarak taşınırım."

Arabessa başını iki yana salladı. "Sadece ondan bahsetmiyorum. Ailemle durumun daha da karışmasını göze alamayız. Kardeşlerimle beraber büyüdün. Bizi sürekli rahatsız ederler. Beraber çıktığımız her görevde takılıp şaka yaparlar. Hepimizin dikkati dağılır. Ayrıca babamın beklentileri..."

"Dolion çok sevinir," dedi Zimri. "Kız kardeşlerine gelince, kışkırtmalar daha önce istediğini yapmana hiç engel olmadı."

"Mantıklı davranmıyorsun."

"*Yalnızca* mantıklı davranıyorum," diye karşı çıktı genç adam. "Bahane uyduran sensin. Üstelik artık geçerli olmayan bahaneler bunlar."

"Krallıktaki rollerimiz ne olacak? Oradaki kimsenin birbirimize karşı hislerimizi öğrenmesini göze alamayız. Şimdiden hayal edebiliyorum. Kimsenin yakalayamadığı Koleksiyoncu'nun sevgilisi kulüpte geziniyor. Herkes kimliklerinin bir kısmını geri almak ya da borçlarını sildirmek için onu yakalamaya çalışıyor. Kayıp tanrılar korusun, Mousai'dan birini sevdiğin anlaşılırsa... Şu anki rollerimiz yüzünden bile yeterince tehlike içindeyiz."

"En son krallıktaki birinden ne zaman korktun?" diye karşı çıktı Zimri. "Mousai insan içindeyken zaten başkalarının yanında bulunmuyor. Bu durum neden şimdi değişsin? Ayrıca gerektiğinde kılık değiştirmek gayet kolay. Seni belime bağlayıp kulüpte dolaşacak değilim. Ama kulağa güzel bir akşam olabilirmiş gibi geliyor."

"Zimri, lütfen..." Arabessa şakaklarını kovdu. Henüz öğ-

len olmasına rağmen nasıl dünden daha kötü bir gün geçirebiliyordu?

"Bana bu zayıf bahanelerden daha iyi bir sebep sunmadığın sürece..."

"Çünkü korkuyorum!" diye patladı Arabessa. Balo salonunda sözcüklerinin yankılanmasından nefret etmişti. Bunlar söylemekten tiksindiği, Zimri'nin fark etme ihtimaline karşın çaresizce gerçekliğini hissetmemeye çalıştığı kelimelerdi.

O, Arabessa Bassette'di. En büyük kardeşti. Mousai'ın lideriydi. Düzinelerce kez işkence düzenlemişti, kırık kemiklerle yaralayan büyülerin acısını hissetmişti, Aadilor'un sunduğu en alçak ve korkunç şeyleri görmüştü. Hiçbir şeyden korkmaması gerekiyordu.

Zimri de bu itirafa onun kadar şaşırmış gibiydi fakat sessizce beklemeye devam etti.

Arabessa böyle karmaşık bir itirafı nasıl açıklayacağını düşünürken bile başının döndüğünü hissedebiliyordu. Bunu yapmayı elbette istemiyordu fakat adam gerçeğin bir kısmını bilmeyi hak ediyordu. Bu yüzden, Arabessa ona en ağır gelen hissi seçti. "Her şeyi kaybetmeden nasıl daha fazlası olabileceğimi bilmiyorum," diye açıkladı. Karşısındaki adamm gözlerine bakamıyordu.

Zimri'nin yaklaştığını hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

"Zaten çok fazla maske takıyorum." Başını kaldırıp adamın ela gözlerine baktı. "Çok fazla rolüm ve sorumluluğum var. Bunu yapmak, açıkça seninle olmak için... Sana şu anda yeterince şey vermediğimi hissediyorsun ama o zaman da veremezsem ne olacak?"

Adamm endişeli ifadesinin yerini sıcaklık aldı. "Tek istediğim senin yanında olmak."

"Şu anda zaten *yanımdasın*, Zimri."

Zimri başını iki yana salladı. "Hayır, ayrı bir kısımda ya-

şıyorum. Uygun olunca dışarı çıkarılıyorum. Olmadığında ise saklanıyorum, dokunulmuyorum. Âşık olmak, ana göre düzenleyebileceğin bir şey değil."

Arabessa'nın göğsü sıkıştı. "Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Seni ihtiyaç duyduğun şekilde sevebilir miyim, bilmiyorum. Sana karşı hissettiklerim... Beni tüketeceğini bildiğim o duygular..." Başını iki yana salladı. "Bizim dünyamızda dikkat dağınıklığı ölümcüldür, Zimri. Ailemin ihtiyaçlarına, kralımızın isteklerine odaklanamazsam..."

"Peki *senin* ihtiyaçların ne olacak, Arabessa? Senin isteklerin ne olacak?"

Babasmm geçen gün söyledikleri devasa bir boyuta gelip kadını sarmaladı. *Sana pişmanlık duymayacağın bir hayat yaşatacak olan neyse, öyle olmanı isterim. Her zaman bir seçeneğin var.*

Ama ne için seçeneği vardı?

Arabessa ne istiyordu?

Bundan emin değildi, tek bildiği ailesinde oynamak zorunda bırakıldığı rolden yorulduğuydu. Orkestra şefi, bakıcı, ikinci anne. Babasmın sözcükleri sahte geliyordu. Oysa doğru olmalarını öyle çok isterdi ki! Ona emir verilmesini değil, bir seçenek sunulmasını çok isterdi.

"Görev önemli," diye devam etti Zimri. "Ama bir şeyler hissedemezsen, eğlenemezsen yaşamanın anlamı ne? Kız kardeşlerin..."

"Kız kardeşlerim aşk hikâyelerinin tadını çıkarabiliyorlar çünkü *ben* geride kalan her şeyle ilgileniyorum," diye belirtti Arabessa. "Larkyra'nın onu çağırmadığımız sürece Lachlan'daki kalesinden krallığa geldiğini ını sanıyorsun? Niya'ya gelince... Korsan lorduyla yelken açtığı zamanlar için Aadilor'un dört bir köşesinden toplamak zorunda kaldığımız portal nişanlarından bahsetmiyorum bile. Mousai'ı bir arada tutan şey yalnızca benim. Tek başına yemek yememesi için babamızla

masada oturan benim. Yeterince büyüdüğümden beri evi ben yönetiyorum. Sence bu duvarlar haricinde, kralımızın talep ettiği şeyler dışında amaçlarım ve hayallerim olmasını istemez miyim? Kız kardeşlerim kadar özgür hissetmek, görevlerimi kendi başıma halletmek, sadece tek bir rol taşımak istemez miyim? Bana inanmayabilirsin ama seni tek elimde tutabildiğim duygular yerine kalbimde alev alev yanan her şeyle sevmek için *ölüyorum*. Fakat diğer elim hep diğer yükleri taşımakla meşgul. Hepimiz gibi ben de kendi rolüm ve sorumluluklarımla doğdum, Zimri. Bunu asıl senin anlaman gerekiyor." Arabessa bunları söylerken kesik kesik nefes alıyordu, yüzünden aşağı bir şeyler süzülmeye başlamıştı.

Bunun gözyaşı olduğunu, yanaklarını silen parmakları hissedene kadar fark etmedi. Yumuşak bir sesle, "Müziğim," dedi Zimri. "Sana yük olan şeyin bu düşünceler olduğunu hiç bilmiyordum."

"Yük olanlardan sadece birkaçı." Arabessa zayıfça gülümsemeye çalıştı.

"Ben tam olarak bunun için buradayım, biliyorsun. Aklımızdakiler konusunda birbirimize karşı dürüst olmakla bunu kastediyordum." Kollarını onun etrafına sararak başını kendi göğsüne yaslamasını sağladı. Arabessa onun sakinleştirici kokusunu içine çekti, kıyafetlerinin altındaki kalbinin düzenli ritmini dinliyordu. "Bunu birlikte çözebiliriz."

Birlikte.

Çözebilirler miydi?

Hoş bir düşünceydi. Görevleri konusunda ona seçenek sunulması kadar hoştu.

"Dün gece yanına gelmediğim için özür dilerim," dedi ona sarılmaya devam ederken. Bir başkasına, sevdiği adama sırtını yaslamak çok iyi geliyordu.

"Üstünde çok yük olduğu belli oluyor. Bana dün gece yalnız kalmak istediğini söylemen yeterli olurdu," diye açıkladı Zimri. Elini genç kadının sırtında gezdirdi.

"Dün gece yalnız kalmam gerekiyordu."

Adam sıcacık bir tavırla güldüğünde, Arabessa bu hissin tadını çıkardı. "Gördün mü?" Zimri ona bakabilmesi için biraz geri çekildi. "O kadar zor muydu?"

"Çok acı vericiydi," dedi Arabessa. Kendisine engel olamadan adamın sırıtışına karşılık vermişti

Zimri'nin dikkati kadının dudaklarına kayarken onu saran kolları sıkılaştı. Arabessa adamın onu öpeceğini biliyordu.

Öpmesini istiyordu.

"Kusura bakmayın," dedi bir ses. İçinde bulundukları an dağılıp gitti. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

Arabessa adamm kollarından kurtuldu. Kız kardeşi kollarını kavuşturarak balo salonunun kapısına yaslanmıştı. Onlara bakarken kaşları havadaydı.

"Hayır," diye yanıtladı Arabessa. Zimri aynı anda, "Evet," diye cevap vermişti.

Niya'nın gözleri keyifli bir haylazlıkla parladı. "Anladım."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Arabessa. Bu şekilde yakalandığı için gerilmişti ve sakinleşmek için çabalıyordu.

"Şey..." diye söze girdi Niya. Odanın içine ilerledi. "Şimdi kesinlikle Zimri'ye katılıyorum."

Arabessa gözlerini kıstı. "Ne konuda?"

"Bir şeyleri bölmüşüm," diye açıkladı kız kardeşi. "Varlığım seni telaşlandırıp sinirlenmene sebep oldu."

"Beni hep sinirlendiriyorsun."

"Peki telaşlandırıyor muyum?"

"Pratik yapıyorum." Arabessa kemanını işaret etti.

"Bugünlerde buna pratik mi diyoruz?" dedi Niya. "Alōs'la yaptığımız pratikler düşünülünce ben bir uzman..."

"*Niya.*" Arabessa tekrar şansını denedi. "Bizi varlığınla şereflendirmeni neye borçluyuz?"

Kız kardeşi bir mektup gösterdi. "Sana gelmiş. Sanırım ekselansları onun için bir iş yapmanı istiyor."

Hırsız Kral'ın siyah kafatası mührüyle işaretlenmiş zarfa bakarken o tanıdık ağırlık tekrar genç kadının omuzlarına çöktü. Dün geceden beri babasını arıyor ve onunla karşılaşmayı bekliyordu ama karşılığında bunu almıştı. Kralın görevlerine koşturması verilen için bir emirdi. "Mektup sende," derken sinirlenmeye başlamıştı. "Sen neden yapamıyorsun?"

"Bana gelmedi." Niya zarfı tekrar ona doğru salladı.

"Kimseye gelmemiş." Arabessa zarfın ön tarafını işaret etti.

"Yıldızlar ve deniz aşkına," diye ofladı Niya. "Charlotte bu notu sana ulaştırmam için verdi. Bana sadece bunu söyledi. Sabahın erken saatlerinde krallık sandığında belirmiş, üstünde senin adın olan haberci güveyle birlikteymiş. Mektubu alacak mısın? Yoksa *teşekkürler ama almayayım* gibi bir şey söylediğini anlatan bir cevap mı yazayım?

Arabessa zarfı kaptı. "Her zamanki gibi hiç yardımcı olmuyorsun."

"Tam aksine," diye itiraz etti Niya. Elbisesinin eteğindeki ufak bir kırışıklığı düzeltti. "Mektubu aldığından emin olmak için tüm evi cömert bir tavırla yürüdüm. Sana fazlasıyla yardımcı oldum."

"Charlotte'a yardım etmiş olabilirsin."

"O zaman hayır da işlemiş sayılırım çünkü Charlotte bin yıldan bile daha yaşlı. Onun durumundaki kimse posta iletmek için o kadar uzağa yürümemeli."

Arabessa kardeşine çeşitli şekillerde yanıt vermemek için kendisini tuttu, böyle bir şeye göre fazla yorgun sayılırdı. Bunun yerine zihni, Hırsızlar Krallığı'na dönmeden önce yapması gerekenlerin listesiyle doldu. Bu görev, kendisi için planladığı günü kesinlikle yeniden düzenlemesini gerektirecekti.

Yorgunca iç çekerek kemanını aldı ve bir anlığına yanındaki adamla göz göze geldi.

Zimri'nin ifadesi, *Daha sonra*, der gibiydi. *Bunu daha sonra beraber çözebiliriz.*

Arabessa gerçeği bilse de bu düşünceyle göğsünde bir umut filizlenmişti.

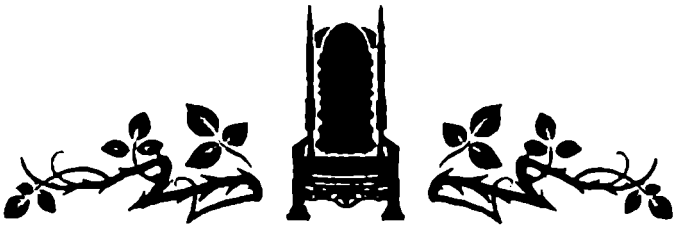
Daha sonra, diye sessizce onayladı. Ardından kardeşinin dikkatli bir bakışla onları incelediğini fark etti.

"Bugün bu kadar yüce gönüllü davrandığına göre, Larkyra'yı da buraya getirir misin?" diye sordu. "Döndüğümde sizinle konuşmam gereken önemli bir şey var."

Niya'nm yüzü merakla aydınlandı. "Kulağa endişe verici geliyor."

"Olabilir," dedi Arabessa. Ardından kapıya doğru ilerledi.

Konu ailelerine ve geçmişlerine gelince hiçbir şeyi görmezden gelemezlerdi.

ALTINCI BÖLÜM

Arabessa babasından gelen görevlere alışkındı. İsimsiz notlar, ona gelen mektuplar, haberci güveler. Kardeşlerinden, Achak'tan, Zimri'den, Charlotte'tan ya da ailelerindeki herhangi bir yardımcıdan gelen; Arabessa'nın etrafta koşuşturmasına sebep olan ziyaretler. Bugün aldığı mektupta yalnızca tek bir satır yazıyordu. *Amos'un Eczanesi'nde bekleyen paket.*

Lütfen, teşekkürler, rica etsem ya da *en güvenilir evladım* yazılarının açıkça bulunmadığı bir mesaj. Yalnızca *yap* diyordu.

Arabessa da tabii ki yapacaktı.

Sonuçta ondan beklenen buydu.

Hırsızlar Krallığı'na seyahat ederken gereken eşyaları almak için hızla odasına gidiyordu. Maskesiyle kostümünü, sağlam botlarını, pelerinini ve yolculuk silahlarını yanma alacaktı. Kısa bıçağıyla flütü, kollarına bağlanan deri kılıfların içindeydi. Arabessa dün de aynı şeyi yaptığını hatırlamaktan kendini alamadı.

Ancak o zaman farklı bir görevi vardı, babasının sessiz kalmak için büyülendiği bir sır ortaya çıkmıştı. Arabessa'nın kalbinin kafa karışıklığı ve şaşkınlıkla hızlanmasına neden olan bir geçmişti.

Aynı hareketlerin tekrarıyla Unutulmuş Anılar Pınarı'nda yaşadığı an tekrar zihnine doldu, bir kez daha muhafızın kadehinden içmiş gibi hatırayı izlemeye başladı.

Arabessa dönerek düşüyordu. Işığı, rengi ve sesi delip geçmişti. Bir duvara çarpar gibi başka bir zihnin ve bedenin içine düşmüştü. Vücudu yere çok yakındı, sadece üç yaşındaydı. Çocuk bedeniyle hareket ederken sakar hissediyordu, etrafındaki her şey yeni ve parlak bir gizemdi.

Karanlık bir odadaydı, arkasındaki alev kükrüyordu. Süslü halıda ilerleyerek büyük sandalyenin bacaklarının altına saklandı. Etrafa bakınırken kalbi heyecanla atıyordu. Çocukken gizlice dolaşmakta, yalnızca küçük bir yaratığın yapabileceği şekilde fark edilmeden bir yerlere sızmakta ne kadar iyi olduğunu hatırladı. Bu özelliği daha sonra bir yeteneğe dönüşecekti.

Çocuk hali dolaştığı yerin önemini anlamasa da yirmi dört yaşındaki zihni nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Sarayın derinliklerinde yer alan ve Hırsız Kral'a ait olan odadaydı.

Arabessa'nın yatak odası çok uzakta değildi fakat çocukken bu bölgeye yalnızca dadısıyla ya da bir ebeveyniyle girmesine izin veriliyordu. Ancak o sırada etrafta kimse yoktu. Kız kardeşi Niya bir yaşındaydı ve ele avuca sığmayan bir bebekti. Bu yüzden dadıları kontrol edilmek istemeyen bir ruhu dizginlemekle meşguldü. Arabessa'nın yasaklı yerlere sızması için harika bir zamandı.

Damarlarında yükselen heyecanla sandalyenin altından çıkmak üzereyken uzakta ağır bir kapının gıcırdayarak açıldığını duydu. Artık olduğu yerde donup kalmıştı.

Etraf keskin bir kokuyla doldu.

Büyü.

Arabessa çok küçük olmasına rağmen büyüyü biliyordu. İçinde büyü olduğunu henüz bilmese de dünyada var oldu-

ğunun farkındaydı. Yanağını halıya yaslayarak olabildiğince az yer kaplamaya çalıştı. İnsanı kör edecek kadar beyaz bir kostüme bürünmüş figürün gölgelerin arasından çıkmasını izliyordu.

Figür, onun saklandığı yerin birkaç adım uzağındaki duvarda asılı olan aynanın önünde dururken Arabessa'nın gözleri kocaman oldu. Çocuk halinin hayranlıkla boynunu büktüğünü ve o süslü, fildişi kıyafeti olabildiğince görmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Kalbi heyecanla tekledi, bakışları beyaz figürün maskesinde dolaştı. Maske deniz kabuklarından, incilerden ve beyaz pullardan örülmüştü. Süsler başlık boyunca uzanıp spiral şeklindeki iki keskin boynuza dönüşüyordu.

Hırsız Kral karşısındaydı.

Efsanelerde yaşayan yaratıktı. Yaramazlık yapan çocukları gece kaçırdığı, çırpınıp çığlıklar atarken onları güneşin görmediği bir yere sürüklediği söylenen canavardı.

Arabessa o öyküleri henüz öğrenmemişti.

Hırsız Kral'ın kim ve ne olduğunu yıllar sonra anlayacaktı. Arabessa'nın üç yaşındayken tek anlayabildiği, karşısındaki varlığın çok güzel olduğuydu. Korkunçtu fakat güzeldi.

Hırsız Kral başlığını çıkarmak için uzanırken beyaz eldivenli parmakları duraksadı. Sanki onu dinliyormuş gibi çenesini hafifçe küçük kızın olduğu tarafa doğru eğdi.

Arabessa ve çocuk bedeni ses çıkarmaya cesaret edemeden aynı beklentiyle nefesini tutmuştu.

Hırsız Kral sessizce bir şeyler düşünüyormuş gibi göründükten sonra işine devam etti. Ense kökündeki kopça hafifçe çıtırdadı ve maske çıktı. Figür başlığını çıkardı, süslü tacını yakındaki küçük masanın üstüne bıraktı. Bakışlarını aynadaki yansımasına çevirmişti. Aynayı solgun bir ten, siyaha boyanmış

dudaklar, güçlü bir burun, çıkık bir çene ve yorgun yeşil gözler dolduruyordu. Karşısındaki yeşil gözler sürmeli olmasına rağmen, Arabessa kalbi son kez atana dek onları hatırlayacaktı.

Olamaz! Büyüsü kanında tıslayarak göğsüne çarptı. *Olamaz!*

Ama öyle! diye haykırdı Arabessa sessizce. *Öyle!*

Sandalyenin altındaki çocuk hali kafası karışmış bir şekilde merakla bakmaya devam ederken genç kadının tüm dünyası paramparça olmuştu.

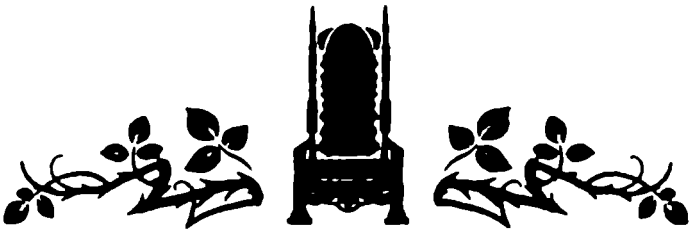
Hırsız Kral'ın bakışları aynadan sandalyenin altına kaydı ve kızıyla göz göze geldi. Arabessa'nm kalbine bir ok saplanmış, sonra da sökülüp alınmış gibiydi. Kanı akarken ona anlatılan her hikâyenin, doğru olduğunu düşündüğü anların aklına dolduğunu hissetti. Odaya doğru, *Neden?* diye çığlık atmak istiyordu. *Bunu bizden neden sakladın? Benden neden sakladın?*

Sanki çektiği sessiz ıstırap eğlenceliymiş gibi Hırsız Kral'ın dudaklarında bir tebessümün izi, gözlerinde de nedeni ve amacı belli olmayan haylaz bir pırıltı belirdi. Ancak arkasını döndüğünde hepsi kayboldu.

Kız çocuğunu olduğu gibi, yere çökmüş ve sandalyenin altında durduğu haliyle yalnız bırakmıştı.

Arabessa'nm çocuk bedeni kıpırdamadı, figürün kaybolduğu uzak koridoru izliyordu. Yetişkin haliyse tam tersine bu boğucu hatırayla savaşmaya çalışıyordu. Kaygan bir duvarı tırnaklarıyla çaresizce kazıyor, kendisini kurtarıp buradan kaçmak için çabalıyordu.

Şu anda Hırsız Kral'ın tahtında babası hüküm sürüyor olabilirdi. Fakat Arabessa bir zamanlar o tahtta annesinin de oturduğunu artık biliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Arabessa portal kapısından geçerken arkasında güneşli, boş bir sokak bıraktı. Hırsızlar Krallığı'na girerken serin gecenin hoş dokunuşu yanaklarına dokunup ciğerlerine doluyordu. Yerden portal nişanını alırken Jabari'deki güneşli ikindi manzarası bir anda ortadan kayboldu.

Kayalık uçuruma yaklaşırken pelerini hışırdıyordu. Aşağıda parıltılı bir gece yarısı şehri uzanıyordu. Bu gizli mağara dünyasma girmenin pek çok yolu vardı fakat en kolayı bir portal nişanı kullanmaktı. Ancak zor olan yanı, bir portal nişanı bulabilmekti. Herhangi bir mücevherden daha enderdi, oluşturması ölümcül silah yapmaktan daha zordu. Kan dökerek elde edilirdi ya da portal nişanı yaratabilecek kadar gelişmiş büyü yeteneği olan bir yaratığı tanımanız gerekirdi. Neyse ki, Bassette ailesinin faydalı bağlantıları vardı ve fazla sayıda portal nişanı ellerine geçiyordu.

Arabessa kendisininkini cebine attı. Bakışlarını birbirine yakın çatılardaki bacalardan yükselen renkli dumanlarda gezdiriyor, sarkıtlar ve dikitlerin arasındaki binaları inceliyordu. Kayaların içinden yukarı uzanan binlerce ev vardı. Sarı ışığın sıcak rengi, oldukça yüksek tavanı saran mavi ve yeşil yıldız kurtlarının ışığına uyuyordu. Her şeyin merke-

zinde de Hırsız Kral'ın bıçak kadar keskin kuleleri olan oniks sarayı vardı. Lanetlileri izleyen bir göze benziyordu.

Arabessa bu noktada pek çok kez bulunmuş olsa da manzara hâlâ midesinde heyecandan kelebeklerin uçuşmasını ve büyüsünün damarlarında keyifle mırlamasını sağlıyordu.

Kalbi ve lütufları, *Ev*, diye fısıldadı.

Ev, diyerek onayladı. Ardından dikkatini bir kez daha saraya çevirdi.

Annesinin Hırsız Kral olduğunu öğrenmenin getirdiği duygusal dalgayı bir kenara bırakmak için elinden geleni yapıyordu. Soruları gittikçe artıyor ve onu felç edecek seviyeye geliyordu fakat şu anda hareket edebilmesi gerekiyordu. Amos'un Eczanesi'yle ilgili görevini olabildiğince çabuk ve sorunsuz tamamlamak istiyordu.

Ancak simsiyah, devasa sarayı ne zaman görse soruları içinde köpürüyordu.

Johanna nasıl tahta oturmuştu? Ne kadar süre hüküm sürmüştü? Ondan sonra babası nasıl hükmetmişti? Annesinin ölümünden hemen sonra mı olmuştu? Aynı tahtı paylaşmışlar mıydı?

Arabessa o dumanın ve beyaz kostümün altında hep babasının olduğunu hatırlıyordu. Her zaman onun önünde diz çökmüşlerdi. Mousai'ı yaratan, onlara emirlerini veren kişi babasıydı. Dolion hep kaos krallığının yükünü omuzlarında taşıyan kişi olmuştu. Annesine ve onun tahtla olan bağlantısına dair hiçbir şey anımsamıyordu.

Aslında kardeşleriyle birlikte Hırsız Kral'ın soyuna dair bildikleri tek güvenilir hikâyeyi Achak anlatmıştı.

Güneş, ay ve yıldızlar gibi, demişti Achak. *Hırsız Kral hep vardı ve var olacak. O da Aadilor kadar ebedi.*

Sağındaki dar patikaya dönerken suratsızca, *Eh*, diye düşündü. Sarayın manzarasını ardında bırakmıştı. *Annemin öldüğü düşünülürse, belli ki yeterince ebedi değil.*

Sarsıntılı duygularından kurtulmaya kararlı bir şekilde, suçlu bir ruha işkence ederken hissizleşmek için kullandığı güce tutundu. Bir taşa dönüştü. Bu krallığı oluşturan soğuk ve sert kayadan yapılmıştı. İçindeki kaosu derinlere gömdü. Sonuçta çok geçmeden bu sırrı kardeşleriyle paylaşacaktı ve babalarıyla yüzleşmek için birlikte plan yapacaklardı.

Arabessa o zamana kadar kendisine hâkim olabilirdi.

Daha geniş bir yola indi, dar kaya yığınlarının arasından ilerledi ve kabaca yapılmış bir köprüden geçti. Aşağıda hızla akan nehir adımlarının sesini boğuyordu, Gizem Mahallesi'nin güneyine ulaşmıştı.

Mahalleye yağmur yağmış gibi buradaki yollar nemliydi, oysa bu krallıkta asla öyle bir hava yaşanmazdı. Kadının botları her adımında şapırtı sesleri çıkarırken eteğinin uçları çamura bulandı. Arabessa yorgunca iç çekmemek için kendini tuttu. Bu mahalle bakımsızlığıyla gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. Çatlak pencerelerden yamuk yumuk sarkan kepenkler vardı, lambalar zayıf bir ışıkla titreşiyordu ve uyarı mahiyetindeki bir sis yere yayılırken yolu zar zor aydınlatıyordu. Hoş karşılanmayacakları uzak tutmak ya da meraklıları davet etmek için kullanılan fazlasıyla dramatik ve ürkütücü bir hava vardı. Bu akşam meraklıların davet edildiği ortadaydı. Nahoş ortama rağmen sokaklar dünden daha fazla ziyaretçiyle doluydu. Kahkahalara ve kalabalıktakilerin sallanarak yürümesine bakılırsa çoğu şimdiden sarhoş olmuştu.

Kostümlü biri genç kadına çarparken, "Tutulma başlangıcı kutlu ossun!" diye yarım yamalak konuştu. "Bana ve kendine içki ısmarlayarak kutlasan mı ki?"

Arabessa önce kapkaççılığa uğramadığından emin oldu, ardından budala tipi yolundan iterek uzaklaştırdı. İç çekişinin yerini bir inleme alıyordu. Bu gece Yıldız Tutulması'nın resmi olarak başladığını tamamen unutmuştu. Krallığın her yerinde son hız ilerleyen bir kutlama olacaktı.

Yarın gece Mousai'ın sarayda gösteri sergilemesi gerekiyordu. Arabessa'nın bir anlığına da olsa unutması çok zor bir detaydı.

Ruhu onu azarlayan bir sinirle doldu.

Bu kahrolası delilikler dikkatimi dağıttı! diye düşünürken yeri dövercesine ilerledi. Son birkaç günü kesinlikle çılgınca geçmişti.

Yürüdüğü her kaldırımla, ilerlediği her yol ve sokakla, geçtiği her tünelle iyice canı sıkılıyordu. Her yer neşeli ziyaretçilerle ve azimle mallarını satmaya çalışan insanlarla doluydu. Avareler Sırası'nın karmaşasından dönerek geçti. Dükkânlarının penceresinden uzanıp maskeli potansiyel müşterilerin suratına doğru zayıf büyülü tılsımlar sallayan tüccarların seslerini duymazdan geldi. Bazıları, güçlerini hizmet olarak lütufsuzlara sunuyordu, hem de pazarlık etmeye değmeyecek bir fiyata.

Duruma bakılırsa, eczanenin kapısında sıra yoksa kadının kendini şanslı sayması gerekiyordu. Büyüsü olmadan doğanları, büyülü iksirler almak kadar heyecanlandıran bir şey yoktu.

Babamı bekleyen paket her neyse, gerçekten çok önemli olsa iyi olur, diye içinden homurdandı.

Hızla ilerlerken onu rahatlatan tek şey karşılaştığı kestirme yoldu. Tuğla duvardaki Ida'nın Maharetli Efsunları reklamına doğru aceleyle ilerledi ve posteri kaldırıp karanlık bir sokağı ortaya çıkardı. İçeri girdiğinde hava ekşise de rahatlayarak bir nefes aldı. Nihayet yol boştu, geçmek için kavga etmesi gereken bir kalabalık yoktu.

Tabii bunun iyi bir sebebi vardı.

Dikkatli adımlarla ilerlerken büyüsü damarlarında farkındalıkla uğuldadı. Kamışa benzeyen biçimlerin içe çökük gözleri, onun kestirme yoldan geçmesini izliyordu.

Beden Hırsızı bölgesine girmişti.

Duvarlar boyunca incecik yaratıklar vardı. Takım elbiseler ve fötr şapkalarının içinde iskeletlere benziyorlardı. Arabessa yanlarından geçerken hepsinden açlık dolu entrikaların ve kurnaz niyetlerin havası yayılıyordu. Fakat onun tüylerini asıl ürperten kısım, kemikli parmaklarıyla göğüslerine bastırdıkları şeydi. Beden Hırsızı'nın asıl tehlikesi, büyülü aynalarla dolu evrak çantasında gizlenirdi. Biri çantanın içine bakmaya cüret ederse, kostümlü olması fark etmeksizin o kişinin bedenini çalabilirlerdi. Farklı bir takım giyer gibi kurbanın görünüşünü ele geçirirlerdi. Çok geçmeden de etrafta bir kargaşa yaşanırdı.

"Merhaba, güzellik," diye seslendi biri. Arabessa'nın önüne geçerken sesi aldatıcı şekilde sıcak ve davetkârdı. "Kostümünü nasıl geliştirebileceğini görmek ister misin? Elimde harika bir süs var, tam..."

"Benim karşımdayken onu kapalı tutman daha akıllıca olur," dedi Arabessa. Beden Hırsızı'nın çantasından çıkaracağı bilinmez şeye eliyle bir tane vurarak uzaklaştırdı.

Yaratık tısladı. "Kabasın," dedi çantasına daha sıkı sarılırken. "Çok kabasın! Kardeşlerim, aramızda saygısız biri var gibi görünüyor."

Suyun yüzeyine doluşan piranalar gibi gölgelerin içinden boş bakışlar ve dişlek sırıtışlar belirdi. Göz açıp kapayıncaya kadar genç kadının etrafı sarılmıştı.

Sesi ilk yaratığmkine korkutucu şekilde benzeyen bir başkası söze girdi. "Kaba tiplerden hoşlanmayız."

"Evet, hoşlanmayız," diye ekledi diğeri.

"Özellikle de *bizim* iş yaptığımız yerde."

"Ama endişelenme," dedi arkasındaki başka bir yaratık.

Asıl Beden Hırsızı, "Sana terbiyeyi öğreteceğiz," diye sonlandırdı sözleri.

Arabessa'nın lütufları parmak uçlarına akın etti. *Bizi özgür bırak.* Kıvranıyor, flütünü çıkarması için yalvarıyorlardı. *Bırak bedenlerinden fazlasını çalalım.*

Sakinleş, diye talimat verirken ellerini yumruk yaptı.

Mümkün olduğu sürece lütufları yalnızca krallıkta kullanmak en iyisiydi. Özellikle de şu anda Mousai kılığında olmadığı için bu önemliydi. Tıpkı bir kostümün bir kimliğe dönüşebildiği gibi, kişinin lütufları da belirli bir işarete dönüşebilirdi. Arabessa ve kardeşlerinin eşsiz büyüleri krallıkta fazlasıyla iyi biliniyordu.

"Geçebilmem için kenara çekilmenizi öneririm," dedi yaratıklara. "Sadece sorun çıkmadan kestirmeden geçmek istiyorum." Yavaşça dönüp etrafını saran yaratıkları saydı.

Yedi.

Yedi tanesi sorun olmamalı.

"Birbirimize öneride bulunuyorsak," diye yanıtladı biri. "Bize yüzünü örtenden fazlasını göstermelisin." Kemikli parmaklarıyla cesur bir şekilde kadının maskesini kapmak için uzandı.

Arabessa neredeyse aynı anda ona yaklaşan bileği kavrayıp bıçağını çıkardı ve yaratığın elini hızla kopardı.

Yaratık tiz bir sesle ulurken türdeşlerinin kollarına yığıldı.

"Öneride bulunmak isteyen başka biri var mı?" diye sordu Arabessa. Kopan uzvu bir kenara atıp bıçağını sağa sola salladı.

Sokak tıslama sesleriyle doldu, uzaktan hızla gelen sürüngenlerin uğultusu duyuluyordu.

Arabessa yukarı bir bakış attı. Onlarca Beden Hırsızı, tuzağa düşmüş bir sineğe koşan aç örümcekler gibi tuğla duvardan aşağı sürünüyordu.

"Karesin," diye mırıldandı.

Kendisini öne atıp daha az kalabalık olan tarafa daldı. Yaratıklar oldukça hafif bir yapıya sahip olduğu için çoğunu omzuyla kenara itmişti. Fakat birkaçı örgüsünü çekiştirip keskin tırnaklarıyla pelerinini yırttı ve göz maskesinin hemen altından yanağını çizmeyi başardı.

Arabessa bıçağını kemikli yüzlere, kollara ya da göğüslere saplamak için dönerken eteği bacaklarına dolaştı.

Lütufları ellerinin zonklamasına neden oluyordu. *Bırak oynayalıım*, diye mızmızlanıyorlardı. *Bu karmaşayı düzeltmeye yardım edelim.*

Fakat Arabessa büyüsünün itirazını görmezden gelerek üç Beden Hırsızı'nı yumruklayıp bıçağıyla kesti. Uzakta sokağın sonunu görebiliyordu. Işık, başka bir posterin kenarlarından içeri sızıyordu.

Postere doğru koştu, hızını kullanarak tuğla duvara zıpladı ve bedenini yukarı itti. Bir yaratığın omzuna basarken asılı duran lambalardan birini yakalamıştı. Son yaratık grubunun üzerinden atlayarak sallanan posterin hemen önüne inmeyi başardı. Ardından eteğini silkeleyip arkasından yaklaşan kalabalığa bir bakış attı. "Benim için bir zevkti, dostlarım." Selam verdikten hemen sonra posteri itip dışarı çıktı.

Çıkması gereken sokağın yerine devasa bir karanlıktan oluşan bir tür koridorun geçtiğini görünce yüzündeki zafer gülümsemesi hızla kayboldu. Artık Gizem Mahallesi'nde değil, uzun bir koridordaydı. Koridor boyunca geniş şömineler yanıyordu ve yarı oyulmuş taş muhafızlar vardı. İçerisi aşırı sıcaktı ve sonsuza dek uzanıyormuş gibi hissettiriyordu. Arabessa diğer uçtaki altın kapıyı zar zor seçebiliyordu.

"Burası da ne böyle?" Arkasını döndü. Poster kaybolmuştu, yerini taştan bir duvar almıştı.

Bir elini taşların üstüne koydu. Soğuktu, kıpırtısızdı ve tamamen gerçekti.

Tüyleri diken diken olmuştu.

Lütufları kanında gezinirken, *Bu normal değil*, dedi uyarırcasına. *Normal değil.*

Hayır, diye onayladı Arabessa. *Kesinlikle değil.*

Hırsızlar Krallığı'nda pek çok gizem vardı fakat bir yolun aniden değişip dönüşmesi, yalnızca diğer evinde şahit oldu-

ğu bir şeydi. Orası da büyüyle iç içe olan bir binaydı. Arabessa daha önce bir sokağa girip kendisini böyle bir yerde bulduğu bir şey hiç yaşamamıştı.

Kayaların kırılma sesi yankılandığında arkasına bir bakış attı.

Bir şöminenin yanındaki devasa taş muhafızlardan biri hayata dönmüştü. Attığı her ağır adımla birlikte zemin titriyordu. Arabessa tamamen arkasını dönüp dengesini bulmak için çabaladı. Muhafız yanında zincirli bir gürz sürükleyerek yeri parçalıyordu. Nihayet onun karşısında durduğunda, Arabessa başını geriye attı ve canavarın lavla dolu gözlerine baktı. Muhafız her nefes verdiğinde burun deliklerinden duman çıkıyordu.

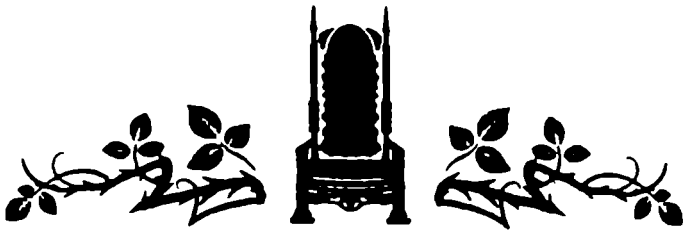
Arabessa bu muhafızları gayet iyi tanıyordu. Saraydaki her önemli noktada, ayrıca kralın taht odasında nöbet tutma görevi onlara aitti.

Ama burada ne yapıyorlardı?

Ya da daha önemlisi, burası tam olarak neresiydi? Arabessa neden şu anda buradaydı?

"Merhaba," dedi muhafıza. "Nerede olduğumuz ve neden burada olduğumuz konusunda beni aydınlatabilir misin?"

Taş muhafız yanıt vermek yerine gürzünü savurdu ve kükreyerek ateş tükürdü. Arabessa'yı ölümle buluşturmayı amaçladığı açıkça belliydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zimri'nin bir sorunu vardı. Elindeki viskiye ve aşağıdan ofisine sızan boğuk, sarhoşluk dolu kargaşanın sesine rağmen tamamen ayıktı. Masasının arkasındaki berjere çökmüştü, kehribar rengi sıvıyla dolu kadehi elinde dalgınca çevirirken zihni doluydu. Tek taraflı aynanın arkasındaki manzarası, dalgalı bir denizi andıran Macabris'ti. Kulübün dışındaki sıranın, Kumar Bölgesi'nin yarısı boyunca uzandığını söylemişlerdi. Deliliğin kapısından içeri girmeyi bekleyen sakinler vardı. Kulübe girmelerine izin verilen misafirler, Yıldız Tutulması'nın ilk resmi gününü ölçüsüz bir coşkuyla kutluyordu. Bu gece kumar masaları daha yüksek paralarla başlıyordu, içkiler daha güçlü ve ağırdı, özel havuzlar yarına kadar tamamen doluydu, bodrumdaki kavgalarda kapışacak rakiplerin bolca bahis toplayacağı kesindi. Bunların hepsi de genç adamın kesesine yarayacaktı.

Buna rağmen, Zimri bunların hiçbirinden keyif alamıyordu.

Sonuçta Volkov ailesi bu önemli olay için yapılan planlamalara neredeyse hiç yardımcı olmasa da paranın yarısı onların cebine gidecekti. İşin aslı, neredeyse son aşamaya gelinmiş kararlara karşı çıkıp her şeyi yavaşlatmaya yemin etmiş gibi davranıyorlardı.

Bu tavırları yalnızca bugünkü etkinlikle sınırlı değildi.

Zimri sinirlenirken nihayet içkisinden bir yudum aldı.

Boğazındaki duman tadı ve yanmanın hüznüne çok az faydası olmuştu.

Melankoliye kapılıp vaktini boşa harcayacak biri değildi fakat Zhad bu sabah onu terslediği için birkaç kum düşümü boyunca somurtmayı hak ettiğini düşünüyordu. Zimri hâlâ bir şey yapamayacak yaştayken, Volkov ailesi kulübün yarısını satın almıştı. Zimri'nin asıl sorunu, işte o gün başlamıştı. Hırsız Kral haklı çıkmıştı, on yıl böyle bir kulübün lidersiz atlatamayacağı kadar uzun bir süreydi.

Zimri sahipliğin çoğunluğunu ele geçirmenin ümitsiz bir rüya olduğunu söylerken abartmıyordu. Her türlü olasılığı ele alan sayısız planı yıllar boyunca uygulamıştı fakat cephanesi neredeyse tükenmişti. Hisselerini almak için Volkov hanesine dava açmaya, onları ikna etmeye, aileye şantaj yapmaya ya da rüşvet vermeye çalışmıştı. Ne var ki, vücudundan bir türlü çıkaramadığı bir dikene benziyorlardı. Şimdi ne yapması gerektiğinden ya da yapabileceğinden emin değildi.

Kapısı tıklatılınca zihni tekrar ofisine döndü. Surat asarak kapıya doğru döndü. Üç vuruş daha duyuldu, insanı kışkırtan bir ritimdi. Üst katı nasıl bulacağını bilen çok az kişi vardı ve Zimri içlerinden yalnızca birinin onu ziyaret etmesini istiyordu.

Fakat Arabessa sessizce gelmeyi tercih ederdi, camdan içeri esen bir meltem gibiydi. Kapılar kilitli olmasına rağmen içeri sızmayı bilen bir hırsızdı.

Bu yüzden geriye Volkovlar ya da güvenilir bir çalışan kalıyordu.

Lütfen mutfaktan biri bana yiyecek getiriyor olsun, diye düşündü Zimri. Ardından masasına bıraktığı bordo maskeyi aldı ve yüzünü gizledikten sonra masasındaki bir sürgüyü çekip ofisinin kapısını açtı. "Gir," diye seslendi.

Ziyaretçiden önce parfümünün kokusu odaya girdi. Hem tatlı hem de zehir gibiydi, genç kadının mizacını mükemmel özetliyordu.

"Kattiva," dedi Zimri. Kadın içeri girip kapıyı arkasından kapatırken nezaket gereği ayağa kalktı. Kattiva baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Koyu renk saçlarının üstündeki başlığı deriden örülmüştü, yalnızca kırmızıya boyanmış dudakları ve delici kahverengi gözleri açıktaydı. İpek elbisesinin dar kolları bileklerine kadar uzanıyordu, imzası olan kurt dövmeleri ellerinin üstünde açık bir şekilde görünüyordu.

Baş düşmanının kızı olmasına rağmen, Kattiva'yla araları hep iyi olmuştu. Bunun nedeni, Zimri'nin kulüpte yapılmasını teklif ettiği değişikliklerin çoğuna onun destek vermesiydi. Arada bir babasını da ikna ediyordu.

"Ne hoş bir sürpriz," dedi adam. "Havuz hoşuna mı gitmedi?"

Kattiva kulübün gece etkinliklerindeki eksiklere dair notlar vermek dışında onu nadiren ofisinde ziyaret ederdi. Bazen babasını şikâyet eder ve ona katılması için genç adamı dürterdi. Fakat o bunu asla yapmazdı. Arkadaş olsalar da aralarında bir güven bulunduğu söylenemezdi.

Öne ilerlerken boğuk sesiyle, "Havuz güzel ve ıslak bedenlerle dolu," dedi Kattiva. "Onlara tekrar katıldığımda daha ıslak olacakları kesin. İlk Kararma etkinliğimize katılanların sayısı tarihe geçecektir. Aşağıda müthiş bir çılgınlık var."

Zimri kadından yayılan güçlü heyecanı bir kenara not etti. Çiçek açan hanımelleri gibi kokuyordu.

"Öyleyse seni arkadaşlarının yanına dönmekten alıkoyan nedir?" diye sordu.

"Genelde misafirlere içki teklif edilmez mi?" Kattiva ofis masasının önündeki iki sandalyeden birine oturdu.

"Evet, elbette." Zimri odanın bir duvarı boyunca uzanan kitaplığın tam ortasında yer alan bara doğru ilerledi. "Her

zamankinden mi? Yoksa bu akşam daha sert bir şey mi istersin?"

Kattiva, "Her zaman içtiğim bir şey olduğunu söyleyince beni sıkıcı gösteriyorsun," diyerek ofladı. "Sen ne içiyorsan ondan alırım."

"Öyleyse viski." Dönüp kadına bir kadeh doldurdu.

"Ender ve pahalı olduğu sürece harika bir seçim."

"Macabris'te yalnızca ender ve pahalı şeyleri içeriz." Zimri kadının yanına gelip ona içkiyi uzattı.

Onun karşıdaki sandalyeye yerleşmesini izleyen kadının yüzünde oyuncu bir tebessüm vardı. "Bu akşam çok şık görünüyorsun, Koleksiyoncu," diye mırıldandı. Adamın üç parça kadife takımını incelerken kırmızı tırnaklarıyla kadehine vuruyordu. "Neden misafirlerimizi seni görme zevkinden mahrum bırakıyorsun?"

"Misafirlerimizi meşgul edecek çok daha güzel şeyler var. Benim onlara yük olmam gerekmez."

"Bana her gün seve seve yük olabilirsin." Dilini içkisinin kenarında gezdirirken bakışlarını adamdan ayırmadı.

Zimri derin bir sesle güldü, kadının açıkça bir teklifte bulunması onu hiç etkilememişti. "Ne yazık ki, ailen bu konuda seninle aynı fikirde değil."

"Sen de öyle düşünmüyorsun," diye karşı çıktı Kattiva. "Bu da konuyu, yanına gelmemin sebeplerinden birine getiriyor."

"Sebeplerden yalnızca biri mi?" Zimri kaşlarını kaldırdı.

"Koleksiyoncu, daha önce de açıkladığım gibi..." Kattiva bir yılan gibi gülümsedi. "Senin kadar enfes biri, ona hayran olunmadığı bir gün bile geçirmemeli. Bu akşam nasıl giyindiğini bilmezsem beni havuzda izlediğini nasıl hayal edebilirim?"

"Doğru," dedi Zimri. "Dikizlenmek hep en sevdiğin şeylerden biri olmuştur."

"Al işte." Kattiva surat astı ve içkisini aralarındaki alçak

sehpaya bırakmak için eğilerek dekoltesini ortaya serdi. "Tahmin edilebilir biriymişim gibi konuşuyorsun."

Kadının güzel olduğu inkâr edilemez bir gerçekti. Baştan çıkarıcı biriydi. Bazıları onun, şehvetin kayıp tanrıçası Libida'nın vücut bulmuş hali olduğunu bile söylerdi. Zimri eğer peşine düşse onun yatağına alınacağını biliyordu fakat içinden bir ses, bunu yapmadığı için kadının hayranlık duyduğunu söylüyordu. Kadının çeşitli zevkleri arasmda platonik bir ilişki isteği de olabilirdi. Kattiva tahmin edilemez bir hayat sürmek istiyorsa böyle bir özellik kesinlikle ona yakışırdı. Ancak sevdiği kadınla arasındaki karmaşık ilişkiye rağmen, Zimri biriyle yatağını paylaşırken bir başkasını sevemezdi. Vücudunun her kısmı yalnızca tek bir kişiye aitti.

"Burada olmanın diğer nedenini hiç tahmin edemiyorum," dedi sırıtarak. "Bu yüzden seni tasvir etmek için *tahmin edilebilir* demezdim."

"Hep tatlı dillisin," diye söylendi kadın. Tekrar sandalyesine yaslanmıştı. "Bu yüzden açık konuşacağım."

Zimri bekledi.

"Sana bir teklifim var."

Adam kaşlarını kaldırdı.

"*Öyle* bir teklif değil ama istersen..."

"Ne teklif ediyorsun, Kattiva?" diye bastırdı.

Kattiva yanıtlamadan önce bir anlığına duraksadı. Zimri başkalarının duygularına karşı hassas olduğundan kadının kısa süreli gerginliğini sezebilmişti. Keskin ve ekşi bir koku ona doğru süzülüyordu. *Çok ilginç,* diye düşündü. Kattiva gibi bir yaratığın gerilmesine sebep olan şey neydi? Kadın dışarıdan tamamen sakin görünüyordu.

"Bildiğin gibi," diye söze girdi Kattiva. "Annem ve babam, yetişkin olduktan sonra seçtiğim hayat tarzı konusunda pek... Heyecanlı değiller."

Zimri başını salladı. Volkovlar Hırsızlar Krallığı'nda doğ-

muşlardı ve bu dünyanın özelliklerini gayet iyi biliyorlardı. Fakat Zhad ve Alyona, kızlarının elde ettiği ünden pek hoşlanmamıştı. Onlar ilk nesilden bir hırsız hanesiydi, soylu bir hayat yaşamak onlar için yeniydi. Bu yüzden konumlarını sürekli yükseltmek için umutsuzca çabalıyorlardı. Açlığın tadı hâlâ damağında olan biri, zenginlik karşısında iyice doyumsuzluğa düşerdi.

"Yaptıklarıma dair fikirleri yıllar boyunca beni pek de endişelendirmedi," diye devam etti kadın. "Hayatım bana ait. Kimseye bir zarar da vermiyorum. Tabii benden bunu isterlerse durum farklı olur." Dikkati dağılırken adama sırıttı.

"Peki bunu neden benimle paylaşıyorsun?" diye sordu Zimri.

"*Evlenmemi* istiyorlar." Sözcüğü iğrenç bir hastalıkmış gibi söylemişti.

"Ah." Zimri içkisini sehpaya bıraktı. Böyle bir şeyi tahmin ettiğini söylerse bir yalana imza atmış olurdu. Zhad'ın kızını başka bir soylu aileyle evlendirip hanesinin soyunu güvenceye almak istediği ortadaydı.

Kattiva'nın sesi aniden keskinleşti. "Evlenmezsem beni mirastan mahrum edeceklerini söylüyorlar! Saçmalık."

"Bence annenle baban seni sınıyor," diye temin etti Zimri. "Karşılığı olmayan bir tehdit. Sen onların tek çocuğusun. Alyona'yı bir yana bırak, Zhad bile böyle bir şey yapamaz."

"Ben de başta öyle düşündüm ama ciddi olduklarını göstermek için Hazine İstifi'ndeki hesaplarımın yarısını dondurdular. Bana bir tarih bile verdiler." Kadın içkisini alıp büyükçe bir yudum içti. "Yıldız Tutulması'ndan sonraki güne, Göğün Dönüşü'ne kadar evlenmem gerekiyor."

"Bu ay sonuna kadar mı?" Zimri'nin gözleri irileşti.

Kattiva başını sallayıp kadehin kalanını hızla bitirdi. Sinir etrafa yayılıyordu.

Zimri ayağa kalkıp viski şişesini aldı. "Söyleyeceklerim

senin dertlerine bir çözüm olmayacaktır, Kattiva," diye açıkladı. Kadının kadehini doldurup kendi içkisinin kalanını tamamladı. "Ama böyle bir tarih başkaları için zor olsa da, sen biriyle nişanlanmakta hiç sorun yaşamazsın."

"Buna katılmıyor değilim. Fakat buradaki sorun biriyle nişanlanmak *istemiyor* olmam, Koleksiyoncu. Hayallerimin arasında evlilik yer almıyor ve asla da almayacak."

Zimri başını salladı, bu kadarını tahmin etmişti. Kattiva birine bağlı olmak isteyecek bir kadın değildi... Tabii farklı türden bir bağlanmaktan bahsedilmediği sürece. "Bu tatsız duruma düştüğün için üzgünüm. Kimse zorla evlendirilmemeli."

"Ben de öyle düşünüyorum ama babam 'saygın bir leydiye dönüştürme' konusunun gündeme geldiğini söylüyor. Sanki annemi inlerde bırakıp sevgilileriyle etrafta dolaşan o değilmiş gibi. *Beni* yargıladığı şeylerin aynısını yapıyor. İkiyüzlülük!"

"Kesinlikle."

Kattiva örgülü maskesinin altından ona baktı. "Beni anlayacağını biliyordum. Hep bu hayatı benzer bir felsefeyle yaşadığımızı düşünmüştüm."

"Benzer olabilir fakat tamamen aynı değil."

Kadın elini salladı. "Aynı olmak zaten bir klişe haline gelirdi. Sadece ne kadar iyi anlaştığımızı belirttim."

Bu sözcüklerle birlikte adamm büyüsü kıpırdanarak teninden dışarı sıçradı. Havadaki uyarının, entrikanın tadını almak istiyordu. Kattiva'da kayıp tanrıların lütufları olmayabilirdi ancak genç kadın yine de kurnazdı. Duyguları sinsiliğe kaymıştı. Bir şeylere hazırlanıyordu. Zimri bir kez daha, "Uğruna buraya kadar geldiğin teklifin nedir?" diye sordu.

Kadın kahverengi gözlerini onun yüzüne çevirdi. "Kulüp hisselerinin çoğunluğunu ele geçirmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum."

Zimri kadehini iyice sıkı kavradı. "Yani?"

"Sana verebilecek yüzde on hissem var."

Bu ziyaretin ardındaki asıl niyet belli olmaya başlarken adamın nabzı hızlandı.

"Benimle evlen, Koleksiyoncu. Yüzde onluk hissem, senin yüzde altmışın olsun."

Odada bir sessizlik oluşurken genç adam güldü. "Ciddi olamazsın, Kattiva," dedi kendini topladıktan sonra. Fakat bunu söylerken elinde olmadan sırıtıyordu.

"Kulüpteki hisselerimle ilgili şaka yapmam. Benzer özelliklerimizden birinin de bu olduğunu düşünüyorum."

Bunu duyan adam çabucak toparlandı. "Ama evlenmeye niyetli olmadığını söyledin."

"Bunu yapmak istemiyorum ama evlenmem gerekirse -bir mecburiyet gibi görünüyor- sen kusursuz adaysın."

"Nasıl?"

"İyi anlaştığımız ortada. Birbirimizle yatmıyoruz. Sen benim hayatımı nasıl yaşadığımı umursamadıkça ben de senin hayatını umursamam. Krallıktaki en eski hırsız hanelerinden birine bağlanmış olurum. Böylece ailem ve kafaya taktıkları sosyeteleri için *fazlasıyla* saygın, evli bir leydi görünümü çizerim. Hayatımı şimdiki gibi yaşamaya devam edebilirim, sen de istediğin gibi yaşarsın."

"Mantık evliliği."

"Tam olarak." Kattiva sırıttı. "Ayrıca evliliğimiz sayesinde hisselerin çoğunluğunu kazanırsın, ben de alışkın olduğum hayatı sürdürebilirim. Bir düşün, Koleksiyoncu." Öne doğru eğildi. "Ebeveynlerimin hiçbir şeyi imzalamasına ihtiyacın olmaz. Nihayet özgür olabilirsin. Macabris'te ne istersen onu yapabilirsin."

Nihayet özgür olabilirdi.

Belki de daha çok ilgilenecekleri bir şey bulman gerekiyordur.

Arabessa'nın söyledikleri genç adamın zihnine akın etti.

Kattiva *kesinlikle* Volkovların ilgilendiği şeydi...

Zimri kendine engel olamayarak zaferin tadını aldı, bunu hayal ederken sarhoş olmuş gibiydi. Bunun sebebi daha önce çok kez hayalini kurmuş olmasıydı. Bir anda omuzlarındaki yük uçup gitmişti. Tam sahipliği alamamış olsa da hedefine şu anda olduğundan çok daha yakın olacaktı. Kulübü daha bağımsız bir şekilde yönetme hayali için bu yolda ilerlemeliydi. Bu şekilde ailesinin anısını, kazandıkları ismi, onun için yarattıkları mirası onurlandırmış olacaktı.

Bizim yerimize Macabris'i yönettiğinde çok gururlanacağız. Annesinin umutlu fısıltıları etrafında dolaşıyordu, sorumluluk hissi onu boğuyordu.

Ancak bu tam bir saçmalıktı! *Kattiva Volkov'la evlenmek mi?* Bunun yaşanmasını engelleyen pek çok sebep vardı. Anlık hayali, güçlü bir rüzgâr esmiş gibi dağılıverdi.

"Mirastan mahrum bırakılsan bile," dedi genç kadına. "Kulüpteki yüzde onluk hissenle iyi yaşayabilirsin."

Kattiva homurdandı. "Bence tahrik ve açgözlülüğe dair zevklerimi azımsıyorsun, Koleksiyoncu. O miktardan daha fazlasma ihtiyacım var."

"Öyleyse benimle evlenme niyetini söylediğinde ailenin seni evlatlıktan reddetmesine ne engel olacak? Baban geçirdiğim her kum düşümünü işkenceye çevirmek için yaşıyor, bu bir sır değil. Ailem soylu olsa da böyle bir birlikteliği kabul etmez."

Kadının dudaklarına yayılan sırıtış ve gözlerindeki şeytani parıltı, neredeyse Zimri'nin ürpermesine neden olacaktı. "En güzel kısmı da bu. Yanında ben varken hisselerin çoğu sende olacağından bizi kızdırmak istemezler. Kulüp için verilecek her kararda onları dışarıda tutmamamız için mutlu olmamızı isterler. Ayrıca ailemin finansal güvencesi, bana karşı kullanabilecekleri tek koz olacak. Beni her şekilde ken-

dilerine bağlı tutmak isteyeceklerdir." Kahkahasında şeytani bir yan vardı. "Düşünürken ağzım sulanıyor! İkimiz de istediğimiz her şeye ve daha fazlasına ulaşmış olacağız."

Her şeye değil, diye düşündü Zimri.

Arabessa'ya ulaşamayacaktı.

Kalbi ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordu.

Bu bir mantık evliliği olsa da, Arabessa bir metres olmayı *asla* kabul etmezdi.

Zimri ömrünün kalanını onunla geçirmek istiyor olsa bile...

Aklı karmakarışık olmuştu. Macabris'i geri alma hayali çok yakındı, her şey karşısındaki kadına bağlıydı. Ancak kalbinin mutluluğu başka bir kadının elindeydi.

Adama olan duygularıyla hâlâ savaşan bir kadının.

Hâlâ sır olarak kalmalarını isteyen bir kadının.

Arabessa korktuğunu kabul etmişti. Zimri'yi daha fazla severse kendisini kaybetmekten, dikkatleri dağılacağı için ikisinin de tehlikeye gireceğinden korkuyordu.

Şaşırtıcı bir hızla içi öfkeyle dolarken, *Bahaneler*, diye düşündü. Arabessa'nm endişelerini onunla paylaşmış olmasını takdir etse de böyle varsayımlardan önce ilişkilerine bir şans vermesi gerektiğini düşünüyordu. Hep başarısızlıktan korkan birinin herhangi bir şeyi yapmasının ne anlamı kalırdı ki?

"Ne dersin, Koleksiyoncu?" diye sordu Kattiva. Adamın dikkatini tekrar üstüne çekti. "Müstakbel evliliğimize kadeh kaldıralım mı?" Ardından bardağını havaya kaldırdı.

Kadm onun yanıtını beklerken adamın zihni dönüp durmaya devam etti. Kattiva sakin görünse de gerginliği bir nabız gibi atarak havayı dolduruyordu.

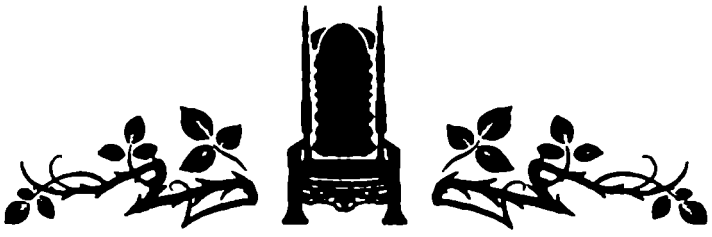
Zimri onu, kulüp için kostümlere bürünmüş ve burayı neredeyse onun kadar iyi tanıyan kadını inceledi. Zimri'nin ailesine ve kralına olan sözünü yerine getirmesini sağlayacak

bir anlaşma sunuyordu. Fakat aynı zamanda, bir başkasına verdiği sözü bitirmesine neden oluyordu. İmkânsız bir anlaşmaydı. Zimri bu dünyada en çok sevdiği iki şey, Arabessa ve Macabris arasında nasıl seçim yapabilirdi?

"Zamana ihtiyacım var," dedi en sonunda.

Kattiva'nın gülümsemesi, fare yakalamış bir kediyi andırıyordu. "Reddetmedin."

İçkisinden bir yudum alırken, *Reddetmedim*, diye düşündü Zimri. Eğer Arabessa dün sorduğu şeye olumlu cevap verirse bunu kesinlikle reddedecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Arabessa pelerinlerin zararlı olduğuna karar vermişti. Muhafızın gürzünün sert darbesinden kıl payı kaçmış olabilirdi fakat pelerini onun kadar şanslı değildi. Kumaşın ucu yere takılmıştı. Arabessa deliler gibi pelerini çekiştirdi fakat boşuna uğraşıyordu. Kalbi ritmini şaşırmaya başlamıştı.

Taş canavar tekrar ateş kükredi ve ağır yumruğunu savurdu.

Arabessa panikle, *Pelerini boş ver!* diye düşünerek kumaştan kurtuldu. Kaya parçaları hemen arkasında patladı, muhafız az önce durduğu yere bir yumruk indirmişti.

Nefes nefese, "Yıldızlar ve deniz aşkına," diyerek elleriyle başını korudu. "Birbirimizi çok az tanıyoruz, neden benden bu kadar nefret ediyorsun?" Ayağa kalkıp muhafızın karşısına geçti. "Ama beni öldürmek için gerçek bir sebep istiyorsan seve seve yardımcı olurum."

Bıçağını kınına soktu ve diğer kolundaki tetiği çalıştırarak flütünü eline aldı. Duruma bakılırsa, bir bıçaktan daha sert bir şeye ihtiyacı vardı.

Flütünü dudaklarına götürürken, *Büyü, özgür kal!* diye düşündü. Tek ve tiz bir nota çıkardı, lütufları ellerinden dışarı akın ederken bedeni titredi. Mor büyü topu, enstrümanından çıktı ve taş muhafızın göğsüne çarptı.

Yaratık acıyla inleyip geriye sendeledi. Artık göğsünde alev alev yanan bir delik vardı.

Arabessa çalmaya devam ederek havaya büyülü bir şarkı dokudu, parmakları flütün deliklerinde hızla geziniyordu. Larkyra'nın, *Saldır ve ele geçir*, diye eşlik ettiğini hayal edebiliyordu. *Bu canavarı dize getir.* Flütü düzenli bir ritimle çaldı, pes tonlardan tiz notalara çıktı ve kuvvetli büyüsüyle muhafızın etrafını sardı.

Düzinelerce mavi iplik, muhafızın taştan bedenini kapana kıstırdı. Hepsi de genç kadının flütüne bağlıydı.

Muhafız özgür kalmaya çalışırken kükredi, onun elindeki enstrümanı kapmaya uğraşıyordu. Fakat genç kadının büyüsü kuvvetliydi, adımları yere sağlam basıyordu. Flütünü daha sıkı kavradı ve mor notalar canavarı tamamen sardıktan sonra flütü dudaklarından çekerek canavara diz çöktürdü.

"Diz çök," diye emretti. "Daha fazla savaşmak istemiyorum, seninle gerçekten bir derdim yok."

Muhafız etrafı titreten bir ateşle kükredi, kadının isteklerini umursamadığı belliydi. Arabessa'nm çamura bulanmış eteği savrulan kıvılcımla tutuştu.

"Harika," diyerek sinirle homurdandı. "Bu elbiseyi kurtarmak mümkün değil."

Flütünü tekrar dudaklarına götürdü ve canavarı saran tasmayı daha da parlatan, biraz daha sıkıştıran notalar üfledi. Bağlar muhafızın taştan etine gömülürken koridor ıstırap dolu bir ulumayla doldu, ardından taş muhafız patlayarak paramparça oldu.

Arabessa olduğu yere kıvrılarak kendisini patlamadan korudu.

Yanan şöminelerin uğultusu haricinde her şey sessizleşmişti.

Ayağa kalkıp flütüyle hazır bir şekilde bekledi. Yanaklarındaki birkaç çiziğin acısını hissedebiliyordu ve başını eğip

baktığında elbisesinin halini görebiliyordu. Yorgunca iç çekti. En azından maskesi hâlâ tek parçaydı.

Bu görev cidden başıma bela olmaya başladı.

Flütünü kılıfına koyarken uzaktaki altın kapıya doğru ilerledi. Ancak çok ilerleyemeden dengesini kaybetti çünkü bir anda diğer taş muhafızlar canlanıp duvardan ayrılmaya başlamıştı.

"Karesin." Ateş soluyan devler yolunu kapatırken gözleri kocaman oldu. Her biri, bir öncekinden daha ölümcül bir silah taşıyordu. Kılıç, dikenli çekiç, çivili tokmak...

Arabessa'nın sıradaki hareketini çok fazla düşünmesine gerek yoktu.

Eteğini toplayıp koşmaya başladı.

Zemin onu takip eden muhafızların ağır adımlarıyla sarsılıyordu fakat o sadece uzaktaki altın kapıya odaklanmıştı.

Lütfen kilitli olmasın. Lütfen kilitli olmasın.

Kilidi açmak için büyüsünü kullanabilirdi ancak canavarlar arayı o kadar hızlı kapatıyordu ki, Arabessa buna vaktinin olmayacağını fark ederek buz kesti. Öyle bir büyü için düzgün bir şarkıya ihtiyacı vardı, hızla koşarken bunu başaramazdı.

BAM.

Taştan bir sopa hemen ayaklarının arkasındaki yere indi. Darbe neredeyse yere yuvarlanmasına neden olacaktı ama güçlükle toparlanmayı başardı.

Kapı on adım uzaklıktaydı.

GÜM.

Çivili gürz eteğini yırttı.

Dört adım kalmıştı.

VIN. Arabessa arkasından savrulan yumruktan eğilerek kurtuldu.

Öne atıldı. Avucuyla kavradığı kapı kolu soğuktu. Kolu çevirip kapıyı açarken göğsü rahatlamayla doldu ve hızla diğer tarafa geçti.

Sırtını kapıya yaslarken yüksek sesle nefes alıp veriyordu.

Diğer taraftaki muhafızların itiraz ederek darbeler indirdiğini hissetmeyi bekliyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Sessizlik uzadıkça etrafındakilere daha çok dikkat etmeye başladı. Nihayet nerede olduğunu net bir şekilde anlamıştı. Hırsız Kral'ın taht odasındaydı.

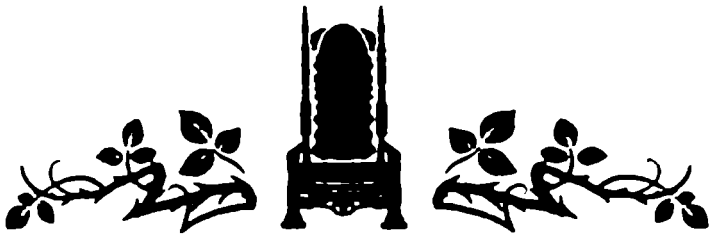
Kafası karışırken nabzı hızla atmaya devam ediyordu.

Odaya hiç böyle girmemişti.

Sağında maskeli beş kişi vardı, hepsi de benzer şekilde kaostan çıkmış gibi görünüyordu. Buraya ulaşmak için kendi muhafızlarıyla savaşmış gibi duruyorlardı. Pantolonları yırtılmıştı, çizikleri ve kanayan yerleri vardı, maskesi çatlayanlar olmuştu. Aralarında kolu kırılan, kemiği dışarı çıkmış biri bile vardı.

Burada neler olu...

"Hoş geldiniz." Yüzlerce farklı tonla dolu olan ve gök gürültüsünü andıran ses, Arabessa'nın dikkatini odanın merkezine çekti. Hırsız Kral platformun üstünde oturuyordu, siyah duman onun görülmesini engelliyordu. Krala uzanan patikanın iki tarafında lavdan nehirler akıyordu. "Son adayımızın gelip gelemeyeceğini merak etmiştim," diyerek söze girdi. "Aslında daha azınızın sağ çıkmasını istemiştim ama burada olduğunuza göre, Yıldız Tutulması'nın başlangıcında size şans dilerim. Gerçek sınavlarınız daha yeni başladı."

ONUNCU BÖLÜM

Hırsız Kral'ın en büyük kızı olan Arabessa, yıllar boyunca yeterince tuhaflık görmüş ve zor dersler almıştı. Bunların en önemlisi, tahtta oturan kişi babası olsa da, o anda kralın kesinlikle Dolion *olmadığıydı*. Jabari'deki ikinci hanenin Raveet Kontu olarak ona ve kız kardeşlerine sunabileceği iyilik, taviz ya da avantajlar; Hırsız Kral kimliğine büründüğünde kesinlikle kayboluyordu. Başka bir çocuk, o grubun arasında kendisi de varken ebeveyninin, *Daha azınızın sağ çıkmasını istemiştim*, dediğini duyunca şok geçirebilirdi. Arabessa bu sözlere hiç şaşırmamıştı.

Aslında bugün yaşadığı tuhaflıkların sebebinin kralı olduğunu fark edince oldukça rahatlamıştı.

Hoşuna gitmeyen şey, neden burada olduğunu bilmemekti.

"Bu taht hepinizi kendisine layık buldu," dedi yeni bir ses. Tahtın etrafında kıvrılan dumanın ardından geliyordu. Achak kendisini açık etti, saçsız kafası ve siyah teni yakındaki meşalelerin alevinde parlıyordu. Kız kardeşin mor gözleri, odanın karşısındaki genç kadını buldu. Arabessa huzursuzlandı, o kadim varlık buradaysa durumun ciddi olduğu kesindi. "Canlı gelme beceriniz de daveti hak ettiğinizi kanıtlıyor," diye devam etti.

"Davet" kelimesi genç kadının zihnini ele geçirdi.

"Bu sebeple yakında çok az kişinin gördüğü şeyleri görecek, küçük bir azınlığın bildiği şeyleri öğreneceksiniz. Ondan sonra da kalmayı veya gitmeyi seçeceksiniz. Ama sizi uyarmam gerekiyor, eğer gitmeyi seçerseniz öğrenmek üzere olduğunuz sırları unutacaksınız." Achak yanındaki dumanı işaret ettiğinde gümüş iplikler eline dokundu. "Burada oturan yaratık, bu krallığı herhangi birinin hatırlayabileceğinden daha uzun süredir yönetiyor. *Biz* bile bu diyara gelmeden önce o buradaydı." Achak titredi, kız kardeşin yerini erkek kardeş aldı. Şimdi onlara daha geniş ve sakallı bir yüz bakıyordu. "Bu gece, bunun nedeninin başlangıcı," diyerek akıcı bir şekilde devam etti. Sanki önceki cümleleri söyleyen kız kardeşi değil de oydu. "Yıldız Tutulması, dokuz yılda bir göklerimizin yeniden doğmasından daha fazlasıdır. Krallığımızda büyük bir değişiklik olur, eskilerin yerini yeniler alır. Yorgun yaratıklar, pınarlar, havuzlar ve çiçekler gençleşir. En kadim lütufları elinde tutan bir taht, Hırsız Kral ismini ebedi kılmak için bir başkasını seçebilir." Achak, ekselanslarına eğilerek selam verdi. Odada bir rüzgâr estiğinde kralı saklayan bulut dağıldı.

Hırsız Kral'ın beyazlara bürünmüş bedenini bazıları ilk kez görüyordu. Arabessa'nın etrafındaki herkes nefes nefeseydi. Kral, obsidiyen tahtına karşılık yeni doğmuş bir yıldız gibi parlıyordu. Boynuzlu başlığı inanılmaz derecede büyüktü. Örtülü gözleri, karşısında dikilen her figürün üstünde gezinirken onları inceleyip değerlendiriyordu. Onlara merakla bakıyordu. Hırsız Kral ayağa kalktığında gümüş büyüsü güçlü bir patlamayla etrafa yayılarak Arabessa'yı ve yanındakileri sardı. Bir uyarıyla doluydu, soğuktu.

Büyü, *Dinleyin*, diye fısıldıyormuş gibiydi. *Dikkatle dinleyin.*

Kralları, "Bu tahtta olabildiğince hükmettim," dedi derin bir

sesle. "Benden önce de olduğu gibi, şimdi tahtın efendisinin bir sonraki nesli için kenara çekilmem gerekiyor. Yıldız Tutulması'nın sonu geldiğinde, buraya yeni bir Hırsız Kral hükmediyor olacak. Sizlerden biri de..." Maskeli bakışlarını onların üstünde gezdirirken duraksadı. "Benim halefim olacak."

Babasının sözcükleri ona bir yumruk gibi inerken, Arabessa ayaklarının altındaki oda yok olmuş gibi hissediyordu. Kulakları uğulduyordu.

Hayır. Duydukları öyle deliceydi ki anında inkâr etti.

Yıldız Tutulması'nın sonu geldiğinde, buraya yeni bir Hırsız Kral hükmediyor olacak. Sizlerden biri de benim halefim olacak.

Bu bir hileydi.

Saçmalıktı.

İmkânsızdı.

Achak odadaki şoku sezmiş olacak ki kralın yanından, "Evet," diyerek onayladı. "Kralımızı doğru duydunuz. O anki hükümdar tahtını vermeye niyetliyse, dokuz yılda bir unvan başkasına geçebilir. Yıldız Tutulması'nın son gecesinde bu tahtın büyüsü sizlerden birine geçecek, daha önce hükmedenlerin tarihine ve öğrendiklerine de sahip olacaksınız. Bu ebedi bir gelenektir, bir Hırsız Kral'dan diğerine aktarılır. Bu ödülü elde etmek için aşmanız gereken zorluklar da öyledir. Bu daveti kabul ederseniz önümüzdeki ay kendinizi üç sınavda bulacaksınız. Hepsi tutulmanın bir aşamasına karşılık gelecek şekilde tahta layık olup olmadığınızı kanıtlamanız için tasarlandı. Sınavların ne zaman olacağı belli değil fakat başlangıcı İlk Kararma sırasında, ikincisi Solan Gök döneminde, sonuncusu da Tam Tutulma'da gerçekleşecek. Yıldız Tutulması'ndan sonraki gün olan Göğün Dönüşü'nde bu tahtta yeni bir Hırsız Kral oturacak. Bu tahtta *sizden* biri olacak."

Erkek kardeşin sözleri, gölete atılan bir kaya gibi ağırdı ve etrafa dalgalar yayıyordu. Kimse konuşmadı. Arabessa hem

dengesini kaybetmiş hem de felç olmuş gibi hissediyordu. Achak'ın az önce bahsettiği detayları zar zor algılayabiliyordu çünkü zihni dopdoluydu.

Babası tahtı başkasına mı devredecekti? *Devredebiliyor* muydu ki? Annesinden sonra tahtı öyle mi ele geçirmişti? Hüsranla dolu bir öfke genç kadının tüm duygularını ele geçirdi. Tahttan inmeye niyetli olduğundan nasıl kızına bahsetmezdi? Her iyilik, her görev, itaat gerektiren her şey için ona bel bağlıyordu. Buna rağmen, Arabessa bir taş muhafız onu neredeyse ezdikten hemen sonra odadaki yabancıların yanında dikilirken gerçeği öğrenmişti.

Göğsüne bir acı saplandı, kalp ağrısı ve ihanetle doluydu.

Babası onun düşündüklerini biliyormuş gibiydi, hemen sonra derin sesi sessiz salonu doldurmuştu. "Bu tacın sıraları deniz kadar engindir ve saklı olmalarının bir sebebi vardır," diye açıkladı. "Sadece Yıldız Tutulması başladığı için en yakın sırdaşımla birlikte," derken Achak'ı işaret etti. "Sizinle bu akşam özgürce konuşma fırsatına eriştik. Çok geçmeden sessizlik yeminlerimiz bizi yeniden bağlayacak, siz de bu gece taht odasından ayrılınca öğrendiklerinizi paylaşamayacaksınız. Benim yerime yeni bir hükümdar geçince krallık bunun farkına varmayacak. Halkımız hep görmeleri gereken şeyi, Hırsız Kral'ı görecek." Son sözcükleriyle birlikte ayaklarının dibinde dolaşan taht büyüsü platforma doğru çöktü. Arabessa'yı sararken diz çökmesi için onu zorluyordu. Kralları boynuzlu başlığıyla tüm azametiyle dururken genç kadını ve yanındakileri diz çökmeye zorluyordu.

Arabessa'nın dizini sert taş zemine bastıran kadim lütuflar, *İşte lideriniz, hükümdarınız, kurtarıcınız,* diye fısıldıyordu. *Onun varlığı size onur veriyor, ilgisi sizi naçiz kılıyor, sevgisini kazanmak istiyorsunuz.*

Bu duygular kalbinde filizlenirken, Arabessa'nm kalbi, göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. Tahtın gücünün insanı

ürperten bir hatırlatıcısıydı. Babası bundan vazgeçiyordu, o kadim gücü bir başkasına devredecekti.

"Çocuklarım," dedi kral. Nihayet ayağa kalkabileceklerini gösteren bir işaret verdi. "Karşımda olmanızın sebebini ve bunun ne kadar eşsiz olduğunu anladığınıza göre, sizi bu oyunu oynamaya resmen davet ediyorum."

Her yarışmacının önünde siyah zarflar belirdi. Arabessa havada uçan parlak parşömene baktı, Hırsız Kral'ın mühründeki kafatasının gözlerini inceledi. Bu sembole, yaratığa, efsaneye hizmet ederek büyümüştü. Şimdi hizmet edilen taraf olma şansı vardı.

Zihni o ana saplanıp kalmıştı, puslar içindeydi. Hiçbir şey gerçek hissettirmiyordu fakat Arabessa bunun rüya mı, yoksa bir kâbus mu olduğunu henüz çözememişti.

"Kararınızı dikkatli vermenizi öneririm." Bazı adaylar davetlerini alırken kralın uyarıcı sesi kadının zihni işgal etmişti. "Sizi bu gece buraya tahtın lütufları davet etti. Tahta kimin oturacağına da o büyü karar verecek, bunu yapan kişi ben olmayacağım. Yalnızca biriniz taç giyecek. Kazanacak ya da kaybedeceksiniz. Mücadeleyi kaybetmek, Buğu'ya girmek anlamına geliyor. Zarfı açıp imzanızı atmaya karar vermeden önce bir daha geri çekilemeyeceğinizi, buradan çıkış olmadığını, merhamet görmeyeceğinizi anlayın. Sıradaki Hırsız Kral *aranızda* duruyor," diye hatırlattı. "Ama asıl soru, kral siz mi olmalısınız? Bunu öğrenmek için neyi feda edebilirsiniz? Seçeneklerinizi şimdi düşünün. Daha sonra kaderinizle yüzleşin."

"Seçenek" sözcüğü genç kadının kulaklarında çınlayarak tüylerini diken diken etti.

Babası ona, *Öğreneceğin şey, bu aileye olan görevini değiştirmek zorunda değil,* demişti. *Kız kardeşlerinle olduğun gibi kalabilirsin. Seçeneğin var.*

Seçenek.

İşte buydu.

Babası o sabah bundan bahsetmişti. Annesinin anısını verirken onu bu konuda uyarmıştı.

Zamanı geldiğinde bunu sana vermemi istedi.

Taçla olan bağlantısının ne kadar derin olduğunu anlamasının, taht için yarışmaya davet edilmesinin zamanı geldiğinde...

Annesi Hırsız Kral olmuştu. Babası hâlâ Hırsız Kral'dı. Tahttan çekiliyordu.

Seçeneklerinizi şimdi düşünün. Daha sonra kaderinizle yüzleşin.

Daha sonra eceliyle yüz yüze gelebilirdi.

Bu odadaki çoğu kişi için bu geçerli olacaktı.

Arabessa rakiplerine gizli bir bakış attı. Rasgele kişilerden oluşan bir ayaktakımıydı. Bazıları iriyarıydı, bazıları zayıf ya da tıknazdı. Arabessa'nın tanıdığı bir kostüm yoktu fakat hepsinin lütufları vardı. Her biri Hırsız Kral olma potansiyeline sahipti. Arabessa bu daveti reddederse o ve kardeşleri, Mousai olarak bir yabancıya itaat etmek zorunda kalacaktı. Bu düşünceyle birlikte büyüsü damarlarında şaşırtıcı ve korumacı bir hisle dolaştı. Bu taht babasınmdı, annesinindi, ailesinindi.

Onundu.

Son düşünce onu sarstı. Arabessa tahta hizmet etmek ve krallığın çıkarlarını korumak için yetiştirilmişti fakat ne kadar sahiplenici hissettiğini daha önce hiç fark etmemişti. Sadık olduğu kesindi ancak ailesinin tahtla bağlantısını korumak da istiyordu.

Bu tahtı ele geçirmek istediği anlamına geliyor muydu? Ele geçirmeli miydi?

Evet, diye yanıtladı lütufları. Kendinden emin ve talepkârdı. *Eveeet. Taht bizim. Bunun için yetiştirildik. Liderlik etmek, emretmek, kontrol etmek için. Bizim tahtımız, bizim mirasımız. Bizim.*

Arabessa'nın nefesleri hızlandı. Kalbinin derinliklerinde buna katıldığını biliyordu. Kendisi için elde edebileceği, çabalayabileceği, yapabileceği bir şeydi.

Sana pişmanlık duymayacağın bir hayat yaşatacak olan neyse, öyle olmanı isterim, demişti Dolion.

Arabessa hep olduğu gibi kalırsa pişman olacaktı. Sertleşecek, kin tutacaktı. Bunu biliyordu çünkü çoktan o noktaya doğru kaydığını hissedebiliyordu.

Ama babasına pişmanlık yaşatacak olan şey ne olurdu?

Kazanacak ya da kaybedeceksiniz. Mücadeleyi kaybetmek, Buğu'ya girmek anlamına geliyor.

Arabessa bakışlarını kralına çevirdi, odanın karşısından onu delip geçercesine bakan örtülü gözlerle karşılaştı. Göğsünün sıkıştığını hissetti. Babası o kostümün altında bir yerlere gömülüydü ve kızını kaybetmekten ölesiye korktuğu kesindi. Ancak Dolion'un onları getirdiği dünya bu değil miydi? Her gün ölüm tehlikesinde oldukları bir krallıktalardı. Adam riskleri biliyordu, Arabessa'nın bugün burada olacağının da farkındaydı.

Seçenek.

Arabessa bir seçim yapacaktı.

Sağında hareketlilik olunca o tarafa doğru döndü, adaylardan biri ayrılmayı tercih etmişti. Kolu kırık olan kişiydi. Hâlâ havada süzülen davetiyeye sırtını döndü, kolunu göğsüne bastırdı ve arkadaki çıkışa doğru ilerledi. İki taraftaki taş muhafızlar, dev kapıları araladı. Sınırda dalgalanan bir büyü vardı, geçen kişinin her şeyi unutmasını sağlıyordu. Maskeli aday kapıdan geçerken, Arabessa onun rahatlayarak iç çektiğini gördü. Ardından kapı ağır bir gürültüyle kapandı.

Kalanlar hâlâ odadaydı.

"Anlaşılan rakipleriniz azaldı," dedi kral. "Bence bu iyiye işaret. Eğer gitmek isteyen başkaları yoksa lütfen davetiyelerinizi imzalayın. Bugün öğrendiğiniz sırlar kanınızla bağlanacak ve sessiz kalacaksınız."

Arabessa havada süzülen zarfa baktı. Hem kararsızdı hem de beklentiyle doluydu.

Seçenek. Görev. Pişmanlık duymayacağı bir hayat. Sorumluluk. Beklentiler. Roller. Aile.

Senin isteklerin ne olacak? diye sormuştu Zimri.

Arabessa ne istediğini artık biliyordu.

Bağımsızlık istiyordu.

Kardeşlerini yönetip kontrol etmesi gereken en büyük Mousai'dan daha fazlası olma şansını istiyordu. Bir cellattan, gösteri yapan bir sanatçıdan, itaatkâr bir evlattan, sorumluluk sahibi bir abladan fazlası olma şansına sahip olmalıydı. Geleceğine dair bir seçeneği olmasını istiyordu. *Kendi* seçtiği bir şey istiyordu. Sonunda yine ailesini onurlandıran, ebeveynlerinin mirasını ve kız kardeşlerinin yaptıklarını sürdüren bir şey. Eğitim aldığı ve öğrendiği şeylere, ondan beklenenlere bir amaç kazandıracak bir şey.

Bu da *oydu*. İstediğini elde etmesi için muhtemelen sahip olduğu tek fırsat karşısındaydı. Bir tarafta ölüm, diğer tarafta ise bir taht vardı ama bu yol yapılacak tercihle başlıyordu. Onun tercihiyle. Kralından ya da babasından gelen bir emirle, kardeşlerine olan sorumluluğuyla değil.

Arabessa mektubu aldı. Mührü kırarken nabzı damarlarında deliler gibi atıyordu.

Zarfın içinde zarif bir el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Hoş geldin, evladımız, sadık Arabessa Bassette,
Yeni bir Hırsız Kral gelecek,
Hep gizlenen tarihi bir değişim görülecek,
Yıldız Tutulması'nın sonunda nihai karar verilecek.

Bu tahtı almaya, krallığa yemin etmeye,
Davet ediyoruz seni, layık mısın diye,
Büyümüz sana geçecek, ona hükmedeceksin,
Sağ çıkarsan taç giyeceksin.

Oynamak için kanınla sessiz yemin et,
Ama unutma, Buğu'ya girmek demektir kaybetmek,
Dikkatli düşün, canımız. Değer mi bu ölmeye?
Kararını bir kez verince dönemezsin geriye.

Arabessa okumayı bitirdiğinde davetiyenin yanında gümüş bir kalem belirdi.

Büyüsü içinde, *İmzalaaa*, diye mırlıyordu. *İmzalaaa.*

Arabessa gerginlikten boğazına oturmaya başlayan düğüme karşılık yutkundu. Teni heyecanla, korkuyla ve yavaş yavaş netleşen bir kesinlik hissiyle titriyordu.

Bir kez daha Hırsız Kral'a baktı. Kral gittikçe incelen patikanın sonundaki tahtında oturuyordu. Kostümlü ve maskeliydi fakat bir kum düşümü için babasını orada hissedebilmişti. Bağlantı hissi etrafa yayıldığında, serin bir tedirginlik hissiyle ürperdi. Dolion onun ne yapmasını istiyordu? Neyi seçmesini istiyordu?

Nihayetinde bu yanıtın bir önemi olmayacaktı. Arabessa ömrü boyunca adamın çizdiği yolda yürümüştü. Bu seçim onun neye ihtiyacı olduğuyla, neyi istediğiyle ilgiliydi.

Diğer yarışmacılara, tahtın ona layık olduğunu düşündüğü kişilere son bir bakış attı. Arabessa eyleme geçmek üzereydi, bir uçurumun kıyısındaydı.

Biz buna layığız, diye hatırlattı büyüsü. *Annemiz gibi. Babamız gibi.*

Evet, diye sessizce onayladı Arabessa. Kararlılıkla dolarken çenesini kaldırdı. *Ben buna layığım.*

İstediğim şeylere layığım.

Bugün buraya davet edildiğine göre, tercihini yapmaya hak kazanmıştı.

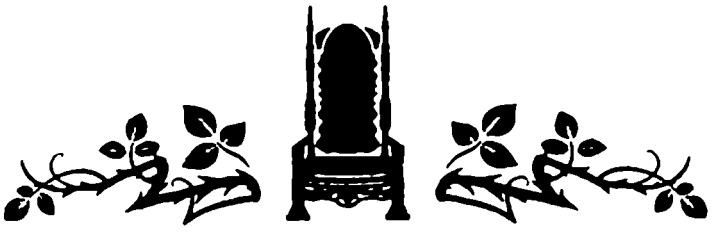
Bu tercihin; Mousai'ın, Zimri'nin ya da tahttan inecek olan babasının geleceği için ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ama ilk kez, *kendisinin* ne arzu ettiğini ve istediğini biliyordu.

Kral olmak istiyordu.

Ailesinin inşa ettiği mirası devam ettirmek istiyordu.

Şimdi bir tercih yapacaktı. Sonrasında da kaderiyle yüzleşecekti.

Arabessa kalemi kavradı. Koluna kazınan sessiz yeminin acısıyla dişlerini gıcırdattı ve kendi kanıyla ismini imzaladı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Arabessa, Hırsız Kral'ın şahsi odasına girdi ve arkasındaki ağır kapılar kapandığı anda maskesini söküp attı. Büyüsü coşkuluydu, bedeninde şiddetle çırpınıyordu. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. Genç kadın kralın giyinme odasına ilerlerken kan yemininin açık yarası, ön kolunda alev alev yanıyordu.

Babası günlerce yüzleşmekten kaçmış olabilirdi fakat bu gece onu *yakalayacaktı*. Hırsız Kral'ın kostümünü çıkarmak, hızlı ya da kolay bir iş değildi.

Hedefine yaklaşırken burnuna metalik bir koku doldu, tahtın büyüsünün kalan kısmı onu itiyordu. *Nereye gittiğine dikkat et*, der gibiydi. Arabessa daha hızlı yürümekle yetindi, babasınm burada olduğu kesinleştiğinden nabzı hızlandı.

Kör bir yardımcı, Dolion'un giyinme odasının kapısında duruyordu. Kadının yaklaştığını hissedince durması için elini kaldırdı. "Şu anda ziyaretçilere izin yok."

"Benimle *görüşecek*." Arabessa onu iterek içeri girdi. Dolion başlığını çıkarmıştı, etrafı daha fazla kör yardımcıyla doluydu.

"Bana nasıl anlatmazsın?" diye çıkıştı. İçeri izinsiz girişi yüzünden adamm kostümünü açan ve çıkaran parmaklarla

eller duruverdi. Achak yaslandığı köşeden ona bir bakış atarken tırnaklarını temizliyordu.

Babası ona dönmeden, "Bizi yalnız bırakın," diye emir verdi.

Achak haricinde oda hızla boşaldı.

Dolion ancak o zaman platformda dönüp kızının bakışlarına karşılık verdi.

Bir an için yalnızca birbirlerini izlediler. Arabessa adamın mavi gözlerinde acı, gurur, endişe ve bitkinlik olduğunu görebiliyordu.

İçindeki öfke dinmişti.

Bu defa daha yumuşak bir sesle sordu. "Bana nasıl anlatmazsın?"

Babası uzunca iç çekti. "Nasıl anlatabilirdim ki, melodim?"

Arabessa, "Hep bir yol vardır," derken adamın önüne geldi.

Bu kadar incinmiş, kızmış, şaşırmış olmaktan nefret ediyordu. Yapmayı kabul ettiği şey yüzünden değil, babasının tahttan inme niyetinden haberi olmadığı için böyle hissediyordu.

"Ben senin kızınım," diye itiraz etti.

Babası tepesinden bakarken, "Bu gerçek, taht için hiç önemli değil," diye uyardı.

Arabessa irkilmemek için kendisini tuttu.

Dolion şu anda başlığını takmıyordu fakat kralın varlığı, özellikle de bu küçük odada kadını baskılıyor gibiydi. Arabessa babasının giyinme odasını hep sakinleştirici bir yer olarak görmüştü. Oda daire şeklindeydi, duvarlar boyunca dolaplar vardı, şamdanlar ve yumuşak halılarla doluydu. Ancak bu akşam yumuşak ya da tanıdık eşyalar genç kadının karmaşık duygularını dindirmeye yardımcı olmuyordu.

Babası Hırsız Kral rolünü bırakıyordu. Hükümdarlığını bir başkasına devrediyordu. Arabessa o kişi olabilirdi. Bir ya-

bancı da bu mevkiye sahip olabilirdi. Bunların hiçbirinden haberi olmamıştı.

"Bu gece davet edilmiş olmasaydım..." dedi Arabessa. Farklı bir açıdan yaklaşmayı deniyordu. "Senin... emekli olduğundan ne zaman haberim olacaktı?" Sessiz yemininin izin verdiği sözcüğü bulmak için çaba gösteriyordu. "Mousai ne zaman öğrenecekti? Sana hizmet edenler için oldukça önemli bir detay, sence de öyle değil mi?"

"Mousai, Hırsız Kral'a hizmet ediyor," dedi Dolion. "Bana değil."

"Ama Mousai'ı *sen* yarattın."

"Sen de az önce buna bir son verdin."

Arabessa bir tokat yemiş gibi geriledi. Babasının sözlerine yanıt veremiyordu. Sadece hoş karşılamadığı duyguların içine dolduğunu hissediyordu. Hüzün ve suçluluk hissediyordu çünkü babasının haklı olduğunu biliyordu. Öfkeliydi ve hüsrana uğramıştı çünkü nihayet istediği şeyin peşine düştüğünde, hareketinin sonuçları olmasına şaşırmamıştı.

Ama o Arabessa Bassette'ti. Şu anda ağlamak ve çığlık atmak istese de duygusal tepkiler vermezdi.

"Bana... kızgın mısın?" Sessiz, korku dolu bir soruydu.

Dolion'un yüzü yumuşadı. "Melodim, zamanında benim de seçtiğim bir yol için sana nasıl kızabilirim? Pişmanlık duymayacağın bir hayat için çabaladığını görmek beni gururlandırıyor."

"Ama az önce dedin ki..."

"Sadece hiçbir şeyin kalıcı olmadığını söyledim. Benim buradaki rolüm de değil, senin ve kardeşlerinin rolleri de değil. Bu akşam öğrendiklerini, seni ne için hazırladığımı ya da nasıl hazırlanman gerektiğini sana söyleyemediğim için üzgünüm. Ama krallığımızın yöntemi bu şekilde, kızım. Sessiz yeminler, Sır Çalanlar ve büyüler sayesinde pek çok şey içeri-

de kalıyor. En çok sırrı da taht taşıyor. Bunu anlayabileceğini biliyorum. Aksi takdirde davet edilmezdin."

Loş mum ışığından mıydı, yoksa taht odasında yaşananlardan mıydı bilmiyordu ama Arabessa babasının gözlerindeki gerçek bitkinliği görmüştü. Adamm alnında yeni kırışıklıklar, sakalında yeni beyaz teller belirmişti. Roller ve sorumluluklarla geçen sayısız yılın yorgunluğu birikmişti.

Bu tahtta olabildiğince hükmettim.

Arabessa'nm omuzlarına pişmanlığın ağırlığı çöktü. Babasmm bu kadar bitkin olduğunu nasıl daha önce görememişti? Gerçi görmüş olsa bile sonucun böyle olacağını, Dolion'un artık Hırsız Kral olmayacağını tahmin edemezdi.

"Evet." Başını salladı. "Tabii ki anlıyorum ama Achak biliyorsa ben de bilebilirdim, değil mi? Niya ve Larkyra da?"

"Achak benden önce de bu tahtın yanındaydı," diye açıkladı Dolion. "Ben Hırsızlar Krallığı'nı öğrenmeden önce bile, Yıldız Tutulması'nın neyi temsil ettiğini biliyordu."

Bu bilgi genç kadının midesine oturmuş gibiydi. İkizler *kaç* yaşındaydı? Erkek kardeşe baktı. Achak başını salladı, sakallı yüzü ifadesiz görünüyordu.

"Bu doğru," diyerek onayladı. "Çok sayıda Yıldız Tutulması'nın gelip geçtiğini gördük."

Yani pek çok Hırsız Kral görmüştü. Babasına olduğu gibi annesine de sırdaş olduğu kesindi, bundan önceki pek çok kralın yanında olmuştu.

Bu tahtın geçmişine dair aldığı her yanıtla birlikte genç kadm daha fazla sorunun altında boğuluyordu.

Yanıtların tamamını öğrenebilecek miydi?

Evet, diye fısıldadı büyüsü. *Tahta oturduğumuzda.*

Girdiği yarışmayı düşününce gerginlikten tüyleri diken diken oldu. Başarısız olmaktan, Buğu'ya girme olasılığından korktuğu için değildi. Ölüm, Arabessa'yı korkutmuyordu çünkü her gün eceliyle yüzleşiyordu. Onu korkutan şey, bu-

nun ailesinde yaratacağı karmaşaydı. Çoktan bir sürü kaos oluşmasına yol açmıştı.

Mousai'i sen yarattın.

Sen de az önce buna bir son verdin.

Suçluluk hissi göğsünü pençeledi. Davetiyeyi imzalamadan önce hem kral hem de paralı asker olamayacağını biliyordu. Eğer sağ çıkamaz ve kral olamazsa... Mousai iki değil, üç kişiydi. En çok kalbini sıkıştıran şey, verdiği kararın sonucuydu. Gruplarının lideri olarak kalmak istediği için değildi ama kardeşlerine danışmadan kaderlerine karar vermek, çok sorumsuzca ve bencilce bir hareket gibi hissettiriyordu. Niya ve Larkyra'nın da tercih yapma hakkı vardı.

Arabessa bu karmaşada nasıl ilerleyecekti?

Sessiz yemininin yarası, ona yanıt verircesine kolunda sızladı. Hakikati asla söyleyemeyeceği konusunda onu uyarıyordu.

Genç kadın da şimdi babası ve ikizler gibi bu sırların mahkûmuydu.

En azından bazı sırların...

"Bu yüzden mi annemin Hırsız Kral olduğu anıyı bana verdin?" diye sordu.

Dolion eşinin geçmişi hakkında konuşamıyor olabilirdi fakat Arabessa henüz bu konuda sessiz kalması için büyülenmemişti.

"Evet," dedi Dolion. Karısından her bahsedildiğinde olduğu gibi gözlerinin kenarı acıyla kırışmıştı. "Böyle bir günün yaşanma ihtimaline karşı, seni hazırlamak için en iyi yolun bu olacağını düşündük."

"Yani bunun olabileceğini biliyor muydunuz?" Arabessa şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Davet edilebileceğimden haberiniz var mıydı?"

"Tam olarak değil," diye yanıtladı babası. "Fakat annen... Tüm ihtimaller için hazırlanmıştı diyebiliriz. Özellikle de sizi ve ailemizi içerebilecek durumlar için."

"Gerçekten çok fazla şeyi uzun süreler boyunca düşünüyordu," diye ekledi Achak. Uzaktaki duvara yaslanan erkek kardeşin dudaklarında özlem dolu bir tebessüm belirdi. "Kız kardeşimle birlikte ona bu konuda takılırdık. Kâhin olarak doğması gerektiğini söylerdik."

Dolion dalgınca, "Evet," derken kaşlarını çattı. "Geleceğimde ne olduğunu bilmek kesinlikle iyi olurdu."

Arabessa bu konunun karmaşık ve katmanlarla dolu olduğunu sezebiliyordu. Ama bu katmanları irdelemek için doğru bir zaman içerisinde olduğundan emin değildi.

"Ama şöyle bir durum var, melodim." Babası tekrar ona baktı, ifadesinde günün endişelerinden çok daha fazlası vardı. "Bir süredir bunun zamanı gelmişti. Bu role eskiden olduğu kadar iyi hizmet edemiyorum."

Arabessa üzerine ağırlık çökerken, "Üzgünüm," dediğini fark etti.

Dolion onu sorgularcasına inceledi. "Neden üzgün olasın ki?"

"Böyle hissettiğini bilmediğim için. Fark etmem gerekirdi."

Adam hafifçe güldü. "Herkes senin sorumluluğunda değil, kızım."

"Fakat anlamış olmalıydım."

Dolion ona nazikçe gülümsedi. "Annene benziyor olabilirsin ama diğer açılardan birbirimize benziyoruz," diye itiraf etti. "İçimizde sakladığımız çok şey var."

Arabessa bu ağırbaşlılığın bir erdem mi, yoksa kusur mu olduğunu ilk kez kestiremiyordu.

"Ekselansları?" Giyinme odasının girişinde eğilerek selam veren kör bir yardımcı sohbetlerini böldü. "Koleksiyoncu sizi görmek için burada. Sizi rahatsız etmezdim ama çok acil olduğunu söyledi."

Arabessa'nın içi panikle doldu. Zimri burada mıydı? *Hayır, hayır, hayır.* Bu hiç iyi değildi. Berbat görünmenin de

ötesindeydi. Yanmış elbisesi, lan lekeleri ve çizikleriyle mahvolmuş görünüyordu. Zimri'nin sorular soracağı kesindi. Arabessa'nın bile cevabı olmayan sorulardı bunlar. Bir de ne kadarına yanıt verebileceği gibi bir ayrıntı vardı.

Tabii eğer...

"O biliyor mu?" diye sordu Arabessa.

"Hayır," dedi Dolion. "Sadece bu odadakiler ve bu gece davet edilenler biliyor. Krallıktaki başka kimse haberdar değil."

"Beni böyle görmemeli." Kendisini işaret etti.

Dolion, "Görmeyecek," diye güvence verdi. Ardından onları bekleyen yardımcıya döndü. "Koleksiyoncu'yu daha küçük bir oturma odasına götürün. Birazdan ona katılırım."

Arabessa somurttu. "Ama seninle konuşacak daha çok şeyim var."

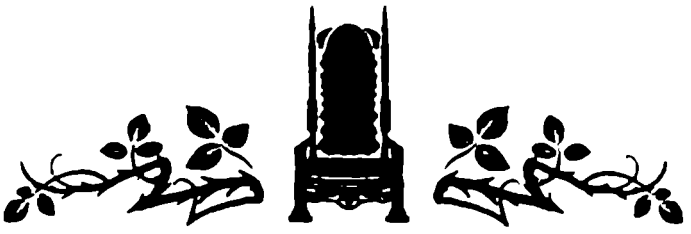
Üstünü değiştirdiği platformdan inerken, "Şüphem yok," dedi Dolion. "Devam etmeden önce banyo yapıp çay içsek nasıl olur? Düşüncelerimi toparlamama faydası oluyor."

"Koleksiyoncu'yla görüşmeden önce bunu mu yapacaksın?" diye karşı çıktı Arabessa.

Adamın yorgun yüzü bir sırıtışla aydınlandı. "Ne kadar istesem de, uzun süredir böyle lükslere ayıracak vaktim olmuyor."

Babası odadan çıkarken, Hırsız Kral'm beyaz cüppesi hâlâ omuzlarına yük oluyordu. Arabessa bir anlığına, tahta oturduğunda böyle bir bitkinlikten nasıl kaçınabileceğini merak etti.

Eğer tahtı ele geçirmeye çalışırken ölmezse.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Zimri'nin cebindeki yüzük alev alev yanıyordu. En azından öyle hissettiriyordu çünkü pantolonun kumaşı altında adamın teni kavruluyormuş gibiydi.

Yüzük sanki, *Beni çıkar*, diyordu. *Eline al. Okşa. Sevdiğin kişiye ver.*

Zimri'nin niyeti de buydu ama önce sevdiği kadının babasıyla konuşması gerekiyordu. Kattiva'yla sohbetinden sonra kalbindekileri düzene koymak için aceleci davranıyordu.

Hırsız Kral'ın şahsi odalarının içindeki küçük bir odada beklerken sinirleri gerilmişti, şöminedeki alevler gibi kıpır kıpırdı. Zimri uzun zamandır bu kadar endişeli hissetmemişti. Sebebini elbette biliyordu. Dolion Bassette'in onayını almak için buraya gelmişti. Bu onay, hanedeki herkesin yıllarca ulaşmaya çabaladığı bir ödüldü.

Bunu düşününce küçük bir çocuk olduğu zamanları hatırladı. Aadilor'daki en güçlü rollerden birine girip çıkan adamla olan hayatının yeni yöntemlerini öğreniyordu. O zaman da adamın onayını almaktan daha fazla istediği bir şey yoktu.

Mahkûm odanın ortasında ağlarken, Zimri içini kaplayan suçluluk hissine karşı savaştı. Hava perişanlığın şiddetli kokusuyla doluydu. Bu da küçük çocuğun bilerek güçlendirdiği bir histi.

"Şimdi de mutluluk," dedi Achak. Onun hemen arkasında duruyordu.

Zimri tekrar adama odaklandı. Hüznünü yakalayıp genişletmek kolay olmuştu. Ancak bunu tersine çevirmek ve böyle ağır duyguları, hafif hislere dönüştürmek... Bir kayayı yuvarlamak kadar zorluydu.

Yumuşak bir sesle, "Çok acı çektiğini sezebiliyorum," dedi Zimri. Karşısındaki zincirlenmiş adama doğru eğildi. "Ama sana huzur veren bir anı, bir isim ya da yer vardır. Öyle değil mi?"

Lütufları mahkûmun iki büklüm olmuş bedenini nazikçe okşarken, *Benimle paylaş*, diyordu. *Daha iyi hissetmene yardım ederim.* Büyünün uzantıları adamın yanağını okşadı. *Bana güven.* Kalbine dokundu. *Benimle paylaş.*

Zayıf bir duygu olmasına rağmen, Zimri mahkûmdan yayılan çiçeksi ipliğe tutundu. Sevgi hep etkili bir duyguydu. Yabani çiçekler gibi umut dolu kokardı.

Sonra adama doğru yaklaştı. "Evet," diye cesaretlendirdi. Dikkati, sadaktaki bir ok gibiydi. "Sana huzur getirebilecek olan şey o. Ona tutun." Koku kuvvetlendi, adam ağlamayı bırakıyordu. Gözleri bağlıydı, başını kaldırıp küçük çocuğun sesine doğru eğilmeye başlamıştı. Zimri işte o zaman büyüsünü etrafa yaydı. Altın toz, mahkûmun ince sükûnet ipliklerine tutundu. Ardından derin bir nefes alarak adamın kalbinde sıkı sıkıya tuttuğu şeyi dışarı çekti. Bir yandan büyüsüyle, *Bana güven, bize güven*, diyordu tatlı bir dille. Mahkûm nihayet gülümsedi.

"Seni ne mutlu eder?" diye sordu Zimri.

"Mary," diye iç çekti adam. "Benim Mary'm."

Bir pencere açılmış gibi, o ismin üstündeki melankolinin kokusu uçup gitti. Zincirlere vurulmuş adam az önce ağlıyordu. Şimdiyse tüm çiziklerine, kesiklerine ve lekeli kıyafetlerine rağmen mutlak bir mutlulukla sırıtıyordu.

Buna karşılık küçük çocuk da sırıttı. Çünkü hisleri kendi üstüne de almadan başkalarının duygularıyla oynamak çok zordu.

"Ne zamandır bunu çalışıyor?" diye sordu Dolion. Gölgeli bir köşede yaşananları izliyordu. Adamın derin sesi olayı böldüğünde, Zimri tekrar içinde bulunduğu odaya odaklandı. Niya, Larkyra ve Arabessa'yla birlikte sarayın altındaki bir hücreye toplanmışlardı.

Çocukların büyü dersi alması için tuhaf bir yer olduğu kesindi fakat yaşayacakları en tuhaf şey değildi.

"Yaklaşık iki haftadır," diye yanıtladı Achak. "Lütuflarını kullanmakta doğal bir yeteneği var. Başkalarının duygularını çabucak yakalayabiliyor."

Dolion başını eğip küçük çocuğa baktı. Zimri o zaman on iki yaşındaydı ama Hırsız Kral ve ailesiyle yaşamaya geldiği zamandan üç yaş daha büyüktü. Yine de vasisinin etrafında daha cesur davranacak noktaya henüz ulaşmamıştı. Özellikle de, Dolion derslerinden birini izlemek için öğleden sonra onlara sürpriz yaptığı için.

Adam bakışlarını ondan ayırmadan, "Peki duygularla hep oynayabiliyor mu?" diye sordu.

Zimri adamm dikkatli bakışları altında kıvrandı, kız kardeşlerin onu izlediğini bilmenin de faydası olmuyordu.

"Lütufsuz olanların duygularıyla oynayabiliyor," dedi Achak. "Çalışması gereken bazı teknikler var ama kısa zamanda lütuflarınm ustası olacağına inanıyoruz."

Dolion nihayet küçük çocukla konuştu. "Sen de böyle mi hissediyorsun? Kısa zamanda usta olacak mısın?"

Zimri'nin ensesinden soğuk terler aktı. Burada verdiği yanıtların hep karşısına çıkacağını ve hatırlanacağını erkenden öğrenmişti.

"Ben... Ustalaşana kadar pratik yapmaya devam edeceğim, efendim."

Vasisin mavi gözleri memnuniyetle parladı, havaya belli belirsiz bir hanımeli kokusu yayıldı. Zimri'nin göğsündeki düğüm azıcık da olsa çözülmüştü.

"Devam edin." Dolion ikizlere doğru başını salladı. Kızlarıyla hiç konuşmadan odadan çıktı.

Achak küçük çocuğu çabucak kenara çekti. Niya'ya kendi sırası için hazırlanmasını işaret etmeyi ihmal etmemişti, odanın ortasındaki zavallı mahkûm onun da hedefiydi.

Zimri onun yanına gelirken, "İyi iş çıkardın," diye fısıldadı Arabessa. "Babam konusunda," diye ekledi. "Bazen fazla baskı yapıyormuş gibi gelebilir ama sadece buna değdiğini düşündüğü kişileri sınar. Sen de kesinlikle buna değersin, Zimri."

Dolion'un ondan memnun olması ve Arabessa'nın söylediklerıyle birlikte oğlanın göğsü yeni bir duyguyla dolmaya başlıyordu. Zimri bu duyguyu uzun zamandır hissetmemişti. Bir aidiyet hissediyordu.

Derin bir nefes sesi adamın hatıralarını böldü. "Seni beklettiğim için üzgünüm." Zimri tekrar içinde bulunduğu yere, Hırsız Kral'ın şahsi meskenindeki oturma odasına odaklandı.

"Kralım." Dolion iriyarı vücuduyla içeri girerken genç adam yerlere kadar eğildi. "Çok meşgul olduğunuzu bildiğim halde ziyarete geldiğim için bağışlayın."

"Sen asla vaktimi boşa harcamazsın," dedi Dolion. "Otur lütfen." Yakındaki bir sandalyeye doğru elini salladı. Genç adamın karşısındaki sandalyeye yerleşirken yüzünde bir ağırlık vardı. "Yardımcıma bahsettiğin aciliyet nedir?"

İradesini toplarken, "Şey..." diye söze girdi Zimri. "Arabessa'yla ilgili."

Dolion genç adamı bakışlarıyla hapsetti ve odada bir anlık sessizlik oldu. Zimri onun gözlerindeki ifadeyi okuyamasa da havada sezebiliyordu. Üstadından huzursuzluğun ekşi kokusu yayılıyordu. Zimri surat astı, bu konuda ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Dolion herhangi bir konuda huzursuzlanacak biri değildi.

"Anladım," dedi adam yavaşça. "Başı belada mı?"

"Hayır." Zimri başını iki yana salladı. "Öyle bir şey değil. Ben... şey..."

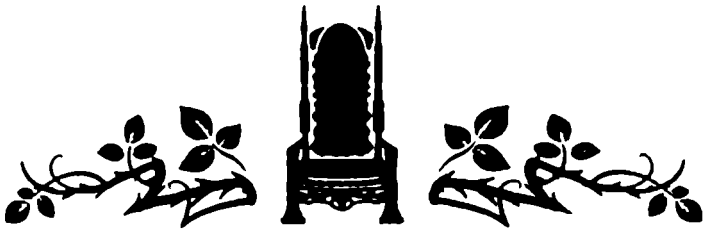
Artık sözcüklerine güvenemediğinden hareketlerine odaklanmaya karar verdi. Cebine uzanıp annesinin safir yüzüğünü çıkardı. Zimri yüzüğü parmaklarının arasında tutarken metalin keskin kenarları, ateşin ışığını yansıtıyordu.

Dolion'un bakışları yüzüğe döndü, sessizlik giderek uzuyordu. Zimri şimdi niyeti ortaya çıktığı için vasisinin düşündüklerini çaresizce anlamak istiyordu. Ancak sanki karşısındaki adamın duygularını örten devasa bir duvar vardı, hiçbir şey belli etmiyordu ve duyguları etrafa yayılmıyordu. Metanetli bir baba, sabırlı bir kral ve şu anda da karşısındaki genç adamı değerlendiren bir danışmandı.

Arabessa ona bir keresinde, *Sadece buna değdiğini düşündüğü kişileri sınar*, demişti. *Sen de kesinlikle buna değersin, Zimri.*

Zimri'nin neye değdiğini kanıtlaması için bir şans ortaya çıkmıştı.

"Size sormak istediğim çok önemli bir şey var, efendim," diye açıkladı. "İkimiz için de çok önemli olan bir kadın hakkında."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arabessa bir haftadan daha kısa sürede üçüncü kez şok olmuştu. Kız kardeşleri, annelerinin Hırsız Kral olduğu gerçeğini şaşırtıcı bir şekilde doğal karşılamıştı.

Aslmda karşısında otururken hiç şaşkın görünmüyorlardı. Ailelerinin Jabari'deki kış bahçesinde çaylarını yudumlamakla meşgullerdi. Arabessa'nm bu konuda ortanca kız kardeşinden daha duygusal davranmış olması mümkün müydü?

"Kendimi beni sorulara boğmanıza hazırlamıştım," diye itiraf etti.

"Zaten sorduklarımız dışında kaçırdığımız bir şey mi var?" diye sordu Larkyra. Fincanını tabağına koydu. Bu sabah eldivenlerini giymemişti, yarısı olmayan yüzük parmağı açıktaydı. Yanlış giden bir hırsızlık sırasında aldığı bir yaraydı.

Arabessa, "Kesin vardır," dedi surat asarak. "Ama ikinizin de umurunda değilse, o soruları bulmaya uğraşmayacağım."

Niya çilekli tartından bir ısırık alarak, "Benim umurumda," diye cevap verdi. "Ama neyi bilip neyi bilmediğini gayet detaylı anlattın. Bu arada davranışını takdir ediyoruz."

Bu elbette doğruydu. Arabessa annesine dair öğrendiği her şeyi paylaşmıştı. Sonrasında kardeşleriyle birlikte Sır Çalan kullanmak zorunda kalacaklardı.

Kadının şimdi daha da büyük bir sırrı vardı ve bunu anlatmayı çaresizce istiyordu. Ancak umduğu kadar rahatlamış hissetmiyordu.

Ömrünün muhtemel bir bitiş tarihine sahip olması ve Yıldız Tutulması'nın sonu geldiğinde Mousai'ı parçalayacağını bilmesi kaygısını biraz arttırmış olabilirdi.

Bunu hatırlayınca midesi vicdan azabı ve huzursuzlukla kasıldı.

Niya önlerindeki ziyafetten bir hamur işi daha kapmak için eğilirken, "Açıkçası..." diye söze girdi. "Böyle bir ihtimale iyi para yatırırdım. Achak'ın anneme dair anlattığı öyküler düşünüldüğünde, Hırsız Kral olması gayet mantıklı."

"Aadilor'daki en güçlü büyücülerden biri, zeki, güzel," diye sıraladı Larkyra. "Ayrıca babam Hırsızlar Krallığı'nı ona gösteren kişinin annem olduğunu söylemişti."

"Doğru," diye onayladı Arabessa. Bunu kız kardeşleri kadar çabuk çözemediği için hayal kırıklığına uğramıştı. "Ama yine de annemizle ilgili bu konuyu daha önceden öğrenmek isterdim."

"Elbette," dedi Larkyra. Mavi eteğindeki bir kırışıklığı düzeltti. "Ama babamdan istediğimiz bilgileri almayı ne zaman başarabildik ki?"

Niya onaylarcasına homurdandı. "Önemli detayları son ana kadar söylememeye bayılıyor."

Evet, bıraktığı taht için yarışmaya davet edildiğimi söylemedi. Sessiz yemini onu uyarırcasına kolunda yanarken genç kadın dudaklarını birbirine bastırdı.

Yüksek sesle söylemeyecektim! Kahrolası büyüyü ikna etmeye çalışıyordu. Kız kardeşlerinin, babalarına ve Mousai olarak kaderlerine dair her şeyi öğrenmeye hakları vardı.

Tabii ki onlara üçlü figürlerinin dağılacağını söyleyebilirdi ama sebebini açıklayamazdı. İçini burkan kısım, her şeyin sebebi aslında buydu.

"Bilmek istediğim..." diye devam etti Niya. Kızıl saçı, pencerelerden süzülen ışığı yakalıyordu. "Bu zamana kadar kaç Hırsız Kral olmuş?"

"Önemi var mı?" diye yanıtladı Larkyra. "Eğer iki tane olduysa, başkaları da o tahta geçmiştir."

"Doğru," diye mırıldandı Niya. "Ne zaman değişim yapıyorlar acaba..."

"Bu geceki gösterimizden sonra krallıkta kalacak mısın, Lark?" Arabessa sohbetin ilerlediği yönden hoşlanmadığı için aklındaki şeyi bir anda sormuştu. Sanki sessiz yemini de bundan hoşlanmamıştı, ön koluna kazınan imza farkındalıkla sızlamaya başlamıştı. *Dikkat et*, diye fısıldıyormuş gibiydi.

"Hayır." En küçük kardeşi ona doğru gözlerini kırptı, omzuna dökülen sarı saçları öne kaymıştı. "Öyle bir planım yok. Nedimelerimizden biri yakın zamanda doğum yaptı. Darius'la birlikte aileyi çağırmayı planlamıştık."

"Bu nedime daha geçen sene bir kız doğurmamış mıydı?" diye sordu Niya. Elbisesinin kolundaki kırıntıları silkeledi.

Larkyra gülümseyerek, "O Rebeka'ydı," diye cevap verdi. "Kızı çok tatlı. Saçı seninkinden daha kızıl, Niya."

"Kimsenin saçı benimkinden daha kızıl değil."

"Onunki *öyle*," diye ısrar etti Larkyra.

Arabessa çocuklardan bahsederken küçük kardeşinin gözlerinin parlamasını izledi. Larkyra bundan hiç bahsetmemiş olsa da, onun bir aileye sahip olmak istediğini biliyordu. Bu eşiyle arasındaki bir gerginlik konusuymuş gibi görünüyordu. Darius bir gün baba olmak için heyecanlandığını kabul etmişti ancak Larkyra'nın hâlâ hizmet etmesi gereken biri olduğundan bu planlar beklemeye alınmış gibi görünüyordu.

Hamilelik, işkence etmek ya da gösteri yapmak için pek uygun değildi.

Bunu düşününce fark ettiği şey karşısında kalp atışları hızlandı.

Mousai'ın sona ermesi, aslında kız kardeşleri için *iyi* olabilir miydi?

Onu tahta bağlayan bir rolü olmazsa, Larkyra ailesiyle geleceğini daha özgürce seçebilirdi.

Niya'nın *Ağlayan Kraliçe*'yle çıktığı seferlerin süresi de gittikçe uzuyordu. Genç kadın, korsanının yanında değilse melankolik tavırları çekilmez bir hal alıyordu.

Arabessa kendi yolunu çizmeye karar vererek kız kardeşlerine de bu konuda yardımcı olabilir miydi?

Sonsuzluk gibi uzun bir süredir ilk kez göğsü sıcacık bir umutla doldu.

Yıldız Tutulması'nın sonunda ona ne olursa olsun, Mousai'ı dağıtarak kardeşlerinin özgür kalmasına yardım etmiş olabilirdi.

Kapının yanından, "Üçünüzü böyle görmeyi özlemişim," dedi derin bir ses.

Zimri kış bahçesine girerken genç kadının nabzı hızlandı ve içindeki anlık rahatlama kayboldu. Zimri bordo ceketi ve pantolonuyla çok yakışıklı görünüyordu. Koyu esmer teni, sabah ışığının altında sıcacık duruyordu.

Ela gözler onunkilerle buluştu. Arabessa'yı bir sıcaklık dalgası sarmalarken adamın keskin yüz hatlarına parlak bir tebessüm yayıldı.

Arabessa bedeninin bu adamın varlığına verdiği tepkiye asla alışamıyordu.

Larkyra, "Zimri!" diye haykırarak adama sarılmak için kalktı. "Gösteriden önce seni görmeyi umuyordum. Geçen gece kulüpte gözümüz seni aradı."

Oturduğu yerden, "Koleksiyoncu'nun nadiren etrafta dolaştığını biliyorsun," dedi Niya. Selam verircesine bir öpücük attığında, genç adam oyuncu bir tavırla öpücüğü kovar gibi yaptı. Niya ona dilini çıkardı.

"Neden krallıktaki viraneni bırakıp bizi bulmaya geldin?" diye sordu Larkyra.

Zimri'nin bakışları tekrar Arabessa'ya döndü. "Aslında ablanızla konuşmaya geldim."

Oda bir anlığına sessizleşti, hiç kimse adamın kastettiği kişiyi yanlış anlamamıştı.

Larkyra fazla parlak bir sırıtışla, "Elbette," diyerek karşılık verdi. Bir yandan da eliyle gizlice kardeşini dürtüyordu.

"Ama çayım bitmedi," diye mızmızlandı Niya.

Larkyra dişlerini sıkarak, "Mutfaktan çay alırız," diye yanıtladı. "Hadi, gel." Ablasını zorla ayağa kaldırdı.

Kız kardeşlerinin kapıya doğru koşturmasını izlerken, Arabessa paniğe kapıldığını hissetti. Zimri dünkü tartışmalarını devam ettirmeye geldiyse bunun için hazır değildi. Aslında bugün *daha kötü* bir durumda olduğu söylenebilirdi. Bu taht yarışmasının onu ve hayatındaki insanları nasıl etkileyeceğini hâlâ çözmeye çalışıyordu. İlk Kararma başlamıştı, yani her an ilk sınavı ona sunulabilirdi. Aklının başında olması gerekiyordu. Dikkatini dağıtacak şeyleri, özellikle şu anda etrafında tutamazdı.

Zimri bu karmaşık duyguları sezip kadının neden böyle hissettiğine dair yanıtlar arayabilirdi. Arabessa ise ona cevap veremezdi.

Kapıya doğru ilerleyen kardeşlerine, "İkinizin de gitmesine gerek yok," diye seslendi.

"İkimizin de gitmesine *çok* gerek var," dedi Larkyra. Ablasının koluna girdi. "Bu gece saraydaki gösteri için görüşürüz. Sen de gelecek misin, Zimri?"

"Planım o yönde, evet."

"Güzel! Yıldız Tutulması esnasında kalabalık çok neşeli oluyor."

Bunu da söyledikten sonra kış bahçesinden dışarı sıvışıp kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla örttüler.

Ayaklanırken, "Kayıp tanrılar aşkına," dedi Arabessa. "Gösteriden önce yapmam gereken çok şey olduğunu hatır-

ladım. Kostümleri kontrol etmeliyim, enstrümanımın akordunu..."

Zimri ona yaklaşırken yumuşak bir sesle, "Ara," dedi. "Aklındaki her şeyi, ben sana bir şey sorduktan *sonra* yapabilirsin."

Arabessa nefes alınca adamın tanıdık kokusu ciğerlerine doldu ve endişesinin bir kısmı kayboldu.

"Ama..."

"Lütfen, biraz beraber oturalım."

"Zimri..."

"Kayıp tanrılar aşkına, Ara," diye ofladı adam. "Olayın romantizmini kaçırıyorsun."

Bunu duyan kadın duraksadı. "Neyin romantizmini?"

Zimri başını iki yana salladı fakat kendine engel olamadan keyifle sırıttı. "Bunun çok farklı şekilde ilerlemesini planlamıştım. Çok güzel sözler, içten itiraflar olacaktı. Ama söz konusu sen olduğunda, zaman kaybetmemenin önemli olduğunu bilmeliydim."

Arabessa somurttu. "Anlamıyorum."

Adam elini kadının kolundan aşağı kaydırdı ve parmaklarını onunkilere geçirdi. Arabessa bir anda güneş gibi alev alev yandığını ve canlılıkla dolduğunu hissetti.

Zimri, "Bilmem gereken bir şey var," diye söze girdi. "Bana âşık mısın?"

Arabessa gözlerini kırpıştırırken şaşırmıştı. "Bunu mu soracaktın?"

"Soracağım şeylerden biri buydu."

"Zimri, sen nasıl..."

"Bana âşık mısın?"

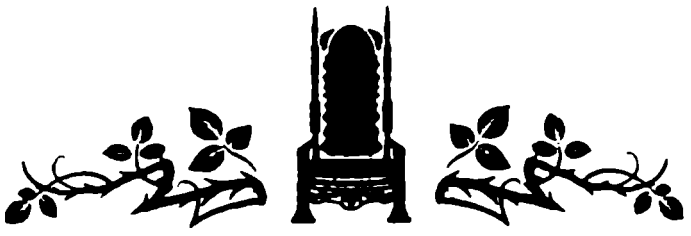
Bunun açıkça belli olmadığını düşününce genç kadının kalbi sıkıştı. "Tabii ki sana âşığım, sersem. Sen..." Sözcükleri bulmak için gözlerini kaçırması gerekti. "Ailemin elinde olmayan her parçamı sen işgal ediyorsun."

Zimri karşılığında göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı. "Ben de sana âşığım."

"Güzel." Kadın başını salladı. "Bunu netleştirdiğimize göre..."

"Bu iki *çok* önemli gerçeği aklından çıkarma," diye devam etti adam. Göğüs cebindeki bir şeye uzandı. "Sana şimdi soracağım soru için önemli olan tek şey bu."

Arabessa nefesi kesilirken kalbinin durduğunu hissetti. Zimri deri kutuyu açtı ve baş döndürücü güzellikte, yeşil safirden bir yüzük ortaya çıkardı. "Arabessa Bassette," derken yavaşça diz çöktü. "Müziğim, tek aşkım. Eşim olma onurunu bana bahşeder misin?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Arabessa sessiz kaldı ve bu sefer konunun sessiz yeminiyle ilgisi yoktu.

"Cevap vermemen hiç güven vermedi," dedi Zimri. Hâlâ dizinin üstündeydi, yüzük kutusunu elinde tutuyordu, kaşlarını çatmaya başlamıştı.

Arabessa, "Ben..." diye söze girdikten sonra duraksadı. *Ben ne? Ben ne, Arabessa?* diye kendisini sıkıştırdı, artık panik olmaya başlamıştı. En sonunda, "Anlayamadım," diye geveleyebildi.

Zimri, "Anlayamadın mı?" derken ayağa kalktı. "Gayet basit olduğunu düşünüyorum. Benimle evlenip evlenmeyeceğini sordum. Şimdi de senin sıran, bana bir yanıt vermelisin. İnsanlar kayıp tanrılar kaybolmadan önce bile bu teklifi yapıyordu."

"Hayır... Evet, elbette onu anlıyorum." Sesinin kulağa böyle tedirgin gelmesinden nefret ediyordu. Fakat karesin, *gerçekten* tedirgindi! "Bana neden şimdi bunu sorduğunu anlamadım."

Zimri yüzük kutusunu kapattı. "Daha uygun olan başka bir zamanda tekrar sormamı ister misin?" Alaycı tavrından incindiği belliydi.

Arabessa irkildi ama öyle olmasını tercih ederdi. Yıldız Tutulması'ndan sonrası çok daha uygun olurdu. "Zimri... beni yanlış anladın." Bir elini onun koluna koymak için uzandı ama genç adam uzaklaştı. Arabessa'nın göğsü huzursuzlukla sıkıştı. "Zimri, bana bak. Yüzüme bak, lütfen."

Adam huysuzca söylediğini yaptığında, Arabessa o gözlerde belirmesine neden olduğu öfke ve acıdan nefret etti.

İyi de evlilik mi? Şimdi mi? Neler oluyor?

"Seni seviyorum. Gerçekten deliler gibi seviyorum. Ama geçen gün çözemediğimiz konuşmadan buraya nasıl atladığımızı anlayamıyorum. Bu adımın neresi mantıklı?"

"Mantıklı olmak zorunda mı?" diye karşı çıktı Zimri. "Birbirimizi seviyoruz. Buğu'nun bu tarafında kalan ömrümüzün her anını bunu kutlayarak geçirmeliyiz."

"Öyle de yapıyoruz," dedi Arabessa. "İkimizden birinin boş zamanı olduğunda hep beraberiz."

"*Gizlice!*" diye tısladı Zimri.

Yine aynı noktaya dönmüşlerdi.

Arabessa bunun nasıl göründüğünü, adamın ne hissettiğini anlıyordu. Ailesi konusunda o haklıydı. *Bir şeyler* olduğunu bildikleri belli oluyordu. Bu durumun Hırsızlar Krallığı'nda yaratacağı tehlike ve zaaf bile dikkat edilerek kontrol altına alınabilirdi. Dikkat dağıtma kısmıysa... Her zaman aynıydı, hatta şu anda daha güçlü olduğu söylenebilirdi.

Bugün, bir önceki günle aynı değildi.

Arabessa ay sonunda hayatta olup olmayacağını bilmiyordu. Sınavların tehlikeli ve zorlayıcı olacağı kesindi. Kendini bu mücadelelerin içinde bulduğunda, karşılaşacağı şeye hazırlıksız ya da habersiz yakalanamazdı. İşin ucunda hayatı vardı. Zimri'yle açıkça beraber olmak, müstakbel *eşi* olarak onunla nişanlanmak... Bu durumun getireceklerine kendini kaptırması mümkün değildi. Sorumsuzluğun son noktasına gelmiş olurdu.

Önündeki görevin ciddiyeti bir kez daha genç kadının omuzlarına yük oldu. Ancak istediği şey buydu. Bu şansı, bu tercihi istiyordu. Ebeveynlerinin mirasını sürdürmeyi, Mousai'ın parçası olarak yaptığı her şeye bir amaç yüklemeyi istiyordu. Bu hayal edebileceği en onurlu görevdi, bu yolu izleyebilecek kişiyse yalnızca kendisiydi.

Fakat sevdiği adamı da istiyordu.

Zamana ihtiyacı vardı. Hem kendi kalbini hem de adamı kırmadan bunu erteleyebilecek bir yol bulması gerekiyordu.

"Haklısın," diyerek söze girdi. "Ailemden ilişkimizi saklamaya devam etmemiz için bir sebep yok."

Bunu duyan adamın bakışları şaşkınlıkla doldu.

"Seninle evlenmemi teklif etmen beni *inanılmaz* gururlandırdı, Zimri. Ama... bunu biraz daha ağırdan alabilirsek sevinirim."

Zimri, "Birbirimizi dokuz yaşımızdan beri tanıyoruz," dedi tatsızca. "On dördümüzden beri de birbirimize âşığız."

Arabessa, "On üç," diye düzeltti. En azından, onu sevdiğini fark ettiğinde o yaştaydı.

Adamın bakışları yumuşadı. "On üç," diye tekrarladı. "Daha ağırdan alırsak, evlendiğimizde saçlarımız kırlaşmış olacak."

Arabessa o kadar uzun yaşayacağını umuyordu.

"Senden yıllarca beklemeni istemiyorum," diye açıkladı. "Ailem ilişkimizi bilirken bir süre sevgili olarak vakit geçirelim. Kralımıza karşı görevlerimizle bu işi nasıl yürüteceğimizi planlayalım. Krallıkta nasıl mümkün olduğu kadar güvende kalabileceğimizi öğrenelim."

Ben de taht sınavlarımla uğraşayım. Kardeşlerim, sen ve babam konusunda her türlü sonuç için hazırlanayım.

"Seni reddetmiyorum, Zimri." Ona doğru yaklaştı ve adam elini tutmasına izin verince hafifçe rahatladı. "Biraz daha zaman istiyorum."

Adam acı dolu gözlerle, "Sana daha çok zaman veremezsem ne olacak?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Lütfen, Ara." Zimri onun elini iyice sıkı kavradı. "Şimdi evlenelim. Gizlice evlenelim, sonuçlarıyla sonra uğraşalım."

Adam dengesiz davranıyordu. Arabessa onun düşüncelerini zar zor yakalayabiliyordu. "Sonuçlar mı? Zimri, neler oluyor? Ne oldu?"

Adam bakışlarını kaçırdı ve hafifçe kaşlarını çattı. "Macabris'te daha çok hisse elde edebileceğim bir... fırsat ortaya çıktı."

Heyecanla, "Bu harika!" dedi Arabessa. "Bir yol bulacağını biliyordum."

Zimri tebessüm bile etmeyince huzursuzlandı.

"Bu seni mutlu etmedi mi?" diye sordu.

Adam ona bir bakış attı. "İşin içinde bir sorun var."

Arabessa başını salladı. "Çoğu şeyde olduğu gibi."

"Kattiva Volkov'la evlenmem gerekecek."

Beş. Arabessa'nın bugün içerisinde beşinci kez şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Zimri'nin kollarından kurtulduğunda adamın yüzündeki ifade paramparça oldu.

"Dün gece beni görmeye geldi." Gerileyen kadını takip ederken aceleyle açıkladı. Arabessa yanındaki bir saksıya çarpınca durmak zorunda kaldı. "Ebeveynleri ona bir emir vermiş. Önümüzdeki hafta birini seçip Göğün Dönüşü'ne kadar evlenmezse mirasını elinden alacaklar. Kattiva da anlaşma yapmamızı teklif etti. O mirasını elinde tutacak ve ailemin tarihi soyadını almış olacak. Ben de karşılığında onun yüzde onluk hissesini alacağım."

Adamın sözcükleri kulağına boğuk gelmeye başlamıştı. Arabessa'nın kulakları çınlıyordu. Zimri ve Kattiva... Kattiva ve Zimri... Göğün Dönüşü'ne kadar evlenme fikri... Arabessa o zaman ya ölü olacaktı ya da krallığın tahtında oturacaktı.

"Sadece kâğıt üzerinde olacak bir evlilik," diye devam etti Zimri. İfadesi gergin olsa da bakışları içtendi. "O ve ben... nikahı tamamlamayacağız. Kattiva'yı o şekilde arzulamıyorum." Arabessa kaşlarını kaldırdığında, "*Hiçbir* şekilde arzulamıyorum," diye düzeltti. "Ara..." Kadının omuzlarını kavrayıp kendisine odaklanmasını sağladı. "Seni istiyorum. Seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum."

"Ama o zaman sahipliğin çoğunu alamazsın."

"Evet..." Zimri kendisini toparlamak için bir nefes aldı. "Fakat zamanla başka bir yol bulurum. Volkov ailesi sonsuza dek yaşamayacak sonuçta."

"Ancak *şu anda* elinde bir fırsat var. Bunu nasıl bir kenara atabilirsin?"

Zimri'nin onu dikkatle incelediğini bir kenara not etti. Bedeninden dışarı yayılan duyguları çözmeye çalıştığı kesindi. Ancak genç kadın bile kendi duygularını anlayamıyordu. Paramparça, incinmiş, hüsran içinde, kalbi kırılmış ve kafası karışmış gibi hissediyordu. Zimri'nin kalbinin iki farklı yolu çaresizce istediği ortadaydı.

Aynısı onun için de geçerliydi.

Zimri temkinle, "Başkasıyla evlenseydim benimle beraber olur muydun?" diye sordu.

Arabessa midesinin bulandığını hissetti. "Bir metres olmamı mı teklif ediyorsun?"

"Sevdiğim kadın olursun," diye düzeltti Zimri. "*Tek* aşkım olursun."

Arabessa konuşamıyordu. Bedenine yayılan ani bir kıskançlık dalgasıyla nutku tutulmuştu. İçi alev alev yanıyordu. *Zimri'yi paylaşmak mı? Hem de tutku ve zevkin beden bulmuş hali olan Kattiva Volkov'la mı?* Zimri şu anda onu öyle arzulamıyor olabilirdi fakat bir süre sonra... Kulüpte gecelerini beraber geçirdikten, tek bir çatı altında yan yana yaşadıktan sonra aralarında bir bağ oluşacağı kesindi. Arabessa

bununla rekabet edemezdi. Ayrıca bunu düşünmekten bile nefret ediyor olmasına rağmen, ikisinin birlikteliği oldukça mantıklıydı. İkisi de Macabris'e değer veriyordu, işle ilgileniyorlardı ve müşterileri onları arzuluyordu. Kudretli bir çift olacaklardı kesindi.

Arabessa bundan sağ çıkabilir miydi? Birçok maskeye bürünmeyi biliyordu fakat bu durumun her zerresinden trajedi okunuyordu. Kırılacağı, güceneceği kesindi. Tahtı kazanırsa, böyle duygular hükümdarlığının önüne geçebilirdi. Zimri'nin metresi olduğunu hayal etmek bile tam bir kâbustu.

Zimri bir an sonra, "Faydası olacaksa başka bir açıdan bakabiliriz," diye söze girdi. "Kattiva'yla evlenirsem dikkati ikimizden başka bir yere çekebiliriz. Daha önce söylediğini düşününce, artık sırtında hedef tahtası taşıyan kişi Kattiva olur. Üstüne bu sorumluluğu almazsın."

Buğu aşkına. Arabessa kendisini, "Böyle olmasını istiyorsun," diye fısıldarken buldu.

Adamın yüzü düştü, bakışlarında her türden acı vardı. Istırap, öfke, bitkinlik...

"*Seni* istiyorum," dedi Zimri. "Ama neden şu anda yanıt vermen gerektiğini bilmen gerekiyordu. Baban çoktan onay verdi. O..."

"Babamla mı konuştun? Bizim hakkımızda mı?" Büyüsü telaşla bedeninde yükseldi.

"Tabii ki. Onay vermesi ikimiz için de çok önemli."

"Ne söyledi?"

"Sana bundan çok daha önce evlenme teklif etmemi umduğunu söyledi."

Çünkü şu anda neyle karşı karşıya olduğumu biliyor, diye düşündü Arabessa. Pişmanlık yoğun bir dalga halinde bedenine çarptı. Babası, Zimri ona daha erken evlenme teklifi etmiş olsa kızının daveti reddedeceğine mi inanıyordu? Daha da önemlisi, Arabessa böyle bir şey olabileceğine inanıyor muydu?

"Onu haklı bulmuyor değilim," diye devam etti Zimri. "Ama geçmişi değiştiremem. Elimizde sadece bugün var. Bu yüzden tekrar soracağım, Arabessa. Benimle evlenir misin?"

Arabessa onun gözlerine bakıp bakışlarındaki sadakati ve aşkı gördüğünde çığlık atmak istedi.

Zamanlama ne kadar kötü olursa olsun, Zimri'nin hayatı boyunca hayalini kurduğu şeye ulaşamamasının sebebi olmayı nasıl kabul edebilirdi ki? Adam yıllardır yorulmadan bunun için savaşıyordu. Arabessa onun Macabris'i geri almasını nasıl erteleyebilirdi? Evlilik teklifini kabul ederse, Zimri'nin sahipliğin çoğunluğunu kazanmak için sahip olduğu tek şansı da ortadan kaldırmış olurdu. Adamın ailesine verdiği söze, çocukluğundan beri peşinde koştuğu hayaline engel olurdu.

Eğer teklifini reddederse sevdiği adamı sonsuza dek kaybederdi çünkü bir metres olmayı kabul etmesi mümkün değildi. Ancak böylece adam sonunda ailesinin kulübüne kavuşurdu, evini tamamen ele geçirmeye yaklaşırdı.

Tüm bunların ortasında, Arabessa'nm sınavları ve taht için yarışmanın getirdiği karmaşa da vardı.

İkisi için de tehlikede olan çok fazla şey vardı. Arabessa ne tarafa dönse önüne sayısız fedakârlık çıkıyordu.

Arabessa geleceği için *kendi* istediği şeyin peşinden koşmaya karar vermişti.

Zimri de bu şansı hak ediyordu.

"Macabris'le ilgili bu fırsatı tepmene izin veremem," dedi adama. "Hisselerin çoğu nihayet sende olur, kulübünü ebeveynlerinin yaptığı şekilde yönetebilirsin."

Zimri başını iki yana salladı. "Başka bir yol bulurum."

"Nasıl? Dokuz yıldır başka bir yol arıyorsun."

Adamm yüzüne sert bir ifade yerleşti, inatçı bir kıvılcıma benziyordu. "Bu kararı ben veririm," diye karşı çıktı. "Oyalanmayı bırak, Arabessa. Cevabın ne?"

Cevabı.

Daha çok cezasına hükmedilmesi gibiydi.

Kendisini, "Yapamam," derken buldu. "Elindeki tek şans buysa ve bunu kabul etmezsen kendimi asla affedemem. Çok üzgünüm. Ben... Seninle evlenemem."

Zimri'nin bakışları, kadının titremesine neden olan bir duyguyla doldu. "Peki başkasıyla evlenirsem?" diye sordu. "O zaman bize ne olacak?"

"Bir karın olacak," dedi Arabessa. Sözcükler dilinde asit gibiydi. "O zaman biz diye bir şey olmayacak."

Adamın bakışları sertleşirken odaya bir soğukluk yayıldı. Aralarında yükselen ilk duvar buydu. "Anladım," dedi sertçe. "Son kararın bu mu? Bizden vazgeçiyorsun."

Kadının gözleri yanıyordu, yaşlar yanaklarına süzülmek üzereydi. "Bizi özgür bırakıyorum."

Zimri kadının gözlerinin önünde bir kayaya dönüştü, enerjisi alev alev bir hiddete bürünürken tamamen yabancı biri oldu. "Öyleyse konuşacak bir şeyimiz kalmamış demektir." Kelimeleri bıçak kadar keskindi.

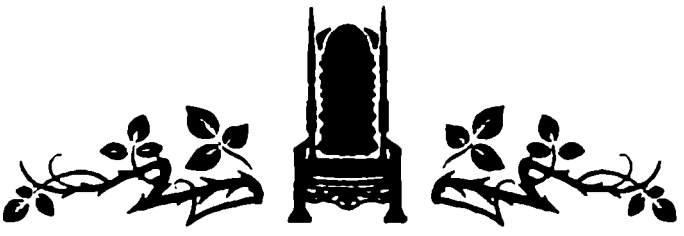
Arabessa özgür kalmaya çalışan hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu. Yumuşak bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi. "Sanırım kalmadı."

Adam ona bir veda bahşetmedi. Odadan çıkarken arkasına bile bakmadı.

Gitmişti.

Zimri gitmişti.

Arabessa kış bahçesinde kalakaldı. Kalbinden dökülen parçaları yakalayabilecekmiş gibi eliyle göğsünü kavramıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Zimri can yakmak istiyordu. Rakibi onun hissettiğinin yüzde biri kadar paramparça hissedene dek yumruklarım ete ve kemiğe indirmek istiyordu.

Macabris'in altında böyle bir dövüş ayarlayacaktı. Bodrumdaki kapışmalardan birine katılacaktı. Damarlarında acıyla, yaralanmış bir şekilde dönüp dolaşan büyüsünü özgür bırakacaktı. Hissettiği ıstırabı kalbinden çıkarıp bir başkasına yükleyecekti. Bu hisler kaldıramayacağı kadar fazlaydı, kendini zorlayıp hayatına devam edemeyeceği kadar çoktu. Zimri hüzün yerine hiddeti tercih ederdi. Öfke ateşleyici güçtü, kederse insanı felç ederdi. Adam bu durgunluğa hapsolmayacaktı. Sevdiği kadınla yıllar boyunca kalbindeki bir arafta yaşadıktan sonra bunu yapmayacaktı. Üstelik sonu da böyle olmuştu.

Bir bıçak onu kesmiş gibi, hissettiği acı göğsünden dışarı sızıyordu. Keder, onu ele geçirmek için geliyordu.

Hayır! Duyguyu yakalayıp yumruklayarak uzaklaştırdı.

Kedere boyun eğmeyecekti. Şimdi olmazdı. İlgilenmesi gereken daha acil bir şey vardı, içindeki acıya bir amaç verecekti.

Siyah perdeyi itip geçti. Ter ve tütsünün ekşi kokusu, coşkunun fazla tatlı bir şarabı andıran kokusuyla karışıp kos-

tümünün altından burnuna doldu. Daire şeklindeki mekân boyunca uzanan loş girintiler, çıplak bedenlerle doluydu. Âşıklardan oluşan gruplar merkezdeki büyük minderlere yayılmıştı. Yüzlerini kasıklara gömenler, kollarıyla başkalarının bellerini saranlar vardı. Anatomi, hareket ve inlemeler birbirine karışmıştı.

İnce altın rengi bir peştamalden başka bir şey giymeyen bir adam yanma geldi. Yüzünü siyah maskesinin arkasına saklamıştı. "Koleksiyoncu, sizi görmek büyük zevk," diye söze girdi. "Madam şu anda bir müşteriyle fakat beklerken size bir hizmet sunmayı çok isteriz. Müesseseden elbette."

"Bir arkadaşı arıyorum." Zimri odayı inceledi.

"Tabii ki. Kumral bir arkadaş mı? Sarışın mı? Yaşlı? Genç?"

"Zaten burada olan bir misafiriniz."

"Partisine katılmak mı istiyorsunuz? Elbette. Lütfen etrafa bakının, ararken yardıma ihtiyacınız olursa söyleyin. Ayrıca ilginizi çekerse iki, sekiz ve yirmi altı numaralı bekleme odalarında boynuzlanmak isteyenler var. Eğer onlara dahil olmak isterseniz."

Zimri birbirine bağlantılı odalarda dolaştı. Bakışları memelerin, göğüslerin ve ıslak cinsel organların üstünden geçip gidiyordu. Neredeyse herkes çıplaktı fakat yine de göz maskelerini ya da başlıklarını takıyorlardı. Kostümlerinin hiçbir kısmı, istediklerini elde etmelerine engel olmuyormuş gibi görünüyorlardı.

Lussuri, Hırsızlar Krallığı'ndaki lüks zevk evlerinden biriydi. Sayısız hizmet ve üst seviye fırsatlar sunuyordu. Zimri daha önce buraya bir müşteri olarak gelmemişti, sadece kulübün sahibiyle iş görüşmek için uğrardı. Lussuri ve Macabris, beraber çalışarak geçirdikleri uzun bir geçmişe sahipti.

Tabii Arabessa'nm onu *özgür bıraktığı* düşünülürse, şu anda burada istediği her şeyi yapabilirdi.

İçini oyan acı onu tekrar yakaladı, dizlerindeki güç çekil-

mek üzereydi. Zimri çaresizce bu histen kurtulmaya çalıştı, içindeki hüsran dolu kükremelere tutunmak için çabaladı.

Arabessa onu reddetmişti! Macabris'in bekleyebileceğini açıkça söylemesine rağmen hayır demişti. Arabessa'nın, *ilişkilerinin* kendisi için o hayalden daha önemli olduğunu belirtmişti ve genç kadın buna rağmen onu reddetmişti.

Kattiva'nın teklifinden hiç bahsetmemeliydi. Arabessa'nın fedakâr ve sorumluluk sahibi yolu seçeceğini bilmeliydi. Zimri'nin ölü ebeveynlerine verdiği sözü yerine getirmesi için adamdan vazgeçmişti. Bunun onları mahvedeceğini, kendisini mahvedeceğini bilerek yapmıştı genç kadın. Ancak Zimri evlenmeleri ya da sevgili olmaları için kadını zorlayamazdı, o kadar çaresiz değildi. Arabessa kararını vermişti. Zimri bu yanıtın onu nasıl darmadağın ettiğini açıkça sezmişti, kadının perişanlığında neredeyse boğulacaktı.

Ama bu karar onu böyle incittiyse neden reddetmişti? Neden en başta daha fazla zaman istemişti? Zimri içeride dolaşmaya devam ederken kuşkuyla homurdandı. Yıllardır birliktelerdi, gizli olsun ya da olmasın birbirlerine adanmışlardı. Fakat genç kadının hep bir plana ve hazırlanmaya ihtiyacı olurdu, anlaşılan ilişkileri de buna dahildi. Evlenmeden önce tüm olası sorunları çözmek istiyordu. Peki hayatın böyle planları umursamadığını bilmiyor muydu? Yarın uyanan biri artık yetim olduğunu öğrenebilirdi.

Zimri'nin kalbi ıstırabın hayaletleriyle doldu.

Arabessa'yı bu kadar korkutan şey neydi? Zimri evlenme teklifi ettiğinde kadının korkusunun kokusunu almıştı. Enerjisinin, açığa çıkmasını istemediği kökleri örten bir toprak gibi kıvrandığını sezmişti. Arabessa ona her şeyi anlatmıyordu.

Başka bir öfke kıvılcımıyla, *Zaten ne zaman anlatıyor ki?* diye düşündü. Büyülerini birbirleri üstünde asla kullanmamaya söz vermişlerdi ancak o anda eski anlaşmalarını boz-

mak için elleri kaşınmıştı. Genç kadının tüm sırlarını ifşa etmek istemişti. Kattiva'yla olan fırsatı söylemeden önce, onun neden beklemek istediğine dair gerçeği zorla elde etmeyi arzulamıştı.

Yeni bir odaya girerken sinirle ofladı. *Artık hiçbir şeyin önemi yok*, diye hatırlattı kendine. İlişkileri bitmişti... yaşadıkları her şeyden sonra. Sabrederek, gizlice dolaşarak, onu korkutmak ya da baskı yapmak istemeyerek geçen onca yıldan sonra. Artık bunların önemi yoktu, yaptıkları hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Arabessa kulübü geri alma hayalinin peşinden koşmasını istiyorsa öyle yapacaktı. Zimri son gücüyle bunun için çabalayacaktı.

Bir an sonra, solgun bir eldeki kurt dövmesi dikkatini çekti. Kadının eli bir başın arkasına kayıp beyaz saçlara karışırken onu izleyerek adımlarını hızlandırdı.

Kattiva Volkov'u köşedeki bir odada, büyük ve yuvarlak minderlerden birinin üstünde çıplak bir halde buldu. Kadın bacaklarını iki yana ayırıp başını geriye atmıştı, incili başlığının altından inlemeler duyuluyordu. Sırtını bir yay gibi kıvırdı, dolgun göğüsleri apaçık ortadaydı. Maskeli esmer bir adam ve beyaz bir kadın onun meme uçlarını ısırıp yalamakla meşguldü. Üçüncü bir figür ise bacaklarının arasıyla ilgileniyordu.

Kattiva orgazmının zirvesindeyken yeşil bakışları adamın gözlerini buldu.

Bu beklenmedik bağlantıyla adamın teni ısınarak kanı aşağılara aktı. Kayıp tanrılara kendisini adamış bir keşiş bile bu andan etkilenirdi.

Sonra boğazını temizledi.

Kattiva şehvetin zirvesinden inerken nefes nefese, "Koleksiyoncu, sen misin?" diye sordu. Âşıklardan birine yorgunca yaslanırken beyaz teni terden parlıyordu. Adamın adını du-

yan misafirler o tarafa doğru dönmüştü. Zimri yüzünü tamamen örten maskesi ve ağır ceketi için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Başıyla onaylamayı başardı.

"Ne güzel bir sürpriz." Kattiva gülümsedi. "Teşekkürler, şey... Seni orada dikilirken görmek beni şok etti. Üstelik ben nadiren böyle bir şey yaşarım."

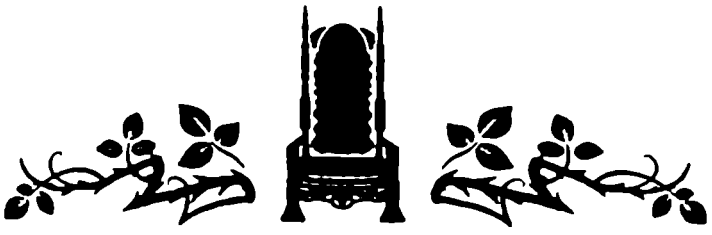
"Seni bulmak için buraya gelirken niyetim o değildi fakat birini memnun ettiğimi bilmek güzel."

Kadının gözleri büyülenmiş gibi parladı, parmaklarıyla yanındaki adamın kaslarını dalgınca okşuyordu. Yanındaki adam da onun göğüslerinden birini avuçladı. "Peki niyetin neydi?" diye sordu Kattiva.

"Teklifini kabul etmek."

Kattiva adamın elini tutup durdurdu ve öne doğru eğildi. "Gerçekten mi?"

Zimri'nin nabzı hızlandı, kederin keskin pençeleri onu bir kez daha kalbini parçalamakla tehdit ediyordu ama yine ıstırap duymayı reddetti. Bunun yerine öfkesine daha sıkı tutundu, kederin pençelerini yakıp kül etti ve iradesini iyice ateşlendirdi. Sonra kadını yanıtladı. "Evet, evlenebiliriz."

ON ALTINCI BÖLÜM

Arabessa'nın çevresi heyecanlı mırıltılarla doluydu fakat genç kadm misafirleri zar zor algılayabiliyordu. Hareket etmeden duruyordu, uyuşmuş bir heykel gibiydi. Özel bir bekleme odasının köşesindeki küçük platformun üstünde, kız kardeşlerinin yanında bekliyordu.

Bu akşam, Hırsız Kral'm yaldızlı canavarlarıydılar. Kötü şöhretli Mousai biraz sonra Yıldız Tutulması'nı kutlamak için enstrüman çalacak, dans edecek ve şarkı söyleyecekti. Baştan aşağı örtünmüşlerdi, saçları karmaşık başlıkların içine sıkıştırılmıştı, açıkta kalan tenleri de asıl rengin saklanması için boyanmıştı. Ancak buradaki herkes onların amacını biliyordu. Bu akşam işkenceden ziyade eğlence sunacaklardı. Gerçi onları bekleyen kalabalık için ikisi aynı anlama gelebilirdi.

Arabessa'nm bakışları, kadeh kaldırmak ve Mousai'ı izlemek için gösterinin öncesinde davet edilen misafirlerin üstünde umursamazca dolaştı. Kral bu kişileri hoşnut etmek istiyordu. Özel erişim bahşettiği saray mensuplarından daha sonra iyilikler isteyecekti. Sarı hırsız hanesi renklerine bürünmüş O'Cré ailesi buradaydı, turkuazlı Mendocis ailesi de öyle. Mousai'ı açık bir merakla izliyorlardı, bazıları yaklaşıp kostümlerine iltifat edecek kadar cesurdu. Tabii ki asıl amaçları, daha sonra övünebilecekleri bir şey kazanmaktı.

Evet, Mousai'la konuşup sağ çıktık.

Arabessa görevlerinin bu kısmından nefret ediyordu. Birer sembolden başka bir şey değillerdi ama bunun neden gerekli olduğunu anlıyordu. Mousai, Aadilor'da ender görülen bir şey olmanın ötesindeydi. Birlikte en güçlü büyücülerin arasında yer alıyorlardı. Onları elinde tutan hükümdar da bu yüzden güçlü sayılıyordu. Bu gece olduğu gibi onları sergileyerek hava atmak, insanlarda hayranlık ve korku uyandırmak içindi. *Beni kışkırtmaya cüret edersen seni nasıl cezalandırabileceğimi gör.*

Arabessa boğazındaki düğümü geçirmeye çalışarak yutkundu. Mousai'a son vererek kız kardeşlerini özgür bırakacağına inanmış olabilirdi fakat duyguları sürekli değişiyordu. Suçluluktan kararlılığa, azimden şüpheye evriliyordu. Kalbi sürekli yerinden sökülüyor gibiydi ve Zimri'yle ayrılmalarının da hiç faydası dokunmuyordu. Arabessa kendisini sürekli her şeyi sorgularken buluyordu.

Özellikle de zihninin gerisindeki bir ses, *Bencil*, diye fısıldadığı içindi. *Çok bencilsin.*

Midesi huzursuzlukla buruldu. Bencil biri miydi? Kız kardeşlerine danışma imkânı olmadan bu yolu seçmesi bencillik miydi?

Azmi paramparça oluyordu. Belki de korkunç bir hata yapmıştı. Belki de taht için yarışma davetini geri çevirmeliydi ve her şey olduğu gibi kalmalıydı. Düzenli, tahmin edilebilir, sorumluluk sahibi yoldan devam etmeliydi.

Zihninde yeni ve daha nazik bir ses yankılandı. *Evet ama bu durum Zimri'yle olanları değiştirmezdi.*

Evet, diye düşündü. Her şey yine aynı olurdu. Arabessa bencillik edip adamın Macabris'i geri alması için önüne gelen tek şansı kullanmasına engel olamazdı. Zimri nihayet ebeveynlerinin ölümünden beri uğraştığı şeye bir son verecekti. Bunun birlikte elde edebilecekleri geleceği silmesi önemli değildi.

Bitmişti. İlişkileri bitmişti.

Bitti.

Acı bir kez daha bıçak misali kalbini parçalara ayırdı, ciğerleri görünmez bir ağırlığın altında eziliyordu.

Boğuluyormuş gibi hissederken gergince nefes aldı. Kostümü ince ipekten yapılmış olmasına rağmen onu bunaltan kumaşı parçalamak, tenindeki yoğun boyayı silmek istiyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bu boğucu odadan çıkmaya ihtiyacı vardı! Özgür kalmaya ihtiyacı vardı!

Niya yanından, "Gösteriyi erteleyebiliriz," dedi sessizce.

Arabessa gözlerini kırpıştırarak olduğu yere geri döndü. Kız kardeşlerinin arasındaydı, etraflarında da bir oda dolusu yabancı vardı.

Diğer tarafındaki Larkyra, "Evet," diye katıldı. Kadının sessiz ıstırabını sezmiş gibi görünüyorlardı. "Yarına ya da bu ay içindeki başka bir güne erteleyebiliriz."

Niya ve Larkyra, onu özel giyinme odasında köşeye sıkıştırmıştı. Zimri'yi, kış bahçesinde onunla ne konuşmak istediğini sormuşlardı.

Arabessa dudaklarını birbirine bastırmıştı çünkü konuşmaya çalışırsa yalnızca ağlayacağını biliyordu. Fakat acı çektiğini anlamaları için belli ki kız kardeşleriyle konuşması bile gerekmiyordu. Arabessa'nın kalbinin kırıldığını anlamışlardı. Ona sıkıca sarılmış ve ne yaşandıysa sonunda her şeyin yoluna gireceğini fısıldamışlardı.

İşte o zaman, Arabessa daha önce kız kardeşlerinin önünde hiç yapmadığı bir şeyi yapmak için kendisine izin vermişti. Zimri'nin uzaklaşmasını izlerken bile bunu yapmasa da o zaman ağlamıştı.

Kız kardeşleri sadece onu daha sıkı tutmuştu, daha fazla soru sormamışlardı.

Ancak o soruların eninde sonunda geleceğini biliyordu.

"Gösteriyi erteleyemeyiz," dedi kardeşlerine. Onu ezme-

ye hazır olan bunalma hissini zorla uzak tutuyordu. "Herkes burada. Onları eğlendirmek, kralımıza olan görevlerimizden biri. Tam olarak bunu yapacağız."

Larkyra ve Niya sessizliklerini korusa da, Arabessa arkasından bakıştıklarını hissedebiliyordu.

Achak kız kardeş biçiminde onlara doğru süzülerek, "Bu akşam göz alıcısınız," diye söze girdi. "Mousai hep muhteşem giyinir."

"Aynısının senin için de geçerli olduğu söylenebilir, sevgili Achak," diye yanıtladı Larkyra.

"Evet," diye katıldı Niya. "Dikkati üstüne çekmeye çalıştığını düşünebilirler."

Achak cilveli bir tavırla gülümsedi. "Erkek kardeşim kesinlikle size katılırdı. *Off*, zorla çıkmaya..."

Bir titremeyle bedeni değişti, boyu uzadı ve yüzü genişledi. Sakalı çıkarken üstündeki altın elbise daha geniş bir vücuda uyum sağlamak için büküldü. Karşılarında şimdi erkek kardeş vardı. "Kız kardeşim ilk kez haklı," dedi Achak. Kaşlarını kaldırdığında yüzüne yapıştırılmış beyaz cevherler de hareketlendi. "Ama gerçekten dikkat çekmek için odada olması gereken kişi *benim*, o değil."

Yüzü bir anlığına gerildi, kız kardeşin itiraz etmesine engel olmaya çalıştığı ortadaydı.

Niya ters bir sesle, "Bir de benim olay çıkardığımı söylersiniz," dedi kardeşlerine. "Oysa asıl suçlu karşımızda."

"Olaydan bahsetmişken..." Kadim yaratığın bakışları Arabessa'ya doğru döndü, mor gözlerindeki temkinli ifade açıkça ortadaydı. "Kattiva Volkov'un bugün nişanlandığını duyunca çok şaşırdık."

Kadının bedenindeki bütün kaslar taşa dönüşmüştü.

Niya nefes nefese, "Olamaz!" derken öne eğildi. "Kiminle?"

Achak ateş dansçısını oldukça şaşkın bir ifadeyle izledi, Arabessa'nın kardeşlerine durumu anlattığını düşündüğü belli oluyordu.

"Kaynaklarımız doğru söylüyorsa..." diye söze girdi yavaşça. Genç kadına soru sorarcasına bir bakış attı. "Koleksiyoncu'yla nişanlandığını duyduk."

Arabessa ıstırap dolu dalgalara kapılırken artık odayı görmeyi bırakmıştı.

Koleksiyoncu'yla nişanlı.

Sözcükler ona tekrar tekrar çarptı.

Bunun olacağını biliyordu. Her şeyi biliyordu. Fakat bunu bilmek, hakikatin ve gerçeğin ona bir kırbaç gibi inmesine engel olmamıştı. İlişkileri bitmişti. Sona ermişti.

Zimri bu sabah onu bıraktıktan sonra doğruca Kattiva'nın yanına gitmiş olmalıydı.

Arabessa'nın midesi bulanıyordu.

Bulantı onu ele geçirirken kardeşlerinin yanında şokla donup kaldığını zar zor algılayabiliyordu.

"Macabris çiftinden mi bahsediyoruz?" Yakındaki maskeli bir misafir onlara yanaştı, dedikoduya katılırken sesinde belirgin bir heyecan vardı. "Kattiva'nın eğilimleri düşünüldüğünde, bu birliktelik krallığımız için kesinlikle hoş bir sürpriz oldu," diye devam etti. "Fakat aslında çok mantıklı bir birliktelik. Eğlenceli bir akşam sunmakta çok yetenekli insanlar. Ayrıca Koleksiyoncu, Bayan Volkov'un elindeki hisseler sayesinde kulüpte kesinlikle avantaj kazanır."

Uzunca bir süre kimse konuşmadı. Arabessa kardeşlerinin dikkatlerinin üstünde olduğunu hissedebiliyordu. Bu haber ve giyinme odasında ağlamış olması, bütün parçaların yerine oturmasını sağlamıştı.

"Ne zaman..." Niya'nın sesi hafifçe titredi. "Ne zaman evlenecekler?"

Arabessa şüpheyle donakalırken misafir yanıt verdi. "Sa-

nırım Yıldız Tutulması'ndan sonra, Göğün Dönüşü'nün olduğu sabah."

İnsanın eğilmez ve bükülmez bir hale gelmesinin, tüm duyguları dondurmaya çalışmasının ironik bir yanı vardı. O kişinin paramparça olması için doğru yere iyi bir darbenin inmesi yeterliydi.

Arabessa da paramparça oluyordu. Onu oluşturan keskin parçalar, kendi yarattığı bir kâbusun içine düşüyordu.

Yıldız Tutulması'ndan sonra.

Onun sınavları bittiğinde.

Muhtemelen ömrünün sonu geldiğinde.

Tahta yeni bir Hırsız Kral'ın geçeceği zaman.

O tahta oturması *gerekeceği* zaman.

Göğün Dönüşü'nün olduğu sabah.

Zimri'nin birinin kocası olarak geçireceği ilk gün.

Bir başkasının kocası olacaktı.

Bu onların sonu olacaktı.

Arabessa'nın düzgünce sahip olmak için bile kendisine hiç şans vermediği bir şeyin sonu gelmişti.

Achak'ın ya da misafirlerinin gittiğini fark etmedi. Kalabalığın yavaşça odadan çıktığını fark etmedi.

Arabessa kaybolmuştu.

Artık Yok'un içinde yuvarlanıyordu.

"Ara..." Biri onu desteklemek için kolunu kavradı, Larkyra'nın sesi kulağına bir şeyler fısıldıyordu. "Devam edebilecek misin?"

Devam et.

Diğer tarafından, "Gösteri yapmamızı bekliyorlar," dedi Niya.

Bir ara onu iki yanından sarmış, kollarından tutarak destek olmuşlardı. Arabessa'yı ayakta tutuyorlardı.

"Ama yapmak zorunda değiliz," diye ekledi Larkyra. "Asla zorunda değiliz."

Fakat zorundayız. Hüsran dolu bir çığlık içini yırtıp geçti. *Hep gösteri yapmak, aldatmak, sahte şekillerde davranmak zorundayız. Buradaki amacımız bu.*

"Devam ediyoruz," diye cevap verdi. Nasıl yaptığını bilemese de kardeşlerinin ellerinden kurtularak bedenini ayakta tutmayı başarmıştı.

Ne kadar kırıldığını, büyüsünün damarlarını nasıl parçaladığını, tıpkı içinde hissettiği gibi başkalarını da incitmek istediğini gösteremezdi.

Arabessa onların lideriydi.

Kız kardeşlerinin kılavuzuydu.

Zayıflık gösteremezdi.

Parçalanamazdı.

Eğer kardeşleri onun gösteri yapabileceğine inanmazsa, sahneye çıkmayı kabul etmezlerdi.

O...

İyiydi.

O...

Güçlüydü.

O kahrolası Arabessa Bassette'ti. Mousai'ın en büyüğüydü ve Hırsız Kral'ın tahtı için yarışmaya davet edilmişti.

Çenesini yukarı kaldırdı. Yıllar süren eğitimini, sükûnet timsali olmak için maskelere bürünmenin getirdiği deneyimi bir araya topladı. Ruhunda kaosun ateşi dönüp dolaşırken bile bundan etkilenmeyen bir yaratığa dönüştü.

"Devam ediyoruz," diye tekrar etti. Açık alana itilecek olan taşınabilir sahneye ilerledi. Kemanını almak için eğilirken parmakları hafifçe titrese de tanıdık pürüzsüz odunu kavradığı anda hafifçe rahatladı. *Dost*, diye mırladı büyüsü. *Müttefik.*

Enstrümanları, Arabessa'nın üstlenemediği duyguları taşıyabiliyordu. Kanındaki yükü alıp uzaklaştırabiliyordu. Herkes ona sırtını yaslarken o da müziğinden güç alıyordu.

"Neye ihtiyacın varsa onu çal," dedi Niya. Larkyra'yla birlikte platformun üzerine, yanına geliyordu. "Seni takip edeceğiz, *her zaman*."

Larkyra, "Her zaman," diye tekrarladı.

Arabessa'nın göğsü iyice sıkıştı.

Kardeşleri onu takip *edecekti*. Mousai'ın artık var olmayacağı bir güne doğru ilerleseler bile.

İşte o zaman büyümenin ne kadar acı verici olduğunu fark etti. İlerlemek ve yeni bir şeye dönüşmek acı veriyordu. Kendi yolunu çizmek, bu sırada birilerini arkada bırakmak çok zordu.

Sana pişmanlık duymayacağın bir hayat yaşatacak olan neyse, öyle olmanı isterim, demişti babası. Ama kalp ağrısıyla yaşarken pişmanlık duymadan yaşamak mümkün müydü ki?

Sahneleri hareket etmeye başladığında bakışlarını önüne çevirdi. Maskeli yardımcıları gruplarını açık tünelde itiyordu. Onları bekleyen kalabalık kükrüyordu.

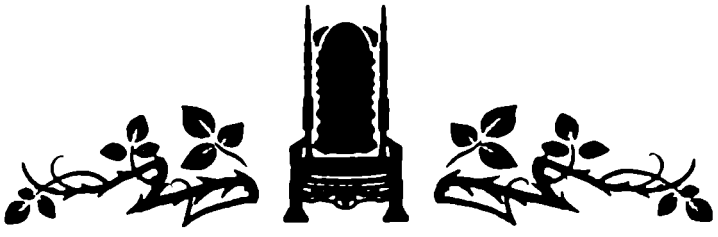
Sahne ışığı bedenini yutarken, Zimri'nin onu izleyip izlemediğini merak etti. Her zaman izlerdi.

Kemanın boynunu daha sıkı bir şekilde kavradı, yorgun kalbinin her atışıyla birlikte lütufları da nabız gibi atıyordu.

Neye ihtiyacın varsa onu çal, demişti kardeşi.

Öyle yapacaktı.

Arabessa mahvoluşunu çalmak için hazırlandı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Zimri aşağıdaki aç topluluğu izlerken iki kat yukarıdaki özel balkonunda olduğu için rahatladı. Bugün çok ender bir kalabalık vardı. Normalin iki katı sayıda insan gelmişti, Mousai için beklerken sabırsızlıkları da her zamankinden üç kat daha fazlaydı. Yıldız Tutulması krallığın kaosunu hep coştururdu. Bunun yanı sıra, Hırsız Kral'ın en zor yakalanan ve en ölümcül yaratıklarının özel gösterisi vaat edildiğinde kesinlikle çalkantılı bir ortam oluşurdu.

Zimri daire şeklindeki mağarada bulunan kostümleri inceledi. Kürk, ipek, değerli taşlar, oyma kemikler ve yumuşak deriler gibi en ender materyaller misafirleri gizliyordu. Başlıklar birbirleriyle savaşıyormuş gibi görünüyordu. Kimin en yüksek, en karmaşık, en boynuzlu başlığı taşıyabileceğinin mücadelesiydi. Bu gece her insan görmek ve görülmek isterdi. İçkiler su gibi akıyordu, zengin yiyeceklerin üstünden buharlar yükseliyordu. Misafirlerin bir kısmı kavga edip, diğerleri de ilgi ihtiyacıyla birbirlerine dolanırken lütuflu insanlardan renkli uzantılar yayılıyordu. Üst üste yığılan yüzlerce duygunun kokusu insanı bunaltıyordu.

Eğlence sektöründe olmasına rağmen, Macabris'teki misafirlerini ofisindeki tek taraflı aynadan izlemesinin bir sebebi vardı. Üstelik bu durumun kimliğini saklamasıyla hiç ilgisi

yoktu. Böyle yoğun duygular yaşayan kalabalıkların içinde olmak, güçlerinin bunalmasına sebep oluyordu. Şehvetin kokusu korkuyla karışıyordu. Etrafındakilerden yayılan duyguların aroması iğrenç bir karışım yaratmaya başlıyordu. Burnunu kırıştırmasına neden olacak bir deneyim yaşıyor, temiz havaya ihtiyaç duyuyordu. Fakat şu ana kadar hiçbir Mousai gösterisini kaçırmamıştı. Bu yüzden o gece için bir istisna yapması gerektiğini söyleyen mantıklı içgüdülerine rağmen, yine de gösteriye katılmak zorundaymış gibi hissetmişti.

Yıldız Tutulması sırasında krallıkta yaşanacak en özel etkinlikti. Kattiva ise nişanlısının yanında olmamasına kesinlikle izin vermezdi.

"Aşağıda, insanların arasında olmalıyız." Kadının boğuk sesi, onu tekrar olduğu yere getirdi. Kattiva balkonda onun yanında duruyordu. "Yukarıdayken tüm eğlenceden uzağız."

Zimri ona bir bakış atarken, "Yukarının manzarası daha açık," diye açıkladı. Kattiva içkisini yudumladı, kırmızı göz maskesinin altındaki bakışlarını aşağıdaki kaosa sabitlemişti. Volkov ailesi bir hırsız hanesinden olmalarına rağmen, Mousai gösterilerine pek sık davetiye alma şerefine erişememişlerdi. "Ayrıca," diye ekledi Zimri. "Aşağıda zincirlenmektense buradaki bağlarla daha rahat edersin."

Arkalarından bir ses onlara katıldı. "Tabii yarattığınız dedikodu düşünülünce, burada vitrinde sergileniyor olduğunuz söylenebilir."

"Achak." Kız kardeş onlara doğru ilerlerken genç kadm gülümsedi. Perde kadim yaratığın arkasından kapanmıştı. "Bu akşam muhteşem varlığınla bizi onurlandıracağını fark etmemiştim."

"Gelip mutlu çifti kutlamak istedim," dedi Achak. "Krallık yalnızca ikinizden bahsediyor." Kız kardeşin mor gözleri, Zimri'nin bakışlarına karşı dimdik duruyordu. *Ne yaptın sen?* diye sorgular gibiydi.

Zimri dişlerini sıkarken içi ıstırapla dolmuştu. *Asıl Arabessa ne yaptı?* diye karşı çıkmak istese de kendisine engel oldu. Herkesin içinde ikizlere çıkışırsa bu işin sonu iyi bitmezdi.

Ayrıca bu gece Koleksiyoncu'yu nişanlısıyla gören misafirlere nasıl bir mesaj göndereceği konusunda kendini kandırmıyordu. Asıl olay gerçekten de buydu. Bu krallıkta haberler hızlı yayılırdı ancak dedikodu... Kuru bir çalıdaki kıvılcım gibi çabucak alev alırdı. Evlenmeye bu öğleden sonra karar vermişlerdi ve şimdiden tüm krallığın haberi olmuş gibi görünüyordu. Bu Arabessa'nın da bildiği anlamına geliyordu.

Zimri'nin midesi huzursuzlukla buruldu.

Beni bu noktaya o itti, diye kendisine hatırlattı. Sinirlerini çelik gibi sağlamlaştırmaya çalışıyordu. Arabessa onun ruhunu yakıp kül etmemiş gibi davranmak için çabalıyordu.

"Benden bahsedilmesi hiçbir zaman canımı sıkmaz," dedi Kattiva. Haylaz tebessümü iyice genişledi. "Ebeveynlerime resmi bir duyurunun gerekmeyeceğini söylemiştik. Haklı çıktığımızı bilmek çok hoşuma gidiyor." Zimri'ye doğru baktı. "Bu haberin, tutulma kutlamalarında yok olup gideceğini düşündüler. Anlaşılan kızlarının adından söz ettirmesinin bazı avantajları da *varmış*."

"Kesinlikle," dedi Zimri.

"Zhad ve Alyona nasıl?" diye sordu Achak. "Muhtemelen çok mutlu olmuşlardır."

"Bu birlikteliğin avantajının farkındalar." Kattiva umursamadan elini salladı.

Bunun farkındalardı fakat genç adamın kazandığı avantajı da anlamışlardı. Ancak verdikleri tepki, Kattiva'nın söylediği şekilde gerçekleşmişti. Sarayda ve eski hırsız hanelerinde daha üst konuma çıkmak, anlaşılan yalnızca paranın satın alamayacağı bir şeydi. Bu konumdaki biriyle evlenmek ise... Normalde açması zor olan kapıları onlara kolayca açıyordu.

Yaşananlar şaşırtıcı olmasa bile Zimri'nin yine de... sinirleri bozulmuştu. Yıllardır aileden almak için durmadan çabaladığı şeyi, kızları aracılığıyla çabucak teslim etmişlerdi.

Belki de daha çok ilgilenecekleri bir şey bulman gerekiyordur.

Arabessa'nın geçen gün söyledikleri zihninde dolaşırken göğsüne bir ağrı çöktü. Zimri daha önce onun tavsiyelerinin doğru çıkmasından hiç nefret etmemişti. Sonucunda istediği şeyi elde etmişti ancak bunun için daha çok istediği bir şeyden vazgeçmesi gerekmişti.

"Peki ya sen, Koleksiyoncu?" diye sordu Achak. "Macabris'te fazladan hisse alacağın düşünülürse, birlikteliğiniz seni de çok mutlu etmiştir."

"Achak!" Kattiva güldü. "Bunu insan içinde konuşacak kadar açık sözlü olmana bayıldım."

"Erkek kardeşimle görgü kurallarıyla zaman harcamayacak kadar uzun zamandır yaşıyoruz."

"Bu yüzden de seninle vakit geçirmek muhteşem hissettiriyor."

"Evet. Oldukça revaçtayız," diye kabul etti Achak. "Ama bizden bahsederek sizi yormak istemem, sonuçta sevgili Koleksiyoncu'muzu hâlâ dinleyemedik."

Zimri rahatsızken sakin kalma üzerine eğitilmemiş olsaydı, kadim varlığın irdeleyici bakışları karşısında kaşlarını çatardı.

Fakat Arabessa'yla aşklarının ilk filizlendiği andan itibaren her şeyin farkında olan yaratığa ne diyebilirdi ki? Bassette ailesinin yanında, ikizler de onu büyütmüştü. Hiçbir bahane onları tatmin etmezdi, aslmda genç adamı da etmiyordu. Hâlâ kızgındı, kalbi kırıktı ve kafası karışıktı. Kattiva'yla evliliklerinin sözleşmesini henüz imzalamamış olsa da kadının hisselerini elde etmiş sayılırdı. Ancak ebeveynlerinin kulübünde nihayet sahipliğin çoğunu elde etmesi, bu durumdan

memnun olmasını sağlamıyordu. Hayallerinin gerçekleşeceği günün böyle olacağını, Arabessa'sız olacağını hayal etmemişti.

"Ne duymak istiyorsan söyle," dedi Zimri. "Dediklerini tekrarlayarak seni tatmin edip edemeyeceğimi görelim."

Achak ince kaşlarından birini kaldırırken, "Çok dostane bir davranış," dedi kız kardeş. "Aynı zamanda oldukça yorucu. Bu konuda seni daha fazla sıkıştırmayacağım, Koleksiyoncu. Erkek kardeşimle birlikte, evliliğiniz sayesinde istediğiniz şeyleri elde etmenizi umuyoruz."

Zimri bakışlarını ikizlerden ayırmadan ellerini iki yanında yumruk yaptı. Bu akşam kadim yaratığın onu yargılamasına katlanamayacaktı. Achak her şeyi biliyormuş gibi davranabilirdi fakat bu tavırları, kalp meselelerinde yaşananları anladığını göstermezdi.

Ancak ikizler adamın sabrının aniden tükendiğini hissetmiş gibi tekrar yan taraftaki kadına dönmüştü. "Gitmeden önce, Mousai'ın gelişini sizin locanızdan duyurabilir miyiz diye sormak istedik."

Kattiva heyecandan neredeyse ellerini çırpacaktı. "Bizim için bir şeref olur," diye cevap verdi. Kenara çekilerek kadim yaratığın balkonun kenarına yaklaşmasına izin verirken nişanlısına doğru eğilip, "Bu muhteşem," diye fısıldadı. "Önce nişanlandık, şimdi de bu oluyor!"

Zimri bir an için kadının kostümünün arkasında saklanan genç kızı duydu ve Kattiva Volkov'u başka nasıl kimliklerin oluşturduğunu merak etti. Ama arenadaki ışıklar söndürülürken dikkati tekrar ikizlere doğru döndü. Bir sahne ışığı yanarak localarını aydınlatmıştı.

Mağarayı andıran salon sessizleşti, misafirler içerideki kadim yaratığa bakmak için döndü. Achak özellikle de kız kardeşten erkek kardeşe biçim değiştirirken kayıp bir tanrı gibi görünüyordu.

Erkek kardeşin gür sesi, "Değerli konuklar, talihsiz sakinler," diye yankılandı. "Yıldız Tutulması'nın başlangıcını, İlk Kararma'yı kutlamak için kralımız bize çok cömert bir hediye bahşetti. Bizi coşkuyla boğmaları için muhteşem Mousai'ını çağırdı." Kalabalık onaylarcasına kükredi, Achak bir elini kaldırdığında tekrar sessizleşti. "Her zaman olduğu gibi kayıp tanrıların lütuflarını taşımayanlar gidebilir, kalmaya cesaret edenler kendilerini zincirlemek zorundadır. Hazır olun, canlarım. O korkutucu ve baştan çıkarıcı üçlü karşınızda!"

Lütufsuzlar zincirlere koşarken bir gürültü duyuldu. Kalabalık gösteriyi daha iyi izleyebilmek için hareketlendi.

Achak ayrılmak için arkasını döndüğünde erkek kardeş bir anlığına Zimri'nin omzunu kavradı. Öne eğilirken, "Ne yaptığınızı bildiğinizi umuyoruz," diye homurdandı. Ardından ikizler oradan kayboldu.

Zimri'nin midesi düğümlendi. Achak'ın yanındaki kadından değil, Arabessa'dan bahsettiğini biliyordu.

Keder bir kez daha onu boğmak için yükseldi.

"Beni bağlama vakti, aşkım." Kattiva'nın sesi, adamın acı dolu pusunu delip geçti.

Kadın çoktan korkuluğun yanındaki yumuşak sandalyeye yerleşmişti, bileklerini de sandalyenin kollarındaki dolgulu deri kelepçelere koymuştu. Beklentiyle adama baktığında Zimri her şeye rağmen bir anlığına korumacı hissetti.

Kattiva'nın yanma geçerken, "Daha önce gösterilerini izledin, değil mi?" diye sordu.

"Elbette," dedi genç kadın. "İki kez."

Zimri maskesinin ardında kaşlarını çatarken kadını bağlamayı bitirdi. "Sadece iki mi?"

Kattiva homurdandı. "Tam bir züppesin, Koleksiyoncu. Hepimiz kralla senin kadar iyi bağlantılara sahip değiliz."

"Demek istediğim..." Zimri'in sözü yarıda kesildi. Salonda yeni bir sahne ışığı yanarak konser salonunun tam merkezini aydınlatmıştı.

Zimri oraya doğru döndü, kalp atışlarını boğazında hissediyordu. Platforma doğru itilen üç figür, ışığın tam altına getirildi.

Yeşil ve mavilere bürünmüşlerdi. Hırsızlar Krallığı'nın yıldız kurtlarından oluşan göğünü simgeleyen kostümlerdi. Fakat adamm tek görebildiği, hissedebildiği ve özlem duyduğu şey ortadaki uzun boylu yaratıktı. Omuzlarını geriye atarak kusursuz bir figür çizen, kemanını kalbinin yakınında tutan Mousai. Onun Arabessa'sı.

Eskiden onundu.

Boğazında acının asidi belirdi, kaburgalarının arkasında lütufları onu çekiştiriyordu.

Müziğimiz, dedi ağlarcasına.

Hayır, diye emretti Zimri. Öne eğilip balkonun korkuluğunu kavradı. *Artık bizim değil.*

Bunu düşünmek bile ruhunu delip geçiyordu.

Zimri bu gece onu göreceğini, müziğini dinleyeceğini, ihtişamını uzaktan izleyeceğini bilerek gelmişti. Artık gösteriden sonra onu bulmaya gidemeyecek, kadmm salonu yönettiği gibi onun bedenine rehberlik edemeyecekti. Fakat öfkesinin, kalbinin acısından daha güçlü olduğunu düşünmüştü. Hissedebileceği özlemi yakıp kül edeceğini düşünmüştü.

Aptallık etmişti.

Zimri canlı canlı gömülüyordu. Onu gömen şey hiddeti değil, çaresizce özlem duymasıydı. Kadmın karşısında aldığı her derin nefesle ciğerlerindeki hava yavaşça çalınıyordu. Ona dokunamıyordu. Kollarının arasına alamıyordu. Artık birbirlerine ait değillerdi.

Arabessa kemanını omzuna koydu, çenesini enstrümana yaslarken süslü başlığı hafifçe eğildi. Zimri gözlerini bile kırpamadı, salonun geri kalanı gibi donup kalmıştı.

Mousai gösteriye başlamak üzereydi.

Arabessa yayını zarifçe kıpırdattı ve ilk notayı çaldı.

Buğu aşkına. Notalar mızrak gibi göğsüne saplanırken adam korkuluğu iyice sıktı.

Derin, inlercesine bir sesti. Keder, kalp ağrısı, kayıp hislerinden oluşan karanlık ve engin bir göldü.

Arabessa'nın müziği etrafa yayıldı, katmanlara bölündü, havada örgü halini kaldı. Yas büyüsünün mor pençesi etrafı tarıyordu.

Ardından en küçük kardeş ağzını açtı. Siyaha boyanmış dudakları aralandı, daire şeklindeki arenanın en üstündeki cama kadar yükselen, insanın kemiklerini parçalayan bir yas feryadı gönderdi. Hiçbir sözcük zikretmiyordu, yalnızca ablasının müziğiyle iç içe geçen bir melodi şakıyordu. Sonra ortanca kardeş hareket etti. Kostümünün ince ipekten kumaşı, hareketinin yarattığı kırmızı büyü dalgalarına takılmıştı. Kadın yere düştü, bir ağıt yakar gibiydi. Ardından karşılıksız şehvetin özlemiyle bir elini kalabalığa doğru uzattı.

Trajediiii, diye ağladı adamm büyüsü. *Hüzün.*

Kontrol altına al! diye emretti Zimri. Lütuflarını derisinin üstünde sertleşmeye zorladı. Büyünün ona dokunmasına izin veremezdi çünkü bu gösteri kesinlikle coşkulu değildi. Kutlamaları ya da yeniden doğmayı anlatmıyordu.

Yalnızca ölüm vardı. Sonlar. Acı.

Ama neden?

Zimri dişlerini sıktı, Mousai'ın insanı kamçılayan büyüsü karşısında lütuflarınm azıcık bile boyun eğmesine engel olmaya çalışıyordu. Bakışları keman çalan Arabessa'ya sabitlenmişti. Kız kardeşleri de ona bakıyordu. Onu izliyor, ona göre tepki veriyorlardı. Orkestranın şefi oydu.

Bu büyüyü yaratan, bu ıstırabı ortaya çıkaran *oydu.*

Bunun anlamı da...

Arabessa'nın acı çekiyor olduğuydu.

Tıpkı onun gibi.

Aptal! diye haykırmak istiyordu. *Böyle olmak zorunda değildi.*

Fakat olmuştu.

Arabessa onu reddetmişti, paramparça etmişti. Buna rağmen adam yine de onun yanına koşmak, kadını sahneden indirip acısını dindirmek istiyordu. Kollarını ona sarmak istiyordu. Arabessa'nın mantığını ve görevlerini, adamın ölü ebeveynlerine verdiği sözleri unutmasını söylemek istiyordu. Beraber olmaları gerekiyordu.

Ne yazık ki, yalnızca kralı ve babası, Arabessa Bassette'ten bir şey talep edebilirdi.

Görev.

Arabessa'nın pusulası görevleriydi.

Belli ki şu anda onu yüzüstü bırakan şey de oydu.

Zimri onların gösterisini çok fazla izlemişti, işkence etmelerine ve büyülemelerine şahit olmuştu. Kimse yokken enstrüman çalan kadını görmüştü. Ancak o kadın her zaman kontrollü davranırdı.

Bu gece ise kaostan ibaretti ve kesinlikle amacı olan türden değildi.

Arabessa'nın duyguları gergindi, salona kontrolsüzce yayılıyordu.

Yayı tellerin üstünde gezdirirken omuzları yenilmiş gibi çökmüştü. Kalbinde dönüp dolaşan duyguların esiri olmuştu.

Zimri panikle, *Kayıp tanrılar aşkına*, diye düşündü. *Arabessa'nın dikkati dağınık.*

Arabessa kendine hâkim değildi, yani kız kardeşleri için de aynısı geçerliydi.

Mousai dizginsizdi.

Zimri bunu fark ederken üçlünün büyüsü misafirleri ele geçirdi. Etraf hıçkırıklar, ağlamalar ve acı dolu ulumalarla doldu.

Senfonileri şimdi ölümcül olabilirdi.

Zimri bir anlık korkusu yüzünden bir zırh gibi tenine sardığı güçlerinin kontrolünü kaybetti. Bu hatanın farkına hemen varmıştı çünkü bir an sonra Mousai'ın büyüsü ateş gibi bir sıcaklıkla, acımasızca bedenindeki o kırık bariyere çarptı.

Saldırıya uğrayan lütufları damarlarında dolaşırken, *Acıııı*, diye uludu. *Çok fazla ıstırap.*

Zimri bununla birlikte geçmişe döndü, en son umutsuzlukla bu kadar boğulduğunu hissettiği anı tekrar yaşadı. Ebeveynlerinin öldüğünü öğrendiği geceydi.

Babasınm yardımcısı onun eşyalarını toplarken odasmda tek başına duruyordu. Yaşadıklarına inanamıyordu. Mahvolmuştu.

Ölmüşlerdi.

Annesiyle babası ölmüştü.

Zimri yalnızdı.

Sonsuza dek.

Görüntüler bulanıklaştı. Artık Jabari'deki kış bahçesindeydi ve Arabessa'nın onunla evlenemeyeceğini söylemesini dinliyordu. Kadından uzaklaşırken dünyasında çatlaklar açılmıştı, onu yutmakla tehdit ediyordu.

Bir daha geri dönemeyecekti.

Zihninin boşluğuna karşın sessizce, *YETER!* diye haykırdı.

Lütuflarını bir dalga gibi öne çekerek büyüsünden altın rengi bir zırh yarattı. Üçlünün büyülediği, kalbini asit gibi yakan duyguları uzaklaştırdı.

Diren, diye emretti. Sağduyusuna ve korkuluğa daha sıkı tutundu. *Güçlü ol.*

Mousai'ın gösterisi boyunca dayanmak kesinlikle bir sınavdı. İnsanı yok eden harmonilerin sonu gelmiyordu.

O sırada insanı bitkinleştiren ritimleri nihayet sakinleşti. Larkyra ve Niya büyülerini sessizleştirdiler, Arabessa'nın kemanından çıkan son nota katlara bölünmüş salonun tepesine doğru yükseldi. Senfonilerinin gökkuşağını andıran bulutu

döndü, tavandaki küçük bir delikten dışarı çıktı ve yıldız kurtlarının göğüne doğru kaçtı.

Salona bir hareketsizlik çöktü.

Yıkımın sessizliğiydi.

Ardından her yer çığlıklarla doldu.

Zimri tutuşunu gevşetirken parmakları acıdı, aşağıdaki kaosa odaklanırken kalbi şiddetle atıyordu.

Neler yaşandığını henüz anlamıyordu, hareket edip birbirine karışan çok fazla beden vardı. Sadece korkunun kokusunu alıyordu. Ekşiydi, her yeri ele geçirmişti.

Kattiva yanından, "Tanrılar," diyerek adamın ona bakmasına neden oldu. Zimri'nin beraber geldiklerini hatırlaması için bir kum düşümü geçmesi gerekmişti. Kattiva, "Bağlarımı çıkarır mısın?" diye sordu. "Galiba... Burnum kanıyor."

"İyi misin?" Zimri aceleyle onun bileklerini çözdü, genç kadın haklıydı. Göz maskesinin altından, burnundan kan akıyordu. "Bunu al." Zimri iç cebinden bir mendil çıkardı.

"Teşekkürler." Kattiva nazikçe tenini sildi. "Korkarım ki kan lekesi mendilinden kolayca çıkmayacak."

"Bir parça kumaş umurumda değil," diyerek kadına güvence verdi. "İyi misin? Seni buradan çıkaralım."

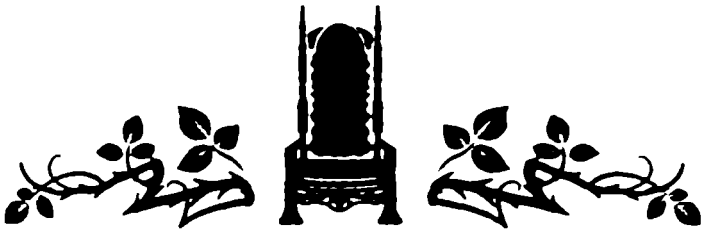
Kattiva'nm ayağa kalkmasına yardım etti, kadının dengesini pek sağlayamadığını fark edince suratını astı. O sırada arena tekrar ıstırap dolu ulumalarla doldu.

Kattiva ağırlığını ona verdikten sonra genç adam korkuluğun üstünden uzandı. Aşağıda bu akşam onları karşılayandan çok daha farklı bir manzara vardı.

Kalabalık azalmıştı ve herkes bir yerlere ayrılmıştı. Yerde hareketsiz yatan maskeli misafirlerin ya da balkonlardan sarkan bedenlerin etrafında boşluk bırakmışlardı. Bazıları arkadaşlarını kollarına almış, uyanmaları için çaresizce sarıldıkları bedenleri sarsıyordu.

Zimri huzursuzlukla ürperdi, büyüsü odadaki paniği bir sünger gibi emiyordu. Mousai'ı, Arabessa'yı aradı fakat çoktan ayrılmışlardı.

Arkalarında da Buğu'ya gönderdikleri kişilerin masum cesetlerini bırakmışlardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Arabessa hayatında yalnızca üç kez gerçekten korkmuştu. Birincisi annesinin öldüğünü öğrendiği zamandı. Babasının bir yanının da annesiyle beraber alınmasını izlemiş, Buğu'nun canlılar üstündeki gücüne şahit olmuştu. İkincisi, çocukken kız kardeşleriyle sarayın altındaki zindanlarda oyun oynadığı zamandı. Çok aç ve öfkeli bir zindan muhafızı onları köşeye sıkıştırmıştı. Üçüncüsü de... şu anda yaşanıyordu.

Ellerini kucağında kavuşturup sıktı, sinirleriyle birlikte büyüsü de gerilmişti. Kız kardeşleriyle Hırsız Kral'ın özel karşılama odasında bekliyordu. İçeride endişe verici bir hareketsizlik vardı. Yanlarındaki şömine yanmıyordu. Akan bir saat yoktu, şöminenin üstündeki kum saati tamamen tükenmişti. Arabessa'nın tek duyabildiği şey, zihninde dolaşan ve onu azarlayan düşüncelerdi.

Sorumsuz.

Bencil.

Kralıma itaatsizlik ettim.

Babamı yüzüstü bıraktım.

Kardeşlerimi yoldan çıkardım.

Görevimde başarısız oldum.

Hayıflandığı her düşünceyle suçluluk ve utançtan midesi bulanıyordu.

Uzaktaki gölgelere bürünmüş geçide kaçamak bir bakış attı. Koridor, Hırsız Kral'ın taht odasına açılan gizli girişe uzanıyordu. Kral şimdi oradaydı, ölenlerle bağlantısı olan kişilerle görüşüyordu. Kederlerini dindirmek için suçluya ceza verileceğini vaat ettiğine hiç şüphe yoktu.

Arabessa *cezalandırılmalıydı.*

Aptalca, akılsızca, dürtüsel davranmıştı.

Üstelik ne içindi?

Bilinmez sonuçları özgür bırakacağı tek bir an için mi?

Acınası!

Bu azarlama karşısında büyüsü tısladı. *Nefes almamız gerekiyordu!* diye karşı çıktı. *Hissetmemiz gerekiyordu!*

O anda tek çözüm buymuş gibi gelmişti. Son bir haftada gittikçe artan baskı genç kadınm ciğerlerine dolan bir zehir gibiydi. Sorumluluklarının can yakan ağırlığının yanında, Zimri ve Kattiva'nın nişanlandığını duymanın getirdiği gerginliği kaldıramamıştı. Bulabildiği tek çözüm, büyüsüyle birlikte çığlık atmaktı. Arabessa baskıyla hep böyle başa çıkmış, kendisini böyle özgür bırakmıştı.

Aradaki tek fark, bunun genelde yalnız olduğu anlarda gerçekleşmesiydi.

Arabessa bu gece kesinlikle müzik odasınm mahremiyetinde değildi.

Fazla ileri gitmişti.

Kontrolü kaybetmişti.

Masumları öldürmüştü.

Kız kardeşlerini cinayete yönlendirmişti.

Bunun tek sebebi, kederinde fazla boğulup dikkatinin dağılması ve kendisine hâkim olamamasıydı.

Vicdan azabından boğulmak üzereymiş gibi hissediyordu.

"Ara..." Niya'nın sesini duyduğunda karşısında oturan kardeşine baktı. Hırsız Kral'ın oturma odasına girerken başlıklarını çıkarmışlardı fakat Niya kırmızı buklelerini de da-

ğıtmıştı, uzun saçları kucağına kadar uzanıyordu. Tutamlarla gergince oynarken, "Ne oldu?" diye sordu.

Arabessa gözlerini kırpıştırarak kendine engel olamadan acıyla güldü. "Bence gayet net, canım. Sınırları çizmedim, masumları öldürmemize neden oldum. Kralımızın cezamızı duyurmasını bekliyoruz. Ama suçu ben üstleneceğim çünkü..."

"Gösteride ne olduğu umurumda değil." Niya umursamazca elini salladı. "Kastettiğim şey..."

Arabessa kaşlarını çattı. "Umurunda *olmalı*," diye araya girdi. "Masum insanları öldürdük."

"Bunu zaten belirttin," dedi Niya.

"Umursamadığını söylediğine göre, tekrarlamaya değer." Arabessa'nm yaşadığı hüsran kendisine yönelikti fakat kardeşine yönlendirme içgüdüsüne engel olamıyordu.

"Trajik olduğunu inkâr etmiyoruz," dedi Larkyra. Niya'nın yanından sohbete katılmıştı. "Ama gösterilerimize katılan herkes riskleri biliyor."

"Evet ve misafirler hep hastalanıyor," diye devam etti Niya. "Hatta hastalanan olmazsa iyi bir gösteri sunmadığımızı düşünüyoruz."

"Kusmak ve bayılmak, Buğu'ya gönderilmekle aynı şey *değil*," dedi Arabessa. "Hırsız Kral'ın cezalandırdığı bir suçlu gibi *öldürülmekle* aynı şey değil."

"Belki bazıları öyledir ve biz de şans eseri erken davranmışızdır," diye karşı çıktı Niya.

Arabessa'nm öfkesi iyice yükseldi. "*Ağlayan Kraliçe*'de yelken açarken nasıl bir rahatlığa alıştın bilmiyorum *ama* Hırsızlar Krallığı'nda böyle..."

"*Ağlayan Kraliçe*'nin kaptanının ne kadar sarsılmaz olduğunu kanıtlayacak yara izlerim var," diye tersledi Niya. Elleri kucağında yumruk haline gelmişti.

Arabessa bu sözlerden etkilenmemişti. "Alacağımız yeni yaralara güzel arkadaşlık ederler."

"Lütfen," diye araya girdi Larkyra. Yumuşak sesi, odaya büyü dolu bir sakinlik yaydı. "Her şey olup bitti. Büyümle yanlışlıkla başkalarını incitirken öğrendiğim bir şey varsa; o da ne hissettiğimizin değil, ne yaptığımızın önemli olduğu."

Bir anlık sessizlik oldu. Arabessa'nın düşüncelerinin Niya'yla aynı olduğu kesindi. Lütuflarının geri tepmesiyle başa çıkmanın suçluluğunu taşıyan biri varsa, o da en küçük kız kardeşleriydi. Büyüsü sesine bağlı olduğundan çocukluğu kolay geçmemişti. Dizi sıyrıldığı için ağladığında ya da irkilip bağırdığında birinin etini kemiğe kadar kesebilirdi. Güçlerinin niyetini kontrol etme konusunda çok yol almıştı.

"Babam mutlu olmayacak ama onu ikna etmeye çalışabiliriz," diye devam etti Larkyra. "Ne olursa olsun, sana ihtiyacın olanı çalmanı biz söyledik. Sonuçlarıyla *hep birlikte* yüzleşeceğiz."

"Hayır." Arabessa başını iki yana salladı. "Siz..."

"Bu tartışmaya açık değil."

Kardeşinin sert emrini duyan, sarsılmaz bakışlarını gören genç kadın kaşlarını kaldırdı. Lark bir anda gözüne çok daha büyük görünmeye başlamıştı. Artık onun küçük kardeşi değildi. Bir düşesti. Kendi hanesini yönetiyordu.

Ne zaman büyüdü?

"Katılıyorum," dedi Niya. "Beraber gösteri yapıyoruz, cezasını da hep birlikte çekeceğiz. Mousai bir bütün olarak kalacak."

Arabessa'nın içi suçlulukla burkuldu. Boğazı kaşınıyordu, yakında böyle bir şeyin kalmayacağını itiraf etmek istiyordu. Fakat sessiz yemini, teninin altında onu uyarıyor ve ruhunu kavrıyordu. Arabessa yutkunarak itirafını bastırdı. Sebep vermeden böyle bir şeyi onlara nasıl söyleyebilirdi ki?

"Bu konunun üstüne gitmenin vakti olmayabilir ama..." diye devam etti Niya. "Soru sorarken Zimri'yi *kastediyordum*." Ablasına doğru eğilirken kaşlarını çattı. "Nasıl Kattiva'yla *nişanlı* olabilir?"

Arabessa irkilmemek için kendini tuttu. Kalp ağrısı yüzeye o kadar yakındı ki, o kırık ve keskin kenarlar kaburgalarının arasma gömülmüş gibi hissettiriyordu. Bir şekilde sakince yanıt vermeyi başardı. "Haklısın," dedi kız kardeşine. "Şimdi vakti *değil*."

"Ama..." Odaya bir sıcaklık dalgası yayıldığında, Niya'nın lafı yarıda kesildi.

Kız kardeşler, birlikte uzaktaki geçide doğru döndüler. Arabessa'nın büyüsü damarlarında endişeyle uğulduyordu.

Burada, diye uyardı.

Evet, diye onayladı kadın. *Burada.*

Kör edici beyazlara bürünmüş bir figür, gölgelerin arasından onlara doğru ilerlediğinde üç kız da ayağa fırladı. Hırsız Kral'm tahtta geçirdiği zamandan gelen kadim lütufların gücü odanın içine aktı, Arabessa'nın burnuna metalik bir koku doldu. İçinde bulundukları özel oturma odası genişti fakat kralın varlığı daha engin geliyordu. Geri çekilmemek için kendisini tutması gerekmişti.

Kralın boynuzlu, fildişi başlığının arkasındaki örtülü bakışları onu bulduğunda içi dehşetle doldu. Fazla uzun süre bakarsa onu içine çekmekle tehdit eden ve insanı tüketen siyah bir boşluk vardı karşısında. Karmaşık kostümün altından kralın ifadesini görmese de hiç hoşnut olmadığını gayet iyi biliyordu. Duvarlar, zemin ve hava sanki onun hoşnutsuzluğunu yayıyordu.

Beni yüzüstü bıraktın. Sessiz, hafif sözcükler, ete giren bir kanca misali kadını ele geçirmişti.

Arabessa kendisini hazırlayarak korkusunu yuttu.

Hırsız Kral onları selamlamadı, sadece arkasını dönüp başlığını çıkardı ve uzun bir aynanın önündeki masaya yerleştirdi. Arabessa yıllar önce annesinin de kostümünü çıkarıp oraya koymasını izlemişti. Ardından kral sessizce bekledi, gerilmelerine ve endişelenmelerine izin verdi.

İşe yarıyordu.

Arkasındaki hareketlenme kadının dikkatini çekti. Bir taş muhafız, göğsüne bir darbe indirmiş gibiydi.

Zimri oturma odasının loş mum ışığında ilerledi. Achak da ona eşlik ediyordu.

Adamın maskesinin altındaki sert ela gözleri anında onu yakaladı ve genç kadm ömründe ilk kez kaçmak istedi.

İçindeki bir ses, *Korkak*, diye tısladı. *Zayıf.*

Ellerini yanında yumruk yaptı. Sakinleşmeye ve kalbinin dengesiz atışını durdurmaya çalışıyordu. Fakat genç adamm soğuk ifadesini ve hırçın dudaklarını izlerken yaptıkları hiçbir işe yaramıyormuş gibiydi. Arabessa sevdiği adamda acı yerine soğuk bir umursamazlık görmenin çok daha kötü olduğunu fark etti.

"Çok uzun bir gece oldu," dedi kral. Sesi bir uçurumun kıyısını andırıyordu, dengesiz ve tehlikeliydi. Tekrar onlara döndüğünde babalarının tanıdık yüz hatları ve gür sakalı ortadaydı. Artık kadim bir yaratık değilse de hâlâ odaya hükmeden bir adamdı. "Ölenlerle bağlantısı olan son kişilerle konuştum. O'Cré hırsız hanesindeler. Kızlarını kaybettiler."

Arabessa boğazındaki ağrıyı geçirmek için yutkundu.

"Sözümü sakınmayacağım," dedi Dolion. Dikkatini Arabessa'ya çevirirken kaşlarını çattı. "Oldukça hayal kırıklığına uğradım."

Kadının kalbi hançerler, sivri dişler, keskin pençelerle parçalandı.

Hayal kırıklığı.

Kâbusu gerçeğe dönüşmüştü, babasının ona bunu zikrettiğini duymuştu.

Hayal kırıklığı.

Dolion şaşkına dönmüş gibi, "Etrafındakileri düşünmeden gösteri sundun," diye devam etti. "Neden orada olduklarını düşünmedin. Mousai'm neden orada olması gerektiğini

de düşünmedin. Niyetin neydi, Arabessa? Öyle davranmanın sebebi neydi?"

Kadının yüzü ateşler içinde kavruluyordu. Odadaki herkes onu izlerken, Zimri onu izlerken utançtan yanıyordu. Adama bakmamak, öyle davranmasının sebebi olan kişiye dönmemek için iradesini son damlasına kadar kullanması gerekmişti.

Zihnindeki bir ses, *Eylemlerin sana ait*, diye azarladı.

"Hepimiz gösteri sunduk, baba," diye araya girdi Larkyra. "*Hepimiz* suçluyuz."

Dolion karanlık bir tonla, "Evet, bu doğru. Hepiniz suçlusunuz ve ona göre davranılacaksınız," diye cevap verdi. "Ama ablanız gruptaki rolünü biliyor. Niya'yla lütuflarınız, normal davranışlarınızla gereğinden fazla bağlı. O durumdayken güçlerinizi yönlendirecek birine ihtiyacınız var." Mavi gözleri tekrar en büyük kızına doğru döndü. "Hükmedeceksen kontrolü elinde tutmalısın."

Arabessa babasının yalnızca Mousai içindeki rolünden değil, bir krallığa hükmetmekten bahsettiğini biliyordu.

Yine de o sözcük, iradesini paramparça etmeye yetmişti. Çatırdayan, bembeyaz bir şimşek misali onu yakıp kül tmişti.

Kontrol.

Ailesindeki her yükü hiç esneme payı olmadan, onun takıldığını ya da düştüğünü görmelerine izin vermeden yüklenmek zorundaydı. Bu imkânsız bir beklentiydi. Arabessa Bassette, Mousai'ın en büyüğü olabilirdi. Yönetmek için doğmuş, taht için yarışmaya davet edilmiş olabilirdi. Fakat yine de bir *insandı*.

Babası da öyleydi.

Arabessa'nın bakışları Dolion'un azar dolu ifadesinden Zimri'nin duygusuz maskesine, oradan da Achak'ın ona acıyan somurtmasına döndü. İçindeki bir şey özgür kalarak dişlerini gösterdi.

"Buğu'ya fazla sık gitmene neden olan şekilde mi kontrolü elimde tutayım?" diye sordu. Sesi sarayın taş duvarları

kadar sertti. Yanındaki kız kardeşlerinin aynı anda nefessiz kaldığını görmezden geldi. Odaya bir anda çöken durgunluğu umursamadı.

Kimse annelerine olan ziyaretlerinin fazla sıklaştığı konusunda babalarıyla konuşmaya *cesaret edemiyordu.* Çabucak kırlaşan saçlarından ve yüzündeki kırışıklıklardan bahsetmiyorlardı. Ancak neredeyse yirmi yıldır ölü olan bir kadına karşı bile davranışlarını kısıtlayamıyorsa, Dolion nasıl hükmetmekten ve kontrolden bahsedebilirdi ki?

"Bizi yalnız bırakın." Dolion'un sesi buz gibi bir rüzgârı andırıyordu. Yalnızca en büyük kızına bakıyor olmasına rağmen, odada kalacak tek kişinin o olduğunu herkes biliyordu.

Arabessa sinirlerine hâkim olmak için dişlerini sıktı, büyüsü onu desteklercesine damarlarına yayıldı. *Buradayız. Seninleyiz.*

"Bu konuyu tekrar konuşmadan önce kendimize gelmek için biraz ara versek iyi olabilir," diye önerdi Achak. Zimri'yle birlikte kralın iki yanında duruyorlardı. Onun sırdaşları, yardımcılarıydılar. "Efendim, dediğiniz gibi uzun bir gece oldu. Biraz dinlenmek herkese iyi gelir."

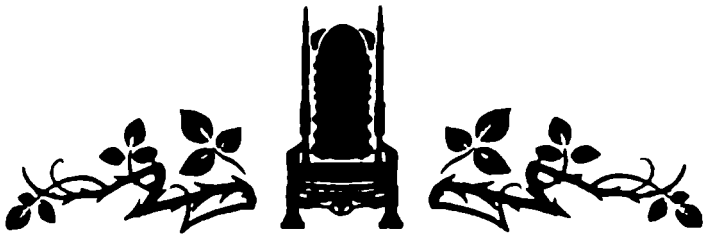
"Evet," diye katıldı Niya. "Ayrıca cidden üçümüze de kızmalısın, baba. Ara..."

"*Bizi yalnız bırakın dedim.*" Bu emir aşılamazdı, sertçe kapanan çelik bir kapı gibiydi.

Odadan çıkarken başka kimse konuşmadı. Niya ablasının omzunu sıktı, Larkyra da onun eline dokundu. Achak ona, *Güçlü ol,* diyen bir şekilde başını salladı. Zimri ise...

Hayal gücü o anda çaresizce bir umuda tutunmaya çalışıyor olabilirdi fakat adamın buzdan duvarının ardındaki bakışlarında bir endişe vardı. Eskiden var olanın kıvılcımıydı. Arabessa'nın göğsü ağrıyordu. Adamın sesini duymak istiyordu. Bir öğüdün fısıltısına, ona güven verecek bir cümle duymalıydı...

Ama genç adam tek kelime etmeden arkasını döndü ve diğerleriyle birlikte onu geride bıraktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Arabessa öfkeden deliye dönmüş bir kralın karşısındaydı.

Dolion'un yüzünde karanlık bir ifade vardı, sert bakışlarıyla kızını bir böcek misali eziyordu.

Arabessa parmaklarında dolanan lütuflarına sıkıca tutundu. Güçleri, elbisesinin içine saklanmış, kılıfının içinde bekleyen flütünü hatırlattı. *Çal, ona saldıralım.*

Asla öyle bir şey yapmazdı fakat seçeneği olduğunu bilmek onu sakinleştiriyordu. Bir seçenek olması her zaman iyiydi.

Dolion'un sakin hiddetini incelerken adamın tahtta oturmuyor oluşuna minnettardı. Kralın kadim büyüsü, diğer taraftaki odada güvenle saklıydı. Dolion'un maske takmadığına da şükrediyordu. Şu anda adamın taç giydiğinde dönüştüğü yaratık yerine tanıdık, bu evrenden gelen birine bakıyordu.

Dolion onun kralı olabilirdi fakat onun yüzüne bakınca babası olduğunu da hep hatırlıyordu.

"Otur," diye emretti Dolion.

Arabessa otururken babasının yanmayan şömineye ilerlemesini izledi. Adamın beyaz cüppesi geniş omuzlarından sarkıyordu, nazikçe pencereden süzülen yağmuru andırıyordu. Dolion eldivenlerini çıkarıp şömine rafının üstündeki küçük teneke kutudan bir tutam kül aldı. Külü şömineye fır-

lattığında ızgaranın arkasındaki odunlar bir anda alev aldı, oda ısındı ve oturdukları alan ışığa boğuldu.

Arabessa iyice gerildi. Bu krallıkta rahatlığın peşinden çok geçmeden bir rahatsızlık geleceği kesindi.

Dolion ateşi izlerken şöminenin çatırdama sesi kum düşümlerini doldurdu. Genç kadın beklemek zorundaydı.

Ancak babasıyla ortak olan bir özelliği varsa, o da sabırlı biri olmasıydı.

Tabii son zamanlarda bunu pek iyi kanıtlayamamıştı.

"Böyle davranırsan yapman gerekenden asla sağ çıkamazsın." Dolion'un sözcükleri buz gibi rüzgâr misali kadının tenine çarptı. Soğuk ve iticiydi. "Sağ kalman gerekiyor, Arabessa." Ona bakmak için dönerken neredeyse yalvarıyordu, omuz hizasındaki saçları bir tarafa düşmüştü. Gür sakalı ateşin ışığında daha da kırmızı görünüyordu. Jabari'de onun *aslan* olduğunu söylüyorlardı. "Sağ kalmak *zorundasın*," diye tekrarladı.

Arabessa babasının sesinde hiç böyle bir çaresizlik duymamıştı. Kalbi endişeyle dolarken içindeki kavga isteği bir anda yok oldu.

"Sağ kalacağım." Ama ağzından çıkan sözcükler bir çocuğu sakinleştirmek için söylenmiş gibiydi, temeli olmayan bir cümleydi.

Babası yanıt vermedi, gözlerini alevlere çevirmekle yetindi. "Kız kardeşlerine göre, senin üstüne çok fazla geldiğimi biliyorum," diye söze girdi. "Annen..." Ardından duraksayarak kaşlarını çattı. "Annenden beri ailemizde üstlendiğin sorumluluk hiç adil hissettirmiyordur, öyle olduğunu biliyorum. Ama anlaman gereken bir şey var, melodim. Bunu kaldırabileceğini düşünmeseydim, bu rolü senin omuzlarına yüklemezdim. Başka bir yolu olduğunu bilseydim böyle yapmazdım."

"Anlıyorum," dedi Arabessa.

Babası başını iki yana salladığında bakışları tekrar onun gözlerini buldu. "Hayır, anladığını sanmıyorum."

Arabessa suratını astı, söylenenler kafasını karıştırmıştı.

Dolion yorgunca iç çekerek kızının karşısındaki geniş koltuğa yerleşti, arka taraftaki ateş onun silüetini aydınlatıyordu. "Mousai bu krallığın yıldızlarına yazılmamıştı," diye açıkladı. "Kaderleriniz önceden belirlenmemişti. Düzeni ve kanunları korumaya yardım eden, büyüleyen ve eğlendiren bir üçlü olacağınız belli değildi. Ama bazı olaylar, diğer olayları harekete geçirir. Anneniz bizi bıraktığında..." Bu son sözcükleri nefessiz kalmış gibi söylemişti. "Ailemizin ilerleyeceği yön de değişti. Hayatlarımızın amacı, üçünüz için istemediğim bir yola girdi."

Adamın kastettikleri, ufukta beliren bir gemi misali yavaşça anlam kazanıyordu. Arabessa gemiyi nihayet net bir şekilde görebildiğinde şaşkınlıkla nefes aldı. "Bu dünyanın bir parçası olmamızı istememiştin, değil mi?"

"Genç yaşta öyle bir tehlikenin içine düşmenizi istememiştim," diye açıkladı Dolion. "Zulmün, acının ve kaosun ne olduğunu bile bilmeden hepsini deneyimlemenizi istemedim. Annenizle tanıştığımda çoktan bu krallıkla iç içe geçmişti. Onunla olmayı seçerken nasıl bir hayata dahil olacağımı biliyordum ama çocuklarımızın bir seçeneği olmasını istiyordum."

Yine o sözcük. *Seçenek.*

Babası belli belirsiz bir tebessümle, "Fakat Johanna işin aslını biliyordu," diye devam etti. "Hep işin doğrusunu bilir."

Bilir. Geçmiş zaman kullanmamıştı, sanki annesi hâlâ yaşıyormuş gibi konuşuyordu.

Arabessa'nın kalbi sıkıştı ve babası için bunun geçerli olduğunu fark etti. Adamı annesinden ayıran tek şey, yalnızca başka bir boyuta açılan o kapıydı.

"Bu krallığın küçük bir parçası olmanın bile tehlikeli ol-

duğunu biliyordu," diye devam etti Dolion. "Ama büyük bir parçası olmak için... fedakârlıklar gerekiyordu."

"Sen de bizi mi feda ettin?" diye sordu Arabessa.

"Siz benim her şeyimsiniz." Sözcükler bir yemin gibiydi, adamm mavi gözleri kızını ikna etmek için yanıyordu. "Buğu'nun bu tarafında tutan tek şey sizlersiniz."

Bu cümle genç kadına bir anda çarptı. Kardeşleriyle hep merak ettikleri ve korktukları şey doğru çıkmıştı. Onlar olmasaydı...

Bu karanlık düşünceyi zihninden attı. Eşinden ayrılmanın babasma yaşatmaya devam ettiği kalp ağrısı hiç hoşuna gitmemişti.

Âşık olmak tehlikeli bir armağandı, insanı harap eden bir büyüydü.

"Anlaman gereken şey," dedi Dolion. "Burada olmam için..." Etraflarını işaret etti. "Seni ve kardeşlerini de buraya getirmem gerekiyordu. Annenle planladığımız gibi ziyaretler ya da kısa süreli kalmalar olmazdı. Bu krallığı evimiz yapmamız gerekiyordu. Bunu yapmak için de sizi güvende tutmalıyım."

"Burada güvende olmak için de bizden korkulması gerekiyordu." Arabessa adamm söyleyeceğini düşündüğü şeyi tamamladı. Kardeşleriyle büyürken ikizlerden bunu yeterince duymuştu.

Dolion başıyla onayladı. "Sizi canavarca bir dünyadaki canavarlar yaptım. Mousai'ın yaratılması gerekiyordu. Sen onlara liderlik etmek için doğdun, melodim."

Bu yüzden en sert davrandığım kişi sendin.

Bu yüzden üstlendiğin sorumluluklara sahipsin.

Bu yüzden, bu yüzden, bu yüzden...

Her şeyin, büyürken deneyimlediklerinin bahanesi buydu. Arabessa bu yüzden dikkatini dağıtacak hiçbir şeyi göze alamayacağına inanmıştı, Niya kadar dağınık ya da Larky-

ra kadar hayalci olamamıştı. Ailesindeki sabit kişi, onların destek alacağı kaya olması gerekmişti. Böylece kız kardeşleri etrafta oyunlar oynayabilir; babası da onları bu dünyaya sürüklediği, yanında tutması gerektiği ve bir şeylere ihtiyaç duyduğu için vicdanını rahatlatabilirdi.

Midesi hüsranla buruldu. Öyleyse tahtın peşinden gitme tercihi onun için gerçekten bir seçim miydi? Yoksa çoktan kaderi belirlenmiş miydi? Bir seçenek olarak sunulmuş bir emir miydi?

Annen zamanı geldiğinde bunu sana vermemi istedi.

Babası ona saç tutamını, ebeveynlerinin mirasını ortaya çıkaracak anahtarı uzatırken böyle öylemişti. Arabessa'nın görev bilinci de bunu yerine getirmesini sağlayacaktı.

Kadının göğsü yandı. Kafası karışmıştı. Öfkeliydi.

Önceden hazırlanmış bir labirentte koşan bir fare gibi hissetse de kral olmayı hâlâ *istiyordu*. Eskiden annesinin üstlendiği, şimdi babasının elinde olan rolü kazanmak istiyordu. Kendi ayakları üstünde durmak, buna değdiğini kendisine kanıtlamak istiyordu. Öğretildiği her şeyin, yaptığı ve yapmadığı eylemlerinin bir sebebi olmalıydı. Mousai'ı yönlendirmenin ötesinde, çok daha büyük bir amaca sahip olmalıydı.

Ailesinin onlarca yıldır koruduğu soyu, kanunları ve krallığı sürdürmek istiyordu.

Babası onları bu dünyaya zorla getirdiğini hissediyor olabilirdi fakat Arabessa bu rolün doğuştan hakkı olduğunu hissediyordu.

"Üstlendiğin rol yüzünden sana bir şey olursa..." Dolion'un derin sesi kadını tekrar odaya çekti. "Kendimi asla affetmem." Arabessa babasının gözlerindeki korkunun pırıltısını gördü. "Sağ kalmak *zorundasın*, melodim."

Adamın daha önce dediklerinin sebebi buydu. *Sağ kalmak zorundasın.* Eğer ölürse, Dolion kendisini suçlayacaktı.

Çocuklarını bu gizli ahlaksızlık ve kaos dünyasına getirdiği, bu şekilde yetiştirdiği için ölümü onun suçu olacaktı. Onları güvende tutmak için yaptığı her şeyin ardından en büyük kızını öldürmüş olacaktı.

Arabessa'nın taht için yarışma davetini kabul etmesinden sonra, kralın giyinme odasında konuştuklarında babası bunların hiçbirini belli etmemişti. Yalnızca endişe ve bitkinlik göstermişti. Üzüntü, korku ya da vicdan azabı yoktu.

Duygularını gizlemekte gerçek bir ustaydı.

Arabessa'nın göğsü kederle doldu. Şimdi babasını her zamankinden daha iyi anlıyordu.

Aynılardı.

Başkalarının yüklerini şikâyet etmeden üstlenen, zorunda olduklarını hissettikleri için sorumluluk üstüne sorumluluk alan insanlardı. Babası onun fark ettiğinden daha fazla yük taşıyordu. Kral, baba ve yalnız bir ebeveyn olmanın ötesinde kızlarını Mousai yaptığı için suçlu hissediyordu.

Arabessa'nın zihnindeki parçalar yerine oturmaya başlamıştı. Babasının onlara Hırsızlar Krallığı'nın dışında hayırseverlik görevleri vermesinin sebebi bu olmalıydı. Bu görevler onları tehlikeden uzak tutuyor, Aadilor'a da fayda sağlıyordu. Mousai olarak yaptıklarının kefaretiydi, bu karmaşayı yarattığı için onun da yaptıklarını telafi etme şekliydi. Bunların hepsini çocuklarını yakınında tutabilmek, kral rolüyle onları bağlamak için yapmıştı.

Arabessa içtenlikle, "Bizi öyle yetiştirdiğin için üzgün değilim," diye açıkladı. "Larkyra ve Niya da aynısını söylerdi. Rollerimizden ya da bize verilen görevlerden nefret ettiğimiz anlar olduğunu kabul ediyorum. Ama kızlarını, potansiyellerinin farkında olacak şekilde yetiştiren bir babaya sahip olmaktan pişman değiliz. Bize fark ettiğinden daha büyük bir armağan verdin ve bunun için seni çok seviyoruz."

Dolion nazikçe iç çekerken bakışları yumuşadı. "Böyle

söylediğin için teşekkür ederim. Yine de çocukluğunun kolay geçmediğini..."

"Kolay hayat sürenlerden ilginç kişilikler çıkmaz," dedi Arabessa.

Babası sırıtsa da hâlâ gergindi. "Doğru," diyerek onayladı. "Ama lütfen bu gecenin ciddiyetini anladığını söyle, melodim. Öldürülenlerin de ötesinde, bu gece *asla* tekrarlanamaz. Hiçbir şekilde, *hiçbir* rolde."

Hayatta kalıp kral olacaksan tekrarlanamaz.

"Anladım," dedi Arabessa. Midesi hayal kırıklığı ve vicdan azabıyla buruldu. "Ama yıllardır gösterilerimizi yönetiyorum ve her zaman istikrarlıydım. Bunun *hiç* mi önemi yok?"

"Yok." Adamın yanıtı sertçe kapanan bir kapı gibiydi. "Tarih kitapları savaşlar, salgınlar ve lanetlerle doludur. Barış masallarıyla değil. İnsanlar zaferdense trajediye tutunur, bir hükümdarın saltanatı da başarılarından ziyade yenilgileriyle hatırlanır. Yalnızca bir kez dengesiz davrandığını söylüyorsun ama masumların ölmesi için tek bir sefer yeterli oldu. *Saray mensupları öldü.* Sen de bir..." Dolion aniden sustu, sonraki sözcükleri onu boğuyormuş gibi yüzünü rahatsızlıkla buruşturdu. Arabessa adamın sessiz yemininin düşüncelerini hapsettiğini fark etmişti. Dolion nefes nefese, "İtibarlı bir lider olmak için..." diye devam etti. "Kontrolü elinde tutmak *zorundasın*, Arabessa. O sırada önemli olan şey sen değilsin. Senin duyguların ve isteklerin değil. Halkının istekleri, krallığının duyguları önemli. Her gün kişisel fedakârlıklar yapmak zorundasın. Taç giydiğin her kum düşümü için bu geçerli."

"Evet," diyerek başını salladı. İradesi sağlamlaşırken kasları gerilmişti. "Evet, haklısın. Yaptıklarım için gerçekten özür dilerim, baba. Çocukça ve dürtüsel davrandım. Gösteri yapmadan önce net düşünemiyordum. Daha yeni haberim..." Bakışlarını ondan kaçırdı. "Fakat önemi yok. Tıpkı söyledi-

ğin gibi, bu bir bahane olamaz. O anlarda duygularımı bir kenara koyacağım. Öfkeli ya da..."

Kalbim kırılmış gibi hissetsem bile.

Sözcükleri dillendirmese de babası onu anlamış gibiydi, öne eğilirken yüz ifadesi yumuşadı. "Koleksiyoncu ve Kattiva olayını duydum."

Koleksiyoncu ve Kattiva.

Bu harfler birbirine bağlanıp bir kâbus yaratıyordu.

"Çok üzgünüm, melodim. Zimri'yi reddetmek senin için kolay değildi, biliyorum."

"Onun için en iyisi bu." Arabessa sözcükleri zorla söylerken çenesi kaskatıydı. "Macabris'in çoğunluğu eline geçince anlayacak."

Zihninde oynatıp durduğu senaryo buydu, yakında inanıp huzura kavuşmayı umuyordu.

Babası bir an sonra, "Peki sen ne olacaksın?" diye sordu.

"Neden ki?" Adamın gözlerine baktı, içi bir soğuklukla dolmuştu. "Hayatta olup mihrapta onunla buluşacağımın garantisini kesinlikle veremezdim. Zimri'nin de bu hafta yanıt vermeme ihtiyacı vardı. Zamanlamamız..." Bakışlarını kaçırdı. "Hiçbir zaman birbirine uymadı."

"Belki bir gün uyar."

Arabessa babasını izlerken kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir hikâye gerçekten bitmiş sayılmaz, kızım. Bekleyip göreceğiz. Ama şimdilik senin açından görünen en sorumluluk sahibi kararı aldığını söyleyebiliriz. Bu ay senin için kolay geçmeyecek. Dikkatinin dağılmaması gerekiyor."

Arabessa sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Babasının onun kararını onaylaması az da olsa rahatlamıştı ve buna ihtiyacı vardı. Dolion'un sözcükleri, onun düşüncelerini yansıtıyordu.

"Merak etme," diyerek güvence verdi.

Babası başını salladı. "Konuşmak istediğim son bir konu var. Yüzleşeceğin... engellerle ilgili." Dolion sözcüklerini dikkatle seçiyordu, kan yemini yine onu zorluyordu. "Onları ben kontrol etmiyorum. Ne olacaklarını bilmiyorum. Bu..." Çenesi aniden kapandığında yüzü acıyla buruştu.

"Baba, sorun değil," dedi aceleyle. "Yeminin bükülmeyeceğini ikimiz de biliyoruz, lütfen zorlama."

Babası boğazını temizledi, onu ele geçiren histen kurtulmuş gibiydi. "Hayır." Onu durdurmak için elini kaldırdı. "Bunu söylemem gerekiyor. Annenle yaşananların doğası düşünüldüğünde benim... Yüzleştiğim mücadeleler farklıydı. Diğerlerinin ve senin yaşamak zorunda kalacağınız şeyi yaşamadım. Bu yüzden krallığımızla ilgili unutmaman gereken bir şey var. Krallık, sınırlarından giren herkesi bildiği gibi, sırlarını ve güçlü yanlarını da bilir. En büyük korkularının farkındadır. Bu yüzden sen de neyden korktuğunun farkında olmalısın."

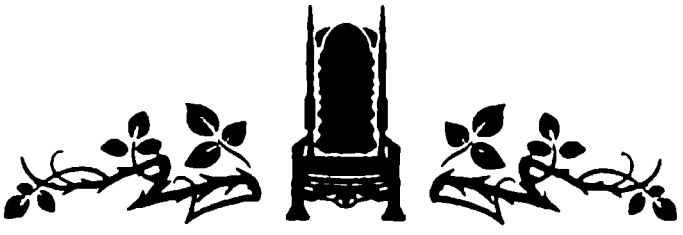
Çünkü korkuların sana karşı kullanılabilir.

Dolion düşüncesini bitirmese de sonu buydu.

"Teşekkür ederim, baba," dedi Arabessa. "Aklımda tutacağım."

Adamın yüzü değişmedi. "Ufak bir iyilik diyelim. Sonuçta bu akşamın cezasını yine de çekeceksin."

Kadın kaskatı kesilirken büyüsü endişeyle kıvrandı. Kralın cömertliğinde hep bir tuzak olduğunu tahmin etmeliydi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Zimri ona evlilik sözleşmesinin detaylarını okuyan avukatını doğru düzgün dinlemiyordu. Sözleşmeyi zaten üç kez okumuştu. Ancak dikkat ettiği tek konu, Kattiva'yla evlenecekleri gün ona geçecek olan hisselerdi. O maddenin sarsılmaz olduğundan emin olmuştu.

Fakat normalde işle ilgili konularda seve seve sessiz kalan Alyona Volkov, kızının ve dolayısıyla da kendisinin eline geçecek şeyler konusunda fazlasıyla detaycıydı.

Zimri'nin çalışanı okumayı bitirdiğinde, "Ama içinde yaşayacakları ev ne olacak?" diye sordu kadın.

"Anne," diye araya girdi Kattiva. Ebeveynlerinin ofisinde, Alyona'nın yanındaki küçük bir sandalyede dimdik oturuyordu. Birbiriyle takım olan saten göz maskeleri takmışlardı, hırsız hanelerinin sembolü olan yeşil renkteydi. "Aynı evde yaşamayı kabul ettiğimizi sana düşündüren nedir?" diye sordu. "Kumar Bölgesi'nin doğu yakasındaki evlerim daha yeni bitti. Onlardan vazgeçmeye hiç niyetim yok."

"Zaten vazgeçme, canım," dedi Alyona. "Ama her evli çiftin ortak bir eve ihtiyacı vardır, böylece bazen birlikte eğlenebilirler. Bu işin doğrusu budur."

"Eminim ki, Koleksiyoncu öyle zamanlar için ebeveynlerinin kanadını seve seve açar," dedi Zhad. Meşe masasının

arkasında oturuyordu. "Sonuçta orası da ay sonunda Kattiva'nın olacak."

Bu öneriyle birlikte genç adamın hissettiği kızgınlık ve büyüsü bedeninde yükseldi. Zhad'ın istediği tepkinin de bu olduğuna hiç şüphe yoktu. Zimri kesinlikle öyle bir şey yapma niyetinde değildi. Volkov ailesi zaten çocukluğunun geçtiği odaları ofis haline getirmişti. Açgözlü parmaklarını geçmişine iyice uzatmalarına izin vermeyecekti.

Batı kanadına taşınmasından sonra, Volkovların kulübün üstündeki özel alanından uzak durmuştu. Onun ofisindekine benzer bir cam duvar yapılmış olsa da orada hâlâ eski yaşamının, eski acısının fısıltıları vardı. Yeterince yakından bakarsa kapının çerçevesinin kazındığını görebilirdi. Burada yaşamış bir çocuğun izleriydi onlar.

"Manzara Mahallesi'nde ev yaptırabilirim," diye araya girdi Zimri. Sohbet iyice çığırından çıkmadan konuyu kapatmıştı.

"Manzara Mahallesi mi?" Maskesinin altında Alyona'nın gözleri kocaman oldu. "Çok dindar bir yer."

"Daha eski hırsız hanelerinin ikinci evleri genelde oradadır," diye açıkladı adam.

Kadm hafifçe geri çekildi. "Ah, evet. Çok mantıklı bir öneri, Koleksiyoncu. Mükemmel bir fikir."

"Hiçbir şey inşa edilmesine gerek yok," dedi Kattiva. "Kimse aşk evliliği yaptığımızı düşünmüyor. Ev boş kalır, tozlarla serserilere mezar olur."

"Öyleyse senin için büyük bir şans, canım," dedi Zhad. "Sonuçta serserilerle takılmayı seviyorsun."

Zimri genç kadının sinmesini izlerken somurttu. Kattiva'nın her zamanki cesareti, babasının sözcüklerinin söndürdüğü bir alev gibi yok olmuştu.

Kararlı bir tavırla, "Bu ev inşa *edilecek*," diyerek araya girdi. Kattiva'yı onun gözlerine bakması için zorlamıştı. "İnşaat

tamamlandığında da tanıma şerefine eriştiğin serseriler ve zalimler her ay orada toplanacak. Etkinlikleri yöneten sen olunca, yıl sonu geldiğinde krallıktakilerin almak istediği *asıl* davetiye o olacak, Katt."

Kadının kırmızıya boyanmış dudaklarına ufak bir gülümseme yayıldı, başını yana eğerken rahatlamasının kokusu dışarıya aktı.

Kattiva'nın yüz ifadesi, *Teşekkür ederim*, der gibiydi.

Babanı sinir etmek için her şeyi yaparım, diye yanıtlamak istedi.

Bunun yerine başını hafifçe sallayıp, "Pekâlâ," dedi Zhad'a doğru dönerken. Sıska adamın oturduğu yere baktı, iki yanındaki avukatları sütun gibi ayakta dikiliyordu. "Eğer maddeleri tartışmayı bitirdiysek, imzalayıp kulübümüzü işletmeye dönmek istiyorum."

Kulübümüz yakında benim kulübüm olacak, diye düşündü.

Zhad son kez avukatıyla konuştu ve bunu yaptığını odadaki herkesin gözüne soktu fakat nihayetinde sözleşmeyi kabul etti. Çalışanlar hem erkeklerin hem de Kattiva ve Alyona'nın imza atacağı yeri gösterdiler.

Zimri adını karalarken büyüsü damarlarında soğuk bir rüzgâr gibi dolaşıyordu, kalan şüphesi de buzun içinde kaybolup gitmişti. Bugünü dokuz yaşından beri hayal etmiş olmasına rağmen zaferin coşkusunu hissetmiyordu. İçinde yalnızca tuhaf bir kafa karışıklığı vardı.

Kendisine, *İstediğim bu*, diye hatırlattı. İhtiyacı olan buydu. Annesiyle babası öldüğünden beri, kulübü devralmak hayatının amacı haline gelmişti. Azamete giden yolda yapması gereken fedakârlık buydu.

İmzaladıktan sonra adamla tokalaşmadı, Zhad zaten ona elini uzatmamıştı. Zimri de yalnızca odadakilere başıyla selam verip dışarı çıkmakla yetindi.

Avukatını kenardaki merdivene yönlendirdi, bir muhafız ona çıkışa kadar eşlik etmek için bekliyordu. Avukat uzaklaşırken ofisine doğru döndü. Zihni de emin adımlarıyla birlikte hareket ediyordu, onu bekleyen şeye odaklanmıştı. Yüzde ellilik hissesi yüzde altmışa çıktığı anda hayata geçireceği planları düşündü. İki ailenin onayı gerekmeden başlatabileceği geliştirmeler ve eklemeler vardı. Şimdi resmi olarak yitirdiği kadını düşünmüyordu. Acısını izleyicilerin üstüne özgür bırakan kadını. Kalbini hâlâ kusursuz, güçlü parmaklarının arasında tutan kadını.

Bu düşünceler üretkenliğe katkı sağlamıyordu. Zimri umutsuz bir geçmişin değil, hedefinin peşinden ilerlemeye kararlıydı.

Bir köşeyi dönüp başka bir karanlık koridorda ilerledi, birkaç adım aralıklarla yolunu aydınlatan aplikler yerleştirilmişti. Ancak bu katın dönemeçlerini bilmek, kıyafetlerin yumuşak katmanları misali duvarlar boyunca uzanan küçük geçitleri ayırt etmek için ışığa ihtiyacı yoktu. Eski halıdan yeni halıya geçeceğini hissetmek için lamba gerekmiyordu. Bu kalbinin huzursuzlukla hızlanmasına neden olan bir geçmişin kalıntısıydı.

Ebeveynleri ölmeden önce bu kanadı yenilemekle uğraşıyordu. Zimri bilmediği bir sebep yüzünden bu işi bitirmek için kendini ikna edememişti. Alyona halıları tamamen değiştirmeyi önerdiğinde oldukça büyük bir olay çıkarmıştı.

O halı, annesinin bir parçasıydı. Briella'nın seçimi, bordo ve siyah desenlerin altın rengine dönüştüğü yere her baktığında onu ele geçiriyordu.

Zimri arada bir ayaklarını iki halıya ayrı ayrı basacak şekilde koyuyordu, şimdi de yaptığı buydu. İki halının birleştirdiği yerdeki ince çizgiye baktı, annesinin ufacık bir anısını hatırlamak için çılgınlar gibi uğraştı. Gülüşünün sesi, tebessümünün bir parçası, parfümünün kokusu...

Nihayetinde tek hissettiği şey, aşağıdaki misafirlerin kargaşasının yumuşak sesi ve yakındaki lambalarda yanan yağın kokusuydu.

Kattiva onun az önce geldiği taraftan, "Koleksiyoncu," diye seslendi. "Mağarana dönmeden seni yakalamayı umuyordum."

Zimri başını kaldırıp kadının dar kıyafetli figürünün yaklaşmasını izledi. "Güzelce döşenmiş ve aydınlatılmış ofisime mağara demezdim."

"Haklısın." Kattiva onun önünde durduğunda, maskesinin altındaki kahverengi gözleri adamınkileri buldu. "İn demem gerekirdi, sonuçta az önce ebeveynlerimin yanında bir kurt gibiydin."

"Sen de kurtlara bayılırsın." Bu bir soru değildi. Kattiva'nın elindeki vahşi hayvanların dövmesi, bu gölgelerin arasında bile görülebiliyordu.

Kattiva hafifçe sırıttığında adam rahatlamanın kokusunu aldı. Belki de bu rahatlamanın sebebi onunla konuşmaya niyetli olmasıydı. "Harika yaratıklar, sence de öyle değil mi?" diye sordu kadın.

"Şahsen görmediğim için bir şey söyleyemem ama sözüne güveniyorum."

Kattiva başını yana eğerek adamı inceledi. "Devler Vadisi halkı kurtlara saygı duyar, biliyor muydun? Sadakat ve zekâyı temsil ettiğine inanırlar. Ama kuzeye doğru iki günlük yolculuk yapıp Shanjaree'ye varınca çok farklı bir hikâye duyarsın. Kurtların kötü bir alamet, yaklaşan kötülüğün habercisi olduğuna inanırlar. Bu kadar farklı iki inancın birbirine böyle yakın yaşaması beni hep çok etkilemiştir. Bir şey hem saygı görebilir hem de ondan korkulabilir. Kutlanabilir ve örtbas edilebilir."

"Dünyamız çelişkilerle dolu," diye onayladı Zimri.

Kattiva, "Evet," diye mırıldandı. "Çelişkilerin en büyük suçlusu da insanlar."

Zimri bir anlığına onu izledi, kadının sözcüklerini yeni anlıyordu. Karşısında hayatı böyle çizilmiş bir kız vardı. Ebeveynleri onu seviyordu fakat yalnızca Kattiva istedikleri gibi davranırsa bunu yapıyorlardı. Yükselmesini istiyorlardı ancak onlara da faydası dokunmadığı sürece önemi yoktu. Kattiva kendisine ait olmak istiyordu ama yine de ailesinin onayı için çırpınıyordu.

Zimri onu yargılamıyordu. Tek bedende çok sayıda fikir taşımanın nasıl olduğunu biliyordu. İnsanı farklı yönlere çeken sayısız ve çelişkili duygular olurdu. Bu krallıktaki herkesin bunu bir nebzeye kadar anladığı kesindi, sonuçta farklılıklarını özgür bırakmak için burayı bulmaya çalışmışlardı. Başka kimliklere bürünmek, diğer tutkularını gerçekleştirmek için maske takıyorlardı.

Kattiva, "Konuyu dağıttım," diyerek paylaştıkları anı sona erdirdi. "Nasıl olduğunu görmeye geldim. Umarım teklifimizi kabul ettiğine pişman olmuyorsundur."

"Neden öyle düşündün?"

"Şey... birincisi aniden çıkıp gittin. Ayrıca son birkaç gündür keyfin yerinde değilmiş gibi görünüyorsun."

Zimri duyduklarıyla surat astı, duygularının bu kadar kolay anlaşılması hoşuna gitmemişti. Diğerlerinin hislerini okumak onun işiydi. "Ebeveynlerimin kulübünde daha fazla hisse kazandığım için pişman değilim," diye cevap verdi. "Bu evlilik gerçekleşecek, Kattiva. Bundan emin olabilirsin. Şimdi izninle, bu akşam yapacağım çok fazla şey var." Hafifçe eğildikten sonra koridorda ilerlemeye devam etti.

Kattiva peşinden gelmeye başlayınca canı sıkıldı. "Ne gibi?" diye sordu kadın.

Zimri, "Söyleyemem," diyerek yanıt verdi.

"Hmm, anladım. Kralımızın sana korkunç bir görev verdiğini varsayacağım."

Zimri ona gözlerini kısarak bir bakış attı fakat genç kadın elini sallayarak onu geçiştirdi.

"Ekselanslarıyla yakın olduğunu hepimiz biliyoruz," diye açıkladı. "Olabildiğince işte. Bir tür danışmansın. Haklı mıyım?"

Zimri yanıt vermemesi gerektiğini biliyordu.

Belli ki sessizlik de yeterli bir yanıttı çünkü Kattiva memnuniyetle gülümsemişti.

"Tek merak ettiğin şey ruh halimse," dedi Zimri. "Merak etmene gerek yok, oldukça iyiyim. Yıldız Tutulması ve bu ay planlanan partiler zihnimi meşgul ediyor. Hepsi bu kadar." Başka bir köşeyi dönerek ofisine açılan kapının önünde durdu. Sağlarındaki merdiven birinci kata, zemine ve bodruma iniyordu. Her merdiven sahanlığında gizli geçitler vardı.

"İyi denk geldi," dedi Kattiva. "Çünkü ben de nişan balomuzdan bahsetmek istiyordum."

Zimri maskesinin arkasında kaşlarını kaldırdı.

Onun şaşkınlığını fark eden Kattiva, "Evet," diye ısrar etti. "Balo *yapacağız*."

"Pekâlâ." Zimri sohbeti uzatacak havada değildi.

Kadın eğleniyormuş gibi bir tavırla ofladı. "Bu kadar hevesle cevap verdiğine göre tüm ayarlamaları benim halletmem sorun olmaz, değil mi?"

"Hem de hiç sorun olmaz." Zimri cebinden ofis anahtarını çıkardı.

"İyi."

"Güzel."

"Baloyla ilgili bir sorum daha olacaktı."

Zimri kadınm konuşmasını bekleyerek duraksadı.

"Mousai'm gösteri yapmasını istiyordum."

Şok bir anda adamı sarstı. Şaşkınlık, vücudunu delen buz parçaları gibiydi. Kattiva'yı yanlış anladığından emindi.

"Affedersin?" Ona tamamen bakmak için döndü.

"Aadilor'daki en yetenekli göstericiler oldukları kesin," diye açıkladı Kattiva. "Ayrıca herkes peşlerinden koşuyor. Mousai gelirse partimiz, Yıldız Tutulması'nın *ana* etkinliği olur. Belki de tutulmadan daha çok ilgi çeker."

Buğu aşkına, bunlar gerçekten yaşanıyor olamazdı. Zimri buz gibi bir sesle, "Özel etkinliklerde sahneye çıkmıyorlar," diye bilgi verdi.

"Kral için sürekli yapıyorlar," diye itiraz etti Kattiva. "Kralın *yakın* dostu Koleksiyoncu ve onun nişanlısı için harika bir düğün hediyesi olur. Mousai'ı bir geceliğine bize ödünç verebilir."

Yüce kayıp tanrılar aşkına, bu kadın sözlerinde ciddiydi! "Son gösterilerinde insanları öldürdüler," dedi Zimri. "Burnunun kanamasına sebep oldular. Neredeyse bayılıyordun."

"Biliyorum!" Kattiva sırıttı. "Krallık sürekli o geceden bahsediyor. Gösteriye katılanların sosyal statüsü arttı. Katılmayanlar da bu deliliğe şahsen şahit olmadıkları için kıskançlıktan delirdi. Mousai nişan törenine *gelmeli*, Koleksiyoncu. Öyle bir yıkım..." derken hayallere dalarak iç çekti. "Onun ardından sonraki etkinliklerinin bizim nişanımız olması tarihi bir olay olur. Lütfen, ne yapabileceğine bir bakar mısın? Sen yapamazsan krala sormak için şahsen görüşmeye çalışacağım. Ne şekilde olursa olsun, Mousai'ı balomuza *getireceğiz*."

Zimri'nin nutku tutulmuştu. Yaşananlara inanamadığı için başı dönüyor, dehşetten midesi bulanıyordu.

Kayıp tanrılar nasıl bu kadar zalim olabilirdi?

Ruhunun son parçalarını da yok etmek için başka nasıl çarpık oyunlar yaşanacaktı?

"Koleksiyoncu." Yakındaki bir merdivenden gelen derin bir ses içinde bulundukları anı böldü. Zimri'nin özel muhafızlarından biri sahanlıkta duruyordu, karanlık bakışları yüzünü tamamen örten simsiyah maskenin arkasına gizlenmiş-

ti. "Böldüğüm için özür dilerim, efendim," diye söze girdi. "Ama *Zarları Eşle* masalarında bazı hilekârlar yakaladık. Bu konularda bilgi vermemizi istediğinizi biliyorum."

"Kim burada hile yapacak kadar salak olabilir ki?" diye sordu Kattiva.

"Düşündüğünden sık yaşanıyor," dedi Zimri. Bir anlığına tekrar konuşabilmeyi başarmıştı. "Teşekkürler." Muhafıza doğru döndü. "Bunu ben hallederim."

"Senden istediğim iyilik ne olacak?" Kattiva onu kolundan yakalayıp durdurdu.

Adamın büyüsü hüsranla kıvrandı.

Ne olacak mı? diye hırlamak istiyordu. Bu saçma bir fikirdi! İmkânsızdı. Aptalcaydı.

Ama onun için öyleydi, Kattiva için değil. Kadına göre zor bir istek olmasına rağmen, bu yanlış ya da karakterine aykırı değildi.

Zimri içinse tam bir kâbustu. Kralına, akıl hocasına gidip ne diyecekti? Kısa süre önce evlilik teklifi ettiği kızının, Zimri'nin başkasıyla olan nişan töreninde *düğün hediyesi* olarak gösteri sunmasını istemesi...

Bundan daha kötü bir şey olamazdı.

Ancak kadının kralla görüşmeye çalışmasına da izin veremezdi. Bu fikri değerlendirme konusunda dikkatli hareket etmek zorundaydı.

Koleksiyoncu'nun sakin maskesine büründü ve kalp ağrısında boğulan içindeki adamın duygularını bastırdı. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Kattiva'yı koridorda bıraktı ve muhafızının peşinden merdivenlerden indi. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı. "Bana hilekârlardan bahset," diye emretti.

"İki kişiler, efendim," dedi muhafız.

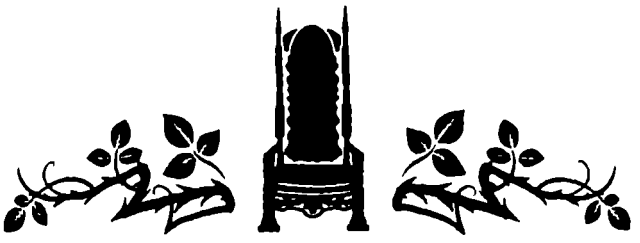
Zimri başını salladı.

"Sizi sordular. Koleksiyoncu'nun bu gece evde olup olmadığını merak ediyorlardı. Aslında yakalanmayı istiyormuş gibi görünüyorlardı."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi adam. "İki kum düşümü boyunca hile yaptıklarını, bu kadar kolay kazanmaktan sıkılmaya başladıklarını söylediler. Dürüst olmak gerekirse oldukça küstah davrandılar, efendim."

Zimri dudaklarını birbirine bastırdı. O iki hilekârın kim olduğuna dair bazı şüpheleri vardı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Macabris'in bodrumu iki amaçla inşa edilmişti. Eğlence için yapılan dövüşlere ve zorla alınacak itiraflara göre hazırlanmıştı. İkisinde de acı vardı, her iki tarafta da geceleri ter ve kan kalıntıları temizleniyordu.

Zimri gölgeli duvara yakın ilerlemeye devam etti, muhafızının adımlarını takip ediyordu. Merkezdeki arenada kapışan iki dövüşçüye doğru bahis kâğıtlarını sallayan ve haykıran kalabalığın yanından geçtiler. Gürültücü izleyicilerin aksine dövüşçülerin maskesi yoktu. Fakat şişmiş gözleri, patlamış dudakları ve yüzlerindeki kan kimliklerini yeterince saklıyordu. Terin ve insan vücudunun ekşi kokusu, maskesinin altından adama saldırmaya başlamıştı. Ancak en yakındakilerden süzülen adrenalin ve heyecanın baş döndürücü kokusunun yanında hiçbir etkisi yoktu. İnsanların duyguları genç adamın içine daldı, lütufları da aynı anda açgözlü altından yapılmış parmaklar gibi hisleri koparmak için öne doğru uzanıyordu.

Yemek, diye mırladı güçleri. *Hisler.*

Adam sessizce büyüsünü içine çekti. *Uslu dur*, dedi emredercesine. Odadakileri incelemek ya da onların duygularıyla bunalmak istemiyordu.

Sırtını kalabalığa dönüp daha karanlık bir koridora girdi. İki taraftaki daha küçük kavga inlerinin yanından geçtikleri sırada muhafızının peşinden ilerlemeye devam etti. Bu özel odalar, can yakmayı ya da canının yanmasını deli gibi isteyenlere ayrılmıştı. Her birinde korumalar nöbet tutuyordu, ölümcül hale geldiği anda kavgayı ayırmak için hazırlanmışlardı. Zimri on dokuz yaşındayken kulübe ilk döndüğünde bu yerin, üstteki zevk katlarından daha çabuk dolduğunu görüp şok olmuştu. Ancak büyüdükçe öfkenin kalplerde aşktan daha çabuk belirdiğini anlamıştı. Çirkin duyguların birikip farklı ve kontrol edilemez bir şeye dönüşmemesi için onları dışa vurma isteği, bu krallıktaki insanlarda sık görülen bir durumdu. Zhad, genç adamın burada birden çok kez oda tutmasına neden olmuştu. Arabessa ise... Her kum düşümünde onunla olmak, yanında olduğunda dokunmak, aynı çatı altında uyudukları her gece yanına gitmek ve onu etrafta aramamak için çabaladığı zamanlarda bu kata gelmesinin sebebi oluyordu. Zimri'nin sürekli hissettiği acılardan biriydi.

"Onları sorgu odanıza götürdük, efendim." Muhafız koridorun en ucundaki düz, metal bir kapının önünde durdu. "Size eşlik etmemi ister misiniz?"

"Hayır," dedi Zimri. "Görevine dönebilirsin. Geri kalanını ben hallederim."

Muhafız başını salladı fakat genç adam güvenle kapıdan geçene kadar yerinden kıpırdamadı.

Kapı arkasından kapanırken uzaktaki kavgaların uğultusu da kayboldu. Koridor boyunca titreşen lambalar haricinde hareketsizlik onu yuttu. Burası gri renge bürünmüş, sonsuzluğa kadar uzayıp duran bir yerdi. Dekorasyon ya da süs yoktu. Buraya getirilenlerin sonu gibi bomboş ve hamdı. Zimri şimdi Sorgu Kanadı'ndaydı. Annesi buradan Borç Toplama Koridoru olarak bahsederdi.

Senseer lütuflarıyla, Briella buranın hanımıydı.

Zimri bir keresinde annesinin birini sorgulamasını izlemek için davet edilmişti.

Briella karşısında oturan kadına dik dik bakarken neredeyse tek kelime etmemişti. Misafirin ya borcu vardı, ya bir şey çalmıştı ya da onlara ihanet etmişti. Odada yoğun bir sessizlik olsa da Zimri annesinin çok şey duyduğunu biliyordu. Briella zihin okuma becerileriyle kulaklardan, burundan ve ağızdan içeri sızan bir örümcekti. Böylece insan zihninin içine bakabiliyordu. Düşünceleri dinliyor, onları ağına topluyordu. Hazır olduğunda kendine bir ziyafet çekiyordu.

Zimri mahkûmlar için annesinin mi, yoksa odada sessizce izleyen oğlanın mı daha korkutucu olduğunu hep merak etmişti.

Arka taraftaki duvara ulaştığında bunun aslında bir kapı olduğunu gösteren ufacık işarete baktı. Duvarın ortada bulunan anahtar deliği, anahtarın gireceği kapı kilidinden çok bir başparmağın yerleştirileceği şekilde oyulmuş bir yere benziyordu. Zimri parmağını bastırdı, kapının açılmasına dair isteğini ve ihtiyacını içeri doğru ittirdi. Büyüsü ellerine akın ederek onu dinlediğinde kilit altın rengiyle parladı. Hafifçe hava kaçıran kapı yavaşça aralandı.

Kadife koltukta oturan iki çift göz ona bakıyordu. Renksiz odadaki diğer eşya ise doğruca suçluların karşısına yerleştirilmiş kırmızı bir sandalyeydi.

Süslü kostümlerine rağmen adam onları anında tanımıştı.

"Misafirlerini cidden fazla uzun bekletiyorsun," dedi Niya. Gür, kızıl bir sakalın ve deri göz maskesinin ardına saklanmıştı. Saçını toplayıp fötr şapkasının içine sokmuştu, kafasındaki şapka sarı ve ince çizgili takımıyla uyumluydu.

"Ama böyle rahat bir koltukta beklememiz iyi oldu," diye güven verdi Larkyra. Oturduğu koltuğun yumuşak kumaşını okşadı. O da rüküş bir soylu gibi giyinmişti ama uçları kıvrık, beyaz bir bıyığı ve ona uygun bir maskesi vardı. Niya canlı

renklere bürünmüştü, Larkyra'nın takımı ise yeşil ve mavinin soluk bir tonuna sahipti.

"Burasının karşılama odası değil, nezarethane olduğunu ikinize de hatırlatmak isterim. Tabii bu, kesin bir kulağınızdan girer, diğerinden çıkar." Zimri kapıyı arkasından kapatıp kızların beklediği koltuğa yaklaştı ancak oturmak yerine sandalyenin arkasında durdu. "Burada ne arıyorsunuz?"

"Hafta ortasında hep Macabris'e geliriz," diye açıkladı Niya.

"Evet." Zimri ona hiç eğlenmediğini gösteren bir bakış attı. "Ama neden hile... Hayır, baştan alayım." Bir elini kaldırarak kız kardeşlerin yanıt vermesine engel oldu. "Bu gece neden hile yaparken *yakalanmak* istediniz?"

Niya açıklama yapmak yerine, "Koleksiyoncu'yla başka nasıl görüşebilirdik?" diye sordu. "Özel katma çıkan yolu yalnızca ablamıza gösterdin. Eninde sonunda kendimiz bulurduk ama böylesi daha hızlı olur diye düşündük. Off... Suratını asma, Zimri." Adam somurtunca kadın elini salladı. "Ara bize oraya çıktığını hiç *söylemedi* ancak aptal insanlar değiliz. Kimse tuvalete o kadar sık gitmez *ya da* orada o kadar uzun süre kalmaz."

"Tabii bağırsakları çok hassas değilse," dedi Larkyra.

"Doğru," dedi Niya. "Arabessa'nınkiler hassas ama bence bu durum onun kişiliğini etkiliyor. Bağırsaklarını..."

"Neden *buraya* gelmemi istediniz?" Zimri kızların asla sona ermeyecek atışmasını böldü. "Jabari'de peşime düşebilirdiniz."

"Az önce söylediğimiz gibi," dedi Niya. "Hızlı olmamız önemliydi. Jabari'ye, eve kim bilir ne zaman geleceksin?"

Ev. Açıkça, sarsılmaz bir gerçek gibi söylenen bir isimdi. Oysa ev kavramı, Zimri'nin asla kolayca tanımlayabildiği bir şey değildi. Geçmişindeki evinde hak iddia edemeyen bir yetimdi, bir ailenin içinde yetişse de onlara kan bağıyla bağlı

olmadığını bilen bir oğlandı, etrafında bir kardeş gibi davranılan fakat asla öyle tanımlayamayacağı bir kadına âşık olan bir adamdı.

"Uzun süredir oradaki odanda kalmadın," dedi Larkyra.

Çünkü Arabessa'nın da orada uyuduğunu bilirken orada uyuyamıyorum. Her şey değişmişken hiçbir şey değişmemiş gibi davranamıyorum.

Elbette bunların hiçbirini söylemedi. Bunun yerine sakin bir sesle yanıt verdi. "Bu doğru olabilir ama dönmemi istiyorsanız beni çağırmanız yeterli olurdu."

Niya kafası karışmış gibi gözlerini kıstı. "Seni *şimdi* görmemiz gerektiğini söylediğimiz kısmın neresini anlamadın?" diye sordu.

"Çağrımızı reddedebilirdin," diye ekledi Larkyra. "Ya da yanıt vermeyebilirdin."

"Ne zaman öyle şeyler yaptım?" diye karşı çıktı Zimri.

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi Niya.

Karşılık olarak, "Keşke bu gece öyle yapmış olsaydım," diye mırıldandı.

"Bu sözler haklı olduğumuzu iyice kanıtlıyor, farkındasın, değil mi?" dedi ateş dansçısı.

"Her neyse..." dedi Larkyra. Pantolonundaki bir ipliğe hafifçe vurdu. "Böyle görüşme fikrini *ben* önerdim çünkü o kadar kum düşümü bekleyemem. Artık bir düşesim, hatırladınız mı?"

Niya kardeşine dik dik bakarken, "Evet," diye tersledi. "Unutamayacağımız kadar sık hatırlatıyorsun."

Zimri ellerini yenilmiş gibi kaldırarak, "Pekâlâ," diye söze girdi. "Aceleniz olduğunu gayet net anlattınız. Şimdi tüm dikkatim sizde. Ne istiyorsunuz?"

Larkyra mavi gözlerini ona çevirdi. Zimri kadının iradesinin ve kararlılığının kokusunu alabiliyordu. "Kattiva Volkov'la evlenmeni istemiyoruz."

Soğuk bir dalga ona çarparken genç adam irkildi. "Nedenmiş?"

"Çünkü Arabessa'ya âşıksın."

Zimri hiç kıpırdamadı.

Arabessa'ya âşıksın.

Teni yanıyordu, hançerler onu deliyordu, bıçaklar vücudunu yüzüyordu. Zimri yalnızca acı hissediyordu. "Evet?" diye sordu.

"Yani..." Niya ellerini onun gözüne sokarcasına havada salladı, çileden çıkmak üzere olduğunu bedeninden yayılan koku belli ediyordu. "*O da sana âşık!*"

O da sana âşık.

Sıkıca kalbinin etrafına sardığı zincirler titredi.

"Belli ki yeterince âşık değil, sonuçta benimle evlenmek istemedi."

Bu sözler kızları pek şaşırtmamıştı. Ablaları evlenme teklifini onlara söylemiş olmalıydı. Bu da nasıl yanıt verdiğini bildiklerini gösteriyordu. Utanç ve öfke, adamın yanaklarının yanmasına neden oldu. Zimri işte karşılarındaydı, kara sevdaya tutulmuş bir yavru köpek gibiydi, ablaları için yanıp tutuşuyordu. Fakat kahretsin ki, bunların hepsi doğruydu... ya da eskiden öyleydi. Ne var ki, aşkı için yanıp tutuşma aşaması sona ermişti. Zimri artık istediğini elde etmiş, yalnızca onu gerçekten isteyenlerle ilgilenen ve bunu göstermekten korkmayan bir adam haline gelmişti. Macabris'i istiyordu, Kattiva'yla ilgilenmesinin sebebi kadınınkiyle aynı noktaya çıkıyordu. Önemli olan tek şey kişisel çıkarlardı. Sonuçta Hırsızlar Krallığı böyle işliyordu. Acımasızlık, başarıyı yanında getiriyordu. Zimri bu krallıkta doğmuştu, artık öyle davranmaya başlaması gerekiyordu.

"Teklifini reddetmesinin tek sebebi, kulübün sahipliğini ele geçirme fırsatını kaçırmanı istememesi," dedi Larkyra.

Bahaneler, dedi içinden sinirle. *Savunmalar.*

Dişlerini sıkarak, "Belki öyledir," diye karşılık verdi. "Sahipliği almanın başka yolunu bulacağımı söylemiştim, onu da anlattı mı? Onu hisselerden, hisseleri ele geçirme ihtimalimden daha çok istiyorum. Ama duygularımın bir önemi yokmuş, sonuçta beni yine de reddetti. Ablanız bir karar verdiğinde onunla tartışmanın mümkün olmadığını çok iyi biliyorsunuz. Ayaklarına kapanmayacağım. Benim kadar çok istemediği belli olan bir şeyi yapması için onu zorlamayacağım. Zaten çok uzun zaman boyunca bunu yaptım."

Zimri kalbi şiddetle atarken hızlı nefesler alıp veriyordu. Kızlar, adamm sözcüklerinin odaya sinmesi ve zihinlerine yerleşmesi için biraz beklemişti. Larkyra ve Niya'nın, ablalarıyla arasındaki şeyi sezdiğini uzun zaman önce fark etmişti. Sonuçta Ara'nın kız kardeşleri, arkadaşlarıydılar. Her şeyden haberleri olmasa da hayranlığı, özlemi ve arzuyu görmüşlerdi. Zimri ilişkilerini saklamayı hiç istememişti. Bu yüzden Arabessa'nın etrafındayken ifadelerini dizginleyen ya da ona iltifat etmekten kaçınan taraf olmamıştı.

"Ona neden söyledin?" diye sordu Niya.

"Pardon?" Zimri somurttu.

"Ona neden Kattiva'nın teklifini anlattın? Ablamızı tanıyorsun, hatta öğrendiklerimize bakılırsa bizden daha iyi tanıyor bile olabilirsin. Mide bulandıracak seviyede onurludur. Kendisini o kadar düşünmez ki, bunu fark edince için acır. Çocukluk hayallerinden birini gerçekleştirme fırsatın olduğunu öğrenince *tabii ki* seni reddeder. Elbette yoluna çıkan bir engel olmak istemez."

"Onu hiç öyle görmedim," diye karşı çıktı Zimri. "Asla bir engel olmadı."

"Öyleyse sorunumuzu bulduk." Niya arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu.

Zimri sinirlenmeye başlamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen de bazen onun kadar kalın kafalı oluyorsun diyorum."

"Yeni bir rekor kırdık sanırım, Niya." Zimri cebindeki kum saatine göz attı. "Ben buraya geleli daha çeyrek kum düşümü bile olmadı ama hakaret edecek sebep bulmayı başardın."

Niya'nın dudakları keskin bir sırıtışla kıvrıldı. "Çok daha fazla sebep bul..."

"Bence..." diye araya girdi Larkyra. Onu sakinleştirmek için elini ablasının bacağına koydu. "Niya'nm kastettiği şey... Ablamıza olan aşkın, onun ailemizde taşıdığı rolü sana unutturmuş olabilir mi?"

"Asla," dedi Zimri. Önündeki sandalyenin tepesini sıkıca kavradı. "İlişkimizden kimsenin haberi olmamasını istemesinin sebebi rolüydü. Bunun dikkatini dağıtacağını söylüyordu. Dikkatini dağıtan bendim. Oysa o..." *Bana yol gösteren ışıktı.* Cümlesini bitirmedi, kendisini zaten yeterince ifşa etmişti. İtibarına tutunmaya devam ediyordu. Çünkü kayıp tanrılar biliyordu ki, paramparça olmuş kalbi için hiç umut kalmamıştı.

"Dikkatini dağıtan *sen* değildin, Zimri. Sana olan duygularından korkmasıydı. Duygularını kontrol edemediğinde ne olduğunu hepimiz gördük."

Bir an için kimse konuşmadı. Geçen akşamki gösterilerinin ve arkalarında bıraktıkları cesetlerin anısı zihinlerine dolmuştu.

"Arabessa çok genç yaştan itibaren sorumluluk üstlendi," diye devam etti Larkyra.

"Hepimiz üstlendik," dedi Zimri.

"Evet ama bu farklı. Onun sorumluluğu eğilip bükülmeyen türden. Bizim için, babamız için yapması beklenenler... Onu engel olarak görmediğini söyledin ancak o kendisini ailemizde böyle görüyor. Niya'nm ve benim vahşice gösteri yapmamıza engel oluyor. Babamızın her istediğinde Buğu'ya gitmesini sitemkâr bir duvar misali engelliyor. Bizim için bir

anne, bir eş, senfonisi için bir orkestra şefi gibi fedakârlık yapan kişi. Her yanlışı o üstleniyor, sadece söz konusu sen olduğunda kendi inşa ettiği bir duvara çarpmış. Macabris'in daha fazla hissesini ele geçirebileceğini öğrenince tabii ki buna engel olamamış. Bu seni kaybetmek anlamına gelse bile."

"Ama bu fedakârlığı o yapamaz," dedi Zimri. Hüsran damarlarına akın ediyordu. "Hedeflerim ve hayallerim bana ait. *Benim* tercihlerim. Arabessa'yla olmak da benim tercihimdi."

"Belki de o tercihten pişman olma ihtimalinden korkuyordur," dedi Larkyra.

"Onu sevmekten nasıl pişman olabilirim?"

"Şu anda pişman mısın?"

Arabessa artık senin değilken, kalbin kanarken, ruhun yarım kalmış gibi hissederken pişman mısın?

Pişman mıydı?

"Hayır," dedi Zimri. Parmaklarını sandalyenin sırtına iyice gömdü. "Asla."

"Öyleyse hâlâ umut var," dedi Larkyra.

Umut.

Bu sözcük nefesini kesti. *Umut.* Saf, çocuksu bir his. Havadar, belli belirsiz bir koku. Başka herhangi bir duygu onu çabucak dağıtabilirdi. Gerginlik, korku, öfke...

Hayır, hiç umut yoktu.

"Arabessa benimle birlikte olmaz." Zimri başını iki yana salladı. "Olsa bile artık çok geç. Volkov ailesiyle görüştüm, evlilik sözleşmesi daha yeni resmiyet kazandı."

"Henüz evlenmedin," dedi Larkyra. "Çok geç değil. Aadilor'da ölüm bile son değildir."

"Yine de..." diye lafa girdi Zimri. Kızlardan bakışlarını kaçırdı. O düşünceye çaresizce inanmak için duyduğu istek hoşuna gitmemişti. "Buğu'nun *bu tarafındayken* elimde kalan şeylerden olabildiğince faydalanmalıyım. Elimde kalan şey ise bu kulüpten ibaret."

"Biz de varız," dedi Niya. "Biz hâlâ yanındayız."

Zimri iki kadına baktı. Güçlü iradelerini doyasıya izledi, kararlılıklarının kokusunu aldı, sevgileri içini ısıttı. Onunla beraber büyüyen kızlar, Zimri hayatlarında belirdiğinde onu hiç sorgulamamışlardı. Evlerini ve babalarının ilgisini paylaşmışlardı.

Belki de Larkyra'nın bahsettiği umut buydu. Hem genç adam hem de onlar için bir umut vardı. Zimri'nin kendisi için yarattığı ailenin bir parçasını elinde tutma umudu. Kalbinin merkezine yerleştirmek istediği parça artık olmasa da...

Gerçeği gözlerine sokmak isteyerek, "Kattiva'yla evlendikten sonra öyle olmaya devam edecek misiniz?" diye karşı çıktı. "Ablanızla aramız asla düzelmese bile?"

Bir an için sessizlik olduğunda havaya hüznün kokusu yayıldı.

"Evet," dedi Larkyra. "O zaman bile. Bir Bassette'ten kurtulmak zordur, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekiyordu."

"Sakız gibi yapışırız." Niya başını salladı.

Sıcak, çiçeksi bir koku adamm etrafını sardı. Kadınların sevgisiydi. Zimri'nin buna daha önce hiç fark etmediği kadar ihtiyacı vardı, bu seferlik o sevgi dalgasına gömülmek için kendisine izin verdi.

"Teşekkür ederim," dedi kızlara. "Bu düşündüğünüzden daha önemli."

"Hâlâ kardeşimizsin, Zimri," diye yanıtladı Larkyra. Sakince ona bakıyordu. "Ara'yı sevdiğimiz gibi seni de seviyoruz. Aranızdaki şeylerin önemi yok."

"Biz ailemize sadığız," diye ekledi Niya. "Sen de ailedensin."

Sen de ailedensin.

Kattiva'nın talebini hatırlayınca adamın içi suçlulukla doldu. Bunu sormak kesinlikle sadakatinin göstergesi olmaya-

caktı. Fakat yakında kralına söylemek zorunda kalacağı şeyi burada denemenin iyi bir fikir olabileceğini hissediyordu.

"Bu sadakat konusunu bir sorunla zorlayacağım sanırım," diye itiraf etti. Midesi bulanıyordu.

Niya kaşlarını çatıp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Öncelikle az sonra anlatacağım şey için şimdiden beni bağışlamanızı diliyorum."

"Eyvah," dedi Larkyra.

"Yandık," diye ekledi Niya.

"Bunun hiç uygun olmadığının farkındayım," diye devam etti Zimri. "Ama babanızla konuşmadan önce size sormam muhtemelen daha iyi olur."

"Ağzındaki baklayı çıkar, Z," diye sıkıştırdı Niya. "Bu kadar merak ettirdikten sonra konuyu uzatıp duramazsın."

Genç adam kendisini toparlamak için bir nefes aldı. "Kattiva ve ailesi bir nişan balosu yapmak istiyor."

Niya başını salladı. "Bence uygun."

"Evet ama nişanlım, düğün hediyesi olarak Mousai'ın baloda gösteri yapmasını istiyor. Bunu krala sormayı kafasına takmış."

Larkyra'nın kaşları, göz maskesinin üstünden çıkacak kadar yukarı kalktı.

Niya'nın ağzı açık kaldı.

Acı verecek kadar uzun bir süre kimse konuşmadı.

Ortanca kız kardeş nihayet, "Mousai kiralık değil," diye cevap verdiğinde sesi donmuş topraklar kadar sertti.

"Bunu ona açıkladım," dedi Zimri. "Ama krala sormak konusunda ısrarcı. Üstelik kralın yakın dostlarından biri, Koleksiyoncu olarak ondan bir iyilik *istememi* bekliyor."

"Saçmalık!" Niya ellerini havaya kaldırıp ayaklandı.

"Biliyorum," dedi adam. Bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. "Bu isteği ciddiye almaktan bile nefret ediyorum fakat Kattiva Volkov hakkında bilmeniz gereken bir

şey varsa, o da size çok benzediği. İstediği her neyse, onu ele geçirene kadar savaşır. Krala sormam gerekiyor, yoksa bunu o yapacak. Görüşme talebi kabul edildiğinde başka şeyler de isteyebilir, ona güvenmiyorum. Bunu kendim halletmem gerekiyor. Aksi takdirde babanızın hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum."

Bu olasılık, canını neredeyse müstakbel nişanlısının isteği kadar çok yakıyordu. Her şeyin üstüne bir de Dolion'u hayal kırıklığına uğratmayı kaldıramazdı.

"Arabessa bunu asla kabul etmez," dedi Niya.

"Etmez," diye yanıtladı Larkyra. Hâlâ koltukta sakince oturuyordu. "Ama reddetme kararı ona düşmeyebilir," diye açıkladı.

Niya bakışlarını hızla kardeşine çevirdi, kadının ne kastettiğini anladığında dehşete düştü. "Babam öyle bir şeyi *asla* yapmaz."

Larkyra hüzünle iç çekti. "Söz konusu kral olduğunda, her şey mümkün olabilir. Ayrıca geçen geceki gösteri için Mousai'a vereceği ceza konusunda henüz bir karara varmadı."

"Buğu aşkına," dedi Niya nefes nefese. Ürperdiğinde etrafa acı bir koku yayıldı. "Bu bir felaket olur. Ölenler birkaç kişiyle sınırlı kalmaz."

Zimri kendini kaybetmişti. Bu talebi kralına iletmekten korktuğunda bile çabucak *hayır* yanıtını alacağına emindi. Dolion'un onu net bir şekilde reddedeceğini düşünmüştü. Fakat Larkyra, Mousai'ın cezasından ve Hırsız Kral'ın derslerinin ne kadar korkunç ve acımasız olabileceğinden bahsedince... Bu gösterinin imkânsız olmadığını kan donduran bir dehşetle fark etti.

Oda sanki kaykılıyordu, adamın midesi ağzına geldi.

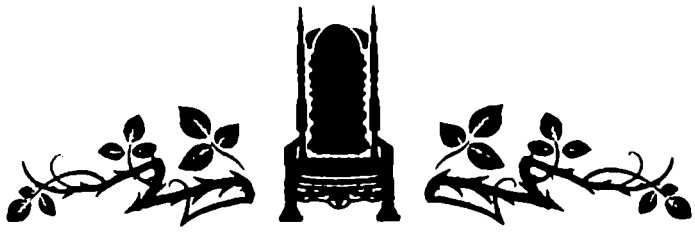
"Zimri." Larkyra'nın sesi boğuk bir yankıdan ibaretti. Ardından adam gözlerini kırpıştırdı, etrafına tekrar odaklandı. Kadın içten bir bakışla, "Mousai konusunu halletmek için

elimizden geleni yapacağız," diye açıkladı. "Ama bu gösteri... Eğer öyle bir şey yaşanırsa, Arabessa için hiç kolay olmaz. Sana karşı ne hissedip hissetmediğine olan inancın bir yana, onun omuzlarına çöken ve bardağı taşıran son damla olabilir. Tekrar yolunuz kesiştiğinde ona nazik davranmanı rica ediyoruz."

Nazik mi? Arabessa'ya bilerek hırçın davranabileceğini düşünmeleri bile adamın damarlarına öfkenin hücum etmesine neden olmuştu. Buz gibi bir sesle, "Ona asla zalim davranamam," diye cevap verdi.

Kız kardeşler az da olsa yatışmış gibi görünüyordu.

Zimri'nin sinirleri iyice gerildi. Larkyra bunun ablası için ne kadar zor olacağından bahsetmişti fakat sevdiği kadının, Zimri'nin bir başkasıyla evliliğini kutlamasını izlemek... O gece, Arabessa'nın cezası olabilirdi ama adamın çekeceği bir işkence olacağı da kesindi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Arabessa camdaki yansımasını izledi. Öyle yorgun ve yaşlı hissediyordu ki kırışıklıklarla kır saçlarm onu ele geçirmemiş olmasına şaşıyordu. Makyaj masasının üstünde taht için yarışmasını teklif eden davetiye duruyordu. Kusursuz mermer yüzeyin üstündeki siyah bir mürekkep lekesi gibiydi. Arabessa onlarca kez okuduğu, ruhunu ele geçiren sözcüklere baktı.

Davet ediyoruz seni, layık mısın diye,
Bu tahta hükmetmeye, krallığa ant içmeye.

En aşağıdaki son bölümde yazılar devam ediyordu.

Ancak unutma, kaybetmek Buğu'ya bir seyahat,
Dikkatli düşün, canımız, değer mi bu uğurda ölmeye?
Bir kez karar verince dönemezsin geriye.

Şu son haftada yaşananlar imkânsız geliyordu. Arabessa bu yarışmaya girmeyi kabul etmiş, olası ölüm sertifikasını imzalamış, Mousai'a bir son vermiş, Zimri'yi kaybetmişti. Şimdi de ilk sınavını sabırsızlıkla bekliyordu. Böylece belki, bir umutla sağ çıkabilir ve verdiği kararın doğru olduğuna tekrar inanabilirdi.

Sınavın tam zamanını bilmemek onu deli ediyordu.

Solan Gök yaklaşıyordu, ayın ortasına az kalmıştı. Yani ilk sınavıyla her an karşılaşabilirdi, hatta geç kalmış bile sayılabilirdi. Arabessa şimdiye kadar olup biteceğine inanmıştı. Tabii bu *sınav* her ne olacaksa.

Mücadelelere nasıl atılacağını hâlâ anlamıyordu. Bunun taht için başka bir koz olduğunu düşünüyordu. Hazırlıklı olan tarafın hayatta kaldığı küçük bir sınavdı.

Sakinleşmek için bir nefes aldı, burada oturmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Davetiyeyi tekrar katladıktan sonra deri göz maskesini takıp ayağa kalktı. Hırsızlar Krallığı'nın yıldız kurtlarından oluşan göğünü tasvir eden tabloya doğru ilerledi ve çerçeveyi kenara itip duvardaki kasasına baktı. Kasanın yüzeyinde parmaklarıyla ritim tutarken büyüsü mor bir sis gibi eklemlerinden akıp kilidin içine doldu. Alçak sesli bir tıkırtıyla kasa açıldı.

Arabessa davetiyeyi değerli eşyalarının üstüne yerleştirdi. Ufak yığının içinde birkaç tane portal nişanı, gümüşle dolu keseler, Zimri'nin eskiden gönderdiği ve kadının bakmaya cesaret edemediği mektuplar duruyordu. Sonrasında kasayı tekrar kilitledi.

Odasmda yalnız kalmak istediği için geceyi sarayda geçirmişti. Burada çalışanların gürültüsü, resmi çay saatleri ya da akşam yemekleri yoktu. Kişi bulunmak istemediği sürece devam eden sessizlik, karanlık ve saklanacak yerler vardı.

Gösteriden sonra kalbi öyle huzursuzluk içindeydi ki, zihnini tekrar yatıştırmak için böyle bir durgunluğa ihtiyacı olmuştu. Ayrıca bu sessizlik sayesinde odayı nasıl bir müzikle, nasıl sakinleştirici bir sesle dolduracağını hayal edebiliyordu.

Bir şeyler çalmayı düşündüğünde parmakları dalgınca elbisesinin kolundaki flütü okşadı. Kadının niyetini sezen lütufları damarlarında hızla uyanmıştı fakat bugün onu çağıran şey piyanosuydu. Neyse ki, enstrüman koridora çıktıktan sonra yalnızca birkaç adım uzağında olacaktı.

Arabessa aceleyle kapısını açtı ve dışarı çıktığında...

Düştü...

Düştü...

Düştü...

Karanlığın içine düştü...

Sert bir yüzeye bedeninin yan tarafıyla çarpınca homurdandı.

Neler olu...

Gözlerini kırpıştırdığında saf karanlığın içindeydi, kalbi şiddetle atıyordu ve panik onu ele geçiriyordu.

Ayağa kalkarken hiçliğin içinde olduğunu fark etti.

Örtülü pencerelerin yarattığı bir karanlık değildi bu. İçi bomboştu.

Soğuk ya da sıcak değildi. Koku veya gölgeler yoktu.

Elle tutulur olan tek şey, ayağmın altındaki zemindi.

Somut. Gerçek. Oradaydı.

Hızlı ve panik dolu nefesleri, kafasına bir gök gürültüsü misali darbeler indiriyordu. Arabessa kendi etrafında bir daire çizdi fakat tamamen mi dönmüştü, dönememiş miydi, yoksa üç kez mi daire çizmişti anlayamıyordu. Yön duygusunu tamamen kaybetmişti.

Önünde ince, oldukça dağınık görünen bir ışık belirdi. Bir umut ışığıydı. Perdeyi yırtan bıçak misali havada parlayan sözcükler oluşturuyordu.

Yazının hareketlendiği kısımlar daha parlak ışıldarken gözlerini kıstı.

Bir mesaj...

Hoş geldin başlangıca,
Ama olabilir sonun da,
Yüzleşmeni istiyoruz en büyük korkunla,
Kazanırsın bir zafer, eğer layıksan buna.

Bir mesaj değil, sınavdı.

İlk sınavıydı.

Arabessa irkilirken büyüsü parmak uçlarına akın etti. Flütünü kılıfından çıkarıp eline aldı.

Serin metali dudaklarına götürüp hazırlandı, büyüsü dışında bir şeyle savaşmaya çalışarak kendisini tehlikeye atmayacaktı. Başarılı olması gerekiyordu. Hayatta kalmalıydı.

Sisin dağılması gibi, etrafındaki şeyler bir anda ortaya çıktı. Kayalık kenarlar, toprak bir zemin, üç ışıltılı havuzu besleyen bir şelale vardı. Arabessa küçük bir mağaradaydı. Krallığın terk edilmiş kısımlarında yer alan oyuklardan birinde olduğunu biliyordu.

Fakat eksik ya da yanlış hissettiren bir şeyler vardı.

Bakışlarını tekrar şelaleye çevirdi, aşağıda ışıldayan havuzlara çarpan suları izledi.

Kaşlarını çattı fakat huzursuzluğunun nedenini anlayamadan ayaklarının altında sezdiği bir titreşimle yana doğru döndü. Aynı anda sağındaki duvar patlayıverdi.

Arabessa etrafa saçılan kayalardan yuvarlanarak uzaklaştı ve ağır bir kayanın arkasına gizlendi. Kenardan bir bakış atınca kuduz bir memeliye benzeyen, devasa bir yaratığın çırpındığını görmüştü. Fakat canavarın dört ayağının yerinde kalın, balçık kaplı dokunaçlar vardı.

Karesin, dedi sessizce. Kalbi hızla atarken büyüsü de içinde dönüp duruyordu. Kayanın arkasına tekrar eğildi.

Sarayın muhafızlarından biri olan *skylos lak*, uğraşılacak türden bir yaratık değildi. Siyah birer boncuğu andıran örümcek gözleriyle düşmanını görmezse bile hassas duyularıyla sezerdi. Bıçak gibi keskin dişleri vardı. Bu yaratıkları öldürmek hiç kolay değildi, sarayın muhafızları olmalarının sebebi de buydu.

Arabessa mağarayı incelerken hızla nefes alıp veriyordu. *Skylos lak*'ın arkasındaki küçük kapıyı görünce içinde umut filizlendi.

Orasının *asıl* çıkış olup olmadığını bilmiyordu ama sonuçta *bir* çıkıştı. Bu da hiçbir çıkış olmamasından iyiydi.

Flütünü kaldırıp keskin bir nota üfledi. Bu notanın herhangi bir yaratığı yere yapıştırabileceğini biliyordu.

Ama hiç ses çıkmadı.

Arabessa'nın kafası karışmıştı.

Flüte tekrar üfledi.

Tekrar.

Parmakları ağrıyana kadar flütün deliklerinde dolaştırırken göğsü yanıyordu. Ancak içerideki tek müzik, zorla aldığı nefeslerin başının içindeki ritmik sesiydi.

Dehşet onu bir bıçak gibi keserken önündeki manzarada eksik olan şeyi fark etti. Ses.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Flütünü daha sıkı kavradı, az önceki parıltılı yazı bir anda zihnini doldurdu.

Yüzleşmeni istiyoruz en büyük korkunla.

Sonra babasının dediklerini hatırladı.

Bu krallık en büyük korkularının farkındadır. Bu yüzden sen de neyden korktuğunun farkında olmalısın.

Yaşananlar, *skylos lak*'ın dokunaçlarından birinin darbesi gibi ona sertçe çarptı.

Arabessa burada müzik yapamazdı. Ses çıkaramazdı. Ufak bir ritim bile üretemezdi. Azıcık bile tempo tutamazdı.

Yani büyüsü kapana kısılmıştı.

Elleri bağlanmış gibi içine hapsolmuştu, kaçabileceği hiçbir yol yoktu.

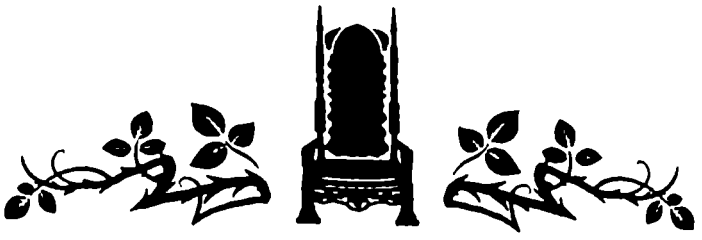
En büyük korkusu gerçekleşmişti.

Güçleri içinde işe yaramaz bir şekilde duruyordu. Ona yakaran bir uğultudan ibaretti.

Lütufları, *Bizi özgür bırak!* diye haykırıyordu. *Seni koruyalım.*

Fakat bunu yapamıyordu.

İçi panikle doldu. Ona yaklaşan canavarın karşısında hiç büyüsü olmadan duruyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arabessa, *Lierenfast*'i için evinden ve ailesinden uzağa gönderildiğinde henüz on dokuz yaşına basmamıştı. Jabari'nin kenar mahallelerinde büyüsünü kullanmadan bir ay yaşaması gerekmişti. Bir tür kabul töreni gibiydi. Kayıp tanrıların lütuflarını taşımayanların, onda ve kız kardeşlerinde olan avantajlar olmaksızın nasıl yaşadığını öğrenmesi gerekmişti. Babası buna, *Mahrumiyet zamanı*, derdi. Niya ve Larkyra da reşit olmadan önce ablalarının izinden yürümüşlerdi. Arabessa Hırsızlar Krallığı'nda büyümüş olmasına rağmen, hayat derslerini hiç o ay olduğu kadar hızlı ve acımasızca öğrenmemişti. Larkyra parmağını bile kaybetmişti.

Fakat bu zorlukların iyi yanı, üstlerinden gelindiğinde kişinin potansiyelinin farkına varmasını sağlamalarıydı.

Arabessa da şimdi bu öğretiye güveniyordu. Yaratığa baktı, canavar onu gördü ve hücuma geçti.

Lütufları olmayabilirdi fakat genç kadın yalnızca büyüden ibaret olmadığını biliyordu.

Kalın, tüylü bir dokunaç ona doğru savrulurken saklandığı kayının arkasından fırladı. Tam o sırada kaya paramparça oldu.

Kadın yerde yuvarlanıp eğildiğinde yaratık ona doğru fırladı. Sivri dişlerini sessiz bir çığlıkla ortaya serdi.

Burada sesler olmayabilirdi ancak muhafız nefes verdiğinde mağaraya dolan ekşi aromaya bakılırsa kokunun varlığını sürdürdüğü kesindi. Ayrıca genç kadın hâlâ görebiliyor ve hissedebiliyordu. Sonuçta *skylos lak* ağır hareketleriyle titreşim yayıyordu. Arabesssa bu üç duyunun, en az büyüsü kadar önemli olduğunu biliyordu.

Tabii asıl sorun, duyularıyla ne yapacağıydı. Şimdilik koşmaya karar vermişti. Ağır bir eteğin ve elbisesinin dar kollarının içinde kollarıyla bacaklarını mümkün olduğunca zorluyordu. Mağaranın diğer tarafında bulunan ve şimdi açıkça ortada olan kapıya odaklandı.

Ancak yaratık hızlıydı, belki ondan bile daha hızlıydı ve birkaç kum düşümü içinde kadını yakalamıştı. Tüylü bacaklarından birini onun önüne indirip önce adımlarına engel oldu, ardından çabucak kadına doğru bir tekme savurdu. Arabessa onun üstünden atladı, ölümcül bir şekilde ip atlayan bir çocuk gibiydi. Sonra yuvarlanarak yeni bir kayanın arkasına saklandı. Elbisesi bacaklarına dolanıp sinirini bozuyordu, korsesi demirden bir pençe gibi onu sıkıyordu. Böyle kıyafetlerin içinde eğitim almıştı fakat bunlarla savaşmayı tercih eden biri kesinlikle deli sayılırdı.

Flütünün yerine diğer bileğindeki bıçağı çıkardı ve kumaşı kesmeye başladı. Sessizliğin iyi yanı, elbisesini bıçakla yırtarken ses çıkarmamasıydı. Çok geçmeden iç çamaşırı ve korsesiyle kaldı. Korsesinin bağlarını da hevesle kesmeyi ihmal etmemişti. Şimdi derin bir nefes alabiliyor, panik dolu soluklarını sakinleştirmeye çalışıyordu. Büyüsü de damarlarında benzer şekilde delice çırpınıyordu.

Bizi özgür bırak! diye emrediyordu. Parmak uçlarına durmadan akın ediyordu. *Yok edeceğiz! Öldüreceğiz!*

Keşke yapabilsem! diye haykırdı sessizce. *Keşke sizinle birlikte kendimi de özgür bırakabilsem!*

Ne yazık ki yapamıyordu.

Büyüsü hapsolmuştu, tıpkı bedeninin bu mağaraya hapsolduğu gibi.

Lütufsuz. İşe yaramaz. Zayıf.

Hayır! diye haykırdı içinden. *Ben büyümden ibaret değilim.*

Ben kahrolası Arabessa Bassette'im.

Elindeki metalin ışıltısına bakarken azmi yerine geldi. Bıçağı yanındaydı. Solunda, çok uzak sayılmayacak mavi havuzların parıltısını yansıtıyordu. Arabessa oraya doğru dönerek bakışlarını iyice yukarıya çevirdi. Ufak bir çıkıntı vardı, büyük taşlar şelalenin kenarına yığılmıştı.

Zihninde bir fikir belirince kalbi yeniden umutla attı.

Büyüsü hapsolmuş olabilirdi fakat başka silahları da vardı. Zekâsı vardı.

Etrafındaki zemin şiddetle titremeye başladı, canavarın yaklaştığının belirtisiydi.

Arabessa kayıp tanrılara kısacık dua edip ayağa sıçradı.

Canavar mağaranın ortasındaydı, diğer kayalıkları arıyordu fakat kadmm hareketi hemen dikkatini çekti. Delice bir açlıkla öne atıldı, bacakları kıvrılıp yere tutundu ve onun üstüne hücum etti.

Arabessa ona ikinci kez bakmadı, doğrudan parlayan havuzlara koştu. Parçaladığı eteğini geride bıraktığı için bacakları daha özgürdü ve rahatça koşabiliyordu.

Kenara doğru kaydı, şelalenin döküldüğü yerin yanındaki duvarın önünde durdu. Sıçrayan su tenine çarpıp onu serinletiyordu. Arkasından yaklaşan ve delirmiş muhafızı izlemek için tamamen geriye doğru döndü.

Büyüsü zihninde, *HAREKETE GEÇ! KOŞ! DURMA!* diye haykırıyordu. Ama yapamazdı. Henüz olmazdı.

Ta ki...

Canavar birkaç adım uzağına geldiğinde ayağının dibindeki havuzlardan birinin içine atladı. Buz gibi su bedenine

bir şok dalgası yayarken havuzun içinde sessizce haykırdı. Hava baloncukları yüzeye doğru yükselirken maskesinin arkasındaki gözlerini kırpıştırarak açtı. Havuzun dibinde kıvranan onlarca yıldız kurdu vardı, parıltıyı oluşturan şey onlardı. Hareket eden bir zemin görmek onu gerse de Arabessa bedenini oraya doğru itti. Tam o sırada etrafını bir titreme sardı.

Skylos lak hızlı hareketlerini zamanında durduramadığı için yukarıdaki mağaranın duvarına çarpmıştı. Arabessa'nın umduğu şey de buydu. Yaratığın kalın dokunaçlarından ikisi onun yüzdüğü havuza düşüverdi. Canavarın bedeninin yarısı suya gömülmüştü. Arabessa ayaklarını çırparak uzaklaşırken *skylos lak* bacaklarını havuzun tabanında dolaştırdı. Yaratığın matlaşmış kürküne binlerce yıldız kurdu yapışmıştı.

Yüzerken kadının ciğerleri yanıyordu, zamanı giderek azalıyordu.

Hızlıca başka bir havuza doğru yüzdü, suyun yüzeyi tepesinde daire şeklindeki camdan bir kapı gibiydi. Ayaklarını o tarafa doğru hızla çırptı.

Ardından kendisini yukarı çekti, başını sudan çıkardı ve açgözlü bir tavırla nefes aldı.

Mağaranın sert zemininde bir kum düşümü bile uzanmamıştı ki göz maskesine süzülen suları silerek ayağa fırladı. Kahrolası maskeyi yüzünden söküp çıkarmak istese de onu yerinde tutan büyüyü kaldırmak için güçlerine ihtiyacı vardı. Zaten bildiği üzere büyüsü tamamen kapana kısılmıştı.

Arkasına dönüp etrafı kontrol etti. Çırpınan *skylos lak*'ın tahmininden daha yakın olduğunu fark edince korku bedeninde hızla yükseldi. Elini kaldırırsa yaratığa dokunabilirdi. Sendeleyerek gerilerken canavarın diğer tarafa dönük olmasına şükretti.

Şelale durmadan yaratığın üstüne dökülüyordu, o da başını sallayarak etrafa ve genç kadına su sıçratıyordu. Arabessa

hiç zaman harcamadan yakındaki duvara tırmandı. Botunu küçük girintilere soktu ve bedenini yukarı çekerken homurdandı. Bazen mağaraya tutunabilmek için bıçağını kullanıyordu. Islak bir kayaya denk gelince paniğe kapıldı. Uçurumdan sarkarken tek eliyle çentikli bıçağının sapını umutsuzca kavrıyordu. Tekrar duvara doğru sallandı, tırnaklarını kenarlardaki toprağa geçirdiğinde bütün kasları yanıyordu. Birkaç kez daha çırpındı ve nihayet şelalenin döküldüğü yere çıkmayı başardı.

Kenara yığılıp nefeslerini düzene sokmaya uğraştı. Ardından ağırhğını arkasındaki duvara vererek ayaklarını kaldırıp uçurumun kenarındaki büyükçe bir kayayı ittirdi. Hızla akan su, buzdan darbeler gibi yan tarafına çarpıyordu ve vücudu yavaş yavaş uyuşmaya başlıyordu fakat bir fırsat yakalamıştı. *Tek* şansı bu olabilirdi. Yeniden iradesine tutunurken sessiz bir çığlık patlattı ve kayayı tüm gücüyle itti. Kasları gerilirken kayalık duvar sırtına gömüldü, düşmemek için parmaklarıyla iki yanındaki kaygan taşları çaresizce kavrıyordu. Soğuğu, acıyı, bedeninde hüsranla dolaşan büyüsünü görmezden geldi. Yalnızca ayaklarının altındaki kayaya odaklanmıştı. Kuvvetle itti, sonuna kadar çabaladı, bacaklarına binlerce iğne batıyormuş gibi yayılan acıyı umursamadı.

Ardından kaya nihayet gevşeyerek iç çekercesine öne doğru kaydı.

Arabessa tekrar ittirirken göğsü umutla sıcacık olmuştu. Nihayet kaya yuvasından çıktığında genç kadın bulunduğu noktadan kayarak çekildi, soğuk su bedenini sırılsıklam etmişti.

Nefes nefese ayağa kalkarken uçurumun kenarına doğru sendeledi. Devasa kaya, tam o anda aşağıya ulaşıp canavarı ezmişti.

Burada ses olsaydı, yaratık havuza iyice gömülürken mağarayı tiz bir haykırış doldururdu. Canavarın kafası tamamen

suya batmıştı. Havada kalan bacaklarını deli gibi çırpıyor, etrafına vuruyor ve umutsuzca tutunacak bir yer arıyordu. Fakat darbelerinin gücü yalnızca mağaranın tavanından daha çok kaya düşmesine neden oluyordu.

Arabessa gerileyerek duvardaki girintiye olabildiğince sokuldu. Şelaleden fışkıran suların darbesine karşı direnmek için çabalıyordu. Hem soğuktan hem de odayı sarsan titreşimler yüzünden dişleri takırdıyordu. Kaosa rağmen sessiz yıkımı izlemenin tuhaf bir güzelliği vardı. Sessizce düşen taşlar, yere çarpınca toz fırtınaları oluşturuyordu. Arabessa izlediği sahneye yazacağı müziği hayal etti, deliliğin eşi olacak eserini yaratabilirdi.

Ama etrafındaki her şey bir anda hareketsizleşti. Şelale kadının bacaklarının etrafından dolaşıp kenardan dökülmeye devam ediyordu. Ancak devasa mağaranın geri kalanı tamamen sakinleşmişti.

Arabessa dikkatlice tutunduğu yeri bırakıp yavaş adımlarla tekrar kenara ilerledi. *Skylos lak*'ın aşağıdaki havuzlardan birinde ezilmiş olduğunu görünce rahatlayarak derin bir nefes verdi.

Yaratık boğulmuştu.

Arabessa duvardan aşağı inip tekrar mağaranın zeminine ayak bastı.

Mağarada hâlâ bir hareket olmasa da bıçağını elinde tutuyordu, sınavının sonuca ulaşmış olabileceğine güvenmiyordu. Fakat bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için burada gereğinden fazla vakit geçirmeyecekti. Hızla ilerlemeye devam ederek yaratığın koruduğu küçük kapıdan geçti.

Hissettiği o nemli soğuğun yerini anında sıcak ve kuru bir hava almıştı. Parlayan mavi mağara, mum ışığıyla aydınlanan boş bir koridora dönüşüvermişti. Arabessa şimdi sarayda girmeye çalıştığı geçidin içinde duruyordu. Arkasını dönünce şahsi giyinme odasının açık kapısını gördü. Gizli

mağaraya dönmenin yolu kaybolmuştu. Bir canavarın yarısı suya batmış bedenini ve karman çorman olmuş bacaklarını görmüyordu.

Ama onu en çok rahatlatan şey, artık *duyabiliyor* olmasıydı.

Duvardaki lambaların yumuşak tıslaması ve alevlerin titreşmesi, yakındaki bir kum saatinin içinde süzülen kumları bile duyabiliyordu. Daha öncesinde duyamadığı bu sıradan, belli belirsiz sesler şimdi ona oldukça gürültülü geliyordu.

Arabessa odasına döndü ve bıçağını kınına koyup kapısını kapattı.

İşte o zaman, dışarı çıkmak için çırpınan kahkahasının özgür kalmasına izin verdi.

Sağ kalmıştı!

Sınavı geçmişti!

Başarmıştı!

Hayattaydı!

Kahkahasının titreşimleri sesle buluştuğunda neşesi iyice arttı. *Onun* sesi. Onun mutluluğu. Onun zaferi.

Flütünü çıkarıp dudaklarına götürdü ve odaya uçuşan notalar gönderdi. Kutlama marşı çaldı, lütufları mor bir coşkuyla ellerinden fışkırdı.

Kanında dolaşırken, *Özgürlük!* diye tatlı tatlı sesleniyorlardı. *Özgürüz!*

Kapısı sertçe çalındığında neşe dolu müziği bölünüverdi.

Arabessa göz maskesinin arkasından kaşlarını çatarak flütünü indirdi. Kimseye katlanabilecek bir havada değildi.

Kapısının arkasındaki tanıdık bir ses, "Orada olduğunu biliyoruz," diye seslendi. "Müziğin seni ifşa ediyor."

"Karesin," diye mırıldandı Arabessa.

Odasının kapısını açtığında Achak'ı koridorda dikilirken buldu.

Kadim yaratık kız kardeşin bedenindeydi, genç kadını incelerken kaşlarını kaldırmıştı.

"Buğu aşkına, çocuğum. Ölümün kıyısındaymış gibi görünüyorsun."

Arabessa aşağıya bir bakış atınca onun haklı olduğunu fark etti ve bu durum hiç hoşuna gitmedi. Boğulmuş bir yaratığa benziyordu. Saçı örgülü topuzundan kurtularak omuzlarının etrafına karanlık bir gölge gibi yapışmıştı. Fildişi korsesi ve iç çamaşırı çamurlu, sırılsıklam paçavralara dönüşmüştü. Bacaklarıyla göğsü çizikler ve ufak kesiklerle doluydu. İyi durumda olduğunu bildiği şeylerden biri maskesiydi, sebebi de büyüsüydü. Kılıflarındaki flütü ve bıçağı, ayrıca kahverengi botları sağlamdı. Sırılsıklam oldukları kesindi fakat sonuçta tek parçalardı. Arabessa'nın ve kardeşlerinin Hırsızlar Krallığı'nda tercih ettikleri yetenekli ayakkabıcının becerisi sayesindeydi.

"Muhtemelen ölümün kıyısından döndüğüm içindir," dedi Arabessa. Dış görünüşüne rağmen hâlâ neşeliydi. "Senin zaten bildiğin..." diye devam etti. "Ama benim söyleyemeyeceğim sebeplerden dolayı."

Kız kardeşin eflatun gözleri anlayışla parladı. "Aferin." Ardından gülümsedi. "Diğerleri kadar kötü durumda değilsin."

Arabessa'nın kulakları yandı, kalbi tekledi.

Diğerleri mi? diye düşündü.

Diğer yarışmacılar. Diğer oyuncular. Tahtı ele geçirebilecek diğer kişiler.

Arabessa hayatında olup biten her şey yüzünden "diğerlerini" unutmuştu.

Rekabetçi yanı merak hissini körükledi.

Elinden geldiğince ilgisiz bir sesle, "İlginç," diye cevap verdi. "Beni ölümün kıyısındaymışım gibi görüyorsan, bundan kötüsünün ne olduğunu düşündüğünü merak ettim."

Achak bilmiş bir tavırla sırıttı, atılan yemi yutmamıştı. Arabessa'nın ne sorduğunu biliyordu. *Kaçı hâlâ hayatta?*

"Merak ettiğinden şüphem yok," dedi Achak. "Ama başka bir sebeple geldik. Kral seninle görüşmek istiyor."

İlk sınavı geçmesinin neşesi bir anda kaybolmuştu, "Şimdi mi?" diye sordu.

"Korkarım öyle." Achak başını salladı. "Mousai'ı çağırdı."

Cezamız, diye düşündü kadın. *Cezam.* Kral nihayet ödeyecekleri bedele karar vermiş olmalıydı.

İliklerine kadar bitkinlik ve endişeyle doldu. "Üstümü değiştirmem gerekiyor."

Achak kadının kapıyı kapatmasını engellemek için bir elini oraya koydu. Ona imalı bir ifadeyle bakarken, "Dört," diyerek karşılık verdi.

"Dört mü?" diye sordu Arabessa.

Fakat kadim yaratık çoktan koridorda uzaklaşmaya başlamıştı, gölgeler onu yutuyordu.

Arabessa'nın zihninde bir kıvılcım belirirken aniden duyduğu şeyin anlamını kavradı.

Dört!

Dört yarışmacı.

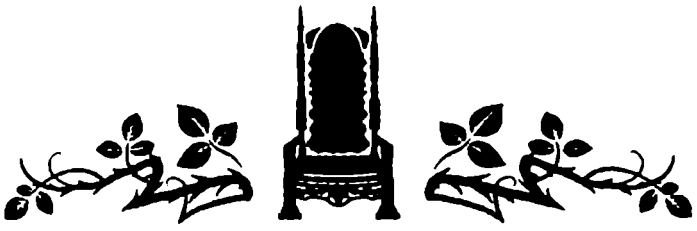
Tahta oturabilecek dört kişi kalmıştı.

Buğu'ya girecek üç kişi olduğu kesindi.

Sadece biri kalacaktı. Arabessa o kişi olmayı umuyordu.

Kralla görüşmesi yaklaşıyor olsa da damarlarındaki heyecanın uğultusunu görmezden gelemiyordu.

Zafer kazanma ihtimali gittikçe artıyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hırsız Kral'ın taht odasında duran genç kadının kulakları, duyduklarına inanamayarak çınlıyordu.

Bunun ikinci sınavı, aşmak zorunda kalacağı ya da dönerken öleceği bir sonraki engel olduğu kesindi. Sadece sözcüklerin bile bedenine böyle ölümcül darbeler indirmesinin başka bir anlamı olamazdı.

D'Enieu ve Volkov hırsız hanelerinin nişan balosunda gösteri sergileyeceksiniz.

Hırsız Kral'ın onu paramparça eden emri zihnine bir kırbaç gibi indi, kalbini tekrar tekrar kesip attı.

D'Enieu ve Volkov hırsız hanelerinin nişanı.

Zimri ve Kattiva'nın nişanı.

Birlikteliklerinin kutlaması.

Arabessa'nm ve Zimri'nin sona erdiğinin ilanı.

Bu korkunç bir şaka mıydı?

Arabessa'nm gülmediği kesindi.

Altın maske ve siyah cüppeden oluşan Mousai kostümünün ardından, tahtta oturan kralına ters bakışlar attı. Krala karşı daha önce hiç hissetmediği saf ve yoğun bir öfke onu ele geçirmişti. Kız kardeşleriyle toplandıkları patikanın iki yanında akan lava dönüşmüştü. Büyüsü etrafa saçılmak, yolun-

daki her şeyi kül etmek istiyordu. Yüksek salonda, tepesinde bir hançer gibi asılı duran emri yok etmek istiyordu.

Artan gerginlik ona, *Cüret edebileceksen itaatsiz davran*, diye fısıldadı. *Neler olacağını görürsün.*

Ancak genç kadın zaten bıçaklanmış gibiydi, öfkeli çığlığını içinde tutmak için yumruklarını sıkıyordu. Lütufları kanında çoktan inlemeye başlamıştı.

Bu yaşanamaz!

Bu gerçek olamaz!

Engel olmak zorundayız!

Arabessa babasının derslerinin sert olduğunu biliyordu ama bu kadar zalimce olduklarını hiç düşünmemişti.

Kızını âşık olduğu adamın nişan balosunda, bir başkasıyla evliliğini kutlamak için gösteri yapmaya zorlamak... Delilikti, vahşiceydi.

Sadece onun için verilen bir cezaydı.

Kız kardeşlerinden yayılan öfkeyi hissedebiliyordu ancak onların acısı, ablaları içindi. Kendi kalplerinin ve inançlarının kül edilmesi yüzünden değildi.

Arabessa bir hafta boyunca kırbaçlanmayı tercih ederdi.

Tenindeki yaralar iyileşebilirdi. Fakat bu... Bu travma ölene kadar peşinden gelecekti.

Tabii cezanın asıl amacının bu olduğunun farkındaydı.

Böyle davranırsan yapman gerekenden asla sağ çıkamazsın. Sağ kalman gerekiyor.

Babasının haşin sözcükleriydi bunlar.

Bu krallığın küçük bir parçası olmak bile tehlikelidir. Ama büyük bir parçası olmak için... fedakârlıklar gerekir.

Bu onun yapacağı fedakârlık mı olacaktı? İşkenceye karşı duygularını kontrol edebileceğini mi kanıtlayacaktı? Zimri'nin bir başkasıyla evlenmesine kadeh kaldırıp kendi kederinde ve yasında boğulurken hâlâ net düşünebildiğini, düzgün davranabildiğini mi gösterecekti?

Peki ya daha yeni sağ atlattığı, başarılı olduğu sınav ne olacaktı? Bunların hiç mi önemi yoktu? Bu ay yüzleşebileceği hiçbir şey onun değerini, kabiliyetlerini kanıtlamıyor muydu?

Sağ kalman gerekiyor. Babasının o yakarışı...

Dolion bu sayede kızının sağ kalacağını güvenceye alıyor olmalıydı. Kadının neler başarabileceğini öğrenmek için onu sınıyordu.

Adamın sevgisinin ve Arabessa'yı bu yolda yetiştirdiği için yaşadığı vicdan azabının çarpık bir sonucuydu. Dolion onun ölmeyeceğinden emin olmak istiyordu.

"Balo bu hafta sonu." Hırsız Kral'ın katmanlarla dolu, gök gürültüsünü andıran sesi kadını düşüncelerinden kopardı. Arabessa bakışlarını tekrar siyah tahtında oturan azametli beyaz figüre odakladı. "Sunmak istediğiniz parçayı dikkatlice düşüneceğinize güveniyorum," diye devam etti kral. Kadim büyüsü, boğucu gümüş dalgalar şeklinde etrafa yayılıyordu. "Bunu söylememe bile gerek yok ancak benzer şekilde uygunsuz davranamayacağınızı hatırlatabilirim. Bu taht emretmediği sürece bunu yapamazsınız. Anladınız mı?" Boynuzlu başlık kralın gözlerini örtse de Arabessa adamın dikkatinin tamamen onun üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Kontrolü elinde tutmak zorundasın, Arabessa, demişti Dolion. *O sırada önemli olan şey sen değilsin. Senin duyguların ve isteklerin değil. Halkının istekleri, krallığının duyguları önemli. Her gün kişisel fedakârlıklar yapmak zorundasın. Taç giydiğin her kum düşümü için bu geçerli.*

Babası ona asla unutamayacağı, hiçbir zaman görmezden gelemeyeceği bir ders vermek istiyordu. Arabessa sağ kalıp tahta geçerse böyle bir an sürekli tekrarlanabilir, yaşanabilirdi. Zimri ve Kattiva, o kabul etse de etmese de hayatının kalıcı parçaları olacaktı. Arabessa kalbini değil, krallığını düşünerek hareket edeceği konusunda kendisine güvenmeliydi.

Bu durumu az da olsa anladığından ruhundaki öfkenin kaosunu bir kenara itebildi ve kız kardeşleriyle birlikte, "Evet, kralım," diyerek yanıt verdi.

Kral bir an bekledi. Eldivene sarınmış pençeli parmaklarından biriyle tahtının kolunda hafifçe ritim tuttu. Muhtemelen tatmin olmuştu, konuyu uzatmadan onları göndermekle yetindi. "Gidebilirsiniz."

Taht odasından çıktılar, kardeşleriyle oniks koridorda ilerlerken genç kadın sessiz kaldı. Krallarıyla görüşmeyi bekleyen diğer insanların yanından geçtiler. Arabessa, Mousai'ı gören krallık sakinlerinin fısıltılarını duymazdan geldi.

Gösterinin ardından herkesin kalbine korku saldıkları için bir kereliğine de olsa şükretti. Kimse onları engellemeye ya da konuşmak için durdurmaya çalışmamıştı. Bu sayede gittikçe artan öfkesiyle sessizce köpürmeye devam etti.

Sarayın altındaki onlara ayrılmış kata indiler ve ortak kullandıkları karşılama odasına doluştular. Kapı bir tıkırtıyla kapanınca Arabessa kız kardeşlerine döndü.

"Bu talebin geleceğini biliyor muydunuz?"

Niya ve Larkyra altın maskelerinin ardından birbirlerine kaçak bakışlar attılar.

Arabessa iyice hiddetlendi. "Beni uyarmak aklınıza gelmedi mi?"

"Bunun gerçekten olup olmayacağını bilmiyorduk," diye açıkladı Larkyra. Ablasını sakinleştirmek için ellerini kaldırmıştı. "Zimri bize Kattiva'nın isteğinden bahsedince..."

"Bundan onun haberi var mı?" Arabessa sanki tokat yemiş gibi geriye sendeledi. Bu konunun adam için de sürpriz olduğundan çok emindi. "Onunla ne zaman konuştunuz? Böyle bir fikri..." Sonraki sözcüklerini yuttu. Sesindeki acı çok açık bir şekilde belli oluyordu.

Böyle bir fikri nasıl ciddiye almış olabilir?

Zimri ondan bu kadar mı nefret ediyordu?

Arabessa göğsünün daha çok sızlayabileceğine inanmamıştı ama daimi bir acı onu pençe gibi kavrıyordu. Güçlükle nefes alıyordu. Bunun suçlusu oydu. Zimri'nin ondan zalimce davranacak kadar nefret etmesine sebep olmuştu. Tek sebebi de köşeye sıkıştığını hissetmesiydi. Ancak diğer tarafta adamm ailesinin mirası varken kendisini asla seçemezdi.

Her şey üstüne geliyordu. Onu boğuyordu. Ne zaman ilerlediğini, bir şeyler başardığını hissetse tekrar başlangıç çizgisine dönüyordu. İleri uzanan, onu çıkışa götürecek yolu göremiyordu. Nefes alamıyordu, Arabessa...

"Ara, sakin ol." Niya ona yaklaşırken sesi nazikti. "Panik atak geçireceksin."

"Yapamıyorum... Ben... Yapamam..." Arabessa başını iki yana salladı. Oda eğilmeye, duvarlar üstüne gelmeye başlamıştı. *Bunu yapamam. Zimri'nin nişan balosunda gösteri sergileyemem. Bir başkasıyla beraber olmasını izleyemem. Kontrolü elimde tutamam. Yapamam. Yapamam. Yapamam.*

Arabessa düşüyordu. Yuvarlanıyordu. Başarısız oluyordu.

Sözsüz bir şarkının nazik dokunuşu zihnine girdi. Kışın soğuğuna karşı sıcak bir battaniye gibiydi.

Damarlarında dolaşıp onu okşarken kadının lütuflarına, *Sakin ol*, diye fısıldadı. *Huzurlu ol.* Kadının ciğerlerini okşadı.

Oda loş bir hale gelirken nefesleri yavaşladı. Şarkı, sıcak bir yaz rüzgârı gibi etrafını sarmaya devam ediyordu.

Arabessa gözlerini kırpıştırdı. Kendisini bir sandalyeye yığılmış halde buldu, Larkyra çabucak şakıdığı büyüsünü bitirmişti. "Daha iyi mi?" diye sordu. Kardeşi maskesini çıkarmıştı, narin yüz hatları endişeyle buruşmuştu.

"Evet," dedi Arabessa. Doğrulup göğsünü ovdu. Göğsü şimdi sıkışmıyor, genişliyordu. Nabzı da delice değil, düzenli bir şekilde atıyordu. "Teşekkür ederim."

"Ne demek." Larkyra ona güven vermek için ablasının elini sıktı.

Hemen karşısından, "Ara," diye seslendi Niya. O da maskesini yüzünden çıkarmıştı ama siyah cüppelerini üstlerinde taşımaya devam ediyorlardı. "Anlaman gereken bir şey var, Zimri bunların hiçbirini istemedi. Kattiva istedi, eğer o sormazsa kraldan bizzat talep etmeye kararlıydı. Bu korkunç ve iğrenç bir şey ama Kattiva bizim kim olduğumuzu bilmiyor. Hava atmaktan başka bir şey istemiyor."

"Onları mı savunuyorsun?" Arabessa suratını astı. Larkyra'nın sakinleştirici büyüsünün etkisi hâlâ onu etkilese de Niya'ya sinirleneceğini biliyordu.

"Bu gösteriyi olduğu gibi görmeni sağlamaya çalışıyorum. Bu bir *gösteri*," diye açıkladı Niya. "Bu krallığın gözünde biz bir şeyler hisseden ya da düşünen insanlar değiliz. Kralın yarattığı şeyleriz. Onun evcil hayvanıyız. Bize söylenilen şeyleri yapıyoruz. Kattiva kostümlerimizin altında kalpleri atan insanlar olduğunu bilmiyor çünkü herkesin buna inanmasını istedik. Ölümcül becerileri olan süsleriz. Saraydakiler bizi eğlenmek ya da intikam almak için bir geceliğine kiralayabileceğini bilse, bunun uğruna adam öldürürler. Kralımızın bu emri bizim için çok adice bir darbe fakat o kostümün altında kralımız bile bizim tanıdığımız kişi değil. Bunu hiçbir zaman unutmamalıyız. O da bizim gibi bu krallığın bir süsü. Kendisi için değil, halkı için gösteri sergiliyor."

Her gün kişisel fedakârlıklar yapmak zorundasın. Taç giydiğin her kum düşümü için bu geçerli.

Odada bir sessizlik oldu, kardeşinin sözcüklerini sindiren genç kadın somurttu. "Yıldızlar ve deniz aşkına," diye ofladı. "Ne zaman bu kadar mantıklı birine dönüştün, Niya?"

Niya ona kibirli bir sırıtışla baktı. "Ağlayan Kraliçe'de yelken açmak, yalnızca maskaralık ve eğlenceli zaman geçirmek anlamına gelmiyor."

Larkyra, "Hayır," dedi dalgınca. "Ama çoğunlukla öyledir, değil mi?"

"Avantajları var," diye itiraf etti Niya.

Hâlâ sersem gibi hissederken, "Nasıl bilgece dersler öğrendiğini konuşacak havada değilim," dedi Arabessa. "Bundan nasıl sağ çıkacağımı bilmiyorum."

"Bir keresinde bana söylediğin gibi, abla," dedi Niya. "Her şeyi nasıl atlatıyorsak bundan da öyle sağ çıkacaksın. Her seferinde bir gün doğumunu atlatarak."

"Bu korkunç bir tavsiye," diye mırıldandı Arabessa. Kendi sözcüklerinin ona karşı kullanılması hiç hoşuna gitmemişti.

"Ben de o zaman öyle düşünmüştüm." Niya gülümsedi. "En kötüsünün ne olduğunu biliyor musun?"

"Bilmesem olur mu?"

"Haklıydın," dedi kız kardeşi. "Sen hep haklısın ve bu çok sinir bozucu, Arabessa. Bu da demek oluyor ki, bunu atlatacaksın. *Birlikte* bunu atlatacağız."

"Zimri'nin canı da senin kadar sıkkındı, umarım buna inanırsın," dedi Larkyra. "Hatta onunla konuştuğumuz zamandan daha kötü bile olabilir."

Kadının kalbi burkuldu.

"O nasıl?" diye sordu. "Canının sıkkın olması dışında?"

Kız kardeşleri ilk kez konuşmadan bu kadar uzun süre durmuş olabilirdi. Arabessa yavaşça bataklığa batıyormuş gibi hissediyordu. Yakında nefesi tükenecekti.

"O..." diye söze girdi Niya. Sonraki kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi, bu da kesinlikle iyiye işaret değildi. "Bugünlerde kulübüne odaklanıyor."

Arabessa başını salladı, biraz rahatlamış ve onaylandığını hissetmişti. "Güzel."

Zimri'nin kulübü var, diye kendine hatırlattı. Arabessa artık onun olmayabilirdi fakat Zimri kalbinin diğer parçalarını, ebeveynlerine ve evine ait olanları ele geçirebilmişti.

"Zamparalık ve ahlaksızlık demişken," diye devam etti Niya. "Bu gece seni dışarı çıkarıyoruz."

Larkyra kaşlarını kaldırarak, "Öyle mi yapıyoruz?" diye sordu.

"Öyle yapıyoruz," diye tekrarladı Niya. "Solan Gök'e az kaldı, katılacak çok parti var."

Arabessa, "Hiç partilere katlanacak bir havada değilim," diye homurdandı.

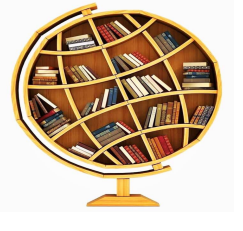
"Tam da bu yüzden partilere ihtiyacın var," diye karşı çıktı Niya.

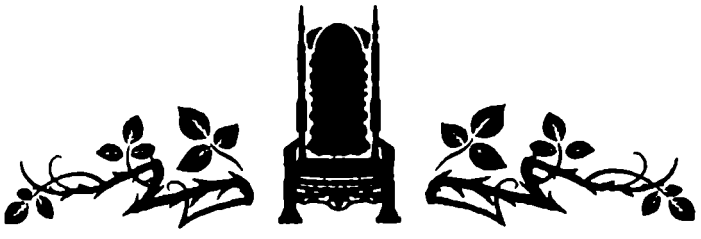
"Lachlan'a dönmemi bekliyorlar," dedi Larkyra. "Ama kız kardeşlik görevlerim şu anda eşimle akşam yemeği yemekten daha önemli duruyor. Bu gece beni beklememesi için haber göndereceğim."

"Planlarından vazgeçmeni takdir ediyorum," diye lafa girdi Arabessa. "Ama buna gerek yok. Ayrıca 'kız kardeşlik görevine' ihtiyacı olan kişi olarak belirlenmek de hoşuma gitmedi." Bunu söylerken kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Tabii ki hoşuna gitmez," diye ofladı Niya. "Ama yine de buna ihtiyacın var. En rahat dans ayakkabılarını giymeni öneririm, ihtiyar kadın. Bu gece dışarı çıkıyoruz."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Zimri son zamanlarda pek çok kararından pişmanlık duyuyordu. Bunların arasında en yeni kararı da vardı. Hırsızlar Krallığı'ndaki yüksek dikitlerden birindeki bir Solan Gök partisine giden Kattiva'ya ve yanındakilere, daha doğrusu kadının bu geceki yatak arkadaşlarına eşlik ediyordu.

İçkiler kaliteli ancak gereğinden fazla pahalıydı. Müzik insana zevk verse de kostümlü misafirlerin dansında bir şeyler eksik gibiydi. En kötü yanı odaların küçük olmasıydı, dar sarmal merdivenler katları birbirine bağlıyordu. Samimi bir atmosfer yaratılmak istendiği ortadaydı fakat genç adamı huzursuz ediyordu. Etrafındakilerin duyguları üstüne baskı yapıyordu, içerisi klostrofobik bir bulutu andırıyordu.

Şehvet, kıskançlık ve heyecan lütuflulardan kaçan büyü patlamalarıyla havaya karışıp ekşi bir koku oluşturuyordu. Bu koku ona ağır geldiğinde, Zimri en yakındaki balkona ilerlemek zorunda kaldı. Partiden uzaklaşıp serin mağara havasını içine çekince rahatlamıştı. Neyse ki sahanlık boş sayılırdı, gecenin tek güzel yanını da burada bulmuştu. Manzara harikaydı.

Bordo göz maskesinin altından Hırsızlar Krallığı'nın ihtişamının tadına vardı. Yapılar yanıp sönen ışıklardan oluşan

engin bir deniz gibi uzanıyordu, yükselen ve alçalan kayalara oyulmuş evler vardı. Oldukça aşağıda saz çatılar ve Gizem Mahallesi'nden renkli dumanlar yükseliyordu. Yakınlarda bir yerde Manzara Mahallesi'nin parlak yolu görünüyordu. Kumar Bölgesi, her yere yayılmış kalın ve karanlık bir damar gibiydi. Zimri uzaktaki limana demir atmış gemileri, üst üste binmiş gibi duran ana direkleri görebiliyordu. Daha da uzakta bir şelale portalı vardı. O portalı kullanarak Obasi Denizi'nin keşfedilmemiş bir bölgesine ya da farklı yerlere yelken açabiliyorlardı.

Adamın bakışları tam ortadaki korkutucu oniks saraya doğru döndü. Sarayın kuleleri, yıldız kurtlarıyla dolu mağara tavanına doğru pençe misali uzanıyordu. Dünyalarının gökyüzü loşlaşıyordu, Solan Gök'e az kalmıştı. Puslu yıldızlar yakında sönecek, parlak mavi-yeşil bir ışık dalgasıyla yeniden doğacaktı. Böylece Göğün Dönüşü gerçekleşecekti.

Bunu hatırlayınca genç adam kaskatı oldu. Yıldızlar neredeyse iki hafta sonra başlayacak olan yeni hayatına doğru günleri yavaşça geri sayıyordu. Evlenecek ve nihayet ebeveynlerine çocukken verdiği sözü yerine getirecekti. Evlerini geri alacaktı.

Ancak bir bedeli vardı. Hep bir bedeli olurdu.

Arabessa'nın olmadığı bir gelecek... Kadının yakında olduğunu bilerek geçirdiği ömrü artık sona erecekti. Onun babasıyla çalışacak, adamın en büyük kızını hep merak edecekti. Mousai olarak gösteri sunmasını izleyecek, bir daha gösteriden sonra peşine düşüp kadının kendisine yaptığı gibi onu delirtemeyecekti.

Zimri göğsüne keskin bir acı saplanırken bakışlarını solan gökyüzünden uzaklaştırdı.

Daha önce de her şeyi kaybetmişti ve hayatta kalmıştı.

Bunu tekrar yapardı.

Tekrar yapıyordu.

Bir tıslama zihnini doldurdu. *Yalan. Acı çekiyorsun. Saklanıyorsun.*

Zimri acıyla güldü. *Bu krallıkta acı çekmeyen ve saklanmayan kim var ki?* diye karşı çıktı. Ardından yaslandığı korkuluktan uzaklaştı. Kattiva adamm can sıkıntısını geçirmek için iyi niyetli bir şekilde onun dikkatini dağıtacak bir şeyler bulmaya çalışmıştı. Fakat bu partiye katılmak tam bir hataydı.

Ne var ki tanıdık bir ses dikkatini çekince adam duruverdi. Kalbi artık deli gibi atıyordu. Yerlere kadar inen narin kol detaylarına sahip, yosun renkli bir elbise giymiş tanıdık figür balkona çıkmıştı. Eşikteki iki kişiyle konuşmasını sonlandırırken siyah, incili göz maskesi de odanın loş ışığını yansıtıyordu. "Merak etmeyin, buradan kaçamam," dedi kadın tatsızca. "Çok istesem de kanatlarım yok, bundan daha iyi bir partiye uçamam. Sadece biraz hava almam gerekiyor, peşimde dolaşmayı bırakın. Birazdan dönerim."

O tarafa döndüğünde bakışları verandanın ortasında dikilen adamla buluştu ve olduğu yerde donup kaldı.

Aralarında öyle tüketici bir sıcaklık vardı ki insanı yakıyordu.

Zimri'nin önce geriye uçmasına, ardından öne doğru fırlamasına neden olan bir patlama gibiydi.

Büyüsü acı dolu bir şekilde, *Müziğimiz*, diye mırıldandı.

Kadın kostüm giymiş olabilirdi, yüzünün yarısını örten maskesi örgülü başlığıyla birleşip saçlarını herkesten gizliyordu ama Zimri o sesi karanlıkta da tanırdı. O masmavi bir denizi andıran mavi gözleri adı kadar iyi bilirdi. Arabessa Bassette onun ruhuna işlenmişti ve Aadilor'daki hiçbir şey bu gerçeği saklayamazdı. Adamın kendisini gömmeye uğraştığı umutsuz yalanlar bile...

Kadın da benzer bir kader yaşıyor gibiydi, adamdan gözlerini hiç ayırmamıştı. Zimri nefes aldığında genç kadının

hissettiği kederin, ıstırabın, paniğin ve... Özlemin tatlı ancak onun için zehirli kokusu ciğerlerine doldu.

Lütufları teninden kopup onun yanına gitmek istiyordu. Zimri'yi ona dokunması, kadını kendine çekmesi için sıkıştırıyordu. Bir kez daha, *Müziğimiz*, diye yakardı. *Müziğimizi istiyoruz.*

Zimri yumruklarını sıkarak, *Yerinde kal!* diye emretti.

Bağlantıyı ilk kesen Arabessa oldu. Duygularını içine hapsedip balkondaki diğer çiftlere bir bakış attı. Riskleri ve tehlikeleri hesaplıyordu, zihni hep bir görev bilinciyle doğrucu bir tavrın gölgesinde çalışıyordu. Bu genç adamı hem öfkeden deli ediyor hem de onu kıskanmasına neden oluyordu.

Karşısında duygularını sorumluluklarından kolayca ayırabilen bir yaratık duruyordu.

Herkesin hissetmesi için duygularını müziğe dönüştürdüğü zamanlar hariç, dedi içindeki ses. *Sana olan duyguları. Onun kıyameti.*

Bizim kıyametimiz, diye haykırmak istiyordu Zimri.

Onun teklifini kabul ederek genç kadının engel olabileceği bir kıyametti.

Çocukluk hayallerinden birini gerçekleştirme fırsatın olduğunu öğrenince tabii ki seni reddeder. Niya'nın kulübün alt katında söyledikleri hızla zihnini ele geçirip yaktı. *Elbette yoluna çıkan bir engel olmak istemez.*

Bir engel. Kadınm kahrolası asil davranışları... sevdiği kişiler için kendinden vazgeçmesi...

Zimri kız kardeşlerin haklı olduğunu biliyor ve bundan nefret ediyordu.

Kış bahçesindeki o sabahtan beri konuşmalarını zihninde tekrar tekrar oynatmış, imkânsız bir yapbozun parçaları gibi zihninde çevirmişti. O konuyu Arabessa'ya söylemek bir *hata* mıydı? Kattiva'nın teklifini *sır* olarak mı tutmalıydı? Fakat ona hemen o gün yanıt vermesi gerektiğinin sebebini

başka türlü nasıl açıklayabilirdi ki? Acelesinin nedeni olarak neyi gösterebilirdi? Arabessa sonradan her şeyi öğrenir ve adama çok kızardı. Ancak Zimri onun yokluğu yerine hiddetini seve seve kabul ederdi.

Evlilikten vazgeçerdi. Alaycı sözcükler yine içine battı. *Yalan söylediğini, neden vazgeçtiğini öğrense asla seninle evlenmezdi. Elinde aşk da kalmazdı, Macabris de. Hiçbir şeyin olmazdı.*

Hiçbir şey.

Bir yanının şu anda da öyle hissediyor olması komikti.

Arabessa yanından geçip balkonun en uzak köşesine ilerledi. Sessiz sohbetlerin yapılacağı bir yerdi.

Zimri'nin büyüsü huzursuzluk ve heyecanla yükseldi, birbiriyle zıt düşen duygulardı. İçeride devam eden partiye, çıkış yoluna bir bakış atsa da elbette en sonunda kadını takip etti.

Arabessa'nm yanına geldiğinde kadının tanıdık kokusu nazik bir işkence misali tenini sardı. Krallığı izledikleri sırada genç adam balkonun korkuluğunu kavradı.

Can yakacak kadar uzun bir süre konuşmadılar, çok yakın duruyorlardı. Her zaman birbirlerine çok yakınlardı.

Arabessa selam vermek, belki de bir bahane sunmak için, "Bu gece seni burada bulmayı beklemiyordum," diye söze girdi. *Seni burada bulacağımı bilsem gelmezdim.*

"Aynısı benim için de geçerli," diye karşı çıktı Zimri.

"Elbette." Genç kadın eğlenircesine bir nefes vererek güldü. Zimri bu sese gölgeden güneş ışığına doğru uzanan çiçek misali tutunmuştu. "Böyle bir partiye katılmayı kesinlikle seçmezdim. Kız kardeşlerim beni buraya sürükledi."

"Öyleyse daha çok ortak noktamız var. Kattiva bu geceki etkinliğe katılmam için beni ölümle tehdit etti sayılır."

Etraflarındaki hava değişiverdi, sessizlik bir zindan kapısı misali üstlerine kapandı.

Zimri küfretmemek için kendini tuttu. Konuyu bu kadar çabuk açmak istememişti, hiçbir zaman açmak istememişti.

Arabessa o tarafa doğru bir bakış attı. Zimri onunla göz göze gelmenin bu kadar rahatlatıcı olmasından nefret ediyordu.

Ev. Büyüsü damarlarında dolaştı. *Eve dönmek istiyoruz.*

"Kusura bakma," dedi Arabessa. "Nişanın için tebrikler."

Zimri'nin kanı alev almıştı.

"Yapma." Başını iki yana salladı. "Şu anda rol yapma."

"Rol mü?"

"Yüzeysel görgü kurallarına bağlı tanıdıklarmışız gibi davranma," dedi Zimri. "Aramızda ne yaşanmış olursa olsun, ben seni hâlâ *tanıyorum.* Sen de beni tanıyorsun. Aksi gibi davranmak, eskiden aramızda olan ilişkiyle dalga geçmek olur."

Eskiden.

Artık olmayan bir ilişki.

Dilinden dökülen sözcükler, kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. Arabessa'dan kederin çürüyen meyveye benzeyen kokusu yayıldığında bıçak iyice derinlere gömüldü.

Kadın yumuşak bir sesle, "Haklısın," diye mırıldandı. "Ama hep senin olan şeyi nihayet geri alabildiğin için *mutluyum.*"

Bunu duyan adam sebepsizce daha da sinirlendi. "Peki ya sen?" diye karşı çıktı. "Sen mutlu musun?"

Arabessa'nın hiç mutlu olmadığını anlamak için duygularının kokusunu içine çekmesine gerek bile kalmamıştı.

Gergin bir sesle, "Sohbetimizin havası böyle olacaksa bensiz devam edebilirsin," dedi Arabessa.

Zimri mırıldanarak küfrederken gitmesini engellemek için onun kolunu kavradı. "Bekle."

Aynı anda adamm eline baktılar, çok uzun süredir ilk kez birbirlerine dokunuyorlardı. Zimri, etrafa yayılan sıcaklığı

kadının da hissedip hissetmediğini merak etti. Parmaklarını onun omzuna ve sırtına kaydırmak için duyduğu isteği hissediyor muydu?

"Özür dilerim," dedi elini çekerken. "Yalnızca... Bu durum..." Aralarındaki mesafeyi işaret etti. "Benim için kolay değil."

"Benim için de değil," diye itiraf etti Arabessa. Adamın yarasına kısacık bir anlığına da olsa merhem olmuştu. "Ama arada bir rol yapmamız gerekse de..." Zimri'ye imalı bir bakış attı. "Geçmişimiz nasıl olursa olsun, medeni davranamayacaksak bir geleceğimiz olamaz. Bundan emin olabilirsin."

Zimri düşünmeden kendisini, "Benimle bir gelecek mi?" diye sorarken buldu. "Bunu istiyor musun?"

Sessizlikle geçen kum düşümleri ona işkence ediyordu.

Arabessa, "Benim istediğim..." diye söze girdi. Ancak sözlerini devam ettirmeden önce dudağını ısırdı. Zihninde çarkların döndüğü barizdi.

Riskler. Hesaplamalar. Sorumluluklar.

Şimdi olmaz, Arabessa, demek istiyordu Zimri. *Benimleyken olmaz. Lütfen aklındakileri söyle.* Ancak kadının bunu neden yapamayacağını, kendisini ne sebeple dizginlediğini elbette anlıyordu. Sonuçta aynı şeyi o da yapıyordu.

Buna rağmen kelimelerine engel olamadan, "Ne istiyorsun?" diye ısrar etti.

Arabessa işte o zaman bakışlarını kaçırdı. Kostümünün altından krallığın manzarasına bakarken derin bir nefes aldı. "Çocukluğumuzdan kalan *bir şeyleri* kurtarabilmek istiyorum. Sana olan... sevgimden geriye kalan şeyleri." Hem can yakan hem de acıyı dindiren sözcükleri hızla söylemişti. "Beraber geçirdiğimiz anların bozulmamasını istiyorum. Bir daha bunu asla yaşamayacak olsak da..." Aralarındaki boşluğa baktı. "Eskiden yaşadığımızı ve çok güzel olduğunu hep bileceğim." Zimri onu dinlerken göğsü ikiye ayrılıyormuş

gibi hissediyordu. Arabessa konuşmaya devam etti. "Ama en önemlisi, nişan balonda gösteri sunarken insanları öldürmemek istiyorum."

Zimri kadınm gözlerindeki çaresizliği ve hakikatle iç içe geçen ıstırabı gördü. Etrafındaki havada itirafın, kadının hissettiği korkunun kokusunu alıyordu.

Kalbinin parçaları iyice kül oldu. Arabessa krallarından, kadının babasından tam olarak ne istediğini öğrenmişti. Bunu sormak adamın midesini bulandırmış olsa da sonuçta yapmak zorunda kalmıştı.

"Ara," dedi sessizce. Kadının adını yalnızca onun duyacağı şekilde söylemişti. "Kattiva istedi. Ben asla..."

"Evet," diye araya girdi kadın. "Biliyorum. Kardeşlerim bana seninle konuştuklarını söyledi. Bu görev... hoşuma gitmedi fakat gösterinin amacını anlıyorum."

Arada bir rol yapmamız gerekir.

Maskelerden, katmanlara bölünen kimliklerden, karakterlerin ve sorumlulukların yarattığı bir tiyatro oyunundan oluşan bir dünyada yaşıyorlardı.

Zimri kadının eski sevgilisi değildi, Koleksiyoncu'ydu. Arabessa adamın çocukluk aşkı değildi, Mousai'daki güvenilmez bir figürdü. Koleksiyoncu eğlence sunuyordu, Mousai ise insanları eğlendirmesi için yaratılmıştı.

Kattiva'nın gördüğü, misafirlerinin bekleyeceği şey buydu.

Bu tiyatroyu sürdürmeye devam edeceklerdi çünkü yapmak zorundaydılar.

Gizlemeleri gereken kimlikler, oynamaları gereken roller vardı.

Bunların hepsi de kralın gösteri isteğini kabul etmesinin sebepleri arasındaydı. Kontun Jabari'deki çalışma odasında gergin, özel ve maskesiz bir görüşme olmuştu. Zimri onunla taht odasında Hırsız Kral olarak konuşamayacak kadar korkmuştu ve bundan nefret ediyordu.

Dolion'u o başlığı takarken ele geçiren büyü tahmin edilemezdi ve Zimri canına kıymet veriyordu.

Durumu açıklığa kavuştuktan sonra, Dolion uzun süre sessiz kalmıştı. Adam ona Kattiva'nın isteğini, ısrarını ve kralın yakını olarak bilinen Koleksiyoncu'nun müstakbel gelini için böyle bir nişan hediyesi sunamamasının nasıl görüneceğini anlatmıştı.

O anlarda karşısındaki adamın yaşı ve yorgunluğu, kaşlarının arasındaki kırışıklıklarla düşen omuzlarında kendisini göstermişti. Zimri bu yeni yükün onun için son damla olabileceğinden korkmuş olsa da nihayetinde akıl hocası başını sallamıştı. Kendilerini bu noktada buldukları için üzgün olduğunu fakat bu tür çıkmazların genelde kendi kendine çözüldüğünü söylemişti. *Aadilor'un sınavlarının bir nedeni vardır*, demişti. *Ders çıkarmak gerekir. Umarım hepimiz bundan bir şeyler öğreniriz.*

Zimri oradan ayrıldığında, geldiği zamandan bile daha kötü hissediyordu.

Arabessa onun nişan balosunda gösteri sunacaktı. Zimri de oturup bunu izleyecek, alkışlayacak ve gülümseyecekti.

Midesi bir kez daha bulantı ve dehşetle burkuldu. Hayat bulan bir kâbus gibiydi. Arabessa'nın krallarından, öz babasından gelen bu emri nasıl karşıladığını tahmin bile edemiyordu.

"Bunu istediğim için bana kızgın değil misin?" diye sordu.

Kadın ona hüzünle gülümsedi. "Sen bana kızgın mısın?"

Bu soru bedenine bir dalga gibi çarptı. Kadına karşı hissettiği duyguların düğümünü aceleyle çözmeye çalışırken içi panikle doldu. Kızgın olduğu kesindi fakat öfkeli olduğu kişi o muydu? Yoksa durumlarına ya da kaderlerine mi kızıyordu? Arabessa bunu ona bir hafta önce sorsa cevabı olumlu olurdu. Ama şimdi...

Macabris'in daha fazla hissesini ele geçirebileceğini öğre-

nince tabii ki buna engel olamamış. Bu seni kaybetmek anlamına gelse bile.

Yıldızlar ve deniz aşkına, Zimri bunu daha yeni anlamış olmaktan nefret ediyordu. Tam ters rollerde olsalar aynısını sevdiği kadın için yapabilirdi ve bundan nefret ediyordu.

"Sana kızgın değilim," dedi en sonunda. Kadından yayılan rahatlamanın kokusunu aldı. "Kararına hâlâ katılmıyorum ama beni neden reddettiğini artık anlıyorum."

Arabessa başını salladı, sözcükler boğazına takılıp kalmış gibiydi.

"Fakat şunu da söylemeliyim." Zimri ona yaklaştı, bedenleri arasında bir kum tanesi kadar mesafe vardı. "Kabul etmen için seni ikna edecek bir yol olsaydı tekrar peşine düşerdim."

Bunu söylememeli, hâlâ kadına özlem duyduğunu kabul etmemeliydi. Ancak Arabessa o kadar yakındı ki, adam neredeyse kontrolünü kaybediyordu. *Kadının* iradesini çözmek, özgür bırakmak, açığa çıkarmak istiyordu. Böyle yalnızken ve kadının kışkırtan sıcaklığı yakınındayken ona dokunmak... Bu fikir onu baştan çıkarmıyordu, sanki bir sorumluluktu. Özellikle de söylediklerini duyunca onun teninden bir heyecan dalgası yayıldığı için böyle hissediyordu. Arabessa'nın bakışlarındaki tutku kırıntısı, adamın paramparça olmuş kalbinde umudun yeşermesini sağlamıştı.

Çocukça bir duyguydu. *Umut.*

Zimri her şeye rağmen bu hisse tutunuyordu.

"Kabul etmemin bir yolu olsa," derken kadının sesi kararlıydı. "Ben de seninle birlikte o ihtimalin peşine düşerdim."

Istırap iyice bedenini ele geçirirken elleri ona sarılmak için titriyordu. O sertçe birbirine bastırılmış dudakları öpmek, Arabessa kollarındayken aradıkları yanıtı bulmak istiyordu. O yanıtı birlikte bulacaklarını kanıtlamak istiyordu. Neden bir şeylerden vazgeçmek zorunda olsunlardı ki? Her

şeyi bir anda elde edemezlerdi ama daha önceki birlikteliklerı gibi parça parça toparlayabilirlerdi.

"Ara," dedi nefes nefese. Sessizce dua eder gibiydi. Kontrolün Buğu'ya kadar yolu vardı. Zimri kadının ona verebileceği herhangi bir parçaya razıydı. Tenini onunkine yaslamaya, bedenlerinin ter ve kefaretle kaplanmasına açtı. Ona ihtiyacı vardı. Onu seviyordu. Zimri...

Tanıdık bir ses arkalarından, "İşte buradasın," diye seslendi.

Arabessa bir adım gerilerken soğuk gerçeklik o anı yok etti. Arkalarını döndüklerinde, Kattiva Volkov maskesinin altından onlara merakla bakıyordu.

"Oltana takılacak bir balık bulmuşsun, Koleksiyoncu," dedi tatlı bir sesle. Onların olduğu tarafa doğru ilerledi. "Hem de gayet güzel bir balık." Takdir dolu bakışlarını Arabessa'nm üzerinde gezdirdi.

Zimri yanındaki kadından süzülen öfkenin kokusunu aldı ve yumruk yaptığı ellerini gördü. Arabessa saklı bıçaklarına ya da kılıfındaki flütüne uzanmamak için kendine engel oluyordu.

Bu hiç iyi değil, diye düşündü Zimri. Müstakbel karısının, hâlâ âşık olduğu kadınla yüz yüze tanışmasını asla istememişti.

Kattiva'ya, "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. O şey her neyse süreci geciktirmek istiyordu.

Kattiva kocaman gözlerle, "Ah," diyerek duraksadı. "Sözünüzü yanlış zamanda kesmişim."

"Söz kesmenin doğru zamanı mı vardır?" diye sordu Arabessa. Ses tonuna rağmen yüzüne bir tebessüm yapıştırmıştı.

Kattiva onu ilgiyle incelerken, "Terbiyesizliğine bayıldım," diyerek cevap verdi. "Lafın yerine oturtulmasını severim. Koleksiyoncu, arkadaşını da partimize davet etmelisin. Bu gece bizi varlığınla şereflendirmedin, o yüzden seni bulmaya

geldim. Dikkatini dağıtan şey buysa, lütfen onu da yanında getir. Bu gecenin zevklerine gayet güzel uyum sağlar."

Zimri yanındaki kadından süzülen öfkenin ekşi kokusunu alabiliyordu. Aralarındaki gerilim iyice artıyordu. Eğer Kattiva bunu sezdiyse bile hiç belli etmiyor, şehvete düşkün bir tebessümle sırıtmakla yetiniyordu.

Buğu aşkına, diye düşündü Zimri. *Daha kötüsü olabilir mi?*

Kattiva'nın gitmesini istiyordu. Arabessa'yı kendisine doğru çevirmek, bu gece alınacak zevkler olmayacağını söylemek istiyordu. En azından, Zimri bir yabancıyla bunu yapmayacaktı. Aslmda ona bir açıklama yapmak zorunda değildi, sonuçta artık beraber değillerdi. Sadece kadının ona tutkuyla, ihtiyaçla baktığı o ana dönmek istiyordu.

Bunun sonu nasıl olurdu?

Adam bunu öğrenmeyi delicesine istiyordu.

Arabessa diğer kadına yanıt verirken sesi insanı aldatacak kadar sakindi. "Cömertliğinizi takdir etsem de beni bekleyen bir parti zaten var. Zevklere gelince... Korkarım ki, arzuladığım şeye ulaşmam artık mümkün değil."

Zimri bakışlarını çabucak ona çevirdi, büyüsü damarlarında uğulduyor ve kalbi hızla atıyordu.

Korkarım ki, arzuladığım şeye ulaşmam artık mümkün değil.

Arabessa onu arzuluyordu. Onu istiyordu.

Bu açık itiraf, adamm içini tehlikeli bir hisle doldurdu. Kararlılık.

"Arzuladığın şey, yanındaki beyefendiyi de içeriyorsa..." dedi Kattiva. Kadının bahsettiği noktayı hemen anlamıştı. "Seni temin ederim ki o gayet müsait, canım."

Arabessa açıkça görülen bir şaşkınlıkla başını yana eğdi. "Siz bu beyefendiyle evlenmeyecek misiniz?"

"Bakıyorum da kim olduğumu biliyorsun." Kattiva'nın bakışları memnuniyetle parladı. "Bu hoş."

"Kurtları taşıyanı herkes tanır," diye açıkladı Arabessa.

Açıktaki dövmelerinden bahsedilince kadın sırıttı. "Peki sen kimsin?"

"Önemli biri değilim."

"Anlaşılmaz Koleksiyoncu'nun dikkatini çekmen çok önemli biri olduğun anlamına geliyor."

Bu atışmadan yorularak, "Bana ne zaman söz hakkı düşecek?" diye sordu Zimri. Kattiva'nın gitmesini istiyordu.

"Söz hakkı istiyorsan," dedi kadın. "Öncelikle bu güzelliğin de bize katılmasını isterim. Ne kadar çok, *her zaman* o kadar iyi. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?" Adama şehvetli bir gülümseme gönderdi. Zimri'nin onu şehvetin zirvesinde yakaladığı geceyi ima ettiği ortadaydı. Fakat etraftakiler bunu herhangi bir şekilde yorumlayabilirdi.

Arabessa'dan kıskançlığın baharatlı ve ekşi kokusu yayıldı. Bu hiç doğru bir davranış olmasa da adam bundan keyif almıştı.

Arabessa'nın onu hâlâ istediğini ve bir başkasıyla olmasının hoşuna gitmediğini gösteren bir kanıt vardı karşısında.

Hâlâ senin olabilirim, demek istiyordu. Kattiva'nın bahsettiği gibi evlilikleri bir sözleşmeden ibaretti. Onlar için bir kozdu, hepsi bu kadardı. Fakat genç kadını buna ikna etmek bambaşka bir sorundu.

Balkonun eşiğinden bir ses, "Kattiva Volkov!" diye kükredi.

Zimri o tarafa döndüğünde onlara doğru gelen, siyah pelerinli bir figür gördü. Figür, kostümünün ardındaki gözlerini müstakbel nişanlısına sabitlemişti.

"Evet?" dedi kadın.

"Bu Macabris'in efendileri için!" Cüppesinin içinden çentikli bir bıçağın parıltısı görüldü.

Zimri saldırıyı durdurmak için öne atıldı. Ancak yanındaki kadın çok daha hızlıydı, canlanmış bir kamçı gibiydi.

Arabessa hızla dönerek hedefin önüne atladı ve korsesinin içine saklanmış bıçağını çıkardı. Sıvı zarafet misali eğilerek bıçağını savurdu ve etrafında dönüp tekrar doğruldu.

Dizlerinin üstüne çöken saldırgan acıyla ulurken kanayan ellerini tutuyordu. Bıçağı unutulmuş halde yerde duruyordu. Arabessa silahı tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Kattiva genç adamın kollarına yığılmıştı. Zimri'nin takım elbisesinin kollarını kavrarken etrafa yayılan korku ve şokun kokusu adama nüfuz ediyordu.

Maskeli saldırgan etrafa kan bulaştırarak yerde sürünürken, "Hayır!" diye haykırdı. "Onlar benden her şeyi aldılar! Her şeyi! Ben de onlardan bir şey almak *zorundayım!*" Yarasına rağmen hedefindeki kadının üstüne atılmaya çalışıyordu. Arabessa hançerini ters çevirip kabzasıyla saldırganın başının arkasına bir darbe indirdiğinde bilincini kaybederek yere yığıldı.

Kattiva nefes nefeseydi. "Yıldızlar ve deniz aşkına!" Zimri'ye biraz daha yaslandı.

Adam onu sıkıca tutarken, "İyi misin?" diye sordu.

Kadın başını sallamakla yetindi.

Balkonun girişi şaşkınlık dolu sesler ve heyecanlı haykırışlarla doldu, partideki misafirler olan biteni görmek için dışarıya akın ediyorlardı.

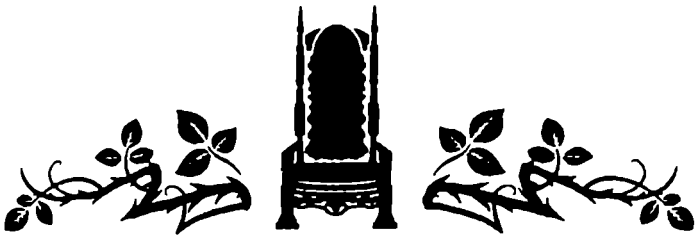
Zimri kalabalığın içine karışan genç kadınla göz göze geldi.

Nabzı hızlandı, onun peşinden gitmek istiyordu.

Ancak gitmedi çünkü bunu yapamıyordu.

Arabessa geldiğinden daha da hızlı bir şekilde kaybolmuştu.

Zimri ise balkonda donup kalmıştı, müstakbel nişanlısı kollarının arasındaydı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Zhad kızına, "O kadar da şaşırmamışsındır," dedi huysuzca. Kattiva kanepedeki annesinin yanında oturuyordu ve kalın bir battaniyeye sarılıp kıvrılmıştı. Zimri kadının ailesine hemen haber göndermişti fakat bu kararından çabucak pişman olmaya başlıyordu. Kattiva'nm yakın zamanda yenilenmiş evinde toplanmışlardı. "Kaç oldu bu?" diye sordu Zhad.

"Beş," dedi Alyona. Kattiva'ya maskesinin altından bir bakış atarken gözleri sitem doluydu.

Zhad kızını, "Yani iki yıldan kısa sürede yaşadığm beşinci saldırı," diye azarladı. Deri kostümü, yakındaki ateşin turuncusunu yansıtıyordu. "Sen de oturmuş, burada ağlayıp sızlıyorsun."

"Öyle yapmıyorum." Kattiva somurttu. "Yalnızca..."

"Yalnızca ne?" diye karşı çıktı babası. "Bunun nasıl olabileceğini mi merak ediyorsun?"

"Bizim yüzümüzden oldu," dedi Zimri. Vicdan azabı ağır bir yük gibi omuzlarına çökmüştü. "Macabris yüzünden. Muhtemelen bizim için peşine düştüğüm bir borç sebebiyle, Kattiva'yı intikam almak için kullanmak istedi. Saldırganın kimliğini henüz öğrenemedim ama kralla birlikte ayarlamalar yapacağım."

Saldırgan, krallığın nöbetçileri tarafından saray zindanlarına sürüklenmişti. Burada hırsızlığa göz yumulurdu fakat cinayet işlemek ya da birini öldürmeye çalışmak incelenmesi gereken bir olaydı.

"Öyle yap," diye ofladı Zhad. "Ama suç kulübün değil. Kattiva gittiği her yerde kimliğiyle gösteriş yapmasa işlerimizi böyle tehlikeye atmazdı."

İşlerden bahsediyordu, kızından değil.

Zimri'nin öfkesi tehlikeli bir boyuta ulaşmak üzereydi.

"Kendini nasıl açıklayacaksın?" Zhad başını eğerek kucağındaki ellerini izleyen kızını azarladı. "Kaygısız ve gözü kara davranıyorsun ama yaptıklarının sonuçlarını görünce bir anda nutkun tutuluyor."

"Ona bağırmanın hiç faydası yok," dedi Zimri. Şömine rafına yaslanıyordu ancak Kattiva'nın yanında bir nöbetçi gibi dikilme isteği duyuyordu.

Zhad ona dik dik baktı. "Henüz evlenmediniz, Koleksiyoncu. Kızımı nasıl azarladığıma karışamazsın. Evlenseniz bile yalnızca bir babanın söz hakkının olduğu konular olacaktır."

"Neredeyse öldürüleceği için kızını azarlamak gibi mi?" Zimri'nin sesi tiksinti doluydu.

"*Beşinci* kez."

"Sayının hiçbir önemi yok," diye tersledi adam. "Az kalsın öldürülecek olmak, ne sıklıkta olduğu fark etmeksizin insanı korkutur."

"Çizik bile almamış." Zhad umursamazca elini salladı. "Ayrıca saldırgan da zindana atıldı. Kafamın rahatlaması için bu kadarı gayet yeterli."

"Memnunsanız tabii..."

"Koleksiyoncu." Zhad derin bir nefes verdi. "Buradaki saçmalığı sen bile görüyorsundur. Dövmelerini öyle ifşalarsa ne olmasını bekleyebilir ki? Her gece rasgele kişilerle vakit

geçiriyor. Hayatının her alanında bu kadar umursamaz davranmak zorunda mısın?" Kızına dik dik baktı. "Bu saldırının Macabris'le ilgisi olabilir ancak bir öncekine ne demeli? Evli bir kadını yatağa atmaman gerektiğini bilmeliydin. En azından evli biriyle münasebete girerken işlerini gizli tut."

Kattiva, "Haklısın," derken sesi bıçak gibi keskindi. "Bir dahaki sefere senin yasak aşklarını örnek alırım, baba."

Annesi onu, "Kattiva!" diyerek azarladı.

"Ne? Söylediklerimde onaylamadığın bir şey mi var, anne?" Alyona'ya kaşlarını çatarak baktı. "Babamın da benim kadar sevgilisi olması mı, yoksa bunu yüksek sesle söylemem mi canını sıktı?"

Alyona'nın açıktaki boynu ve dekoltesi kıpkırmızı oldu. "Bu akşam ne oldu sana böyle?"

"Belki de az kalsın bıçaklanacak olmam ve olayın hemen sonrasında azarlanmam yüzünden huysuzlanıyorumdur."

"Sana bağırmaktan keyif almıyoruz," dedi babası.

Zimri, *Öyle mi?* diye karşı çıkmak istese de dilini tuttu.

"Bu krallıkta kim olduğunu böyle açıkça gösterirken ne yaşanmasını bekliyordun anlamıyoruz," diye devam etti Zhad. "*Özellikle de* bizimki gibi bir hırsız hanesiyle bağın varken. Krallıktaki en lüks kulübün ortaklarıyız. Göze çarpmamız gereken yerler de vardır ama hepimiz bir şekilde kalabalığa karışmak zorundayız. Obasi Denizi aşkına, sen burada doğdun, Katt. Kendini soktuğun tehlikeleri ve devamında gelecek sonuçları görebiliyorsundur herhalde, öyle değil mi?"

"Babanın doğru söylediğini biliyorsun," diye sıkıştırdı Alyona. "O rezil dövmeleri neden yaptırdın ki zaten? Yaptırmamanı açıkça söylemiştik."

Kattiva, "Belki de yaptırma *dediğiniz* içindir," diye lafı yapıştırdı.

Zhad tükürükler saçarak, "*Aptalsın* sen," diye bağırdı. "Bir gün bu aptallığının acısını hissedeceksin. Annenle seni

koruyabileceğimiz şeylerin de bir sınırı var. Bu krallık kendisini bile Aadilor'dan saklıyor. Bazı kısımlarını nasıl *saklaman* gerektiğini öğrenemedin mi?"

"Saklıyorum!" diye haykırdı Kattiva. Yaşadığı duygu patlaması onu bile irkiltmiş gibiydi. Artık kanaat ve ilgisizlik kokusu yayan yaratık değildi. "Hep utandığınız şeyi, kusursuz kızınızın aslında öyle olmadığını gösteren şeyi saklıyorum. Krallıkla *onu* paylaşmadığıma şükredin!"

"Kendin ettin, *kendin* buldun," diye tersledi babası.

Alyona nefes nefese, "Zhad!" derken maskesinin altındaki gözleri kocaman oldu. Anlaşılan kocası nihayet sınırı aşmıştı.

Oda duygularla doluydu. Şokun keskin kokusu, hiddetin ekşi aroması ve fazla tatlı bir keder birbirine karışmıştı. Zimri kimin ne hissettiğini hiç bilmiyordu, hepsi bu duyguları içinde barındırıyor olabilirdi.

Kattiva donmuş bir gölü andıran bir sesle konuştu. "Bence gitme zamanınız geldi."

Zhad iradesinin son damlasına tutunmaya çalışır gibi göğsünü şişirdi. "Hayal kırıklığına uğramakta haklı olduğumuzu biliyorsun."

Kattiva sessizce bakışlarını kaçırmakla yetindi.

Zhad çenesini kaldırıp, "Pekâlâ..." derken elini eşine doğru uzattı. "Alyona."

Alyona bir kum düşümü kadar tereddüt edip kızına bir bakış attı fakat Kattiva ikisini de görmezden geliyordu.

Kadın yorgunca iç çekerek ayağa kalktı. Kocasının elini tutmasa da odadan onunla birlikte ayrıldı.

Onların yokluğunda oda şöminedeki ateşin çıtırtısıyla dolmuştu. Kattiva halının öylesine bir kısmını ve kumaşa yayılan karmaşık deseni izlerken Zimri de onu inceledi.

Zimri ilk kez kadının evine gelmişti ve gayet şık döşenmiş olmasına pek şaşırmamıştı. Yüksek tavanlar, hoş desenli duvar kâğıtları, altın ve gümüşle süslenmiş aksesuarlar, her

yerdeki sanat eserleri... İçinde bulundukları oda samimi ve davetkâr hissettiriyordu, mobilyalar son moda olduğu kadar rahattı. Birçok yıldır etrafında olan fakat yakın zamana kadar anlamlı bir şekilde görüşmediği kadının, Kattiva'nın zihnine ilginç bir bakış atmak gibiydi.

Zimri şömine rafından uzaklaşıp onun yanına oturdu.

Zhad ve Alyona'nın endişelerini böyle göstermelerini onaylamasa da bu krallığın tehlikeleri konusunda haklı olduklarını inkâr etmiyordu. Krallık sakinlerinin çoğunun maskelerin ardına saklanmasının pek çok sebebi vardı, buna kendisi de dahildi. Ölüm tehdidi bunlardan yalnızca biriydi. Bu mağara dünyasının ardındaki hayatları da söz konusuydu. Burada kostümsüz gezen az sayıda kişi vardı, onlar da kendilerini riske attıkları tehlikeden çok daha ölümcül yaratıklardı.

Ancak Kattiva... Zimri'nin bu gece şahit oldukları düşünüldüğünde, genç kadm bir savaşçı değildi. Kendisini güvende tutacak becerileri yoktu. İmzası sayılabilecek dövmeleri bu kadar sık bir şekilde ortaya sermesi gerçekten de aptallıktı. Bir hırsız hanesinin üyesi, saray mensubu ve Macabris'in kızıydı. Herkes için elde edilecek bir kozdu.

"Evli olduğunu bilmiyordum." Zimri duyduğu cümleyle yanındaki kadına bir bakış attı. "Babamın bahsettiği diğer saldırıdan bahsediyorum. Partnerlerimle böyle şeyleri konuşmam."

"Belki de konuşmalısın," diye önerdi Zimri.

Kattiva başını iki yana salladı. "Başkalarının hareketlerini yargılamak bana düşmez. Şehveti evlerinin dışında arıyorlarsa, anlaşmalarının böyle olmadığını kim bilebilir? Sonuçta biz de böyle davranacağız. Zaten kolayca yalan söyleyip bekâr olduklarını da iddia edebilirler."

"Haklısın."

Yine bir sessizlik oldu.

"Daha önce de başına bela açmışlar. Peki neden dövmelerini bu kadar sık gösteriyorsun?" diye sordu Zimri.

"Onlardan utanmıyorum, saklama ihtiyacı da hissetmiyorum."

"Utançtan hiç bahsetmedim."

Kattiva'dan bir sinir yayıldı. Adam bu duygunun ona mı yöneltildiğini, yoksa kadının kendi kendine mi sinirlendiğini kestirememişti. "Neden kim olduğumu saklamak zorundayım?" diye çıkıştı Kattiva.

"Burası Hırsızlar Krallığı," diye hatırlattı Zimri. Kadının babası gibi konuştuğunun farkındaydı. "Burada herkes kim olduğunu saklar, tam olarak bu gece yaşayabileceğin gibi şeyler yüzünden."

Kattiva derin bir nefes aldı. Parlak, siyah göz maskesinden ateşin ışığı yansıyordu. "Tüm hayatım boyunca, bana nasıl biri olmam gerektiği söylendi," diye açıkladı. "Nasıl davranmalıyım, nasıl biri olmamalıyım, nasıl hareket etmemeliyim... Sınırın dışında gezinen tehlikeleri anlattılar ancak tehlikeli biri olmayı hiç öğretmediler. Evlenmek, üstelik iyi bir evlilik yapmak için doğdum. Hepsi bu kadar. Hayatım böyle geçecekse, her şeye rağmen ömrümü en iyi şekilde dolduracaktım. Buna oldukça erken bir zamanda karar verdim. Asla saklanmak ya da kurallara uymak isteyen biri olmadım. Ben bu krallığın yaratıklarından biriyim. Her parçanın tadına bakmayı, o parçaların da benim tadımı keşfetmesini istiyorum."

"O zaman neden maske takıyorsun?" diye sordu Zimri.

Kattiva'nın kahverengi gözleri ona doğru döndü, bakışlarında tereddüt ve umursamazlık vardı. Sonra yüzündeki maskeyi çıkarmak için uzandı.

"Ne yapıyorsun?" Zimri onun ellerini tutarken nabzının hızlandığını hissetti.

"Sana güveniyorum," dedi Kattiva. Sözcükleri sesindeki inançla ağırlaşmıştı.

Zimri onun bileklerini tutmaya devam ederken, "Güvenmemelisin," diyerek öğüt verdi.

Kadmm yüzünde inatçı bir ateş belirdi. "Yani evleneceğiz ama birbirimizin yüzünü hiç görmeyecek miyiz?"

Zimri gözlerini kırpıştırdı. Bu konuyu hiç düşünmemişti, onun için evlilikleri yalnızca hisseler içindi. Bunun ötesindeki ilişkilerini, dostluklarını hiç merak etmemişti.

"Yüzümü bu gece göstermeye hazır değilim," diye itiraf etti.

"Sorun değil." Kattiva ellerini ondan kurtardı. "Ama ben eninde sonunda göreceğin bir şeyi saklamaktan yoruldum. Beni oluşturan parçalardan biri bu. Neyle evlendiğini bilmelisin." Kopça hafifçe çıtırdadı ve kadınm göz maskesi düşüverdi.

Zimri düşündüğünden çok daha genç bir yüze bakıyordu. Kadmm gözleri, kostümlerinin arkasından göründüğünden daha büyüktü fakat dolgun dudaklarına uyum sağlıyordu. Ancak adamın bakışları sağ elmacıkkemiğinden burnunun kemerine kadar uzanan buruşmuş deriye takılmıştı. Ağır bir yanık yarasıydı.

"On bir yaşındaydım," dedi Kattiva. Adamm tam olarak neye baktığını, neyi merak ettiğini biliyordu. *Nasıl oldu bu?* "Annemle babama olan isyanımın başlangıcı sayılabilir." Bunların hepsi artık eğlenceli bir anıdan ibaretmiş gibi yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. "*Ateşle oynamaya devam edersen yanacaksın, Kattiva,*" dedi babasının sesini taklit ederek. "Yaptığım her önemsiz terbiyesizlik için bunu gençliğimde o kadar çok duydum ki! Hepsinde bir gümüş sikkem olsaydı..." Başını iki yana salladı. "Her neyse, uyarıların bende asla işe yaramadığı belli oluyor. Babamın söylediklerini ciddiye almaya karar verdim. Ateşle oynadım, biraz daha fazla oynadım, sonunda da..." Yüzünü işaret etti. "Şimdi ellerinde aptalca davranışlarımın sonuçlarını sürekli hatırlatacak bir şey

var. Ebeveynlerimin bunun beni sakinleştirmesini ve hizaya sokmasını umduğunu düşünüyorum. Ama zaman içerisinde yaptıklarımın sorumluluğunu ve sonuçlarını taşıyabileceğimi kanıtlamak için daha da inatçı davranmaya başladım. Başkasının kararlarının değil, kendi irademin bana çizdiği kaderin acısını çekmeyi tercih ederim."

Bu sözcükler, acı verici darbeler misali adamın göğsüne çökmüştü.

Başkasının kararlarının değil, kendi irademin bana çizdiği kaderin acısını çekmeyi tercih ederim.

Şimdi acısını çektiği pek çok şeyin, başka insanların verdiği kararlardan geldiğini fark etmişti. Ebeveynlerinin arzusu, Macabris'i yaratmalarına ve kulübü oğullarına bırakmalarına neden olmuştu. Zimri de kulübü geri almak zorundaymış gibi hissetmişti. Macabris'i seviyordu ama burası birlikte çok az vakit geçirebildiği anne ve babasının bir hatırlatıcısıydı. Burası ailesinin mirasıydı, kendileri için şahsen yaptıkları bir yerdi. Ancak genç adamın orada geçirdiği zaman, genelde ruhunu yıpratmakla tehdit ediyordu. Misafirlerinden yayılan duygu okyanusu onu boğuyordu. Zimri küçük yerlerde daha net düşünebiliyordu. Biriyle yalnızken lütufları o kişinin duygularını daha kolay yakalıyor, sırları daha rahat bir şekilde söküp alıyordu.

Arabessa ve kadının onunla birlikte olmayı seçmemesi de sürekli aklmdaydı. Bir başkasıyla evlenmesi için ondan, *ilişkilerinden* vazgeçmişti. Bunun tek sebebiyse öyle yapmak zorunda hissetmesi, adamın sonrasında pişman olacağını ondan daha iyi bilmesiydi.

Zimri tekrar bitkinlikle karışan öfkesinin onu yaktığını hissetti.

Kattiva aptalca davranıyor olabilirdi ancak Zimri onun hayatını istediği gibi yaşama konusunda gösterdiği iradeyi kıskanıyordu.

"Her zaman taşıyacağım çirkin bir parçam olduğunun farkındayım." Kattiva'nın sözcükleri adamı sarstı ve onun evinde, yanında oturduğu ana geri döndü. Genç kadın bedenini sarmalayan battaniyenin köşesiyle oynuyordu. Zimri'ye bir bakış atarken yara izi ateşin ışığını yansıtmıştı. "Evlendikten sonra arada bir görmek zorunda kalacağın çirkin bir parça."

Zimri, "Çirkin değil," diyerek onu temin etti.

"Mükemmelliğimi bozdu." Kattiva somurttu. "Annem küçükken bana bunu sık sık hatırlatırdı."

"Annen aptalın teki," dedi Zimri.

Kattiva şaşkınlıkla gülerken boğulacaktı. "Koleksiyoncu, içtenliğin beni eğlendiriyor."

"İçtenlikten ziyade gerçekler diyebiliriz. Dünyada mükemmellik diye bir şey yoktur."

"O kostümlerin altında kesinlikle kusursuz olan adam konuşuyor."

"Hiç de öyle değil." Zimri başını iki yana salladı. "Tenimdeki yara izleri ne olursa olsun, dış görünüşlerin bir illüzyondan ibaret olduğunu ikimiz de biliyoruz. Özellikle de bu krallıkta olduğumuz için. Çirkin diye tanımlananlar genelde en güzel ruhları taşır, güzel sanılanlar ise en iğrenç ruhlara sahiptir. Mükemmellik uydurma bir kavramdan ibaret, tıpkı zaman gibi. Elinde tutamazsın, yalnızca aptallar bunu deneyerek kum düşümlerini boşa harcar."

Kattiva uzun bir anlığına onu inceledi, kahverengi gözleri adamı değerlendiriyormuş gibi görünüyordu. "Ben de en iyi yanının vücudun olduğunu sanmıştım," diye itiraf etti. "Koleksiyoncu'nun bilge biri olduğunu kim bilebilirdi?"

Zimri eğlenerek homurdandı. "Bilge olup olmadığımı bilmiyorum. Fakat farklı biri olmakla ön plana çıkan Kattiva Volkov'un, en güzel farkını sakladığını biliyorum." Bir elini kadının elinin üstüne koyup hafifçe sıktı.

Dokunuşu, genç kadının solgun yanaklarının kızarmasını

sağladı. Odaya zevkin nazik kokusu yayıldı. "Ah," dedi Kattiva. "Yerinde olsam söylediklerime dikkat ederdim, Koleksiyoncu. Yoksa seninle yatmayı arzulamama sebep olacaksın."

Zimri güldü. Bu gerçek bir gülüştü, içini ısıtarak omuzlarındaki gerginliği almıştı.

Uzun zamandır böyle gülmemişti.

"Bu çok güzel bir ses," diye itiraf etti Kattiva. "Daha sık gülmelisin."

"Sen yakınlarımdayken güleceğimden hiç şüphem yok." Zimri elini geri çekti.

Karşılıklı sırıttılar. Zimri bir arkadaşıyla böyle oturmanın ne kadar hoş olduğunu fark etti. Bunu da uzun zamandır yapamamıştı. Bassette ailesi hep onun sığınağı olmuştu. Güleceği, rahatlayacağı ve keyif alacağı bir yerdi. Fakat ebeveynlerinin yerini alan ailesi de son zamanlarda ona iyi gelmemişti.

"Yakındakilerden bahsetmişken..." dedi Kattiva. "Bu geceki yardımı için arkadaşına teşekkür etmek istiyorum."

Zimri'nin hissettiği hafiflik anında kayboldu. "O arkadaşım değil."

"Öyle mi?" Kattiva merakla başını yana eğdi. "Dostane görünüyordunuz."

Adam sessiz kaldı.

"Ah." Kadın anlayışla başını salladı. "Arkadaştan ötesiniz öyleyse."

"Belki bir zamanlar öyleydi." Zimri bunu neden söylediğini, gerçeği neden itiraf ettiğini bilmiyordu. Belki de kadın karşısmda böyle ifşa olmuş bir şekilde oturduğu için ona dürüstlük borçlu olduğunu hissetmişti.

"Tekrar öyle olmak istiyor musun?" diye sordu Kattiva.

"Benim istediklerimin bir önemi yok gibi görünüyor." Sesindeki hırçınlık açıkça ortadaydı.

Kaşlarını çatarken, "Koleksiyoncu," dedi Kattiva. "Birlikteliğimiz senin mutluluğunu etkiliyor mu?"

Zimri şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey... daha önce söylediğim gibi son zamanlarda fazlasıyla asık suratlısın. Ailemin yanında hep haşin davranıyorsun ama kıyaslayınca bu aralar daha... karamsar gibisin."

Zimri gücenmiş bir şekilde, "Karamsar mı?" diye tekrarladı.

"Senin güçlerine sahip olmayabilirim ama yine de insanları gayet iyi çözebiliyorum. Yani evet, şu anda karamsarsın."

"Öyleyse yanımda olmak sana iğrenç geliyordur."

Kattiva sırıttığında yanağındaki yara izi kırıştı. "Seninle vakit geçirmeyi tercih etmeye başladım."

"Öyleyse zevkini sorguluyorum." Zimri ona doğru bir bakış attı. "Ağlak davranışların yorucu olduğu kesin."

"Bunu daha sonra tartışabiliriz." Kattiva elini geçiştirir gibi salladı. "Soruma yanıt vermeni tercih ederim. Benimle evlenmen artık uygun değil mi?"

Basit bir cevabı olmalıydı fakat bir sebep yüzünden adamın nabzı tereddütle hızlandı. Büyüsü içinde kıpırdanıyordu. Şu anda ilerlediği yolu değiştirebileceği bir andaydı ama nasıl bir sonuca çıkacaktı ki? Başka hangi sona ilerleyecekti?

Arabessa inadını sürdürüyordu. Daha fazla kulüp hissesi elde etme fırsatı da hâlâ yanındaki kadının ellerindeydi.

Bariz, sorumluluk sahibi ve ebeveynlerinin hayallerini sürdürecek yanıt belliydi ama dudaklarından dökülürken yanlış hissettiriyordu. "Hâlâ uygun."

Kattiva kadehindeki şaraptan bir yudum almış gibi bu yanıtı bir süre düşündü, tadının doğru olup olmadığını çözmeye çalışıyordu. "Emin misin?"

"Macabris'in, D'Enieu ailesine geri dönmesi gerekiyor. Annem ve babamın ihtiyaç duyduğu şey bu."

Kattiva yavaşça başını salladı. "Ebeveynlerin için öyle olduğu kesin. Peki ya sen, Koleksiyoncu? Senin ihtiyaç duyduğun şey ne?"

İhtiyaç duyduğum şey ne?

Ellerini kucağında yumruk yaptı. Bunu *kendisi* için yapıyordu. *Ona* gereken şey buydu... Yoksa değil miydi?

Bu sefer daha sert bir sesle, "Hâlâ uygun," diye tekrarladı.

Kattiva onun sözüne inanmış gibi göründü. "Pekâlâ."

Kendine engel olamadan, "Sana hâlâ uygun mu?" diye sordu Zimri.

Genç kadın güldü. "Benim için her geçen gün daha da uygun oluyor. Bu yüzden arkadaşına -aslında arkadaşın olmasa da- saldırganı engellediği için teşekkür etmek istiyorum."

Zimri, Arabessa'nın bu geceki hareketlerini ve kadının önüne nasıl hızla geçtiğini düşündü. Kattiva'nın varlığı onu rahatsız edip kıskandırmış olsa da, yanındaki adamdan bile daha hızlı davranmıştı. Bu hareketin sonunda ona bir fayda sağlamayacağını bilmesine rağmen asil kalbiyle, içindeki iyilikle ve koruma içgüdüsüyle hareket etmişti. Arabessa her zaman diğerlerinin canına daha çok kıymet verirdi. İlişkilerini bitiren bu hareketlerin, onu daha da çok sevmesini sağlaması genç adamın canını sıkıyordu.

"Onu bulmak zor olabilir," dedi Zimri. "Ne zaman, nerede ortaya çıkacağını hiç kestiremiyorum."

Düşünceli bir tavırla, "Doğru," dedi Kattiva. "Bu krallıkta başımıza sıklıkla sorun çıkaran bir durum bu. Onunla tekrar karşılaşırsan teşekkürümü iletebilir misin? Sonuçta hayatımı kurtardı. Ona *bir şekilde* ulaşmalıyım. Ebeveynlerimin pek çok eksiği olduğu kesin ama yaptıkları doğru bir şey var, kızlarına minnettar olmayı öğrettiler."

"Bu doğru olabilir." Zimri sorgularcasına tek kaşını kaldırdı. Kadının anlattıkları, onun tanıdığı Zhad ve Alyona'ya hiç uymuyordu. "Minnettarlığının ona ulaşması için çabalarım."

"Teşekkür ederim." Kattiva bir elini adamın koluna koydu. "Karamsar olsan da iyi birisin, Koleksiyoncu."

Bu bir dostun temasıydı ve adamın içini ısıtmıştı. Kattiva'nın da iyi biri olduğunu gittikçe daha çok fark ediyordu.

"Şey..." dedi Kattiva. Şimdi arkasına yaslanmıştı. "Annemle babamın bana *öğretmediği* şeylerden birine örnek verebilirim. Bıçakları arkadaşının yaptığı gibi kullanma becerisine sahip değilim, orada yaptıkları çok etkileyiciydi."

Etkileyici yanlarından yalnızca biri, diye düşündü Zimri.

"Sana öğretebilirim," dedi kadına.

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Basit ama etkili olan çok fazla bıçak tekniği var."

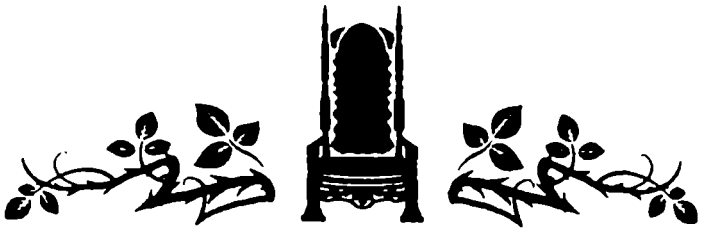
"Harika!" Kattiva'nın yüzü parladı. "Bu sayede bir dahaki sefere canımı ve kulüpteki fazladan hisselerini kurtarabilirim."

Kattiva şaka niyetine takılsa da genç adamın içi rahatsızlıkla dolmuştu.

Belki de bunun sebebi, o hisselerin cazibesini giderek yitirmesiydi. Bir hedefin, görev bilincinin yerini bir yükümlülük almıştı. Macabris ebeveynlerinin hayaletine dönüşüyordu, ona hayatı boyunca musallat olacaklardı.

Peki ya sen, Koleksiyoncu? Senin ihtiyaç duyduğun şey ne?

Zimri bir şeye değil, birine ihtiyacı olmasından korkuyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Arabessa'nın gözleri kapalıydı fakat çellosuyla müzik odasına yaydığı şarkıyı gayet net görebiliyordu.

Huzur. Salıverme. Bağışlama.

Derin titreşimin inişli çıkışlı dalgalarıyla birlikte gözkapaklarının altında eflatun tonunda bir ışık beliriyordu. Dolu dolu ve nazik notalarla lütuflarını yıkıyor, büyüsüyle tenini sarmalıyordu. Parmaklarını bir annenin şefkatiyle enstrümanın sapına bastırıyordu. Çelloyu kollarıyla sarıp dizlerinin arasına yerleştirmişti. Özgür bıraktığı melodiyle birlikte başını sallıyordu.

Bu kum düşümleri sırasında zaman diye bir kavram yoktu. Notaların ötesinden havaya saçılıp tekrar yüreğine işleyen düşünceler önemsizdi. Arabessa burada yalnızdı. Dinleyicileri, kız kardeşleri, onu izleyen kralı yoktu. Yalnızca kendisini teselli etmek, kalbine dolmuş duyguları boşaltmak için çalıyordu.

Kendisi için çaldığı parçaları asla tekrar etmezdi. Onlar, o an için yaratılmış olurdu. Arabessa'nın itiraflarıydı. Boş bir odaya dökmesi gereken duygu dolu günlüğü, omuzlarından kalkan bir yük, göğsünden boşalan özlemdi.

Geçen haftalarda yaşanan onca şey, yüzleşeceği sınavlara dair endişesi, kız kardeşlerinden sakladığı sırlar, Mousai'ın

sona ermesi, Zimri'yi nişanlısıyla görmüş olması, balolarında gösteri sunmaya hazırlanması, babasına ve tahta layık olduğunu kanıtlamaya çalışması... Hepsini birden taşımak çok zordu. Arabessa, Jabari'deki müzik odasının onu rahatlatmasına muhtaç kalmıştı. Burası tüm duygularını dökebileceği güvenli bir yerdi.

Yayını son kez tellerin üstünde gezdirdi, parmaklarını bastırarak şarkısını ipeksi bir yumuşaklıkla bitirdi. Ardından gözlerini açtı.

Büyüsünün mor izleri, karşısındaki pencerelerden süzülen güneş ışığında dans eden toz taneciklerinin içinde kayboldu. Büyüsü tekrar damalarına yerleşirken kadının elleri karıncalandı.

Dinlendik, diye mırladı lütufları. *Mutluyuz*, dediler iç çekerek.

Arabessa tatminle bir nefes aldı. Penceresinin ardındaki manzara, doğduğu şehrin tepesinden aşağı akan toprak çatılar şelalesini ortaya seriyordu. Kuşlar uçuşuyor, uzaktan çanların sesi geliyor ve kayıp tanrılara dua seremonisinin sona erdiğini gösteriyordu. Jabari'de olmayı özlemişti. Buradayken portal kapısının ardındaki mağara dünyasında onu neyin beklediğini unutmak kolaydı. Burada maskesi, ardında sakladıklarının baskısıyla yüzüne yapışmıyordu. Buradaki gökyüzüne baktığında yıldızların ışığını söndüren geri sayımı görmüyordu, yazılmayı bekleyen geleceğini ve kaderini düşünmüyordu. Dolion'un evlerini burada tutmasının sebebi de şüphesiz buydu. Gölgeleri kovacak, ışıkla dolu bir yer sunuyordu.

"Seni enstrüman çalarken yakalamayı özlemişim." Duyduğu o tanıdık, derin sesle kalbi ritmini şaşırmıştı. Sesin geldiği tarafa doğru dönünce müzik odasının kapısına yaslanmış olan adamı gördü. Zimri tembel bir kaplan gibiydi. Durduğu yerden onu izlerken gözlerinde hesapçı bir ifade

vardı, üzerine oturan kıyafetlerinin altındaki kasları belli oluyordu. Koyu tenine yakışan lacivert bir takım giymiş, kravatını da bir yakutla sabitlemişti. Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu.

Arabessa onun yaklaşmasını izlerken karnına bir sıcaklık yayıldığını hissetti.

"O kapıyı kapattığımı gayet iyi hatırlıyorum," dedi kadın.

"Hafızan seni yanıltmıyor fakat kilitlemeyi unutmuşsun." Gelip kadının piyanosunun yanında durdu, yalnızca birkaç adım uzaktaydı. Dalgınca anahtarları elinde salladı. "Geçmişimizin de kanıtladığı üzere," dedi gözlerindeki tehlikeli parıltıyla. "Kilitlenmemiş bir kapı, davetiye sayılır."

Arabessa adamın cümlesiyle birlikte önceki gece söylenenleri düşününce midesinde uçuşan kelebekleri görmezden gelmeye çalıştı.

Kabul etmen için seni ikna edecek bir yol olsaydı tekrar peşine düşerdim.

Adamın güçlü parmaklarının narin piyano tuşlarında gezindiğini izlemek de pek yardımcı olmuyordu. Zimri'nin o nazik dokunuşuyla onun bedeninden çeşitli notalar kopardığı anıları hatırlatıyordu. Bu müzik odası kadının sığınağıydı. Koyu renklerle döşenmişti fakat içindeki iki kişinin geçmişiyle de dolup taşan bir odaydı.

Zimri onun bir şeyler çalmasını izlemeyi hep sevmişti. Arabessa ise adamın onu seyretmesinden keyif almıştı.

Bir keresinde adam, *Çoğu zaman söylemediğin şeyleri bu sayede duyabiliyorum*, demişti. *Müziğin senin dilin, Arabessa. Sözcüklerini sonsuza dek dinleyebilirim.*

Arabessa konuyu kapalı kapılardan uzaklaştırmak istiyordu, kilitli olup olmamaları fark etmezdi. "Babamla konuşmaya mı geldin?" diye sordu. "Maalesef evde değil."

"Seninle konuşmaya geldim." Zimri piyanodan uzaklaşıp ona yaklaştı.

"Öyle mi?" Arabessa sakin davranmaya çalışsa da adamın yaklaşmasını izlerken içi bir ateşle dolmuştu. Elindeki yayı, yakındaki bir masanın üstünde duran kılıfına koydu. Çellosu hâlâ bacaklarının arasındaydı. En sonunda başını kaldırıp önünde duran adama baktı.

Pencerelerden süzülen ışık, Zimri'nin geniş omuzlarını sarıyordu.

"Teşekkür etmek istemiştim," dedi genç adam. "Geçen gece Kattiva'yı kurtardığın için."

Hayal kırıklığıyla birlikte göğsü sıkıştı. Zimri'nin ne söylemesini beklediğini bilmiyordu ama bunu tahmin etmediği kesindi. Kattiva'dan bahsedeceğini düşünmemişti. Zimri o gece kadını korumacı bir tavırla kollarına almıştı, bakışlarındaki endişe de açıkça belli oluyordu.

İşte o zaman kıskançlık Arabessa'ya sıcak bir kamçı indirmişti. Bu anıyı hatırladığından şimdi de aynı duygulara kapılıyordu.

"Önemli bir şey değildi," diyerek cevap verdi. Çellosunun boynundaki bir lekeyi ovuşturdu.

"*Önemliydi.* Hayatını kurtardın."

Adama doğru bir bakış atarak, "Kurtarmış *olabilirim*," diye itiraz etti. "Saldırının ölümcül olup olmadığını bilmiyoruz."

Zimri bir nefes verirken güldü. "Sana iltifat edilirken bile inatçı davranıyorsun."

"Aynısını sen de yapardın. Bu yüzden kahramanmışım gibi görülmek istemiyorum. O beceriye sahip olan herkes zaten bunu yapardı."

Adam onu inceledi, ela gözleri bir şeyler arıyormuş gibiydi. "Pekâlâ," diyerek kabul etti. "Sonuç olarak hem kendi adıma hem de onun adına teşekkür etmek istedim."

Arabessa'nın boğazında yutamayacağı kadar büyük bir düğüm belirdi.

Hem kendi adıma hem de onun adına.

Müstakbel bir eşin söyleyeceği bir cümleydi.

Arabessa başını sallamakla yetindi.

Sessizlik gittikçe uzadı fakat adam onun önünde dikilmeye devam etti. Konuşmaya çalışmıyor, dikkatini kadından ayırmıyordu. Sanki sonra hatırlamak, belki de hiç unutmamak için karşısındaki kadmm her hattını zihnine kazıyordu. Arabessa içinin sızladığını hissetti, unutulup gitmek istemiyordu.

Nihayetinde adamın onu incelemesine daha fazla dayanamadı. "İhtiyacın olan başka bir şey mi vardı?"

Zimri onun sorusunu duymamış gibi bir düşüncesini anlatmak istercesine söze girdi. "Gösteri yaparken giydiğin tüm o ihtişamlı kostümlere rağmen en etkileyici olduğun zamanlar... İşte böyle anlar." Arabessa'ya doğru yaklaştı. Zimri uzanıp bir omzundan dökülen dağınık örgüsünde parmaklarını gezdirirken kadının nefesi kesildi. "Kendin için çaldığın zamanlar."

Arabessa yanaklarının kızardığını hissetti. Sade elbisesinin altında göğsüne bir sıcaklık yayılmıştı ancak hemen ardından ıstırabın soğuğu geldi. "Zimri..." derken alçak ve acılı bir sesle konuşuyordu. Parmaklarıyla çellosunu sıkıca kavradı. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

Adamm ifadesinden tehlike akıyordu, ona meydan okuyormuş gibi görünüyordu. "Ama az önce söyledim."

Damarlarındaki kan onu uyarmak ister gibi dolaşıyordu. *Evet*, diye düşündü Arabessa. *Söyledin, artık bunu duymamış gibi yapamam.*

"Nişanlınla da böyle konuşuyor musun?" Adamı zorla içine ittiği bir gerçek olduğundan sözleri adice bir darbe sayılırdı. Bunun farkındaydı ama adamın ondan uzaklaşmasına ihtiyacı vardı. Bu kadar yakın olmamasına ihtiyacı vardı. Tanıdık kokusu yüzünden onu kendisine iyice çekmek, dudaklarını dudaklarına bastırmak istiyordu.

Söyledikleri istediği etkiyi yaratmıştı. Adamın yüz hatları sertleşip buz gibi bir hal aldı ve geri çekilip doğrulurken elindeki örgüyü serbest bıraktı.

"Kattiva'yla birlikteliğimizin gerçekten de bir anlaşmadan ibaret olduğunu gayet iyi biliyorsun." Sesi bıçak gibi keskindi. "Neden öyle değilmiş gibi konuşma ihtiyacı duyuyorsun?"

Arabessa bakışlarını kaçırarak bir buket antoryum çiçeğinin durduğu köşeye baktı. Vücudunda dolaşmaya devam eden tutku dalgalarını çabucak dindirmeye çalışıyordu. Buna sebep olan şey karşısındaki adamdı.

"Farklı davranmamak için öyle yapıyorum," diye itiraf etti.

Zimri hiç kıpırdamadı. "Peki farklı davranmak istiyor musun?"

Hafif bir öfkeyle, "İstediğimi gayet iyi biliyorsun," dedi Arabessa. Çellosunu bacaklarının arasından kaldırıp ayağa kalktı. Bu adamdan uzaklaşması gerekiyordu. "Bunu hiç istemesem de, senin yanındayken tüm duygularımı etrafa saçtığımdan eminim."

Adam onu kolundan yakalayıp tehlikeli olacak kadar yakınına çekti. Dikkatini kadının dudaklarına çevirdiğinde gözleri açlıkla karardı ve çenesini gerginlikle kasıldı. "O zaman öyle davran." Sözcükleri yumuşak ve derinden geliyordu, baştan çıkarıcıydı. "Bana olan tutkularınla hareket et, Arabessa. Sana olan arzuma eşdeğer bile değillerdir."

Büyüsü kadının içinde çatırdadı, Zimri'nin onu tuttuğu yer alev almıştı. *Eveeet*, diye mırladı lütufları. *Bizi bir enstrüman gibi çalsın. Ona izin ver.*

Kayıp tanrılar aşkına, bunu o kadar çok istiyordu ki... Deli gibi ihtiyacı vardı. Zimri hep onun rahatlayabileceği güvenli bir yer olmuştu. Adamın kollarının arasında, şefkatli ve ilgili ellerinin altında... Zimri onun ana odaklanmasını sağlıyordu. Adamın büyüsü, içindeki endişe ve sorumluluk yığınını dindiren yumuşak dalgalar gibiydi. Arabessa o sakinlikte yüzmeyi ve sevdiği adamın onu yönlendirmesini özlemişti.

Kendisini bu düşüncelerden kurtarırken, "Peki sonra ne olacak?" diye zorla sordu. Ancak hiç geri adım atmamışlardı. "Yıldız Tutulması bittiğinde başkasıyla evleneceksin."

"Bu doğru ama sadece kâğıt üstünde," dedi adam hüsranla. "Kattiva'yı duydun. Her zaman müsaitim, yalnızca senin için." Sesi ihtiyaçla doluydu, kadının onu anlamasını çaresizce istiyordu. "Her şeye sahip olabiliriz. Beraber olabiliriz, evliliğimin koruması gözleri senden uzakta tutar. Mousai güvende olur. Macabris'teki hisse çoğunluğu benim üstüme geçebilir. Ailen dışında kimse birlikte olduğumuzu bilmez. Geçen gece yaşanan saldırı, o konuda haklı olduğunu gayet net kanıtladı. Hırsızlar Krallığı'nda, insanların önünde birileriyle vakit geçirmem tehlikeli. Koleksiyoncu'yla aranda hiçbir bağ olmamalı."

Koleksiyoncu'yla aranda hiçbir bağ olmamalı.

Mantıklı bir cümle olsa da duymak can yakıyordu.

Sonuçta kapalı kapıların ardında ona ait olsa bile, insanların içindeyken kolunda başka bir kadınla gezecekti. Zimri'nin kalbi onun olabilirdi fakat soyadını sonsuza dek Kattiva taşıyacaktı.

Geçen gece kadının ona tutunduğunu gördüğünde hissettiği kıskançlık bir kez daha kükreyerek uyandı.

"Yine de metresin olmuş olurum."

"Pek çok kişi metresini seviyor," diye itiraz etti Zimri. "Unvanlara kafanı takma. Benim için bir eşten ya da sevgiliden daha fazlasısın. Sen benim kalbimsin, Arabessa. Geçirdiğimiz günler, ayrı kalmamızın bir seçenek olmadığını kanıtladı. En azından benim için."

Arabessa onun etkileyici yüzüne baktı, gücünü hissetti ve tanıdık kokusunu içine çekti. İradesini sarmalayan sözcükler her an onu paramparça edebilirdi.

Evet, diye düşündü. Günler katlanılmaz geçmişti. Yarım bir insan, yarım bir kalp gibi etrafta dolaşmıştı.

Zimri haklı olabilir miydi? Bunu yapabilirler miydi? Kardeşleriyle birlikte hiç geleneksel bir hayat yaşamamışlardı. Kayıp tanrılar buna şahitti. Şimdi neden buna uysundu ki?

İçindeki sorumluluk sahibi ses, *Sıradaki sınavların yüzünden*, diye tısladı. *Taht. Nişan balosu. Dikkatin dağılırsa ölürsün. Kaybedersin. Kaybedebilirsin. Ölebilirsin. Şimdi olmaz. Şimdi olmaz. Daha sonra. Sonra karar ver.*

"Kattiva'yla anlaşmama hemen bugün son verebilirim," dedi Zimri. Onu düşüncelerinden bir anda koparmıştı.

"Saçmalama." Arabessa suratını astı.

"Çok ciddiyim."

"Macabris ne olacak?"

Zimri'nin yüzünde sinirli bir ifade belirdi, gözlerinde tuhaf bir bakış vardı. Genç kadına sırtını dönüp pencereden dışarıya baktı. "Sana söylemiştim. Zaman içinde karşıma başka bir fırsat çıkar. Çıkmazsa da..." Devam etmeden önce omuz silkti. "Belki de geleceğim ebeveynlerimin değil, benim inşa edeceğim bir şeydir."

Şok bir anda kadını ele geçirdi. "Sen neyden bahsediyorsun? Çok uzun zamandır kulübü geri almak istiyordun."

"İstekler değişir," dedi Zimri. "İnsanlar değişir."

Arabessa kafa karışıklığıyla ona baktı. Bunun nereden çıktığını anlamamıştı. Çocukluğundan beri arzuladığı bir hedef, ebeveynlerine verdiği söz nasıl bu kadar çabuk kaybolabilirdi?

Senin hedeflerinin değiştiği gibi, dedi içindeki ses. *Görevinin değiştiği gibi.*

Arabessa bu benzerlikleri görmek istemeyerek düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. "Yani ne demek istiyorsun?"

Zimri uzunca iç çekip yüzünü ovuşturdu. "Bilmiyorum. Kastettiğim şey, kararlarımı verecek olan kişi benim. Macabris'teki hisse çoğunluğunu nasıl alacağımın kararını *sen* veremezsin."

Arabessa bir anlığına şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Yapmak istediği o değildi. "Hayır," diye lafa girdi. "Hayır, o kararı ben veremem. Fakat şu anda elinde olan fırsatı destekleyip desteklememek de *benim* kararım. Bu teklifi kabul etmen gerektiğine içtenlikle inanıyorum. Böyle bir fırsat için altı sene bekledin."

Zimri öfkeyle kaşlarını çattı. "Ama teklifi kabul edersem benimle beraber olmayacaksın."

Arabessa bir an sessiz kaldı. Ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu ve ne yapması gerektiğini söyleyen düşünceleri karmakarışık bir düğüm olmuştu. Her şey kafasını karıştırarak onu deli ediyordu. İlerlemek için doğru yol neydi? Neyi seçerse sorumluluk sahibi davranmış olurdu? Solan Gök sürecindelerdi, ikinci sınavı her an onu kaosun tam ortasına bırakabilirdi. Yıldız Tutulması bitmeden kendisini Buğu'da bulma ihtimali vardı. Zimri'nin nişan balosunda gösteri sergilemesi gerekiyordu. Kız kardeşlerine Mousai'a dair haberi vermeliydi. Zimri'yle şimdi birleşirlerse *yeni* hedefini adama nasıl anlatacaktı? Bu yeni hırsı, Hırsız Kral olma niyeti onun canına mal olabilirdi.

Dikkat dağıtır.

Dikkatin dağılırsa ölürsün.

Kaybedersin.

Daha sonra.

Sonra karar ver.

"Yıldız Tutulması'nın sonunda neye sahip olup olmayacağımı bilmiyorum," dedi Arabessa. Çello çalarak savuşturmaya çalıştığı yükler on katma çıkarak omuzlarına geri dönmüştü. "Ama bildiğim bir şey var. Nişan balon yaklaşıyor ve Mousai'ın gösteri sergilemesi gerekiyor. Bence şu anda yaptığımız gibi arkadaş olmayı öğrenmeliyiz."

Zimri bakışlarını hızla ona çevirdi. "*Arkadaş* mı?"

Arabessa başıyla onayladı. "Eskiden de arkadaştık, Zimri. Tekrar olabiliriz."

Adam kuru bir sesle, "O zaman çocuktuk," diye cevap verdi. "Arkadaştan *öte* olmanın ne anlama geldiğini anlamıyorduk."

"Olabilir ama benim... *Bizim* bu kısmı kayıp vermeden atlatmamız gerekiyor. Bu durumda..." Aralarındaki boşluğu işaret etti. "Sonuçları düşünmeden pes edip istediğimiz şeyi yapmaya karar verirsek kayıp vereceğimiz kesin. Kattiva'yla anlaşmayı bozmaktan pişman olmanı istemiyorum. Sonraki gösterimde dikkatimin dağılmasını da istemiyorum."

Taht için bir sonraki sınavımda da.

Arabessa'nın tetikte olması gerekiyordu. Zimri'yle olmak, kendisini ona kaptırmak zekice bir karar olmazdı. Zimri, kadının ailesi ve en çok da Arabessa için bu durum geçerliydi. "Acele kararların sonu iyi bitmez," diye devam etti. "Niya'nın yaşadıklarını bir düşün."

"Düşünmemeyi tercih ederim." Zimri dudaklarını büktü.

Arabessa bu cevapla gülümsedi. "Ama haklı olduğumu biliyorsun."

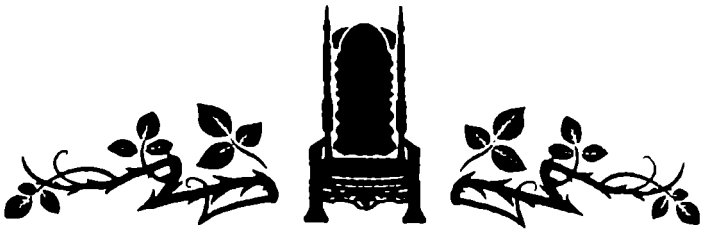
"Beni Aadilor'daki herkesten çok delirttiğini biliyorum."

Arabessa ona takılarak, "Tüh," diye hayıflandı. "Arkadaşlığımıza iyi başlamadık galiba."

Zimri ona ters bir bakış attı. "Hem de hiç."

"Ama birbirimizi bir daha görmemekten iyidir, değil mi?"

Zimri gözlerini kıstı. Arabessa adamın dikkatini dudaklarına doğru çevirmesini izlerken teni ısınıyordu. Adam bir sonraki öğünde onu yemek istermiş gibi bakıyordu. Ardından bakışlarını tekrar gözlerine çevirip, "Tamam," diye cevap verdi. Sesinde karanlık bir alay seziliyordu. "Arkadaş olarak nasıl olacağımızı görelim."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

At arabası arnavutkaldırımlı sokaklarda coşkuyla sıçrıyor, Arabessa'nın sinirlerini iyice bozuyordu. Bu dengesiz ritim, içindeki toz bulutlarını tekrar dağıtıyordu. Bir gösteriden önce böyle hissetmeye alışkın olmadığından daha da çok geriliyordu. Önceki davranışını telafi etme niyetiyle eski sevgilisinin nişan balosuna gelirken böyle bir ruh halinde olmak istemezdi ancak durumun anlaşılır olduğu kesindi.

At arabasının pencereleri örtülmüştü. Bu sayede Hırsızlar Krallığı'nda maskesiz seyahat edebiliyorlardı. Bu rahatlamanın getirdiği bir dezavantaj da vardı, kulübe ne kadar kaldığını kestiremiyordu. Yolculuk ebediyen sürecekmiş gibi hissediyordu.

Onun yanında oturan Niya, "Hemen girip çıkacağız," diye güvence verdi. Larkyra da karşılarındaki oturakta sağa sola sallanıyordu.

"Evet." En küçük kardeşi başını salladı. "Gösteri yapacağımız zaman ulaşacağımız şekilde ayarladık. Sonra da hemen bu arabaya dönüp eve gideceğiz."

"Teşekkürler," dedi Arabessa. Artan gerilimi biraz olsun dinmişti. *Biraz.* Geçen gün Zimri'yle arkadaşlık konusunda ateşkes yapmış olsa da bu gece yaşanacakların hâlâ onu sarstığını saklamanın bir anlamı yoktu. Kız kardeşleri arada saçmalıyor olabilirdi ama aptal olmadıkları kesindi.

Arabessa'nm bu geceki etkinliği organize etmeye katlanamayacağını biliyorlardı. Akşamki gösteriyi planlama konusunda hızla kontrolü ellerine almışlardı. "Bu gecenin detaylarını hallettiğiniz için gerçekten teşekkür ederim," dedi kardeşlerine. "Genelde bu işlerle ilgilenen kişi olduğumu biliyorum ancak bu..."

Bu çok fazla.

"Seni seviyoruz, Ara." Larkyra öne eğilip eldivenli elini ablasının dizine koydu. "Hayatımız boyunca bizim adımıza yaptığın bir işi üstlendiğimiz için bize teşekkür etmek zorunda değilsin."

"Üstelik biz sana bu konuda hiç teşekkür etmedik," diye ekledi Niya.

"Bunu telafi edebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?" Arabessa onlarla atışarak dikkatini dağıtmaktan memnundu.

"Sanırım bu olabilir," diye mırıldandı Niya. "Ama eski alışkanlıklarımızı neden şimdi değiştirelim ki?"

Arabessa kaşlarını kaldırarak, "Yeni alışkanlıklar edinmek için olabilir mi?" diye sordu.

Kız kardeşi, "Ben halimden memnunum," derken kucağındaki altın maskeyi okşadı. Mousai'ın imzası olan kostümleri kucaklarında taşıyorlardı. Karmaşık kostümleri, siyah cüppelerinin altında saklıydı. Bu gece takacakları başlıklar da at arabasının tepesine bağlanmış çantaların içindeydi. "Ama Larkyra ikimiz adına değişmek istiyorsa onu tamamen destekliyorum."

Larkyra, "Bunun senin için yeni bir alışkanlık olduğu kesin," diye yapıştırdı. "Bu zamana kadar beni *tamamen* desteklemek bir yana, biraz bile yanımda durduğun olmadı."

"Bunu yaparak iyi bir izlenim çizmemi hiç sağlamamıştın," diye açıkladı Niya.

Arabessa onlar atışırken gülümsedi, kaç gündür göğsünde ilk kez hoş bir hafiflik oluşmuştu.

Kaprisli kardeşlerim olduğu için kayıp tanrılara şükürler olsun, diye düşündü.

Zimri'yle aralarındaki sorunları konuşabildiklerine memnundu ancak geçen günkü görüşmeleri onu yormuş, fiziksel olarak hüsranla dolmasına sebep olmuştu. Arkadaş olmaya karar vermişlerdi ve ilişkilerinde bir dostluk kısmı hep bulunsa da; Arabessa'nın ihtiyacı olan şey, arkadaşını çekici bulmamak ya da ona âşık olmamaktı.

Eğer öyle olsaydı bu gece çok daha kolay geçerdi. Zimri'siz her gece çok daha kolay olurdu.

Arabessa sıkışan göğsünü umursamadan bir nefes aldı. *Bunu ben önerdim*, diye kendisine hatırlattı. *Bu dalgaları yaratan, benim hareketimdi.* Bunu kabullenmenin bir yolunu bulmak da onun sorumluluğuydu.

Kız kardeşleri yanındayken ve atışmaları onu sarmalarken belki bu geceyi amaçlandığı gibi hiçbir kayıp olmadan atlatmayı başarabilirdi.

Tek yapması gereken kim olduğunu, neler başardığını, yıllar süren pratikle ruhuna işlenen kontrolünü, sağlam durduğu sayısız gösteriyi ve son çığlığa kadar yönettiği işkenceleri hatırlamaktı.

Başka zorlukları nasıl aştıysa bu geceyi de öyle atlatacaktı. Bunu yapmak zorundaydı.

İlk sınavında olduğu gibi bundan da sağ çıkacaktı.

Niya dışarı bakmak için perdeyi azıcık çekip, "Geldik," diye açıkladı. Çok geçmeden araba yavaşlamaya başladı.

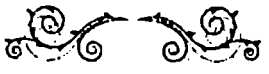
Arabessa derin bir nefes aldı. Damarlarında dolaşan lütuflarının uğuldamasını hızla sakinleştirdi.

Büyüsü içinde, *Bu gece çalacağız, çalacağız, çalacağız*, diye heyecanla şakıyordu. *Bu gece özgür kalacağız.*

Bir raddeye kadar, diye uyardı Arabessa. Kardeşleriyle birlikte altın maskesini yüzüne geçirdi.

En sonunda tahtayı tıklatarak kapıyı açması için sürücü-

lerine işaret verdi. Onlar dışarı çıkarken Kumar Bölgesi'nin gürültüsü bir anda bedenlerine akın etti.

Macabris'teki kutlamaların sesi, kardeşleriyle beklediği odanın kalın duvarlarının ardından bile duyulabiliyordu. Burası dinlenme salonlarından biriydi. Kulüp üyeleri kumar masalarına, havuzlara ya da bodrum dövüşlerine dönmeden önce buraya gelip sigara ya da içki içerken ateşin karşısında oturarak rahatlardı. Daimi hareketin tam ortasındaki sakin bir yerdi.

Oda şimdi bomboştu. Mousai ve kör hizmetkârlarına ayrılmıştı.

Arabessa kıpırdamadan durdu. Korsesinin bağcıkları sıkılıp başlığı sağlamca kafasına yerleştirilirken sakin bir izlenim çizmek için elinden geleni yaptı. Kostümünü giyerken hissettiği acı can sıksa da o ana odaklanmasını sağlıyordu. Arabessa kalbindeki duygulardan değil, tenindeki hislerden oluşuyordu.

"Hanımlarım." Pelerinli hizmetkârlardan biri önlerinde reverans yaptı. "Kadim Achak, gösteriden önce sizinle görüşmek istiyor. İçeri davet edelim mi?"

"Tabii ki davet edeceksiniz." Kadim yaratık kız kardeşin biçimindeydi, yan girişte nöbet tutan iki iriyarı muhafızın yanından geçiyordu. Muhafızlar istenmeyen ziyaretçileri uzak tutuyorlardı fakat Achak çabucak parmak şıklatınca eğilerek selam verdiler. Achak sözlerine kız kardeşlerin karşısına dikilirken, "Yaşımızdan bahsedilmesine de alındık," diye devam etti. "Evet, bilgeyiz. Kesinlikle de tecrübeliyiz. Fakat *kadim* sözcüğü zayıfmışız gibi bir izlenim veriyor ve sizi temin ederiz ki..." Achak az önce konuşan hizmetkâra baktı. "Zayıf olmanın yanından bile geçmeyiz."

Hizmetkâr özür dileyerek eğildi, açıktaki ensesi gerginlikten kızarmıştı. "Bağışlayın, bilge olan."

Arabessa, "Onu kafana takma, canım," dedi yardımcısına. "Achak ilerlemiş yaşı yüzünden gerçekle hayali birbirine karıştırıyor."

Achak kahkaha atarak yakındaki bir şezlonga uzandı, altın rengi elbisesi ayaklarının dibinde dalgalanıyordu. "Erkek kardeşimin burada olmadığına şükretmelisin," diye cevap verdi. "Böyle iğnelemeler hiç hoşuna gitmezdi."

"Erkek kardeşinin saklandığı kesin," dedi Niya. Ablasının yanındaydı, onunkine benzer bir kostüm giymekle meşguldü. "Çünkü böyle müthiş bir elbise ona asla yakışamaz. Bu kıyafeti nereden buldun?"

"Sana asla söylemem," dedi Achak. "Yoksa anında modası geçer."

Larkyra, Niya'nın arkasından homurdanırcasına gülerken Arabessa kendisini tuttu.

Alev dansçısı huysuzca dudaklarını bükmekle yetindi.

"İşimiz bitti, hanımlarımız." Hizmetkârlar kenara çekilmişti. Kör olabilirlerdi fakat başkalarında olmayan değerli bir armağanları vardı, duyuları fazlasıyla gelişmişti. Parmak uçlarının basit bir dokunuşuyla incecik detayları fark edebiliyor, çok fazla şeyi anlayabiliyorlardı. Bu becerilerinin dünyada eşi benzeri yoktu.

"Teşekkürler," dedi Arabessa. "Siz çıkabilirsiniz." Yardımcılar aceleyle odadan çıkarken örtülü başlığının altından kendisinin ve kız kardeşlerinin kostümlerini inceledi. O zümrüt yeşili bir elbise giymişti. Niya'nın elbisesi siyah, Larkyra'nınki ise lacivertti. Beyaz tenlerinin hiçbir kısmı görünmüyordu. Açıkta kalan yerleri de kostümlerine uyacak şekilde boyanmıştı, buna tırnakları da dahildi. Hepsi zarif bir ihtişamla örülmüş, dikilmiş, birbirine geçmişti. Parlayan yıldızlardan dokunmuş gibi görünüyorlardı. Hırsızlar Krallığı'nın gece göğünü yansıtıyorlardı.

Bu gece, bir hafta önce yapmaları gereken Yıldız Tutulması gösterisini sunacaklardı.

Arabessa bu akşam bir kutlama sunmak *zorundaydı.*

Koleksiyoncu ve Kattiva'nın birlikteliğinin kutlamasıydı.

Şüphe, kalp sızısı ve keder yüzeye çıkarken kalbi hızlandı.

Hayır. Arabessa içindeki hisleri ezip geçti. *Bu gece Mousai'ın bir parçasıyım. Arabessa Bassette değilim. Bir eski sevgili değilim. Bir arkadaş değilim. Geçmişim yok. Duygularım yok. Bu üçlüyü yönetmek için yaratılmış bir varlığım.*

Achak ayağa kalktı. "Muhteşem görünüyorsunuz." Onları incelerken tıraşlanmış kafası şamdanların ışığında parlıyordu. Pürüzsüz siyah tenine altın tozu serpmişti. Elbisesiyle birlikte bir kayıp tanrının altına batırılmış heykeli gibi görünüyordu. "Gösterinizi şimdi duyurmamı ister misiniz?"

Arabessa başını salladı, o anın nihayet geldiğini fark edince kelimeler boğazına dizilmişti. Zimri'nin ve müstakbel eşinin misafirleri için gösteri yapmak üzereydi.

Yapabilecek miydi? Kederin kalbine geçirdiği pençeleri uzaklaştırabilecek miydi?

Bence şu anda yaptığımız gibi arkadaş olmayı öğrenmeliyiz.

Kendi sözcükleri zihninde süzüldü ve ona neden burada olduğunu hatırlattı.

Arkadaş.

Zimri onun arkadaşıydı.

Arabessa'nın istediği buydu. Çizdiği yolu izlemesi gerekiyordu. Parçası olduğu büyük oyuna, hedeflediği tahta, hayatına davet ettiği tehlikeye odaklanmalıydı. *Yıldız Tutulması'ndan sonra,* diye sessizce kendisine hatırlattı. *Annem ve babam gibi tahta layık olduğumu kanıtladıktan sonra. Kendim için bir gelecek çizdikten sonra. Zimri, Macabris'ten istediklerini aldıktan sonra.* Arabessa ancak o zaman bir metres olma fikrini düşünebilirdi.

Birisi koluna dokunduğunda gözlerini kırpıştırdı. Bekleme odasındaydı, Achak yanına gelmişti. Kadim yaratığın eflatun gözleri, Aadilor'da var olmayan dünyalarla doluydu. "Müthiş olacaksın," dedi Arabessa'ya. "*Zaten* müthişsin."

Niya ablasına yaklaşarak, "Teşekkürler," diye cevapladı. "Çok kibarsın."

Achak ona doğru tek kaşını kaldırdı. "Seninle konuşmuyordum."

"Müthiş olmaktan bahsettin," dedi Niya. "Tabii ki benimle konuşuyordun."

Larkyra ofladı. "Anı mahvetmeyi çok iyi biliyorsun." Achak'ın yaptığını tekrarlayarak elini destekleyici bir tavırla ablasının omzuna koydu.

"Anı hafifletmeyi biliyorum," diye tersledi Niya. Ardından o da Arabessa'ya dokundu. "Çoğu zaman durumu daha iyi hale getirdiğini söyleyebilirim."

"O anlar seninle başlıyorsa buna ikna olmak mümkün değil," dedi Larkyra.

"Üçünüze bir şeyler öğretmeyi nasıl başarabildim?" Achak başını iki yana salladı.

"Emin değilim," dedi Arabessa. "Ama ellerinizi üzerimden çeker misiniz artık? Birazdan zindanlara sürüklenecekmişim gibi hissediyorum."

"Sana güven veren bir hareket olması gerekiyordu." Niya herkes kollarını indirirken somurttu.

"Tekrar ediyorum, senin mahvettiğin bir hareket," diye karşı çıktı Larkyra.

"Bunu daha sonra tartışalım." Arabessa klostrofobik çemberden kurtulup çellosunu aldı. "Bizi bekleyen bir kalabalık var." Elinin altındaki enstrümanın sağlam boynu ve parmaklarının arasındaki yayın hafifliği onu sakinleştiriyordu.

Müzik yapma vakti. Büyüsü ellerine sıçradığında parmakları heyecanla karıncalandı. *Odayı ele geçirme vakti.*

"Mousai'ın geleceğini duyuracağım," dedi Achak. "Ama öncesinde paylaşmam gereken bir şey var." Arabessa'ya imalı bir ifadeyle baktı. "Gösteri yaparken zihninizi avantajlı şekilde meşgul etmesini umuyorum."

Arabessa merakla ona baktı. "Evet?"

"Yalnızca iki," dedi Achak.

Arabessa bir an için böyle rasgele bir yorumdan ne çıkarması gerektiğini çözemedi. Sonra...

Neyi kastettiğini hızla fark ederken nefesleri hızlandı.

Yalnızca iki.

Sadece iki yarışmacı kaldı.

Tahtı elde etmem için yenmem gereken sadece iki kişi.

Hedefine bir adım daha yaklaşmıştı, tahta geçme şansı artık gerçek bir ihtimale dönüşmüştü. Zimri'yle arkadaş kalma konusunda verdiği kararın doğru olduğunu hissedince içini ısıtan bir onay almış gibi hissetti. Biraz daha beklemeleri, Arabessa bu sınavlardan sağ çıktıktan sonra geleceklerini düşünmeleri yönünde karar vermek doğruydu.

"O da ne demek?" diye sordu Niya. "Yalnızca iki ne?"

"Salonda görüşürüz," dedi Achak. Sonra arkasını döndü ve geldiği yerden, odanın yan kapısından dışarı çıktı.

"Bence Achak bunamaya başladı," diye mırıldandı Niya. Arabessa kapalı çifte kapıların yanında bekliyordu, kız kardeşleri de onun etrafını sarmıştı.

"Cidden tuhaftı," diye itiraf etti Larkyra. Ardından ablasına doğru, "Sen anladın mı?" diye sordu.

"Achak bilmecelerle dolu," dedi Arabessa. Önüne dönmüştü, kalbi hâlâ heyecanla çarpıyordu. Kardeşlerine yalan söylemek istemese de ikizlerin ima ettiği şeyi açıklamaya çalışmak için iyi bir zaman değildi. "Söylediği şeyi çözmeye sonra uğraşırız. Şimdilik hazırlanmanızı öneririm, sahneye çıkmak üzereyiz."

Birbirlerine biraz daha yaklaştılar. Yumuşak bir sesle, "Sen hazır mısın?" diye sordu Niya.

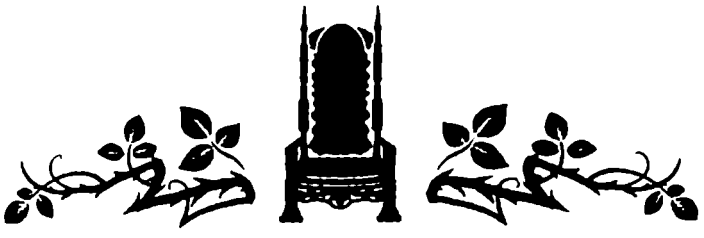
Bu soru bedenine bir gerilim dalgası gönderse de kalbinde atan azmin yanında bu his bir tüy kadar hafif kalmıştı.

"Evet," dedi Arabessa. "Her şeye hazırım."

Kapılar açıldı, durdukları yere sahne ışığı süzüldü. Arabessa adamın onları nereden izlediğini görmek için çabalamadı. Dikkatini doğruca önüne, onları bekleyen boş sahneye odakladı.

Son sınavında nasıl başarılı olduysa, bu gece de gösterilerine hükmedecekti. Tıpkı adamın kollarına koşma ihtiyacını kontrol ettiği gibi...

Babasına duygularından daha fazlası olduğunu gösterecek ve kendisine de ebeveynleri gibi bir kral olabileceğini kanıtlayacaktı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Arabessa çellosunda son notaları çalarken oda sessizdi. Mor melodi etrafa yayıldı. Renkli kutlama bulutu dağılırken Larkyra'nın şarkısının son yankısı ve Niya'nın hareketlerinin titreşimi de ortadan kayboldu. Gösteri sona ermişti.

Kimse çığlık atmadı.

Macabris bir anda alkışlarla doldu. Zeminden en üst kattaki iki balkona kadar bütün misafirler iltifatlar ederek, sevgilerini sunarak ve hayranlıkla bağırıyorlardı.

Arabessa bu binaya girdiğinden beri ilk kez gerçekten nefes almış gibi hissediyordu. Başarmıştı, gösteriyi kusursuzca yönetmişti. Mousai odayı ışık, neşe ve yeni başlangıçlarla doldurmuştu. Umut ve mutluluğun gösterisini sunmuşlardı, kulübün parıldamasını sağlamışlardı. Genç kadının kalbi hızla atıyordu. Kalabalığın onlara olan saygısıyla gururlanan büyüsü keyifle damarlarına dolmuştu. Sahne ışığı hâlâ onların üstündeydi. Çellosunun yayını indirirken etrafındaki kalabalığın silüetini izledi.

Kız kardeşleri arkasına geldiğinde ayağa kalktı ve birlikte selam vermek için eğildiler.

Maskeli başlığının arkasından gülümsüyordu. Başarmıştı. Kontrolü elinde tutmuştu. Bu cezayı da atlatmıştı ve bunun-

la gurur duyuyordu. Neredeyse mutlu hissettiğini kendisine itiraf edebilecek miydi?

Duvarlara asılı şamdanlar tekrar yakılırken sahne ışığı söndü, yüksek tavanlı mekânı şimdi açık bir şekilde görebiliyorlardı. Dans pistini genişletmek ve arkadaki devasa büfeye yer açmak için kumar masaları kenara itilmişti. Gruplarının önünde sıra oluşmaya başlamıştı, Mousai'la konuşmaya cesaret edip iltifat sunacak misafirler onları bekliyordu.

Arabessa bu detayları göz ucuyla görüyordu. Bakışları odanın tam karşısına, diğer yüksek platformda oturan çifte çevrilmişti. Kattiva Volkov ve Koleksiyoncu kadife bir koltukta oturuyordu. Kattiva ayaklarının dibinde oturan biriyle konuşmak için öne eğilirken elleriyle kendini serinletti. Yüzünün yarısını örten maskesinin altında ışıl ışıl gülümsüyordu. Tebessümü, şehvetli elbisesi ve havada süzülen boğuk kahkahasıyla uyumluydu. Ne var ki, Arabessa kadınla pek ilgilenmemişti çünkü yanında oturan adam kesinlikle gülümsemiyordu.

Bordo maskenin altındaki gözler alev alevdi, dikkati yalnızca onun üstündeydi. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, kirli sakallı çenesini sıkmıştı ve tüm vücudundan gerilim yayılıyordu. Siyah eldivenli parmaklarıyla sandalyesinin kolunu kavramıştı, altın rengi büyüsü etrafında kıvrılıyor ve herkese uyarı saçıyordu. Arabessa tam olarak neyin uyarısı olduğunu kestiremiyordu. Yalnızca karnına yayılan sıcaklığı hissediyordu. Zimri aralarındaki mesafeye rağmen onu yiyip tüketiyordu. Bu mekânın karanlık prensiydi. Şehvet, açgözlülük ve ahlaksızlıkla herkesi baştan çıkarıyordu. Arabessa'nınki de dahil olmak üzere, odadaki pek çok kişinin sırlarını toplamış olan Koleksiyoncu işte oradaydı. Zimri onu izlerken, o sırlardan birini kadına karşı koz olarak kullanmak istiyormuş gibi görünüyordu. Maskesiyle gizlenmiş ifadesinde dostluktan eser yoktu.

Arabessa ürperdi.

Karanlık tutkular.

Zimri aniden platformdan inip odadan uzaklaşırken o hisler soğuk suyun derinliklerine gömülüverdi.

Arabessa adamın nereye gidiyor olabileceğini görmek için başını eğdi, onu takip etme isteğiyle nabzı hızla atıyordu. Ancak elbette yerinden kıpırdamadı ve Koleksiyoncu'nun azametli figürünün kaybolmasını izledi.

Sonra boğazındaki düğümü geçirmek için yutkundu.

Zimri iyi miydi?

Arabessa yanlış bir şey mi yapmıştı?

Adamm odadan çıkmasına neden olan şeyi öğrenmeliydi.

Zimri'nin acı çekmesi fikrinden nefret ediyordu. Sebebin yine kendisi olabileceğini düşünmekten de nefret ediyordu.

Belki de son karşılaşmalarından sonra bir şeyler olmuştu. Zimri'nin güvendiği birine anlatması gereken bir şey olabilirdi.

Bir dostuna.

Arabessa bu düşünceyi zihnine kazıdı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde adamın yanına gidecekti.

Sonuçta yeni ilişkilerinin sağlamlığını kanıtlamak için mükemmel bir fırsat yakalamıştı. Arabessa bu gece kontrolü elinde tutabileceğini çoktan kanıtlamıştı, içindeki duygulara bir kez daha hükmedebilirdi.

Arkadaşı için.

Gecenin ileri saatleri olmasına rağmen Kumar Bölgesi hâlâ çok kalabalıktı. Arabessa kalabalığın arasından ilerlerken sade siyah pantolonu ve başlıklı kahverengi pelerini sayesinde dikkat çekmiyordu. Bıçaklarını vücudunun iki yanına sağlamca yerleştirmişti, flütü de ön kolunda kullanılmaya

hazırdı. Şehrin bu kısmına hızlıca döndüğü için deri maskesinin altındaki tenine sıcak basmıştı ancak adımlarını sağlam atarken sakin bir şekilde nefes alıyordu.

Arabessa görevdeki bir hırsızdı. Bu gerçek duygularının pürüzsüzce bedeninden akıp gitmesini sağlıyordu. Bu gece Macabris'e tekrar girecekti ama bu sefer ön kapıyı kullanmayacaktı. Koleksiyoncu'nun şahsi odalarına sızacaktı. Bunu ilk kez yapmıyordu.

Etrafa kızarmış pirinç keki kokuları yayan tezgâhların yanından geçti, hararetli bir zar oyununu izleyen kalabalığın içinden sıvıştı ve kulübün dışında toplanmış uzun bir sırayla karşılaştı. Mousai kulüpten ayrıldığından beri nişan partisi daha da canlanmış gibiydi, müdavimlerin içeri bir bakış atmak için davet edildiği ortadaydı. Bunun Kattiva'nın kararı olduğu kesindi ama girişteki karmaşa şu anda onun işine yarıyordu.

Nöbetçiler fazlasıyla meşguldü. Yan kapıda beliren ve lüks kulübün yanındaki hususi sokağa inen bir gölgeyi umursamamışlardı.

Arabessa ince sokak boyunca uzanan lambalardan kaçınırken ana caddenin gürültüsü azaldı. Bina boyunca uzanan gidere ulaştığında büyüsü heyecanla kıpırdandı. Hırsızlar Krallığı'nda yağmur yağmazdı fakat yıldız kurtları gökten düşerdi. Parası olan kişiler de çatılarını yıkamayı bir rutin haline getirmişti.

Arabessa sağlam metali sıkıca kavrayıp tırmanmaya başladı. Tepeye ulaştığında kollarındaki ve bacaklarındaki bütün kaslar yanıyordu. Kendisini yukarı çekip dar sahanlıkta dikkatle bekledi. Bulunduğu yerde geniş pencereler uzanıyordu, Koleksiyoncu'nun şahsi odalarını görmek mümkündü. Yatak odası hemen oradaydı, karanlık ve boştu. Daha ilerideki ateşin ışığına doğru ilerlerken kadmm nabzı hızlandı. Pelerininin arkasından dalgalandığını hissedebiliyordu.

Çalışma odasma göz atarken lütufları damarlarına sıçradı. Zimri geniş şöminenin önündeki bir koltuğa çökmüştü.

Yüzü onun olduğu tarafa dönüktü fakat önündeki alevleri izliyordu, bir kadehten içki yudumlarken ifadesi dalgındı. Az önceki kıyafetleri hâlâ üzerindeydi fakat maskesi halının üstünde, botlarının hemen yanında unutulmuş durumdaydı.

Arabessa ayıp sayılabilecek kadar uzun bir süre onu izledi, aşağıdaki kalabalık sokakların yankısını çoktan unutmuştu. Genelde adam onu izlediğinden böyle bir şey nadir yaşanırdı ve içindeki karanlık bir taraf bundan zevk alıyordu. Çoğu zaman onu inceleyen adamı izlerken bir avcı ya da sessiz bir rüzgâr gibi hissediyordu.

Zimri öyle yakışıklıydı ki onu mahvediyordu. Güçlü bir burnu, kusursuz bir çenesi vardı ama birçok kişinin donup kalmasına neden olan şey gözleriydi. Sebebi renkleri değil, insanların içinde gördüğü şeydi. Genç adam bir başkasına açıkça, içtenlikle bakardı. Bunun lütuflarından mı kaynaklandığını, yoksa karakterinin mi böyle olduğunu sorgulamanın bir önemi yoktu. Arabessa'nın tek bildiği şey, sadece adamın yanında olmanın bile pek çok kişiye huzur verdiğiydi.

Ancak her madalyonun bir yüzü daha olurdu. Arabessa, o sükûnetin duygu kontrolüyle yaptığı görevlerde korkunç bir kedere dönüştüğüne şahit olmuştu. Koleksiyoncu istediğini zevkle elde edemezse acıyla söküp alırdı. Tıpkı Mousai gibi.

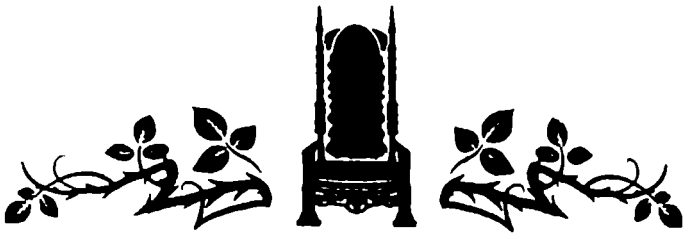
Adamın bakışları bir anda ona döndüğünde Arabessa'nın kalbi durdu.

Zimri hareket etmedi ya da onu içeri almak için ayağa kalkmadı. Yalnızca onu izleyen kadına bakıyordu. Arabessa'nın tenini alevler sarınıştı. Bir uçurumun kenarındaydı, bunun tek sebebi kirişin üstünde dikilmesi değildi. Öncesi ve sonrası kalın bir çizgiyle ayrılan bir andaydı. Ani bir panik ve şüpheyle bunun çok iyi bir fikir olmayabileceğini düşündü.

Fakat buradaydı, adamın penceresinin diğer tarafındaydı, yerden katlarca yukarıdaydı.

Asla geri çekilecek biri değildi.

Bıçağını çıkardı, pencerelerden birinin menteşesine sapladı ve camı açtı. İçeri tırmanırken şüphelerini ardında bırakmıştı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Zimri karanlığın içindeki bir hayalet gibi ona doğru yaklaşan kadını izledi. Macabris'in üstündeki bu özel odalarında ebeveynlerinin imgeleri dolaşıyordu, genç kadın da onların arasına katılmıştı.

Zimri'nin karşısında durdu. Şöminedeki ateş kahverengi pelerinine yumuşak bir ışıkla yansıyordu. Başlığını indirmişti, bir tarafa doğru örülmüş simsiyah saçları ortadaydı. Gözlerindeki maske karanlıktı ama altındaki mavi gözleri parlıyordu.

"Gerçek misin?" diye sordu Zimri. Viski kadehini dudaklarına götürmek üzereydi.

Arabessa, "Sarhoş musun?" diye yanıtladı. Başını onu incelercesine yana eğmişti.

"İstediğim kadar değil." Zimri içkisinden bir yudum alıp yanma hissinin tadını çıkardı. Karşısındaki kadına ve yaptığı gösteriye dair düşünceleri bulanıklaşıyordu.

Mousai selam verdiği anda balodan çıkmıştı. Yakın zamanda kimseyi görebilecek durumda değildi. *Özellikle de Arabessa'yı.*

"Sorun ne?" Genç kadın onun yanına oturduğunda koltuk ağırlığıyla hafifçe eğildi. Bu kadar yakın olması adamın hoşuna gitmiyordu. Onun kucağına uzanmak, başını yasla-

mak ve Arabessa'nın bu odada daha önce onlarca kez yaptığı gibi yanağını okşamasını istiyordu.

Ancak geçmişte değillerdi. Şu anda, buradalardı. *Arkadaşlardı.*

Zimri bu saçma fikre karşılık homurdandı. "Burada ne arıyorsun?"

"Gösterimizden sonra balodan ayrıldığını gördüm," diye açıkladı Arabessa. "Biraz... düşüncelere boğulmuş gibi görünüyordun. Ben de her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Arkadaşlar böyle yapar, değil mi?"

Arkadaşlar.

Zimri bu sözcükten nefret etmeye başlıyordu.

Etrafını işaret etti. "Gördüğün gibi her şey yolunda. Gidebilirsin."

Sesindeki endişeyle, "Bana kızgın mısın?" diye sordu Arabessa.

Zimri ona doğru bir bakış attı, soruyu kafasında tekrarlıyordu.

Mousai'm bu geceki gösterisinin eşi benzeri yoktu. Adam paramparça olmuştu.

Arabessa çellosundan saf coşkunun notalarını çıkarmıştı ve Zimri'nin mutluluğu onunla birlikte olmaktı. Ancak onu ele geçiren şey yalnızca kadınm ve kız kardeşlerinin büyüsü değildi. Çellonun yerinde olmanın nasıl olduğunu gayet net bilmesiydi. Kadının bacakları arasında, onun kucağında... Kendini kaybetmesi, bedeninin bir ritme ayak uydurması, parmaklarını onun sırtında dolaştırması için kadına ilham vermesi...

Zimri mutluluğun değil, saf arzunun içinde boğulmuştu. Ergen bir delikanlı gibi pantolonunun altında sertleşmişti. Obasi Denizi aşkına, sahneye hücum edip kadınla hemen o noktada sevişmemek için parmaklarını sandalyesinin koluna öyle bir gömmüştü ki neredeyse canı yanmıştı. Kadını baştan

çıkarıp tüm misafirlerin önünde bacaklarını açmasını sağlamamak için zor dayanmıştı.

Kattiva bunu kesinlikle dert etmezdi.

Ancak bu kesinlikle bir *arkadaşın* tepkisi değildi.

"Sana kızgın değilim, şaşkın," diye cevap verdi. Bedenine fazlasıyla ağır gelen kolunu kaldırıp kadının maskeli burnuna hafifçe vurdu. "Kendime kızgınım."

Arabessa somurttu. "Cidden sarhoşsun."

"Sen de sarhoş olmak ister misin? Şurada şişe ve kadeh var." İçki arabasına doğru elini salladı. "Gerçi bunu sana söylememe gerek yok. Bu odaları gayet iyi tanıyorsun."

Arabessa dudaklarını bükerek gözlerini kıstı. Kalkıp içki arabasına ilerledikten sonra adamın elindeki kadehi alıp yerine bir başkasını tutuşturdu.

"Berrak içkileri sevmediğimi biliyorsun," dedi Zimri.

"Öyleyse sorun yok çünkü sadece su getirdim."

"Daha da kötü." Zimri burnunu kırıştırdı ve öne eğilip bardağı yanındaki masaya bıraktı.

"Suyu iç. Yoksa sen içene kadar doldurmaya devam ederim."

"Ben de bardakları buraya koymaya devam ederim," dedi Zimri. "Eninde sonunda bardak kalmaz."

"Sabrımı zorlama, Zimri."

"Yoksa ne olur?" Tek kaşını kaldırdı. "Bana şaplak mı atarsın?"

Arabessa gözlerini kırpıştırdı, ondan ürktüğü kesindi.

İyi, diye düşündü adam. *Ürkersen buradan gidersin.*

Ama kadının yüzünde bir sırıtış belirdi ve Zimri anında kendini huzursuz hissetti. Bir Bassette'in böyle bakışlar atmasının ardından hiç hoş karşılanmayan bir haylazlık gelirdi.

"Evet," dedi Arabessa. "Tam da öyle yaparım."

"Affedersin?"

"Sana güzel bir şaplak lazım, Koleksiyoncu." Adamı kolundan çekiştirip kucağına yatırmaya çalıştı.

"Kesinlikle olmaz." Zimri geriye sıçradı. Neredeyse yakındaki masayı ve su bardağını devirecekti. "Ancak ben sana şaplak atarım, o da bana yalvardığında olur."

Sessizlik bir bıçak gibi keskince ve acıyla bedenine saplandı.

Arabessa'nm boynu kızardı, korkusu ve heyecanı birbirine karışıp etrafa yayıldı. Cevap vermek için ağzını açsa da hiçbir şey söyleyemedi. Yalnızca hızlı nefesler almakla yetindi.

Zimri refleks olarak özür dilemek istedi. Böyle bir şeyi yüksek sesle söylemek istememişti ancak sebebi daha önce bir benzerini yaşamamaları değildi. Ama belki de sorun buydu. Deneyimleyip keyif aldıkları çok fazla uygunsuz şey vardı. Zimri'nin şu anda yapmak istediği pek çok hareket vardı.

Gerçi kadın onunla arkadaş olmak istemişti. Daha fazlası olup olamayacaklarını ve bunun zamanını çözmeye çalışırken birbirlerinin hayatında kalabilmeleri için ateşkes yapmaları gerekmişti.

Zimri de bunu istiyordu. Daha fazlası olmak istiyordu.

Bu yüzden Arabessa'nm ofisinde olmasının sonu iyi bitmeyecekti, özellikle de o sarhoşken. Hâlâ kadının gücünün tadını alabildiği bir gösterinin hemen sonrasındayken gecenin sonu iyi bitemezdi. Büyünün tadı iştah açıcı, aromatik ve lezizdi. Bir gösteriden sonra buluşmak, zaman içerisinde ikisi için de bir ihtiyaç haline gelmişti. Birbirlerinin gerilimlerini yalayıp yutuyor, duygularının pürüzsüz bir hale gelmesini sağlıyorlardı.

İkisi de böyle bir rahatlama sunamazken kadının burada olması fazlasıyla tehlikeliydi.

Eğer o yapmayacaksa, Zimri buradan gidebilirdi.

"Gidip uyumam gerekiyor." Aniden ayağa kalktığında dengesini tam olarak sağlayamadığını fark etti.

"Yardım edebilirim."

"Hayır, teşekkürler." Beline sarılmaya hazırlanan kolu uzaklaştırdı. Buğu aşkına, Arabessa'nın daha da yaklaşması ihtiyacı olan son şeydi. "Yatağıma kendi başıma gidebilirim."

İçerisi karanlıktı, tek ışık dışarıdaki solan yıldızlardan geliyordu. Ama odasına giden yolu gözleri kapalı bile bulabilirdi. Bunun için kayıp tanrılara şükretti, gözleri gerçekten de kapanmak üzereydi.

Yumuşak nevresimlerin üstüne yığılıp inledi.

Arkasında bir kibrit yandı. Mumlar yakılırken oda bir sıcaklıkla doldu. Ardından başucundaki sehpaya koyulan bardağın sesini duydu.

"Eğer o bardakta su varsa başından aşağı dökerim," diye mırıldandı.

Yumuşak kahkaha, olması gerekenden çok daha iyi hissettirmişti. "Tüm bardağı içersen giderim, söz veriyorum," dedi Arabessa.

Zimri ona bakmak için başını çevirdi. Arabessa ayaktaydı, pelerini omuzlarından dökülüyordu ve maskesini çıkarmıştı. Yüzünde yumuşak bir ifade olsa da endişelendiği hafifçe çatılan kaşlarından anlaşılıyordu.

Onun için endişeleniyordu.

Ona değer veriyordu.

Zimri kendi nişan balosunu bırakıp gittikten sonra onun iyi olup olmadığını görmeye gelmişti. Üstelik o baloda gösteri yapmaya zorlanmıştı. Zimri'nin nişanlısını memnun etmek, kralının cezasını yerine getirmek zorunda kalmıştı. Her şeye rağmen adamın karşısındaydı. Nazik ve düşünceliydi. Bencil değildi.

Zimri göğsünün hem kendisine hem de durumlarına duyduğu hayal kırıklığıyla sıkıştığını hissetti

Doğrulup ayaklarını yere koydu. "Bardağı ver."

Arabessa ona bardağı uzatırken rahatlamasının kokusu etrafa yayıldı.

Zimri tüm suyu içti, serin sıvı anında zihnindeki pusları dağıttı.

Kahretsin, beni zorlamakta haklıymış.

"Akıllı çocuk," dedi Arabessa. Boş bardağı alıp tekrar masaya koydu.

Zimri ona dik dik baktı. "Kendi evimde bana patronluk taslanmasına izin vermem."

"Özür dilerim." Sesinde bir tebessümün belirtisi vardı. "Suyunun tamamını içtiğin için seninle gurur duyuyorum, onun için söyledim."

Zimri gözlerini iyice kısarken onu tutup yatağa çekti. Arabessa şaşkınlıkla bir çığlık attı. "Alay etmek de suç," dedi Zimri. Kadını dizlerine yatırmak için çabalıyordu. "Beni az önce nasıl cezalandırmak istediysen, korkarım ki seni o şekilde cezalandırmalıyım."

"Öyle bir şey yapmayacaksın!" Arabessa adamın kollarını itip döndü ve onun üstüne çıktı. Ama ikisine de dövüşmeyi aynı kişi öğretmişti, bu yüzden genç adam çok geçmeden onu alt etti. Ancak bu zafer fazla uzun sürmemişti. Birbirleriyle uğraşıp durdular, adamın yatağında kapışıyorlardı.

Özgür kalan bir metalin sesi duyuldu, ardından bıçağın ucu adamın boğazına dayandı. Zimri bir elini kaldırarak, "Ateşkes! Ateşkes!" diye bağırdı, diğer eli kadının kolunun altına hapsolmuştu. Arabessa'nın altında uzanıyordu. "Kimse bıçakların serbest olduğunu söylemedi," diye itiraz etti.

"Bıçaklar hep serbest."

"Bir sonraki sefer aklımda tutarım."

Arabessa ona gülümsedi. Adamm üstünde uzanıyordu, göz gözelerdi. Odanın bir yerindeki kum saatinin tıkırtısı sessizliği doldurmaya başlamıştı ama ikisi de hareket etmiyordu. Bıçağın ucu hızla atan nabzını göstermeye devam ediyor olsa da adamın umurunda değildi.

Arabessa'nın dikkatini bulundukları duruma çekmemek için nefes almak bile istemiyordu.

Tek istediği kıyafetlerini çıkarmak, kadının kıvrımlarıyla göğüslerini daha iyi hissedebilmek, boştaki elini vücudundan aşağı kaydırmak ve onu iyice kendine çekmekti.

Kadının saç örgüsü onun koluna düşmüştü, aldığı her kesik nefesle göğsü adamınkine yaslanıyordu. Arabessa ona işkence etmeye gelmiş kayıp bir tanrıçaydı. Bir an sonra kadının bakışları onun dudaklarını buldu.

Zimri kasıklarının bir sıcaklık dalgasıyla sarıldığını hissetti. Arabessa gözlerini kırpıştırıyordu. Bakışları netleşip ondan uzaklaşmaya çalıştığında adamın az önce hissettiği sıcaklığın yerini ani bir ıstırap aldı.

"Kal." Zimri gitmesine engel olmak için onu kalçasından kavradı.

Arabessa, "Zimri," diye sessizce yakardı.

Bıçağı hâlâ adamın boğazındaydı.

"Arkadaşın olmaktan nefret ediyorum," diye itiraf etti Zimri.

Arabessa onu izlerken kaşlarını çattı. "Hayır, etmiyorsun."

"Evet, ediyorum. Sen sahip olduğum en kötü arkadaşsın."

Kadının eğlendiği ortadaydı çünkü artık suratını asmıyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Ben üzülmedim."

"Öyle mi?"

Zimri başını iki yana salladı. En azından bıçaklanmadan yapabildiği kadarıyla hareket etmeye çalışmıştı. "Arkadaştan fazlası olmakta çok daha iyisin."

Düşünceli bir tavırla, "Bilemiyorum," dedi Arabessa. "O zaman da oldukça şikâyet aldığımı hatırlıyorum."

"Belli ki doğru hatırlamıyorsun."

"Aksine hafızam mükemmeldir," diye karşı çıktı.

"Benimki kadar değil," dedi Zimri. "Kanıtlayabilirim."

"Nasıl?"

Adam onun aralanmış, dolgun ve kusursuz dudaklarına baktı. Büyüsü hissettiği ihtiyaçla damarlarına akın ederken o gece içtiği şeyler ortadan kaybolmuştu. "Sana dokunmama izin verirsen görürsün."

Bir anda odadaki her şeye bir hareketsizlik çöktü. Arabessa nefesini tutmuş gibiydi. Vücudundan sıcak, mis gibi kokan ve adama işkence eden bir arzu yayılıyordu.

"Bana zaten dokunuyorsun," diye cevap verdi.

"İkimizin de istediği şekilde değil."

"Yapamayız," dedi Arabessa. Ancak itirazı bundan ibaretti.

"Yapamayız," dedi Zimri. "En azından bu gece."

Arabessa ona yanıt vermedi. Düşünceler ve çelişkiler açık bir şekilde zihnine dolarken gerilmişti.

Zimri ona, *Düşünme*, demek istiyordu. *Benimleyken endişelenme.*

"Müziğim." Zimri kadının kalçasındaki elini kaldırıp nazikçe çenesini okşadı. "Arkadaştan fazlasıyken ne kadar iyi olduğumuzu sana hatırlatmama izin ver."

Arabessa bir an için gözlerini kapatıp adamın eline yaslandı. "Peki yarın bunu unutamadığımda ne olacak?" diye sordu acıyla.

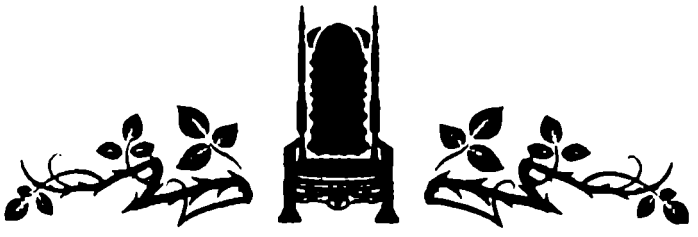
"Ben zaten hiç unutamadım," diye yanıtladı Zimri. "Beraber geçirdiğimiz anlar ruhumun bir parçası. Son birkaç haftadır kalbimin atmaya devam etmesini sadece onlar sağlıyor. Seninle geçirdiğim tek bir anı bile unutamam, Arabessa Bassette." Kadının yanağını okşadı. "Bu gece benimle kal, müziğim. Yarını düşünme. Bu gece için kendini bırak. Seni yakalayacağım. Düşmene *asla* izin vermem."

Arabessa ona baktı. Korkusu tutkusuyla, endişesi ihtiyacıyla karışmıştı ama çok geçmeden bakışlarını sadece sıcak bir kararlılık doldurdu. Zimri tatlı dille, *Evet*, dedi içinden.

Arabessa'nın ona yaptıklarını hissedebilmesi için hafifçe yatakta kaydı. *Bırak ben de sana yapabileceklerimi göstereyim.*

Arabessa yenilgiyle pes etti. Tatlı bir sesle homurdanırken bıçağını adamın boynundan çekti.

Sonra kendini serbest bıraktı. Zimri'yi öptü ve adam da söz verdiği gibi onu yakaladı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

İlk öpücüklerini baştan yaşıyorlardı. Arabessa evlerinin bahçesindeki ağacın altındaymış gibi hissediyordu. Büyüsü de nabzıyla birlikte delice atıyordu, teni kıyafetlerinin altında alev alevdi. Kalbi sakarca bir heyecanla, hevesle ve zevkle sarsılıyordu. Ancak o yaz sabahının aksine, şu anda o kadar nazik hareket etmiyorlardı. Arabessa onun üstüne yerleşmiş, gömleğin altındaki güçlü kasların açlığıyla ellerini kumaşın içine sokmuştu. Zimri kalçalarını kavrayıp onu sertleştiği yere kaydırmıştı. Arabessa'nın dudaklarına doğru inliyordu. Adamm tadı viskiden aldığı son yudum gibi tatlıydı ve aroması damakta kalıyordu.

Arabessa hızla doğruldu. Pelerinini ve silah kılıflarını üstünden sökercesine çıkardı. Zimri de bu sırada onun gömleğinin düğmelerini hızla açıyordu, son düğmeyi de çıkarıp kadının göğüslerini özgür bıraktı.

"Yıldızlar ve deniz aşkına," diye tısladı. Doğrularak kadının boynunu öptü, ardından göğüslerinden birini kavrayıp meme ucunu dudaklarının arasına alarak emdi.

Bu his, kadının bedenine düşen sıvı bir yıldırım gibiydi. Arabessa inleyip ona biraz daha yaklaştı.

Bunların hiçbirinin yaşanmaması gerekiyordu. Arabessa

bunun bedelini sonra ödeyeceğini biliyordu fakat adama çok ihtiyacı vardı, arzularının kollarında boğuluyordu. Mantığı odanın bir köşesinde ateşe verdiği bir leşten ibaretti. Birbirlerine yaklaştıkları çok fazla an geçirmişlerdi. Aralarında "neredeyse" ve "az kalsın" sözcükleriyle geçen çok fazla yakınlaşma olmuştu. Arabessa hafif temaslardan ve fısıltılardan bıkmıştı. Zimri'nin belini kavramasını, kendine çekmesini, vücudunu ona bastırmasını istiyordu. Üstünde olduğu adama duyduğu şehveti inleyip çığlık atarak tüm krallığa duyurmak istiyordu.

Zimri onu çabucak çevirip yatağına hapsetti. Arabessa'nın ellerini başının üstünde sabitleyip boynunu öptü ve hafifçe ısırdı. Dudaklarıyla bir kez daha onunkileri işgal ederken kadının görüşü bulanıklaşıyordu. Zimri de onun gibi açgözlüydü, kafesinden salınmış aç bir canavardı. Artık iki ayrı kişi değil, bir bütünlerdi. Zimri'nin kadının bedeninde kayan elleriyle, Arabessa'nın onunkilere sarılan bacakları arasında bir sınır yoktu.

Arkadaştan fazlasıyken ne kadar iyi olduğumuzu sana hatırlatmama izin ver.

Fazla.

Arabessa'ya çok daha fazlası gerekiyordu.

"Zimri," diye inlerken adamın gömleğini çekiştirdi.

"Söyle, aşkım. Neye ihtiyacın varsa vereceğim. Ne istiyorsan alacaksın."

"Seni bunlar olmadan istiyorum." Adamın gömleğinin düğmelerini açmaya çalışan parmakları sakarlık ediyordu.

Zimri gülerek onun üstünden kalktı.

Ağırlığı kaybolunca genç kadın az kalsın mızmızlanacaktı ama dikkati çabucak dağıldı. Zimri yatağının kenarında yavaşça düğmelerini açıyordu.

Kısılmış gözleri hâlâ kadının üstündeydi, açlıkla dolu ama kontrollüydü.

Arabessa'nın hissettiğinden çok daha kontrollüydü.

Fakat asıl can alıcı nokta da bu değil miydi?

Zimri onun yelkenlerini elinde tutabilen tek kişiydi. Kadın böylece vahşi bir rüzgâra dönüşebiliyordu.

Onunla özgürce uçabiliyordu ve bu gece o özgürlüğün tadını sonuna kadar çıkaracaktı.

Yarını düşünme. Bu gece için kendini bırak.

Kendini bırak.

Zimri güçlü bedenini ortaya serip, pantolonu gömleğinin peşinden hızla yere düşerken genç kadın kendisini bırakmaktan fazlasını yaptı. Artık hızla düşüyordu.

Adamın ona olan ihtiyacını, güçlü sertliğini izlerken altdudağını ısırdı. Zimri yavaş hareketlerle kendisini okşarken onu izleyen kadına bakıyordu. Arabessa'nın bacaklarının arasındaki sızı biraz daha arttı.

Buğu aşkına, Zimri kusursuzdu.

Ona aitti.

Adam şehvetle sırıttı ve eğilip kadının botlarıyla pantolonunu çıkardı.

Bedenleri çıplaktı fakat birbirlerine dokunmuyorlardı.

Arabessa adamın yatağında uzanmıştı. Onun mum ışığıyla yıkanan vücudunun her kıvrımını ve pürüzsüz çizgisini izliyordu. Zimri de aynı şeyi yapıyordu, bakışlarında tehlikeli bir parıltı vardı.

Aralarındaki hava elektrikle çatırdarken bir kıvılcım çaktı. Zimri'nin büyüsü tenini örten altın bir tozdu, duyguları etrafa saçılıyordu.

"Yatağım seni özledi," dedi kadına. Elini yavaşça onun ayak bileklerinden bacaklarına kaydırdıktan sonra üstüne uzandı. "*Ben* seni özledim."

Arabessa'nın tenine değen teni sıcacıktı, tanıdık bir hisle banyo yapmak gibiydi. Kadının büyüsü memnuniyetle damarlarında mırladı.

Ev. Evimiz.

Zimri'nin onu kavrayıp öpmesiyle arzu tüm hislerini ele geçirdi.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Bunu son yaptıkları anın, birlikte olmalarının üstünden kesinlikle fazla uzun süre geçmişti. Arabessa bunun ne kadar yıkıcı ve tüketici olabileceğini neredeyse unutmuştu.

"Yavaşla, müziğim," dedi Zimri. Onun üstünden hafifçe kalktı. "Tekrar seninle olabilmek için çok bekledim. Aceleye getirmeyeceğim."

"Zimri," diyerek itiraz etti. Adamı tekrar aşağıya, içine ittirmek için kalçasından kavradı.

Zimri güldü. *Arsız piç gülmüştü!*

Arabessa bir bacağını onunkine sarıp bedenlerini ters çevirdi. Bir kez daha adamın üstündeydi, onun kendini beğenmiş suratına ters bakışlar atıyordu.

Zimri ellerini başının arkasında birleştirirken karnındaki ve kolundaki kaslar gerildi. Halinden memnun, karanlık bir prense benziyordu.

Arabessa gözlerini kıstı. "Üstte olmamı istedin, değil mi?"

"Şimdilik," dedi Zimri. "Bu gece seninle her pozisyonda sevişeceğim."

Bu gece.

Fakat yarın...

Kalbi hızlı bir korkuyla tekledi. Sorumluluk sahibi olan taraf yüzeye çıkmaya uğraşıyordu.

Doğru değil. Bu doğru değil.

Ama doğrudan da iyiymiş gibi hissettiriyordu.

Sonu iyi bitmeyecek.

"Ara..." Zimri onun adını yumuşak bir sesle ve sakince söyledi. Bir elini kaldırıp kadının belini hafifçe okşadı. "Bana bak."

Ateşler içindeki ela gözler, onunkileri buldu.

"İstersen durabiliriz," dedi Zimri. "İhtiyacın olan buysa durabiliriz." Bunu söylemek, teklif etmek kesinlikle acı verici olmalıydı. Duymak bile kadının canını yakıyordu. Zimri, onun için kendisini bu sözleri söylemeye zorlamıştı.

Arabessa'nın tercihiydi. Onunla birlikteyken her zaman bir seçeneği vardı.

Göğsü karşısındaki adama olan aşkıyla sıkıştı. Duygular içinde tutamayacağı, durduramayacağı kadar fazlaydı.

Zimri ona, *Seni yakalayacağım*, demişti. *Düşmene asla izin vermem.*

"Şimdi duramayız," dedi Arabessa. "Arkadaştan fazlası olmamızın ne kadar iyi olduğunu bana hâlâ göstermedin."

Zimri eğleniyormuş gibi görünmüyordu, kadının huzursuzluğunu sezebildiği kesindi. "Emin misin?"

Arabessa, "Hayır," diye itiraf etti. "Emin değilim ama hayatımda ilk kez, emin olup olmamak umurumda değil. Sadece bir şeyler hissetmeyi, şu anda istediğim şeyi elde etmeyi umursuyorum."

Zimri onu kalçalarından kavradı. "Benimleyken istediğin her şeyi elde edebilirsin."

Tam olarak değil, dedi içinden sessizce. *Asla karın olamayacağım.* Ancak sonra kalbindeki ağrıyı uzaklaştırdı ve adamı tekrar öpmek için eğildi.

Zimri rahatça onu yönlendirdi, dudaklarını araladı ve dillerini birbirine değdirdi. Ellerini sırtından yukarı kaydırıp parmaklarını saçlarına gömdü.

Saygı dolu, tapınırcasına bir dokunuştu.

Arabessa vahşilik ve yabanilik istiyordu.

"Seni içimde hissetmek istiyorum," diye fısıldadı. Bu sözlerle adamdan bir inleme koparmayı başarmıştı.

"Asla reddetmeyeceğim bir talep." Zimri'nin sesi ipeksi ve boğuktu, kışkırtırcasına yavaşça ona doğru sürtündü. "Benim için ıslanmışsın," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Şimdi, Zimri," diye emretti Arabessa. "Lütfen."

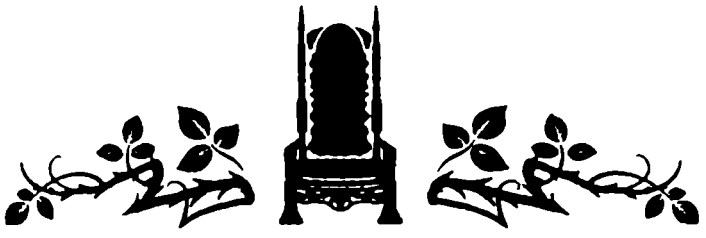
Adam ona tekrar, "Bana bak," diye emretti.

Arabessa gözlerini açıp sevdiği adama baktı. O gözler arzuyla, aşkla, bir vaatle yanıyordu.

Seni yakalayacağım.

Kadının göğsü alevler içindeydi, bu adama hissettiği her türlü karmaşık duyguyu yakıp geçiyordu. Arzu, güven, korku, saygı, takıntı... Zimri onun her şeyiydi. Güçlü ve zayıf yanlarıydı. Ritmini şaşıran kalbinden damarlarına yayılan kandı. Ruhunun, bedeninin dışında yaşayan kısmıydı. Ondan ayrı olmak işkenceydi, Zimri tamamen ona ait değilken onunla birlikte olmak ise tam bir eziyetti. Zimri kadmm kontrolünün kâğıt gibi incelmesine neden oluyordu. Arabessa'yı kalçalarından kolayca kaldırıp yavaşça üstüne yerleştirdiğinde, genç kadının son savunması da paramparça oldu. Zimri onu tamamen doldurdu, tüketti, ele geçirdi ve bir arkadaştan fazlasıyken ne kadar iyi olduklarını kanıtladı.

Arabessa da daha azını beklememişti.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Zimri üstündeki kadın tarafından parçalanıyordu. Sonrasında kendini nasıl tekrar birleştireceği fark etmezdi, bir daha aynı kişi olmayacağı kesindi.

Ama bundan memnundu.

Daha öncenin, geçen günün ya da bir ay öncenin parçası olmak istemiyordu.

Bu gece odasında yaşananlar, Arabessa'yla daha öncesinde paylaştıklarının çok daha ötesindeydi.

Kadm bu gece geldiğinde ikisi de çatlamış, mahvolmuş haldeydi. Şimdi yeni bir sonsuzlukla birbirlerine bağlanıyorlardı.

Tutkudan, haftalardır bastırdıkları arzulardan ve görmezden geldikleri düşüncelerden deliye dönmüşlerdi. Hem duygusal hem de fiziksel olarak durmaksızın zirveye tırmanıyorlardı. İkisinden birinin hükmetmediği, karşısındakinden bir şeyler almadığı, inlemediği ya da kışkırtmadığı bir kum düşümü geçmiyordu. Arabessa ona daha önce ve şimdi hissettiği her şeyi tek bir şey bile söylemeden anlatıyor, Zimri de her parçayı yakalayıp karşılık veriyordu.

Arabessa daima özlemle dinleyeceği karmaşık senfonisi olacaktı.

Geleceklerinin büyük kısmı hâlâ belirsiz olsa da, Arabessa'nın geleceğine dahil olacağından emindi. Üstelik bir arkadaştan daha fazlası olacaktı.

Onu aynı gerçekliğe ikna etmek için yapması gereken her neyse, bunu başarmak için Aadilor'un dört bir yanını dolaşırdı. Birlikteyken çok güzellerdi. Mükemmellerdi. Birbirleri için yaratılmışlardı.

Kadının solgun teninden yayılan zevkin kokusu, pudra şekerini andırıyordu. Zimri onun her zerresini yalayıp yutmak istiyordu.

Parmaklarını onun kalçalarına gömdü ve bedenini yönlendirerek iyice içine gömüldü. Arabessa inledi, başını geri atıp göğüslerini öne çıkardı. Zimri daha da sertleştiğini hissetti, ağzı o meme uçlarını emmek için sulanıyordu. Kendisini iterek doğrulurken sevdiği kadını kucağından indirmedi. Bir elini onun beline sarıp hareketlerine eşlik ederken, diğer eliyle de dolgun göğsünü avuçladı.

Onun hassas meme ucunu nazikçe ısırdığında, genç kadın tırnaklarını sırtına geçirerek karşılık verdi.

"Zimri," diye yalvardı.

Etrafına yeni bir mutluluk kokusu yayıldığında adam derin bir nefes aldı, artık başı dönmeye başlamıştı.

Kadına asla yeterince yaklaşamıyor gibiydi.

Yeterince derine inemiyordu.

Pozisyonlarını değiştirip ayağa kalkarken onu tekrar kucakladı. Arabessa'yı kalçalarından kavradıktan sonra bedenlerinin bir an bile ayrılmasına izin vermeden onu duvara yasladı. Arabessa ellerini adamın boynuna sarmıştı, o iyice derinlere ilerlerken bacaklarıyla belini kavrıyordu. İnsanı çıldırtan bir histi. Zimri'nin çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kalçalarını kadına doğru iterken her bir darbesiyle duvardaki tablolar sarsılıyordu. Yanan lambalardaki alevler de benzer bir açlıkla titreşiyordu.

"Müziğim," dedi hırlarcasma. "Beni mahvediyorsun. Asla duramayız. Asla durmayacağım."

"Su içmek için bile mi?" diye takıldı Arabessa.

Bu oyuncu ses tonu, adamın geri çekilip onun eğlenen bakışlarıyla göz göze gelmesini sağlamıştı.

Böyle olmaz.

Zimri geri çekildikten sonra daha derine gömüldü.

Arabessa'nın gözleri arkaya kayıp nefesi kesilirken onu karanlık bir tatminle izledi. "Su yerine seni içerim," diye cevap verdi. Sesi yaklaşan bir fırtınayı andırıyordu. "Acıkırsam ne yiyeceğimi de gayet iyi biliyorum."

En hassas noktasına sürtünecek şekilde hareket etti ve kollarındaki kadın tekrar boşalıp haykırana kadar onu bırakmadı.

"Zimri," diye fısıldadı Arabessa. Adamın kollarının arasında hareketsizleşti, ağırlığı onun üstüne çöküyordu. "Zimri..."

"Seni yakaladım, müziğim."

Arabessa'yı tekrar yatağa taşıyıp çarşafın üstüne yatırdı. Böyle güçlü bir yaratığa bakıp onu darmadağın ettiğini bilmek, Zimri'nin başını döndürüyordu. Bu kadının ona kontrolü verecek kadar güveniyor olması... mahcubiyet vericiydi.

Kadının böylesine yetki verdiği, kalbinde böylesine inandığı tek kişi olduğunu biliyordu. Bunun sorumluluğu üstüne çökse de özlem dolu bir histi. Buna ne kadar layık olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Arabessa'nın bacaklarını ayırıp başını eğdi.

"Bekle." Kadın bir elini omzuna koyarak onu durdurdu, tatmin dolu bir yorgunlukla gözleri hafifçe kapanmıştı. Zimri'nin içi haylaz bir gururla doldu. "Peki ya sen?" diye sordu Arabessa.

Onun elini tekrar yatağa koyarken, "Bu aynı zamanda benim için," diyerek güvence verdi. "Uzan, aşkım. Seni her şekilde alacağımı söyledim. Bu yalnızca ilk öğünüm."

"Ah," diye inledi Arabessa. Adam sözlerinin hemen ardından onu yaladığında, "Ah, kayıp tanrılar aşkına!" diye haykırdı.

Uslu bir kız gibi onun sözünü dinleyip tekrar uzandı, parmakları önce çarşafı sonra adamın saçlarını kavradı. Zimri her kıvrımını yalayıp yutarken bacaklarını onun boynuna sardı.

Arabessa bir sonraki zevk dalgasının kıyısına geldiğinde adam geri çekildi. O hayal kırıklığıyla bağırırken gülümsedi. "Yavaş," derken kadının üstüne uzanıp tekrar içine girdi. Arabessa tatminle iç çekmişi. "İstediğini alacaksın," diye güvence verdi Zimri.

"Bana istediğimden fazlasını veriyorsun," dedi Arabessa. Bakışları şehvetle dolu mavi bir göldü. "İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim şeyi veriyorsun."

Zimri bir an için hareketsizleşip, "O nedir?" diye sordu. Arabessa etrafında kasılırken bunu yapmak işkence gibiydi. Kadının gözlerine baktı ve etrafa saçılan savunmasızlığın kokusunu içine çekti.

"Kendimi bırakabileceğim güvenli bir alan," dedi Arabessa.

Zimri'nin paramparça olmuş kalbi tekrar birleşti. Bu itiraf cinsellikten çok daha baştan çıkarıcıydı. Ondan sonra uzun süre dayanamadı. Kadının bacaklarının arasındaki çarşafa boşalırken yüzünü onun boynuna gömdü. Kadının kokusu etrafına ve içine işlerken coşkuyla zirveye ulaştı.

Zimri kollarının arasındaki Arabessa'yla uzanıyordu. Kadın parmaklarını tembel hareketlerle onun çıplak göğsünde dolaştırıyordu. Mumlar yanıp biteli ve oda karanlığa gömüleli çok olmuştu. Dışarıdaki yıldız kurtlarının yumuşak, mavi ve yeşil ışıkları pencerelerden içeri süzülüyordu.

Saatten haberleri yoktu. Zimri'nin umurunda değildi. Anı bozmaya hiç niyeti yoktu.

Daha önce bu kadar tatmin dolu ve diken üstünde hissettiğini hatırlamıyordu.

Arabessa'nın da öyle olduğunu sezebiliyordu, genç kadının sükûnetine endişenin hafif kokusu karışıyordu. İçinde bulundukları ana sıkıca tutunuyormuş gibi davranıyorlardı.

Zimri istese de istemese de çok geçmeden sabah olacaktı. Belki de çoktan olmuştu. Bu yeni günün getirecekleriyle baş etmek zorunda kalacaklardı.

Zimri ne istediğini elbette biliyordu. Ancak kadının bu sefer onun yanında durup durmayacağını söylemesini beklemek onu delicesine korkutuyordu.

Bu gece kadına aralarındaki en iyi geleceğin, *tek* geleceğin, daha fazlası olmalarına izin veren ihtimalle birlikte var olduğunu kanıtlamıştı. Arkadaştan fazlası. Bir tanıdıktan fazlası. Şimdi oldukları gibi çıplak ve tatminkâr oldukları anlara aitlerdi. Birbirlerine kusursuzca uyuyorlardı.

Arabessa yorgunca iç çektiğinde ona sıkıca sarıldı. "Bunu yapma."

"Neyi?" Kadın başını geri atıp ona baktı.

Saçları sırtından aşağı dökülen kuzgun karası bir nehirdi, solgun teni pürüzsüzdü. Zimri neredeyse üç kum düşümü boyunca sevişmemişler gibi tekrar kadına açlık duyduğunu hissetti. Arabessa muhteşem görünüyordu, özellikle de böyle dağınık ve özgür bir şekilde uzanırken.

"Henüz düşünme," dedi adam. "Biraz daha böyle kalabiliriz."

"Korkarım ki düşünmemek benim için mümkün değil." Arabessa hafifçe kaşlarını çattı. "Zimri..."

"Seni tekrar mahvetmemi ya da beni sevdiğini ve bundan sonra her gece bu yatakta olacağını söylemeyeceksen duymak istemiyorum," diye araya girdi.

Arabessa gülümsedi ama tebessümünde gerginlik vardı. "Seni seviyorum."

Aşk ilanına rağmen adam içi çekiliyormuş gibi hissetti, arkasından bir olumsuzluk geleceğini seziyordu. "Öyleyse burada bırakalım." Kadının alnına bir öpücük kondurdu.

Arabessa onun kollarından kurtulup doğruldu. "Artık ciddileşmemiz gerekiyor."

Zimri onun açıktaki göğüslerine bakarken bedenindeki arzu aşağılara aktı. "Bunun mümkün olacağını sanmıyorum."

Arabessa onu, "Zimri," diyerek azarladı ve çarşafa uzanıp üstünü örttü.

"İyi," diye oflarken sırtını yatak başlığına dayadı. "Ciddileşmek istiyorsan bunu yapalım. Seninle olmak istiyorum, bu geceki deneyimlerimize göre sen de benimle olmak istiyorsun. Ayrıca..." Arabessa araya girmek üzereyken elini kaldırarak ona engel oldu. "Metres olamayacağına ya da Kattiva'yla olan bu durumun, sahipliğin çoğu için elime geçecek tek fırsat olacağına dair şeyler dinlemek istemiyorum. Daha önce de söylediğim gibi Macabris'le ilgili kararları *ben* veriyorum, sen değil. Şu anda yapıcı davranmak istiyorsak birlikte olabilmemiz için bir çözüm bulmalıyız."

Arabessa sessiz kalırken korkunun kokusu etrafa yayıldı. Zimri bunu beklememişti.

Neden korkuyorsun? diye düşündü.

"Ee?" diye ısrar etti. "Hangi koşullar altında benimle olursun? Ben seninle her koşulda, *hiç* pişmanlık duymaksızın birlikte olmayı sonuna kadar kabul ediyorum."

Arabessa biraz şüpheyle, "Hiç pişmanlık duymaksızın mı?" diye tekrarladı.

"Evet ama spesifik olmamı istersen... Kattiva'dan ziyade *seninle* evlenmeyi tercih ederim."

Acının kokusu kadının teninden keskince dışarıya yayıldı.

"Bunu duymak neden canını yakıyor?" diye sordu Zimri. "Eşim olmak o kadar mı korkunç olur?"

Arabessa hızla, "Hayır," diye yanıtladı. Adamın onun hislerini anlamasına şaşırmamıştı. "Ben... bu konuşmayı Yıldız Tutulması'ndan sonra yapmayı tercih ederdim. Hepsi bu kadar."

"Neden?"

"Daha kolay olurdu."

"İyi de nasıl? O zamana evlenmiş olabilirim."

"Evet... söylediğin şey doğru."

Zimri onu dikkatle inceleyip altdudağını endişeyle ısırmasını izledi ve karmaşık duygularının kokusunu içine çekti. "Ara..." dedi hemen sonra. "Bana söylemediğin ne var?"

Kadm onun gözlerine baktı, yüzünde sancılı bir ifade vardı.

Zimri ona yaklaşıp ellerini avuçlarının arasına aldı. "Yanındayım," diye güven verdi. "Hep buradayım. Seni rahatsız eden şeyi anlatabilirsin."

Arabessa bakışlarını kaçırdı, suratını asarken ıstırap çektiği belli oluyordu. "Bunu biliyorum," diye cevap verdi. "Ama anlatamıyorum."

Adama bir tokat indirmiş gibiydi.

"*Anlatamıyorum* da ne demek oluyor?"

"Dikkatimin dağılmasına izin vermeden önce yapmam, tamamlamam gereken bir şey var."

Zimri irkildi, duydukları içindeki bir alevi körüklemişti. Arabessa'nın ellerini bıraktı. "Ben dikkatini dağıtacak bir şeyden mi ibaretim?"

"Hayır." Kadın başını iki yana salladı, geri çekilmemesi için onun bacağına dokundu. "Öyle bir şey söylemedim."

"Kulağa tam olarak öyle geldi."

"Hayır, demek istediğim... Şu anda odaklanmam gereken başka görevlerim var ve... Yaklaşan kararlar sebebiyle..." Cümlesi birkaç sözcükte bir tekliyordu, sanki söylemek istediği ve söyleyebildiği şeyler birbiriyle uyuşmuyordu.

Zimri suratını astı, kadının bu kadar nutkunun tutulduğunu hiç görmemişti. Canını sıkan bir şey olduğu kesindi. "Müziğim," dedi yumuşak bir sesle. Arabessa'nın yanağını okşadı. Kadının mavi gözleri sessiz bir işkenceyle alev alevdi. "Benden saklanmana gerek yok."

"Zimri," diye fısıldarken kadının ıstırabı etrafa aktı. "*Seni* istiyorum. Bunu istiyorum." Aralarındaki mesafeyi işaret etti. "Fakat... zamana ihtiyacım var."

Adam gözlerini kırpıştırarak, "Zaman mı?" diye tekrarladı. *Zaman mı?*

İnanamayan bir tavırla sert bir kahkaha patlattı.

Başladıkları yere dönmüşlerdi.

On senedir birbirlerine âşık olmalarının önemi yoktu. Arabessa bu ilişkiyi ailelerinden saklamaları, aşklarım hayatlarındaki önemli insanlardan gizlemeleri konusunda bahane ardına bahane sunarken sabırla onun yanında durmasının hiçbir önemi yoktu.

Hayır, ihtiyaçları olan şey *zaman* değildi.

Nedenlere ihtiyaçları vardı. Neden Arabessa'nın zamana ihtiyacı vardı? *Adamın* görevlerinin çoğu şu ana bağlıyken neden Yıldız Tutulması bitene kadar bekliyorlardı? Arabessa'nın ona anlatmadığı şey neydi? Bu kadar korktuğu şey neydi?

Bir araya gelmiş, ikisinin de bildiği şeyi kanıtlamışlardı. Birbirleri olmadan var olmaya devam edebilecek ruhlar değillerdi. Tüm bunları, genç kadının kalbini esir eden asıl şeyi söyleyemeyecek kadar korkması için yapmamışlardı. Birlikte olmalarına engel olan son duvar neydi? Zimri'ye anlatmak *zorundaydı. Anlatacaktı.*

Adamın sabrı çoktan tükenmişti. Hakikati öğrenmeyi artık çaresizce değil, öfkeyle istiyordu. Yapmak üzere olduğu şeyin *çok* yanlış olduğunu bilse de artık içinde mantığa dair bir parça kalmamıştı. Arabessa'nın güçleri olabilirdi fakat

büyüsü, bir enstrümanla özgür kalmadığı sürece ona yardım edemezdi. Flütü şu anda yerdeki kıyafetlerinin içinde bir yerdeydi.

"Zimri, lütfen," diye yalvardı kadın. "Sözüme güvenmen gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi Zimri. Sesi durgun bir göl gibiydi. Kendini sakinleşmeye zorladı ve içindeki hissi kadına doğru itti.

Arabessa gözlerini kırpıştırdı, bunu çabucak kabullenmesinin kafasını karıştırdığı ortadaydı. "Pekâlâ mı?"

"Hmm." Zimri başını salladı. "Hazır olduğunda sebeplerini söylersin."

Daha çok şaşırsa da, "Teşekkürler," dedi Arabessa. "Şu anda daha fazla şey anlatmamamın hiç adil olmadığını biliyorum ama... Teşekkür ederim, Zimri."

Adam suçluluk duygusuna kapılsa da kendi hislerini bir kenara itti.

Bana daha fazlasını anlatacaksın, diye düşündü. *Hem de şimdi.*

Ama bunun için kadının rahatlaması, ona güvenmesi gerekiyordu. Zimri büyüsünün bir kısmını serbest bıraktı, kadının bacaklarını okşamak için çarşafın altından görünmeden ilerleyen bir yılandı.

Büyü onun tenine işleyip sıcaklığını emerken kalbindeki hafif çekimi hissetti.

"Daha fazlasını anlatabileceğin zaman burada olacağım," dedi Arabessa'ya. Lütufları fark edilmeden etrafa yayılırken gözlerini kadından ayırmadı. "O zaman söyleyeceksin, değil mi?"

"Evet." Arabessa yavaşça başını sallarken odağı hafifçe dağılmıştı. Adamın büyüsü ona görünmeden altın bir bulut misali havaya yükseldi.

Şimdi, diye düşündü. Büyüsünü iterek bir ağla balık avlarcasına kadını sarmaladı.

Arabessa bir an için kasıldı. Hemen sonra rahatladı ve çenesi gevşedi.

Adamın büyüsü, *Güven*, diye mırladı. *Bize güveeeeen.*

Hafifçe başını sallayarak, "Evet," dedi Arabessa. "Güven."

Zimri onu ele geçirmişti. Kalbi hızla atmak istese de onu sakin tutmak için kendi dengesini korumalıydı.

"Neden daha çok zamana ihtiyacın var?" diye ısrar etti. "Şu anda beraber olmamıza engel olan şey ne?"

Lütufları kadını, *Konuşmak istiyorsun*, diyerek okşadı. *Paylaşmak istiyorsun.*

Arabessa ağzını açtı fakat hiçbir şey söylemedi.

"Söyle," diye cesaretlendirdi Zimri. "Söylersen bir çözüm sunabilirim, müziğim."

Kadın bir nefes aldı, sözcükler dudaklarının ucundaydı ancak hemen sonra boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Paniklerken elleri nefes alamıyormuş gibi boğazına gitti.

"Ara!" Zimri öne eğilip kadını omuzlarından yakaladı ve güçlerini serbest bırakarak büyüyü bozdu. "İyi misin? Çok özür dilerim, aşkım. Çok üzgünüm. Nefes al. Lütfen, *nefes al.*"

Arabessa'nın zorla aldığı nefes bir mucize gibiydi. Art arda aldığı her solukla yüzü normal rengine dönüyordu.

Zimri kadını ele geçiren şeyin kaybolmasını izlerken kafasının karıştığını hissediyordu. Ardından başından aşağı soğuk sular inmiş gibi burada olan şeyi anladı ve kaşlarını havaya kaldırdı. Arabessa'nm gerçeği söylerken böyle bir tepki göstermesinin tek bir sebebi olabilirdi. Bir büyü onu sessiz kalmaya zorluyordu.

Sessiz yeminle bağlanmıştı.

Bir anda zihnine sorular akın etti.

Ne için sessiz yemin? Kimin için? Arabessa başını nasıl bir belaya soktu?

"Piç herif!" Arabessa çırpınarak yataktan kalkarken bıçağıyla flütüne uzandı. İkisini de saldırıya hazır bir halde sıkıca

kavramıştı. Adamın ihanetine olan öfkesi odayı alev alev yakarken bekliyordu. "Büyünü üstümde kullandın!"

Bu gerçek adamı mahvetmiş olsa da hüsranının tadı hâlâ damağındaydı. Hızla savunmaya geçti. "Bana seçenek bırakmadın!"

"Seçenek mi?" Arabessa olduğu yerde geriledi. Kayıp tanrılar aşkına, çıplak ve öfke doluyken öyle muhteşem görünüyordu ki... "Kesinlikle seçeneğin vardı, sen de yeminini bozmayı *seçtin!* Birbirimize *söz* vermiştik! Bunu nasıl yapabildin?" İkisinin de sınırlarını zorlayan, onları parçalarına ayıran bir soruydu. Zimri bununla birlikte parçalanmaktan nefret ediyordu.

"Yaptığımdan gurur duymuyorum," diye itiraf etti. "Ama acı çektiğini, seni korkutan bir şeyi sakladığını görebiliyordum. Endişeliydim, sana sinirlenmiştim. İnatçı ve fedakâr davranarak özellikle kendini geri çekiyorsun sandım. İlk kez olmazdı, Arabessa. Sana yardım etmek istiyordum, hepsi bu kadar."

Arabessa yanıt vermeden yalnızca ona baktı. Gözleri irileşmişti, şaşkınlık ve hiddet doluydu.

Bu gece nasıl böyle bir hal almıştı?

Zimri biraz daha nazikçe, "Neler oluyor?" diyerek tekrar şansını denedi. "Sessiz yeminle bağlandığını artık anlıyorum, Ara. Ama neler olduğunu bana elinden geldiğince anlatabilirsin. Nasıl bir şeye bulaştın?"

"Güvenip sana anlatacağım bir şey değil artık!" diye tısladı kadın.

Hızla kıyafetlerini yerden alıp kapıya ilerledi. Hâlâ çıplaktı ve insanı mahveden bir güzelliği vardı.

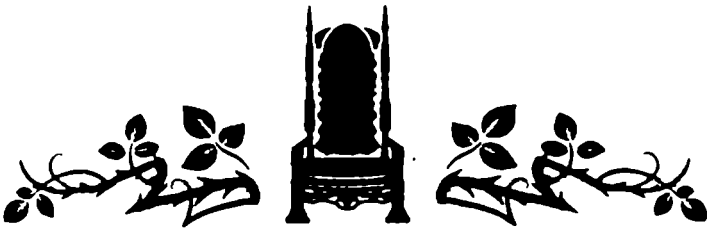
"Ara!" Zimri onu durdurmak için yataktan sıçradı. "Bunu çözmemiz gerekiyor!"

Arabessa ona doğru dönerken flütünü dudaklarına götürüp tiz bir nota üfledi. Büyüsü göğsüne çarptığında genç adam uzaktaki duvara uçtu.

Arabessa dişlerini göstererek, "Peşimden gelme," diye uyardı.

Zimri istese de bunu yapamazdı çünkü nefesi ciğerlerinden koparılmıştı. Zorla soluk alarak iki büklüm oldu, boğazı yanıyordu. Nihayet doğrulabildiğinde evinin dört bir yanını aradı. Arabessa'nın daha önce içeri girdiği pencerenin şimdi açık olduğunu en sonunda fark etmişti. Pencereden krallığının ufkuna ve uzaktaki solan yıldızlara baktı. İçeri süzülüp tüylerinin diken diken olmasına neden olan serin havayı neredeyse hissetmiyordu.

Arabessa gitmişti, arkasında ise bozulan yeminlerden daha fazlasını bırakmıştı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kumar Bölgesi'nin sokaklarında hızla ilerleyen genç kadın bir fırtınanın kükreyişini andırıyordu. Omuz atarak yanlarından sertçe geçtiği kişiler ona küfrediyordu. *"Affedersiniz!"* ya da *"Lütfen kenara çekilin!"* diyecek bir havada değildi. Yıldız Tutulması yüzünden caddeleri tıkayan fazladan misafirler ne haltları varsa görebilirlerdi.

Zimri büyüsünü onun üstünde kullanmıştı!

Arabessa'nın izni olmadan sırlarını ortaya çıkarmaya çalışmıştı.

O da kendi gücünü adamın üstünde kullanarak yanıt vermişti ve birbirlerine verdikleri söz darmadağın olmuştu ama... *Zimri buna nasıl cüret ederdi?*

Adam onu zorla konuşturmaya çalışmadan önceki o anlarda, Arabessa her şeyi özgürce anlatmayı delicesine istemişti. Ancak aklındakileri dökmek çok zordu. Babasının Hırsız Kral tahtından inmesi, ondan önce annesinin hüküm sürmesi, tahtın ele geçirilebilecek olması, bunun için yarışması ve beraberinde onu Buğu'ya gönderebilecek sınavlara girmesi... Mousai'a bir son verecek olması, hayatındaki sorunların en küçüğüydü. Arabessa'nm bu kaosu ardında bırakması gerekiyordu. *Hayatta kalması* gerekiyordu. Zimri'nin teklifini

şimdi kabul ederse her şey boşa giderdi. Zimri kulübün ek hisselerinden bir hiç uğruna vazgeçmiş olabilirdi.

Arabessa zamana ihtiyacı olmasının sebeplerinin bunlar olduğunu sevdiği adama anlatmak *istiyordu*. Eğer yapabilseydi, o sessiz yemin düşüncelerini ve sözcüklerini bir çapa misali dibe çekmeseydi bunu anlatırdı. Bir şeyi söylememesi, cevap veremediği başka bir soru dalgasına neden oluyordu. Arabessa kapana kısıldığını, hayal kırıklığına uğradığını hissetmişti. Bu zorluklardan bazıları geçtikten sonra yaşadıklarını anlatacağı konusunda adamm ona güvenmesini istemişti.

Sonra adam *büyüsünü onun üstünde* kullanmıştı!

Arabessa savunmasızken.

Çıplakken.

Savaşarak karşılık verebileceği bir silahı yokken.

Kadının güçlerinin zayıf yanını kendi lehine kullanmış, büyüsünü de onun göremeyeceği bir şekilde arkasından saldırtmıştı.

Hain, diye hırladı büyüsü. *İhanet.*

Arabessa göz maskesinin altından yanağına süzülen gözyaşını sertçe sildi.

Göğsü paramparça olmuş gibi hissediyordu. Dakikalar önce zorla açılarak ayaklar altında ezilmişti sanki.

Zimri'den çok fazla şey istediğini, sabrını sınadığını biliyordu fakat bu adamın yaptıklarını haklı çıkarır mıydı?

Endişeliydim, sana sinirlenmiştim, demişti Zimri. *İnatçı ve fedakâr davranarak özellikle kendini geri çekiyorsun sandım. İlk kez olmazdı, Arabessa.*

Hayır, ilk kez olmazdı.

Arabessa adamla birlikte olmamak için kendisini geri çekmiş, Zimri'yi ebeveynlerine verdiği sözü yerine getirmesi için zorlamıştı.

Adamın geçen gün söyledikleri zihnini yaktı. *Daha önce de öylediğim gibi, Macabris'le ilgili kararları ben veriyorum, sen değil.*

Arabessa adamı büyüsünü zorla üstünde kullanmakla suçlamıştı ancak bu yola girmeleri için onları zorlayan taraf kendisi miydi?

Zimri'nin kulüp konusunda nasıl ilerleyeceğine dair tercihini elinden mi almıştı?

Yeni bir sokağa girerken kararlılığı huzursuzca sarsıldı, tenekelerin içinde yakılmış ve soğuk elleri ısıtan alevlerin kokusu burnunu işgal ediyordu.

Büyüdükleri sırada adamın tek bahsettiği şey kulübü geri almak, sahipliğin çoğunluğunun tekrar ailesine geçmesini sağlamaktı. Arabessa altı yıl boyunca onun diğer aileyi hisselerinden uzaklaştırmaya çalışıp başarısız olmasını izlemişti. Her görüşmeden, her verimsiz tartışmadan sonra onu teselli etmişti.

İstekler değişir, demişti Zimri. *İnsanlar değişir.*

Bu doğru olabilir miydi?

Senin için doğru, dedi derindeki bir ses. *Onun için neden doğru olmasın?*

Arabessa suratını astı.

Hayatı boyunca Mousai, kız kardeşlerinin iyiliği ve ailesine karşı göreviyle uğraşmıştı. Ancak şimdi keşfetmek istediği yeni bir sorumluluk görebiliyordu. Kardeşlerinin peşinden gelmeyeceği, tek başına başarmak için yetiştirildiğini hissettiği bir görevdi.

Zimri de kulübü konusunda bunu hissediyor olabilir miydi?

Belki de geleceğim ebeveynlerimin değil, benim inşa edeceğim bir şeydir.

Düşünceleri zihninde dolanmaya devam ederken aniden durdu. Aceleyle ilerlerken bir yerlerde yanlış bir yola saptığını fark etti.

Manzara Mahallesi'ne ve oradan da saraya ilerlediğini düşündüğü sokak artık bir çıkmazdı. En sonda küflenmiş tahta bir kapı vardı.

Arabessa aynı yoldan geri gitmek için arkasını dönünce karşısında tuğladan bir duvar buldu.

"Ne oluyor böyle?" Bir daire çizdiğinde uzaktaki kapının iyice yaklaştığını fark etti. Sırtındaki duvar da şimdi onu sıkıştırıyor, dört duvar arasındaki küçük bir yere hapsediyordu. Büyüsü damarlarında panikle atıyordu. *Hileler, oyunlar, sınavlar.*

Tüyleri diken diken oldu.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! "Kayıp tanrılar aşkına, hayır," diye hırladı. *İkinci sınavım başlıyor olamaz!*

Arabessa yukarı bir bakış attı, tepedeki solan yıldızları inceledi. Görebildiği tek çıkış yolu yukarısıydı. Fakat tuğla duvara tırmanmaya çalıştığında görünmez bir kuvvet onu aşağı itti. Arabessa sırtüstü düşüp homurdandı. Tekrar denedi ve bir kez daha engellendi. Sinirle çığlık attı ama sesini duyan yoktu. Akvaryumdaki bir balık gibiydi, camın ötesinden özgürlüğü görebiliyor fakat dışarı atlayamıyordu.

Tekrar kapıya bakıp dudaklarını hırçınlıkla büktü.

Kapı gösterişsizdi. Sessizdi. Bekliyordu.

"Karesin," diye mırıldandı.

Gerçekten de ikinci sınavının başlangıcıydı.

Elbette öyleydi.

Bu krallık en büyük korkularının farkındadır. Bu yüzden sen de neyden korktuğunun farkında olmalısın, demişti babası.

Arabessa'nın son zamanlarda en korktuğu şey, sonraki mücadeleye farkında olmadan ve hazırlıksız yakalanmaktı.

Şimdi tam olarak bunu yaşıyordu.

Karşısında nasıl bir görünmez varlık varsa, "İyi!" diye seslendi. "Beni yakaladın. Aferin sana!"

Ona sessizlik yanıt verdi.

Arabessa yenilgiyle ofladı ve dikkatini tekrar onu hiç de hoş karşılayacakmış gibi görünmeyen kapıya çevirdi.

Aşınmış tahtaya dokundu. Buz gibi bir soğukluk parmaklarını öpünce geri çekildi.

Kapının ardında büyü vardı.

Nihayet bunu sindirdiğinde öfkesinin yerini gerginlik almaya başladı. Zimri'yle kavgalarından kalan ateşi dindirdi.

Bir kez bu kapıdan girdiğinde, diğer taraftan çıkamayabileceğini biliyordu.

Midesi huzursuzlukla burkuldu.

Arkasında yapmadığı, söylemediği, açıklamadığı çok şey kalırdı. Ancak istediği ödül için gereken anlaşma böyleydi.

Duruşunu dikleştirdi, dikkatini verdi ve bugün ikinci kez kendini serbest bıraktı. İlerlemekten başka seçeneği olmadığından kapıyı açıp içeri bir adım attı.

Karanlıktaki harflerin ışığı çabucak belirip kayboldu. Arabessa aceleyle anlamını çözmeye uğraştı.

Hoş geldin ikinci başlangıcına,
Sana kalmış sonucu,
Canım, dikkat et sıradaki seçeneğine,
Canlar bağlı, doğru hükmü vermene.

Arabessa'nın nabzı hızlandı, damarlarındaki büyü de ona uyarak beklenti ve korkuyla tepki veriyordu. Bu defa önüne nasıl bir canavar çıkacaktı? Tahta layık olduğunu kanıtlamak için nasıl bir sınavdan geçecekti? Bu sınav, taht yarışmasının sonunu getirebilir miydi?

Birkaç saniye sonra ışık, bir sıvı gibi karanlığa döküldü ve mağaraya benzeyen bir taht odasını ortaya serdi.

Arabessa'nın şu andaki kralının taht odası değildi, değiştirilmiş ve yeniden biçimlendirilmişti. Yeni bir Hırsız Kral

için yeni bir yerdi. Kadının üstünde durduğu daire şeklindeki platformun etrafından lavlar akıyordu, yüksek tavanlı obsidiyen salonun ortasında duran bir kale hendeği gibiydi. Arabessa vahşice oyulmuş bir tahtın karşısında duruyordu. Tahtın arkasını oluşturan volkanik taş, yukarıdaki kubbeli göğe uzanan dikitleri anımsatıyordu.

Her şey sessizdi, hazır bir şekilde onu bekliyordu.

Ne yapacağına dair talimat olmasa da, Arabessa her ne yaşanacaksa bir şekilde kendisinin başlatması gerektiğini hissediyordu.

Tahtı izledi, bir şey ruhunu çekiştirir gibiydi.

Düzinelerce ses aynı anda, *Senin*, diye fısıldadı. Önceki kralların üst üste bininiş sesleriydi.

Benim, diye düşündü. Nabzı teklerken arzusu onu ele geçirdi.

Arabessa tahta oturdu, büyüsü uğulduyor ve beklentiyle titriyordu.

Taştan yüzey beklediğinden sıcak ve rahattı. Kadın iyice yaslandı.

Ellerini tahtın kollar için ayrılmış yerlerine koydu. Kolçakların uçlarını süsleyen, oyulmuş siyah kafataslarını kavradığı anda gümüş renkli büyü bileklerini sardı.

Büyü bileğine battığında nefesi kesildi, kendisini kurtarmaya uğraşırken derisi çizildi.

Gümüş büyü sarsılmıyordu, kadının lütufları ise yardım etmek için damarlarında çırpınıyordu.

Koruyacağız, diye bağırarak yemin ediyordu. *İntikam alacağız.*

Ancak genç kadın olduğu yere bağlanmıştı. Flütünü dudaklarına götürmek bir yana, kılıfından bile çıkarmayı başaramıyordu.

Lütufları kapana kısılmıştı, kâbusu yeniden vücut bulmuştu. Göğsü yeni bir panikle doldu.

Sürekli bu korkusunu mu yaşayacaktı? En büyük silahını kaybetmekle mi sınanacaktı?

Çaresizce sakinleşmeye çalışırken, *Ben büyümden ibaret değilim*, diye kendisine hatırlattı.

Ben büyümden ibaret değilim.

Şiddetle atan nabzını dindirmek için derin nefesler aldı ve önünde bir portal kapısı açıldığında bakışlarını oraya doğru çevirdi.

Oda kaosun sesiyle doldu. Arabessa'nın kalbi bir anlığına durdu, karşısındaki dehşet dolu sahneyi izlerken nefes alamıyordu.

Manzara Mahallesi alevler içindeydi.

Kadim mimari yerle bir oluyordu, Aadilor'a has kutsal büyü yanarak yitip gidiyordu. Unutulmuş Anılar Pınarı'nın cam kubbesi alevlerin içinde kayboluyordu. Yangın büyü kütüphanesini ele geçiriyordu. Hırsız hanelerinin atadan kalma evleri, binalara hızlı yayılan hararetle patlıyordu. İnsanlar haykırıyor, koşuyor, çığlıklar atıyordu. Bazıları alevler içindeydi, sokakta yere düşerken acıyla uluyorlardı.

"Hayır!" diye haykırdı. Panikle ayağa kalkmaya çabaladı, portaldan geçmek istiyordu ama bileklerindeki bağlar uzaklaşmasını engelliyordu. Yeniden tahta oturdu.

Çaresizce bileklerini çekiştirirken taht odasına, "Bırak beni!" diye emretti.

Ancak sonra diğerinin yanında yeni bir portal kapısı açıldı. Karşısındaki sahne kalbinin tamamen durmasına neden olmuştu.

Niya ve Larkyra sırtlarını birbirine yaslayarak bekliyorlardı. Kanlar içinde kalmış ve yaralanmışlardı. Bir düzine taş muhafız onlara saldırırken ecelleri yakındı. Bu dövüş için yaratıldığı belli olan mağara biçimindeki bir arenadalardı. Bu krallık, Arabessa'nın sınavlarına girmek için geçmesi gereken kapıları ne kadar çabuk oluşturuyorsa bu arenayı da öyle

yaratmış olmalıydı. Niya'dan bir ateş topu fırladı, Larkyra şarkı söyleyerek altın kırbacını şaklattı ancak büyüleri böyle bir yaratık sürüsüyle başa çıkmaya yetmiyordu. Arabessa'ya, Mousai'ın toplu gücüne ihtiyaçları vardı. Canavarlardan birinin onları alt etmesini ve ağır bir darbeyle ikisini de fırlatmasını izlerken genç kadının yüzündeki bütün kan çekildi. Kız kardeşleri bez bebek gibi bir kenara fırlatılmıştı.

"Kardeşlerim!" Arabessa bağlarıyla boğuşurken boğazından bir kükreme yükseldi. "Geliyorum!" Parlayan gümüş zincirlerden kurtulmaya uğraşırken çırpınıp çığlıklar attı ama ne kadar uğraşsa da bağlar gevşemedi. Sadece kanın gömleğinin kollarına iyice sinmesini ve ellerine akmasını sağlamıştı. Arabessa'nm bilekleri çizilip kesilmişti. Ancak o kollarındaki acıları değil, göğsündeki patlamayı hissediyordu.

"Kralımız!" Bir sivilin haykırışı, Arabessa'nm dikkatini yanan Manzara Mahallesi sahnesine çekti. Yarısı parçalanmış bir maske takan yanmış bir figür, portal kapısından ona doğru uzanıyordu. "Kurtarın bizi! *Lütfen*, bizi kurtarın!"

"Arabessa." Niya'nın sesi belli belirsiz duyulan bir inlemeden ibaretti fakat onu sanki yanındaymış gibi duyabiliyordu. Niya, yerdeki kardeşinin yanmda ayağa kalkmaya çalışıyordu ancak dizlerindeki güç çekilmişti.

Bu nasıl bir delilik? diye düşündü Arabessa. Yardım etmek, engel olmak, korumak arzusuyla içinde hapsolan histeri yüzünden titremeye başlamıştı. *Bu gerçek mi? Cidden yaşanıyor mu?*

Acı ve korku dolu haykırışlar kesinlikle gerçek hissettiriyordu, duman gerçek gibi kokuyordu. Bunların yaşanmasını izleyen kadının çektiği ıstırap gerçeğin de ötesindeydi.

Ama manası ne? diye bağırdı sessizce. "Bana neden bunu gösteriyorsun?" diye taht odasına haykırdı.

Zihninde üst üste binmiş sesler, *Hangisi?* diye sordu. *Hangisi?*

Arabessa, "Hangisi mi?" diye tekrarladı. Bir portal kapısından diğerine aceleyle bakarken kaşlarını çattı.

Tahtın kadim büyüsü, *Senin tercihin*, diye devam etti. *Senin tercihin. Kurtarmayı sen seçeceksin. Hangisi?*

"İkisi de!" diye emretti.

Tahtın büyüsü, *Hayıır*, diye tıslayıp bileklerini sertçe çekiştirerek onu cezalandırdı. Arabessa hissettiği ani acıyla haykırdı. Taht tekrar, *Hangisi?* diye sordu. *Hangisi? Hangisi? Hangisi? Hangisi? Hangisi?*

Soru dehşet verici bir şekilde zihninde yankılandı. Arabessa, gözlerini kapatmak onu bu kaderden kurtarabilecekmiş gibi gözlerini sıkıca yumdu.

Kimi kurtaracağına, kimi koruyacağına karar vermesi gerekiyordu. Tek seçeneği vardı. Doğru tek bir yanıt vardı, bu karar diğer tarafı ölüme sürükleyecekti.

Kız kardeşlerini ya da krallığının tarihi bölgesini, oradaki kutsal büyüyü ve mahallenin sakinlerini kurtaracaktı.

Arabessa felç olmuş gibiydi. Üşüyordu. Kafası karışmıştı.

Kararsızlıkla geçen kum düşümleri esnasında babasının sözcükleri aklına geldi.

İtibarlı bir lider olmak için... O sırada önemli olan şey sen değilsin. Senin duyguların ve isteklerin değil. Halkının istekleri, krallığının duyguları önemli. Her gün kişisel fedakârlıklar yapmak zorundasın. Taç giydiğin her kum düşümü için bu geçerli.

"Hayır." Arabessa başını iki yana salladı, maskesinin altından akan gözyaşları ağzına girip tuzlu bir tat bırakmıştı. "Başka bir yol olmak zorunda," diye güçlükle konuştu. Ardından haykırarak sözlerini tekrarladı. "Bir yol *olmalı!*"

Taht sessiz kaldı.

Arabessa yalnızca hayatta kalmak için son güçlerini kullanmaya çalışan kız kardeşlerini ve ateşlerle çatırdayıp yıkılan binalara karışan korkmuş, ölen insanların seslerini duyuyordu.

Kimi kurtarmak *istediğini* biliyordu fakat bu kimi kurtarması *gerektiğinden* çok farklıydı. Bu farkı anlamaktan nefret ediyor, tiksiniyor, iğreniyordu. Ömrünün çoğunda böyle eylemler gerçekleştirmek için yetiştirilmişti.

Cinayeti engellemek için öldürmüştü.

İhtiyacı olanlara vermek için çalmıştı.

İyiliği getirmek için kötülük yapmış, barışı sağlamak için savaşmıştı.

Mousai olmanın, Bassette olmanın yükü buydu.

Bir taç giymenin yükü de buydu.

Çok sayıda kişinin ihtiyaçlarının, birkaç kişininkine ağır geldiğini bilmekti.

O sırada önemli olan şey sen değilsin, demişti babası. *Senin duyguların ve isteklerin değil. Halkının istekleri, krallığının duyguları önemli.*

Krallığı.

Krallığı.

Arabessa'nın krallığı.

Fakat Larkyra ve Niya da onun kız kardeşleriydi! Ailesiydi! Kalbiydi! Arabessa onlara yardım etmeliydi. Ablalarının yardımına *ihtiyaçları* vardı. Sayıca azlardı. Larkyra'nın büyüsü zayıf altın püskürmeler şeklinde beliriyordu, çenesi bir darbe yüzünden kırılmıştı. Niya'nın ayağı doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü, hareketleri kısıtlanmıştı. Yaralı lütufları, devam eden kıyımla karşılaşacak güce sahip değildi. Arabessa ve müziği için çığlıklar atıyorlardı. Niya bir kez daha, "Lütfen, abla!" diye bağırdı. "Bize yardım et, Ara!"

Arabessa'nın kalbini güçlükle bir arada tutan dikişler, bir kez daha acıyla paramparça olmuştu. İki kâbusunun hayat bulmasını izlerken hâlâ nefes alıyor olmasına şaşıyordu. Boğulurcasına, sinirleri boşalmış bir şekilde ve öfkeyle olsa da nefes almaya devam ediyordu.

Ancak taht onun hareketlerine engel oluyor, yerinden

kalkmasına izin vermiyordu. Kralların kadim büyüsü, Arabessa kararını verirken onu sakinmiş gibi oturmaya zorluyordu.

Kadın bir anlığına babası tahtta otururken onu ele geçiren gücün de bu olup olmadığını merak etti. Adam korkunç bir ceza verirken ya da bir ruhun paramparça edilmesini izlerken hep sakindi. Öyle görünmesine neden olan şey bu muydu? Arabessa'nın şimdi olduğu gibi bağlanıyor muydu? İçinden her şeyin sona ermesi için çığlıklar atıyor, sona erdirecek tercihi bilmekten nefret ediyor muydu?

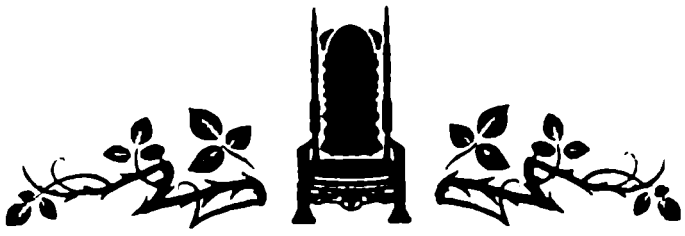
Her gün kişisel fedakârlıklar yapmak zorundasın. Taç giydiğin her kum düşümü için bu geçerli.

Arabessa böyle bir fedakârlıkla yaşayabilir miydi?

Sesler bir kez daha, *Hangisi?* diye sordu. *Seeeeç*, diye sabırsızca ısrar ettiler.

Kadının göğsü fırtınalı bir deniz gibi inip kalkıyordu, her nefesi daha fazla ıstırap dalgası getiriyordu. Arabessa kararının ne olduğunu biliyordu. Hangi yolun onu Buğu'ya, hangisinin kral olmaya götüreceğini biliyordu.

Titreyen dudaklarıyla, damarlarında haykıran büyüsüyle kafatası oymalı kolçakları iyice sıktı. Ardından taht odasına yanıtını verdi ve kız kardeşlerinin ölümünü izlemek için döndü.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mahkûm karşısında ağlasa da adam ona hiç acımadı.

Mahkûmun gözyaşlarını görünce büyüsünü iyice deşmekle yetindi. Bağlar suçlunun kafasını geriye çeken altın bir eli andırıyordu.

Lütufları, *Bize her şeyi anlat*, diye zorluyordu. *Hikâyeni anlat.*

Zimri demir gibi soğuk bir sesle, "Borcun neydi?" diye sordu.

"Ben... evimin üstüne bahse girmiştim," dedi adam nefes nefese. Gözleri yusyuvarlaktı, burnundan akan sümükler gözyaşlarına karışıyordu.

Zimri kafasında yakın zamanda topladığı, mal varlıklarıyla ilgili olan borçları saydı. Aklına iki isim gelmişti, Tanner ve Maxerly.

"E-evim," diye hıçkırdı adam. "Ailem... *Çocuklarım*... Şu anda hiçbir şeyleri yok. *Hiçbir şeyleri!*"

Zimri dudağını büktü. Karşısındaki Tanner'dı, bildiği kadarıyla Maxerly'nin hiç çocuğu yoktu.

Yüzünü tamamen örten maskesinin altından karşısında ağıtlar yakan yaratığa baktı. Zimri işkenceyle borcunu ödetirken kimliğini olabildiğince saklardı.

Zhad böyle adamları, *Sıçanlar*, olarak adlandırırdı. Macabris'e neyi tehlikeye attıklarını bilmeden ya da umursamadan kumar oynamaya gelirlerdi. Zimri ondan da kötü olduklarını düşünürdü. Sıçanlar dayanıklı yaratıklardı. Bu ruhsa zayıftı, bencildi ve bir şans oyunu uğruna ailesinin refahını tehlikeye atmıştı.

Sonra da bu sorun için *onları*, adamı suçlamıştı.

"Bunu yapan sensin, Macabris değil," dedi Zimri. Önünde diz çöken, yere zincirlenmiş adama baktı. Saldırganın artık kostümü yoktu. O koruma, sarayın altındaki zindanlara getirildiği anda sökülüp alınmıştı. Zimri'nin beklediğinden gençti fakat yaşı ona merhamet gösterilmesi için bir neden değildi.

Neredeyse yarım kum düşümünden beri, Kattiva'ya saldırmış olan adamla uğraşıyordu. Mahkûmu istediği yanıtları alacak kadar uysal hale getirmeye çalışıyordu. Soruşturmanın bu aşamasına daha çabuk gelebilirdi ama kendisi de öfke doluydu. Zorla alınmış bir borcun intikamını almaya çalışan Tanner'la pek ilgisi olmayan, içinde bir zehir gibi yayılan acıyla bağlantılı duygulardı. Zimri nasıl ıstırap çekiyorsa bir başkasının da öyle hissetmesini istiyordu. Paramparça olmuş bir Arabessa ve adamın ihanetiyle yanan kokusu haricinde bir şeye dikkatini vermesi gerekiyordu.

Büyünü üstümde kullandın!

Evet, kullanmıştı ve... Kahretsin, bundan hâlâ tamamen pişman olmamıştı.

Ayak ucundaki Tanner, "Şimdi ne yapacağız? Aileme ne diyeceğim?" diye sızlandı.

"Bu bizi ilgilendirmez," dedi Zimri. "Beni ilgilendiren şey, bir daha kulübün kapısından içeri girmemen ya da Kattiva Volkov'un yanına yaklaşmaman."

Adam başını iki yana deli gibi salladı. "Yapmam. Asla. Hayır."

Zimri adama sardığı büyülerini iyice sıkıştırdı. "Söz ver."

Tanner acıyla nefesini verirken sırtını iyice büktü. "Söz veriyorum. Söz veriyorum. Söz veriyorum."

Adamm bu kadar çabuk pes etmesini izlerken Zimri'nin göğsünde ekşi bir burulma oldu. Ailesini, çocuklarının sevgisini, eşinin güvenini önemsiz bir şey olarak gören ve kolayca çöpe atan adam karşısında ağlıyordu. Üstelik bunun tek sebebi, şansın onun yanında olduğuna inanmasıydı. Ailesinin refahıyla kumar oynamaya hakkı olduğunu düşünmüştü.

Zimri adamdan tiksinmişti. Hiddetle doluydu.

Sen bir korkaksın. Düşüncelerini büyüsüne işledi ve mahkûmun etrafına sardı. *İşe yaramazsın.*

Lütufları ona katılırcasına, *Zayıf*, diye tısladı. *Değersiz.*

Tanner ıstırapla inlese de durmadı.

Büyüsü adamm kanma sızarken, *Aptalsın*, diye şakıyordu. *Asla mutlu olamayacaksın. Bu utançtan, seni seven ve sana güvenen ailene ettiğin ihanetin utancından asla kurtulamayacaksın. Zayıfsın, zayıfsın, zayıfsın. Bencilsin, bencilsin, bencilsin. Değersizsin.*

"Öyleyim," diye ağladı Tanner. "Değersizim. Zayıfım."

Zimri büyüsünü serbest bıraktığında adam yere yığıldı ve karanlık hücre hıçkırıklarla doldu.

"Cinayet teşebbüsleri Hırsız Kral'ın gözünden kaçmaz ya da cezasız bırakılmaz," diye açıkladı Zimri. Sesi buz gibiydi. "Özellikle de nedeni eylemle uyuşmuyorsa. Sende bir uyuşmazlık olduğu kesin. Kralımız cezana karar verdikten sonra özgür kalırsan kendini şanslı saymalısın."

İki büklüm olmuş ve dağılmış figüre arkasını döndü. Hücreden çıkarken Tanner'ın gözyaşlarının ve kendisini azarlayan mırıldanmalarının sesi solup gitti.

Ağır kapı bir takırtıyla arkasından kapandı. Sıcak bir büyü akın ederek kilidi mühürledi.

Karanlık koridorda eflatun gözler onunkileri buldu.

"Oldukça... detaylıydı," dedi Achak. Zimri'yi incelerken erkek kardeşin biçimindeydi.

İkizlerin yorumunu umursamadan, "Soyadı Tanner," dedi Zimri. "*İnsafsız* oyununda eviyle bahis oynayıp kaybetmiş."

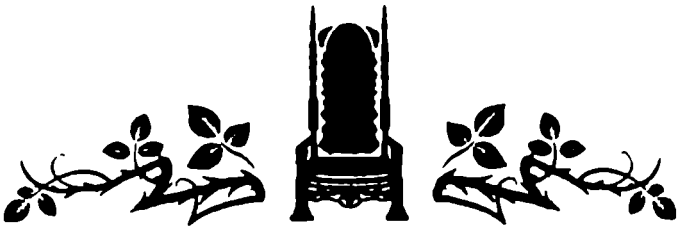
"Durumu ve ismi kralımıza ileteceğim."

Zimri başını salladı. "Cezasının ne olacağını bana da söyle."

Achak tek kaşını kaldırarak, "Sevgili oğlum," diye cevap verdi. "Tanner'ın cezasının çoktan icra edilmiş olabileceğini hissediyorum."

Onu sen cezalandırdın. Söylenmeyen ama kastedilen şey buydu.

Zimri bu ithamı umursamadı. Kadim yaratığa sırtını dönüp zindanm karanlık koridorlarında ilerlerken tek odaklanabildiği, Arabessa'yı bulmaktı. Onu bulmak istiyor ve birlikte olmaları için son şansını mahvetmemiş olmak için kayıp tanrılara dua ediyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Arabessa Buğu'da olduğuna emindi. Ruhu ölmenin de ötesine geçmişti.

Uzuvları bir şekilde onu Hırsızlar Krallığı'nın sokaklarından, sarayın altındaki aile odalarına taşımıştı. İkinci sınavından sağ çıkışına dair pek az şey hatırlıyordu.

Sağ çıkmak.

İçinde bulunduğu durum için tuhaf bir isimdi.

Manzara Mahallesi'ni kurtarma kararı, tahtın onu özgür bırakmasını sağlamıştı. Kâbuslarının hayat bulduğu yer kaybolmuş ve Kumar Bölgesi'ndeki boş sokağa geri gönderilmişti. Ancak o başarısız olduğunu hissediyordu.

Kız kardeşlerinin ölmesine izin vermişti. Onların ölümünü *seçmişti.*

Halkını kurtarmak için yapmıştı.

Bunun için de ödüllendirilmişti.

Maskesinin altından yaşlar akmaya devam ederken midesi bulanıyordu. Kederin keskin pençeleri göğsünü parçalıyordu. Odasına gitmeliydi, parçalanışına yalnızca kendisi tanık olmalıydı.

Aceleyle odasına girdi, içerideki kişileri gördüğünde az kalsın yere yapışıyordu. Teni aniden buz kesti.

"Ara?" diye seslendi Larkyra. Niya'nın yanında dikiliyor-

du, kaşlarını endişeyle çatmıştı. Odanın tam ortasındalardı, yüzlerinde maskeleri yoktu. Arabessa içeri girince başlarını kaldırmışlardı. "Korkunç görünüyorsun," dedi Larkyra.

"Ayrıca korkunç kokuyorsun." Niya bir elini burnunun önünde salladı.

Arabessa boğuk bir çığlıkla üstlerine atlayarak onlara sıkıca sarıldı.

"Dikkat etsene," dedi Niya. Ablasıyla arasına mesafe koymaya çalışıyordu. "Bu elbise terziden yeni geldi."

"Ne oldu?" diye sordu Larkyra.

Arabessa hemen yanıt vermedi, sadece kız kardeşlerine daha sıkı sarılmakla yetindi. Tanıdık kokularını içine çekti, ıstırap ve acıyla dolu olmayan seslerinin tadına vardı.

Yaşıyorlar! Yaşıyorlar! Yaşıyorlar!

Büyüsü damarlarında kabardı, öyle rahatlamıştı ki dizleri gücünü yitirmek üzereydi.

Nihayet geri çekildiğinde, "İyi misin?" diye ısrar etti Larkyra.

"İyiyim," dedi Arabessa. "En azından artık iyiyim."

"Ama kan kaybetmişsin," dedi Niya. Elbisesinin parçalanmış kollarını ve kırmızıya boyanmış bileklerini işaret etti. "Kanama devam ediyor olabilir. Lark seni iyileştirsin mi?"

"Burada olmanız beni iyileştirdi."

Kız kardeşleri ona birkaç tahtası eksikmiş gibi bakıyordu.

Arabessa genişçe sırıtarak onların düşüncesini kesinlikle destekliyordu. Ne var ki, Niya'nın diğer elinde tuttuğu şeyi gördüğü anda tebessümü kayboldu.

Oda etrafında dönmeye başlarken panik damarlarına akın etti.

Kadmm dikkatinin nereye döndüğünü fark eden kardeşi, Hırsız Kral'ın beyaz kafatası damgasıyla mühürlenmiş siyah zarfı havaya kaldırdı. "Bu ne?"

Arabessa yanıt vermedi. Tek sebebi bunu yapamaması değil, o anda şahsi odasını incelemekle meşgul olmasıydı. Ba-

kışlarını duvarına çevirdi. Tablo ve ardında sakladığı kasanın kapısı açıktı.

"Ne yaptınız siz?" diye tıslayıp zarfı Niya'nın parmaklarından kurtarmaya uğraştı.

Fakat kız kardeşi hareketin efendisiydi ve yaşanacakları sezmiş gibi ablasından hızla uzaklaştı. Yakındaki bir koltuğun diğer tarafına geçti.

"Neden eşyalarımı karıştırıyorsunuz?" diye hırladı Arabessa.

"Nişan balosundaki gösterimizden sonra çok sessizdin," dedi Larkyra. İki ablasının arasında duruyordu. "Sonra da ortadan kayboldun. İyi olup olmadığına bakmak istedik."

"Bu şahsi kasamı zorla açmayı da kapsıyor mu?"

"Kız kardeşlerin olabiliriz," diye açıkladı Niya. "Ama hırsız olduğumuzu da unutma. Gizli bir kasayı zorla açmak kesinlikle baştan çıkarıcı bir olay."

Arabessa iyice sinirlenmişti. "Nasıl açtınız ki?" diye sıkıştırdı kardeşlerini. "Büyülü kilidi var."

Niya omuz silkti. "Alōs Ezra'yla yelken açarken birkaç yeni beceri öğreniyorsun. Ama sorulara yanıt verme sırası sende. Bu Hırsız Kral'dan gelmiş," diye itham etti. "Bizim almadığımız nasıl bir not aldın?" Sesinde endişeden çok alınganlık vardı.

Arabessa dişlerini sıkarak, "Yalnızca bana özel bir not olduğu ortada," diye cevap verdi. Ardından elini ona doğru uzattı. "Lütfen geri ver."

"Bu yüzden mi bu kadar... Dağılmış görünüyorsun?" diye sordu Larkyra. "Kral senden, Mousai'ın yapamayacağı ne yapmanı istedi?"

Arabessa başını iki yana salladı, yine sinirlenmeye başlamıştı. Buğu aşkına, bununla tekrar mı uğraşacaktı? Önce Zimri, şimdi de kız kardeşleri... Üstelik onlara olan biteni anlatmak, içini dökmek de *istiyordu*. "Öyle bir şey

değil," diye açıkladı sinirle. Göz maskesi yüzünü sıkmaya başlamıştı.

Başı zonkluyordu, dramatik bir tavırla kostümünden kurtulup yakınındaki makyaj masasının üstüne fırlattı. Arabessa başındaki baskıyı azaltmak için şakaklarını ovdu. Yorgundu, kirliydi, yaralıydı ve böyle bir konuşma yapacak havada değildi.

"Nasıl bir şey öyleyse?" diye sordu Niya. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, zarfı hâlâ sıkıca tutuyordu. "Bizim için açılmıyor, kendi sözcüklerinde anlatman lazım."

Kendi sözcükleriyle.

Onu sessiz tutmaya yemin etmiş sözcüklerle.

"Yapamam," diye cevap verdi.

"Ne demek yapamazsın?" Niya suratını astı.

Arabessa artık tükenmişti. Bozuk plak gibi bu anı sürekli tekrar yaşıyordu.

"Tam olarak öyle. *Yapamam.*" Ellerini havaya kaldırdı. "Bunu yapmak istiyor olabilirim ama size anlatamam."

Bakışlarında anlayış beliren ilk kişi küçük kardeşi olmuştu. "Sessiz yeminle bağlısın."

Niya önce kardeşine, sonra ablasına baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Sana anlatamayacağın nasıl bir görev verilmiş olabilir?"

Larkyra gözlerini devirdi. "Bize nasıl söyleyebilir ki?"

"Doğru. Belki tahmin edebiliriz?"

Arabessa alayla gülüp yakındaki bir sandalyeye kendini attı. "Deneyebilirsiniz," diye karşılık verdi. Vücudundaki bütün kaslar ağrıyordu. "Ama çok uzun süre burada oturup uğraşmak zorunda kalırız."

Niya öfkeyle burnundan solurken kardeşi onun yanına geldi. Bir elini nazikçe ablasının omzuna koyup ona baktı. "En azından tehlikede olup olmadığını bize söyleyebilir misin?" Elbisesinin üstündeki kan lekelerini inceliyordu.

Arabessa yine göğsünün sıkıştığını hissetti. Kız kardeşlerini endişelendirmekten nefret ediyordu. Kaygılanmak onun işiydi ama o anda yalan söyleyemeyecek kadar yorgundu. "Evet. Hem de oldukça büyük bir tehlike," diye itiraf etti. Bu kadarını söyleyebiliyordu.

Larkyra başını sallarken dalgınca dudaklarını birbirine bastırdı. "Anladım," diye yanıtladı. "Peki zarfta yazılana dair bir seçeneğin var mıydı?" Niya'nın elindeki mektubu işaret etti. "Kralımızın talebini reddedebilir miydin?"

Arabessa bir kez daha yanıt verebileceğini fark ettiğinde rahatladı. "Onu reddedebilirdim."

Larkyra, "Öyleyse başka sorum yok," diyerek ablasına bakan koltuğa oturdu.

Arabessa gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Evet... Ne?" diye sordu Niya. Larkyra'nın arkasından kafası karışmış bir ifadeyle baktı.

Omuz silkerken, "Arabessa bizden daha çok sorumluluk sahibi," diye açıkladı Larkyra. "Tahtın ve Mousai'ın yükümlülüklerinin çoğunu üstüne aldı. Abla, şu anda her ne yapıyorsan..." Arabessa'nın gözlerine baktı. "Sana güveniyorum. Bize ihtiyacın olursa burada olduğumuzu unutmaman benim için yeterli."

Arabessa en küçük kardeşine hayranlık ve vicdan azabıyla baktı.

Şu anda yaptığım şey, Mousai'a son verecek, diye itiraf etmek istiyordu. Fakat sebebini söyleyemeden bunu nasıl anlatabilirdi?

Hüsran yine onu bir ateş gibi yaktı.

Niya kuşkuyla, "Sen ne zaman bu kadar *makul* oldun?" diye sordu.

"Düşes olup kendimden daha fazlasını da düşünmem gerektiğinde olabilir mi?" dedi Larkyra. "Ara'ya üstlendiği sorumluluklar konusunda güvenmiyor musun yoksa?"

Niya bu soruya karşılık yüzünü buruşturdu, sessiz bir savaş verdiği belliydi. "İyi, tamam." Ellerini salladıktan sonra küçük kardeşinin yanına çöküverdi. "*Ben de* makul olma hastalığına sahibim. Bir gemi dolusu korsanla ve zorlu bir korsanla seyahat ettikten sonra hep bir açıklama alma lüksümüz olmadığını kabullendim. Bunu al." Arabessa'ya zarfı uzatmak için öne eğildi. "Tüm gösterilerimizde sadakatle seni takip ettik. Bu her neyse, onu da halledeceğine güveniyoruz."

Arabessa mektubu alırken nutku tutulmuştu. Bu gerçekten yaşanıyor muydu? Kız kardeşleri sürekli başının etini yemeyecekler miydi? Davetiyede olanları anlatmazsa dramatik bir şekilde somurtmayacak, yersiz tehditlerde bulunmayacaklar mıydı? Niya ve Larkyra... Ona güveniyorlardı.

Şüphe duyan bir tavırla, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Larkyra. "Kararlarına güveniyoruz, Ara."

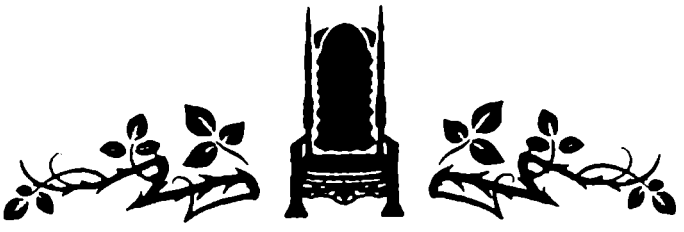
Odada büyülü bir rüzgâr esti. Arabessa'nın elindeki siyah zarf havaya fırlamıştı.

Güveeeen. Düzinelerce ses, genç kadının zihninde dolaştı. *Güven açığa çıkarıır.*

Kız kardeşlerine baktı, onların da sesleri duyup duymadığını merak etti. Fakat onlar açılan zarfa bakmakla meşguldü. Mektup havaya yükseldikten sonra aralarındaki kısa sehpaya indi.

Güven açığa çıkarır.

Niya ve Larkyra onun gözlerine bakarken büyüsü de nabzı gibi atıyordu. Kız kardeşlerinin yüzünde bir an için şaşkınlık belirdi. Ardından öne eğilip ablalarının kaderini belirleyen davetiyeyi okumaya başladılar.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Odada kaos hâkimdi. Kız kardeşleri volta atıyor, durmaksızın ona bir şeyler soruyorlardı. Bu hücuma karşılık hâlâ yerinde oturan genç kadının başı dönmüştü.

"Pekâlâ." Durmaları için ellerini kaldırdı. "Bu kadar yeter. Buğu aşkına, size annemle ilgili öğrendiklerimi anlattığımda tam olarak böyle tepki vereceğinizi düşünmüştüm."

"Tepkimizi şimdiye sakladığımız için kendini şanslı say." Niya bir elini yumruk yapıp beline koydu. Duygusal hareketleri yüzünden lütufları kırmızı bir bulut misali etrafta dönüyordu. "Anlatabildiklerini anlat."

Arabessa derin bir nefes aldı, soruların sırasını hatırlamaya ve hangilerine cevap verebileceğini çözmeye çalışıyordu. "Hayır, Zimri bilmiyor. Achak ve babam belli ki biliyorlar. Ayrıca hayır, babamın emekli olmak istediğini bilmiyordum. Evet, tutulmaya bir haftadan az kaldığının farkındayım. Ne yazık ki gerisini sizin çözmeniz gerekiyor."

Kız kardeşleri birkaç kum düşümü sessiz kaldı. Onun söylediği şeyi yaptıkları belli oluyordu.

Babalarının saltanatı sona eriyordu, ablaları tahtı elde etmeyi umuyordu, bu süreçte ölebilirdi ve bunların hepsi birkaç gün içinde sonuca kavuşacaktı.

Arabessa'nın ilk sınavı gibi ikincisi de Solan Gök'ün son günlerinde gelmişti. Yarın, Yıldız Tutulması'nın üçüncü ve son evresiydi. En kısa dönemdi, son yıldızları da ölecek ve krallıkları tutulmayla kararacaktı. Taht işte o zaman sessizce bir başka krala geçecekti. Arabessa'nın kaderi çizilecekti.

Bunu düşündüğünde midesinin huzursuzluk ve kararlılıkla burkulduğunu hissederek derin nefesler aldı. Tahtı elde etmeyi, doğru kararı vermiş olmayı, ebeveynleri gibi bu krallığı yönetme fırsatı kazanmayı deli gibi istiyordu. Ayrıca hayatta kalmak da istiyordu.

"Zimri'nin teklifini bu yüzden mi reddettin?" Larkyra'nın sorusuyla birlikte tekrar kardeşlerine odaklandı.

"Bu... sebeplerden biri, evet." Kalbinin sızısını görmezden geldi.

"Diğer sebep de Kattiva'yla evlenerek kazanacağı şeyler," dedi Niya. Bu bir soru değildi, zaten gerçeği biliyorlardı.

Arabessa sadece başını sallayabildi, adamla yaptıkları kavga hâlâ aklında canlıydı. Zimri'nin dokunuşlarının hatırası hâlâ alev alevdi.

Buğu aşkına, Arabessa nasıl daha bu sabah adamın kolları arasında, onun yatağındaydı? Neşeli, huzurlu ve mutluydu. Şimdiyse yaralıydı, parçalanmıştı, tükenmişti.

Boğazından yükselen ıstırabı yutkunarak bastırdı ve masada unutulmuş davetiyeyi alıp tekrar katladı. Ardından ayağa kalkarak mektubu kasasına yerleştirdi.

Tabloyu yerine iterken bir an için öylece durdu, ağırlığını elleriyle çerçeveye bırakmıştı.

Her yeri ağrıyordu.

"Çok uzun bir ay oldu," diye itiraf etti.

Arkasından bir hışırtı geldi, kız kardeşleri şimdi yanında duruyordu. Onların kusursuz elbiselerinin yanında kırışık pantolonu, pelerini ve özellikle de kan lekeli gömleğiyle çok saçma görünüyordu.

Larkyra bir elini onun omzuna koydu. "Bununla tek başına uğraştığın için üzgünüz."

Arabessa dönüp kardeşlerinin mavi gözlerine baktı. "Ben de," dedikten sonra hafifçe gülümsedi. "Neyse ki artık biliyorsunuz. İlk günden beri size söylemek istiyordum."

"Böyle bir şey istediğini hiç bilmiyorduk," dedi Niya.

"Bu şans karşıma çıkana kadar ben de bilmiyordum," diye itiraf etti Arabessa. "Ama *gerçekten* çok istiyorum. Sadece ebeveynlerimizin inşa ettikleri şeyler yüzünden değil, bu krallık adına yapabileceklerim için de."

"Sana göre oldukça mantıklı," dedi Larkyra. "Harika bir lidersin."

Arabessa'nın içi sıcacık oldu. "Teşekkür ederim."

"Evet, arada sinir bozucu olsan da katılıyorum," diye ekledi Niya.

Kadın öyle duygulanmıştı ki...

Kız kardeşleri hem kendisi hem de onlar için doğru kararları vereceğine sorgusuz güveniyorlardı. Bu da çok büyük bir onurdu.

Güven açığa çıkarır. Bir başkasının hakikatini öğrenmenin sırrı buydu.

Larkyra, "Harika bir Hırsız Kral olacaksın," dedi heyecanla.

Bu sözcüklerin yüksek sesle söylendiğini duyunca Arabessa'nın kalbinde bir fitil alev aldı.

Hem onlara hem de kendisine hatırlatmak için, "Henüz bitmedi," diye cevap verdi.

"Başarılı olacaksın," dedi Larkyra.

"Olmak zorundasın," diye ekledi Niya. "Bize emirler yağdıracağını düşünmek hoşuma gitmese de, Buğu'ya gönderilmendense onu tercih ederim."

Larkyra kaşlarını çatarak, "*Niya!*" diye azarladı.

"İltifat ettim!" diye açıkladı kadın. "Ablamızın hayatta kalmasını istiyorum."

"Öyle de söyleyebilirdin."

"Söyledim ya işte."

Larkyra bıkkınca iç çekti. "Gösterilerimizde kurallara bağlı kalman bile ablamızın liderlik becerilerinin kanıtı."

Mousai'dan bahsedilince genç kadının göğsü tekrar huzursuzlukla buruldu.

"Bilmeniz gereken bir şey daha var," diye yavaşça söze girdi. "Bunu nasıl anlatacağımı bilememiştim. Sonuçta..."

Larkyra, "Hırsız Kral olmak için yarıştığını söyleyemiyorsun," diyerek tamamladı cümlesini.

"Evet." Arabessa ona minnetle gülümsedi.

Şimdi kız kardeşleri de yaşananları bildiği için konuşmak çok kolaydı. Ancak çok geçmeden hem kendi iyilikleri hem de onun iyiliği için sessiz yemin etmek zorunda kalacaklardı.

Niya kaşlarını çatıp, "Ee?" diye sıkıştırdı. "Obasi Denizi aşkına! Artık söyleyebiliyorsun, anlat işte."

Arabessa kendisini zihnen hazırladı. "Yıldız Tutulması'nın sonunda ne olursa olsun, Mousai artık var olmayacak."

Oda sessizliğe gömüldü. Kız kardeşlerinin ifadelerinin şoktan kafa karışıklığına dönmesini izlerken fazlasıyla gergindi.

Niya yavaşça, "O nedenmiş?" diye sordu.

"Çünkü," dedi Arabessa. "Ya Buğu'da olacağım ya da..."

Tahta oturacağım.

"Aynı anda Hırsız Kral *ve* Mousai'ın yerinde olamazsın." Larkyra oldukça gerçekçi konuşuyordu.

Niya için az önceki konuşmalar bir anda netlik kazandı. "Ah, doğru. Tehlikeli bir ikili."

"Babam Mousai'ın geleceğinden haberdar mı?" diye sordu Larkyra.

"Evet." Arabessa başını salladı.

En küçük kardeşinin gözlerinden incindiği anlaşılıyordu. Duygularını düzene sokmaya çalıştığı ortadaydı, ardından

konuşmaya devam etti. "Bu gece öğrenemeseydik, hayatımızdaki bu köklü değişimi *bize* ne zaman anlatacaktınız?"

Arabessa anında vicdan azabıyla doldu. "Göğün Dönüşü'nde," diye yanıtladı. "Ben yapamazsam, babam bu haberi nasıl vereceğini düşünecekti." *Eğer ben ölürsem.* "Ya da babam biz çocukken nasıl kendini gösterdiyse, ben de aynı şeyi yapacaktım."

Odaya ağır bir sessizlik hâkimdi.

"Özür dilerim," derken göğsü ağrıyordu. "Bunları daha önce anlatamadığım için çok üzgünüm. Size bunu kabul etmeden önce anlatamadığım için üzgünüm ama..." Sonraki sözcüklerini söyleyemedi çünkü kahrolası sessiz yemin onu boğuyordu.

Nefes alıp öksürdü.

Larkyra endişeyle öne eğilerek, "Ara," dedi hızlıca. "Neden anlatamadığını anlıyoruz. Sorun değil. Söyleyemeyeceğini bildiğin şeyleri anlatmaya çalışma."

Arabessa zorla nefes aldığında ciğerlerindeki sıkışıklık geçti. "Olsun," dedi hırıltılı bir sesle. Sonrasında tekrar düzenli nefes almaya başladı. "Özür dilerim. Bunu ikinizden de bir sır olarak saklamak hiç kolay olmadı."

"Eh," diye iç çekti Niya. Ellerini beline koydu. "Ben de en az onun kadar şok edici bir sır paylaşacağım. O yüzden seni tamamen destekliyorum."

Arabessa başını geri çekti, şaşkınlığı ritim misali vücudunda yankılandı. "Öyle mi?"

Larkyra kaşlarını çatarak, "Tam olarak neyi destekliyorsun?" diye ekledi.

"Hepsini. Ama en çok da Mousai'ın dağılacak olmasını," diye açıkladı Niya. "İkinizi de çok sevdiğim oldukça açık. Üçlümüzün bir parçası olmak hayatımdaki en muhteşem deneyimlerden biri ama şimdilerde başka muhteşem deneyimler istemiyorum dersem yalan söylemiş olurum. Böylesi sorumluluklar beni bağlarken edinemeyeceğim deneyimler."

"Korsanınla daha çok yelken açmak istiyorsun," dedi Arabessa. Son zamanlarda bundan şüphelenmişti.

Yanakları kızarırken, "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum," dedi Niya. "Lütfen Alōs'a söylemeyin, yoksa sürekli bunu karşıma çıkarır. Ama cevabım evet. Seyahatlerimizin hep zaman sınırı oluyor. Kısıtlanmaktan hiç hoşlanmadığımı biliyorsunuz."

"Gayet iyi biliyoruz." Arabessa bir nefes vererek güldü.

Böyle hararetli bir günün ardından gülmek tuhaf gelmişti ama iyi hissettirdiği kesindi.

"İtiraf zamanı geldiyse..." dedi Larkyra. Elleriyle mavi eteğini düzeltti. "Benim de bir itirafım var."

Ablaları beklentiyle ona doğru döndü.

"Bir aile kurmak istediğimizi Darius'la sık sık konuşuyoruz." Aceleyle sözlerinin devamını getirdi. "Siz hemen hüküm vermeden söyleyeyim... Hayır, hamile değilim. Bir gün olmak istiyorum fakat kralımıza olan sorumluluklarımız yüzünden bunun yaşanıp yaşanamayacağını bilmiyordum. Hem Darius hem de benim için çok zor bir konuşma oldu." Larkyra yakınlardaki bir kavgalarmı hatırlamış gibi surat astı. "O yüzden bunu duyunca... Rahatladım dersem kötü mü olur?"

Niya içtenlikle, "*Hiç de* kötü olmaz," diye cevap verdi. Larkyra'yı kendine çekip sarıldı. "Darius'la senin adınıza çok heyecanlıyım! Teyze olacağız!" Geri çekilip Arabessa'ya baktığında gözleri heyecandan kocamandı.

Larkyra, "Henüz değil," derken güldü. "Oraya daha *çok* var."

Evet, diye düşündü Arabessa. Kardeşleri için mutluydu ama kendi hayatını düşününce huzursuz oluyordu. *Daha bu yarıştan sağ çıkmam gerek.*

Boğazı düğümlendi, gözleri yaşlarla doldu ancak elinden geldiği kadarıyla bunları bastırdı. Onun sonu nasıl olursa ol-

sun, Niya ve Larkyra için her şey yoluna girecekmiş gibi görünüyordu. Bunlar umut edebileceği en iyi sonuçlardı.

Babası, kızlarını bu dünyaya getirmenin ona acı verdiğini itiraf etmişti. Arabessa bir açıdan onun pişmanlığını ortadan kaldırıyordu. Babasmm hep istediği gibi, kız kardeşlerinin kendi yollarını seçmelerine izin veriyordu.

Mousai'ı öldürmüyordu. Onları özgür bırakıyordu.

Bunu fark edince huzura kavuştu, çok yorgundu ama biraz olsun rahatlamıştı.

"Yani bana kızmadınız mı?" diye sordu. Emin olmak istiyordu.

"Kızmak mı?" Niya somurttu. "Hiç de bile!"

"Sonsuza kadar böyle devam edemezdik," dedi Larkyra. "Gerçi bunu yapacağımızdan korkmamıştım dersem yalan söylemiş olurum. Ayrıca hayatlarımız için farklı bir yön çizmek isterken, aynısını yaptığın için sana nasıl kızabiliriz?"

Arabessa yine ağlamanm eşiğindeydi ama sebebi üzgün olması değil, tam tersine mutlu hissetmesiydi. Son bir aydır neyi yüklendiğini kız kardeşleri nihayet öğrenmişti. Biliyor ve onu *anlıyorlardı*. Kabul etmişlerdi. Ablalarını destekliyorlardı.

İstekler değişir. Zimri'nin sözcükleri hızla zihnine doldu. *İnsanlar değişir.*

Adam haklı çıkmıştı.

Larkyra ablasının ne düşündüğünü biliyormuş gibiydi. "Anı bozmak istemem ama hayatından ve istediklerinden bahsetmişken... Zimri'nin neler olup bittiğini öğrenmeyi hak ettiğini düşünüyorum. Onu reddetmenin sebeplerinden birinin de bu olduğunu bilmeli. Özellikle de..."

Sağ çıkmazsan, demek istediği ortadaydı.

Arabessa'nın omuzları yine gerildi, midesi huzursuzlukla burkulmuştu. Zimri'yle sabahki kavgaları zihnini işgal etti. Gerçekleri tıpkı kız kardeşlerine anlattığı gibi ona da anlatmayı *elbette* istiyordu.

"Şey," dedi Arabessa. Sesinden sinirli olduğu belliydi. "Yaşananları anlatmak konusunda söyleyecek pek sözüm yok, değil mi?"

"Doğru," dedi Larkyra. "Ama nelerin tehlikede olduğunu düşünürsen... Şu an onunla beraber olmak, bir daha hiç birlikte olamamaktan iyidir. Sence de öyle değil mi?"

Niya şaşkınlıkla ıslık çaldı. "Soruya bak. Canına mı susadın, Lark?"

"Tek istediğim şey, Arabessa'nın pişmanlık duymaması," diye itiraz etti Larkyra.

Sana pişmanlık duymayacağın bir hayat yaşatacak olan neyse, öyle olmanı isterim. Babalarının sözcükleri zihninde yankılandı.

Kız kardeşinin niyeti iyi olsa da kadının içi yakıcı bir öfkeyle dolmuştu. Larkyra'nın dediklerine katılmadığı için değildi, onun haklı olmasından korkuyordu.

Oldukça açık sözlü bir tavırla, "İkimizden biri ölecekse nişanlanmanın anlamı yok," diye cevap verdi.

Canının tehlikede olduğundan bahsettiğinde kız kardeşleri irkildi.

"Fakat durumdan haberdar olursa..."

"Olamaz!" Arabessa bir anda patlayarak küçük kız kardeşinin sözünü kesti, kendisi bile hareketine şaşırmıştı ancak... Buğu aşkına, bu konuda kendini savunmaktan çok yorulmuştu! "Ona anlatmam mümkün değil," diye devam etti. "İstemediğimi düşünmeyin. Bunu denedim. Ama anlatamıyorum! Büyülü bir davetiye yoktu, aniden açılıp yaşananları ona açıklamadı. Bu konuda artık üstüme gelmeyin."

"Tabii, elbette," dedi Larkyra. Kız kardeşleri ona acıyarak bakışırlarken genç kadın onları izledi.

Bu yalnızca daha da sinirlenmesine neden olmuştu. İçinde bulunduğu duruma üzülemezdi. *Yapamazdı.* Bu noktaya gelmek için şimdiden çok fazla fedakârlık yapmıştı. *Hırsız*

Kral olma şansı vardı. Yıldızlar ve deniz aşkına, elindeki şansa tüm gücüyle uzanıyordu.

"Şimdi izninizle," dedi gergince. "Banyo yapmak istiyorum. Senin de söylediğin gibi gerçekten kokuyorum, Niya."

"Banyo yapmana izin vereceğiz," dedi Niya. "Ama çay ve yiyecek alıp buraya *döneceğiz.* Kız kardeşlik görevimizi üstlenmemiz gereken bir zaman varsa, tam olarak şu anda gerçekleşiyor."

Arabessa bu konuda onlarla tartışmadı, kız kardeşleri maskelerini takıp kapıya ilerlemeye başlamıştı. Genç kadın ise yorgundu ve hayal kırıklığına uğramıştı. Son sınavından sonra onlardan hiç ayrılmamayı kalpten arzuluyordu. Kız kardeşleriyle vakit geçirmek kesinlikle çok istediği bir şeydi. Birlikte daha ne kadar zaman geçireceklerini kim bilebilirdi?

Hayır, böyle düşünme, diye kendisini azarladı. Ardından onu iğneleyen korkuyu silkinerek üstünden attı.

Niya kapıyı açıp kız kardeşi karşısında bulunca şaşkınlıkla, "Merhaba, Achak," diye selam verdi.

"Merhaba, hanımlar." Achak keskin bir gülümsemeyle onlara baktı, arkasındaki karanlık koridorun önünde uzun bir figür şeklinde görünüyordu. "Bazı sırların paylaşıldığını duydum. Bu çok iyi oldu, ben de tam onları çalmaya gelmiştim." Detaylıca işlenmiş gümüş bir silindiri ortaya çıkardı.

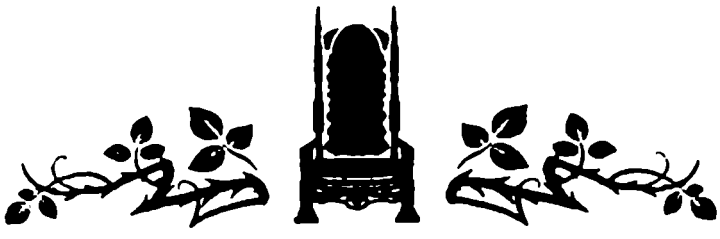
"Tüh," dedi Larkyra.

"Karesin," diye iç çekti Niya.

Arabessa'nın midesi burkuldu.

Achak'ın elinde bir Sır Çalan vardı. Kadının geleceğini özgürce konuşabildikleri zamanlar belli ki çabucak sona ermişti.

Arabessa tahtı elde etme yolundaki tehditleri bilse de sağ kalmak için savaşacağını biliyordu. Böylece bir gün hem kız kardeşlerinin geleceğini hem de kendisininkini görebilirdi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Arabessa karanlık koridordaki halıların üstünde sessizce ilerlerken bir gölgeden ibaretti. Hızla atan nabzına rağmen nefesleri düzenliydi, lütuflarıysa kanında endişeyle titriyordu.

Burada olmamalıydı fakat bunu delicesine istiyordu.

İki kat aşağıdan, tutulmanın üçüncü evresini kutlayan kulübün boğuk sesi geliyor ve gürültü botlarını titretiyordu.

Arabessa adamın burada olup olmadığını bilmiyordu fakat aramaya başlamak için iyi bir yerdi. Larkyra'nın geçen geceki sözcükleri, iki gündür asla aklından çıkmıyordu.

Tek istediğim şey, Arabessa'nın pişmanlık duymaması.

Babasının söylediklerine benzer bir yorumdu.

Belki de Dolion ve Larkyra'nın tecrübelerinden doğan bir uyarıydı.

Zihninde asla susmayan bu seslerle, sevdiği adamı son bir kez görmeden sınava girerse pişman olacağını fark etmişti. İncinmiş, öfkeli, hayal kırıklığına uğramış ve kalpleri kırık şekilde ayrılmışlardı. Bu sorunu şimdi çözmesi gerekiyordu. Daha mutlu anılara tutunmalarına ihtiyacı vardı. Böylece belirsiz geleceğine ilerleyebilir ve oradan asla çıkamazsa bunun için pişmanlık duymazdı.

Bir sonraki köşeye yaklaştı, koridor boyunca uzanan loş lambaların ışığından kaçınmaya çalışıyordu. Köşenin diğer tarafına kaçamak bir bakış attı.

Bir sonraki koridorda bulunan tek kapının yakınlarında maskeli bir nöbetçi vardı. Aşağı katlara inen merdivenler de hemen önündeydi. Efendisi içeride olmasa burada nöbet tutuyor olmazdı.

Arabessa hafif bir tıkırtıyla flütünü kılıfından çıkarıp dudaklarına bastırdı.

Çıkan nota karanlıkta sıçradı ve merdivenlerin aşağısında yankılandı. Nöbetçi o tarafa dönerken adamm bedeni gerildi.

Arabessa onu yanlış yönlendirecek bir nota daha üfledi. Adam bu sefer merdivenin sahanlığına ilerleyip aşağı baktı. Üçüncü notayla birlikte merdivenin aşağısında ne olabileceğini araştırmaya karar verip nöbet tuttuğu yeri terk etti.

Arabessa hızlı hareket ediyordu, Koleksiyoncu'nun ofisine ilk kez izinsiz girmiyordu. Flütünün ucunu doğruca anahtar deliğinin üstüne koyup pes notalar üfledi. Büyüsü cızırdayarak parmaklarından dışarı aktı. *Bu kapıyı senin için açacağım*, diyordu.

Bir an sonra kilit kaydı. Arabessa ayağa kalkıp kolunu çevirerek içeri girdi.

Zimri maskesizdi, devasa tek yönlü aynanın arkasından aşağıdaki partiyi izliyordu. Ellerini arkasında birleştirmişti, şık siyah paltosunun içindeki güçlü omuzları çok geniş görünüyordu. Kadm içeri girerken ona doğru döndü, karşısında Arabessa'yı görünce yüzünden sayısız duygu geçti. Şok, tutku, hüsran... Ama yüzeyde en çok kendini belli eden his kederdi.

Arabessa onun ofisine gizlice sıvıştığı zamanlarda adamın şaşırdığını hiç görmemişti. Adam halinden memnun görünse de afallamazdı. Ancak bu gece, kalp ağrısının beden bulmuş haline bakıyor ve bu ziyareti nasıl yorumlayacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu.

Arabessa kapalı kapıya yaslanırken nabzının hızlandığını hissetti. Şimdi burada olduğuna göre ne yapması gerektiğini

çabucak çözmeye çalışıyordu. Oda anında gerilim ve özlemle dolmaya başlamıştı.

Sessizliği ilk bozan şey, genç adamm derin sesi oldu. "Seni arıyordum." Odanın karşı uçlarındalardı, hareket etmediler.

Arabessa, "Senden kaçıyordum," diye itiraf etti.

"Ama şimdi buradasın." Zimri, *Neden?* dercesine tek kaşını kaldırdı. Fakat kadına yanıtlaması için zaman tanımadı. "Geçen gece için özür dilerim." Tamamen ona doğru dönerken sesi neredeyse aceleciydi. "Yaptığım şeyin... affedilecek yanı yok, Ara. Ancak o hatayı düzeltmek için ne gerekirse yapacağım."

Acısı yüzünden belliydi, Arabessa'nın göğsü sıkışıyordu.

Zimri birbirlerine verdikleri sözü bozmuştu, bu ihanet hâlâ canını yakıyor ve kalbini sızlatıyordu. Fakat genç kadın onun nasıl köşeye sıkışmış hissettiğini anlamıştı. Yaptıkları endişesinden, Arabessa'yı koruma ve ona yardım etme ihtiyacından kaynaklanmıştı. Kadın da o söz konusu olduğunda böyle hissediyordu.

Ancak buraya o geceyi tartışmaya gelmemişti.

Gecenin sonunu değiştirmeye gelmişti. İhtiyacı olan sonu yaratmaya gelmişti.

"Biliyorum," derken kapıdan uzaklaşıp adama ilerledi. Zimri onun yaklaşmasını temkinli gözlerle izledi, Arabessa'nın içindeki karanlık bir kısım bundan zevk alıyordu. Şu anda gücün onda olması hoşuna gitmişti. "O akşam öyle bir hal aldığı için üzgünüm," diye devam etti. "Birbirimizi fazla zorlayıp istemediğimiz sınırlara ittik. Ama yaşananlar hakkında konuşmaya gelmedim."

"Öyle mi?" Zimri kaşlarını çatarak onun peleriniyle maskesini çıkarmasını izledi. Arabessa giysilerini yanından geçtiği bir sandalyenin üstüne öylece bıraktı.

Açığa çıkan teni rahatlayarak iç çeker gibiydi, odanın sıcaklığı hoşuna gitmişti.

"Evet, öyle." Adamın bir adım uzağında durdu. "Başka bir şey için geldim."

Yakınlığıyla adamın bakışları kararmış, dikkati onun dudaklarına çevrilmişti.

Aralarındaki boşlukta sanki lavlar akıyordu. Arabessa'nın bedeni kendisini ona bastırma, parmaklarının altında kuvvetini hissetme, tanıdık kokusunu içine çekebilmek için eğilme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Ama uzanıp ona dokunmadı. Zimri de dokunmaya yeltenmedi.

"Neye ihtiyacın varsa sana onu vereceğim," dedi Zimri. Boğuk sesi, bir ipek misali kadının tenini okşamıştı.

"Güzel." Arabessa kararlı bir tavırla başını salladı, midesinde kelebekler uçuşuyordu. "O gece için daha iyi bir son istiyorum. Olması gereken sonu istiyorum."

Bu sözcüklere karşılık adamın ela gözlerinde bir kıvılcım parladı, dudakları hafifçe aralanıyordu. Susuzluktan ölüyormuş ve karşısındaki kadın berrak bir göletmiş gibi onu izliyordu.

Arabessa'nın her zerresi açgözlü bir arzuyla yanıyor, büyüsü damarlarında parlıyordu.

Zimri başkasıyla evlenecek olabilirdi. Arabessa kendi ayaklarıyla Buğu'ya girebilirdi.

Ancak sorumluluklar, görevler ve geleceğin getireceği her şey bu geceliğine bir kenara bırakılabilirdi. Arabessa bu akşam sevdiği adamla geçireceği her kum düşümünün tadına varacaktı. Bunu daha sonra yapmaları mümkün olmayabilirdi.

"Sence nasıl bir son olmalıydı?" diye sordu Zimri. Gergin omuzlarından kendisiyle savaş verdiği belliydi. Arzularını kısıtladığı apaçık ortadaydı, Arabessa'nın şu anda aradığı şeyi gerçekten elde etmesini sağlamak için çabalıyordu.

Arabessa'nın ona olan sevgisi iyice kabardı. İhaneti yü-

zünden perişan olduğunu ve kendisini affetmediğini biliyordu. Ancak genç kadın onu affediyordu. Her şeyiyle anlıyordu.

"Hak ettiğimiz bir son," diye fısıldayarak aralarındaki mesafeyi kapattı.

Zimri titrek bir nefes verdi, ona yaslanan kadına bakarken yüzünde acı vardı. Arabessa ellerini adamın hızla inip kalkan göğsüne koydu.

"Diğer tüm gecelerimizi unutturacak bir gece geçirmek istiyorum," diye itiraf etti.

Zimri'nin yüzünde hararetli bir ifade belirdi. Kadının tutku dolu duygularını içine çeken Koleksiyoncu, kokusuyla sarhoş olarak tehlikeli bir parıltıyla ona bakıyordu.

"İstediğin buysa vereceğim," diye karşılık verdi. Sesi arzunun derinliklerinden geliyordu.

Bir elini kadınm saçlarına götürüp diğer eliyle belini kavradı ve onu öpmek için dikkatle kendine çekti. Fakat o nezaket, dudakları birbirine değer değmez ortadan kayboldu. Zimri şimdi onun hem dudaklarını hem de ruhunu tüketiyor, aynı zamanda ona tapıyordu. Adamm onu kavrayışı ve Arabessa aynı şekilde karşılık verirken inlemesi bile değişmişti, hareketlerinde bir açlık vardı. Genç kadının her zerresi bu fazla sıcak coşkuyla patlayan bir volkana benzemeye başlamıştı.

Zimri'nin tadı viski, sıcaklık ve ev gibiydi.

Adam onu tutarak döndü ve bedenini masasına bastırdı. Arabessa masanın üstüne otururken adam arasına girebileceği şekilde bacaklarını iki yana açtı. Ağırlığını onun üstüne verirken unutulmuş kâğıtlar kadının altından zemine doğru saçıldı. Gömleklerini parçalarcasına açıyor, kravatları tutup koparıyor, yeleklerle ceketleri çabucak bir kenara atıyorlardı. Diğerine çıplak halde en hızlı kimin dokunabileceği konusunda savaşan hayvanlara benziyorlardı.

Zimri onun botlarıyla pantolonunu çıkarıp kadının ıslak

ve hazır bir şekilde beklediği noktaya bakarken derin bir sesle hırladı.

"Fazla mükemmelsin," dedi kadına. "Fazla güzelsin."

Zimri'nin kasları kasılırken ve aleti sertleşirken, genç kadın aynısını onun için de söyleyebilirdi. Ama içinin alev alev yanmasına neden olan şey, adamın yalnızca vücudu değildi. O bedenin arkasında yatan, onu dolduran güzel ruhtu.

"Asıl muhteşem olan sensin," dedi nefes nefese. "Beni bir bütün yapan sensin."

Adam bu sözcükler ona acı vermiş gibi inledi, ardından dizlerinin üstüne çöküp başını kadının bacaklarının arasına yerleştirdi. Arabessa bir yay gibi gerildi, damarları saf zevkle dolup taşıyordu. İnlemelerini, coşkulu haykırışlarını bastırmadı. Uzaktan aşağıdaki kutlamaların belli belirsiz sesi geliyordu. Aynanın arkasındaki kulüp partisi devam ederken sevdiği adam dizlerinin üzerindeydi, onun bedenine tapıyordu.

Arabessa parmaklarını adamm omuzlarına geçirdi. Zimri bir eliyle onun bacaklarını iyice ayırırken tutkuyla inlemeye devam etti. Çok geçmeden uçmaya ve ulaştığı zirveyle paramparça olmaya başladı. Ancak ayağa kalkan adam asla tatmin olmamıştı. Zimri bu alandaki prensti ve kadını öyle izliyordu. Kendini beğenmişti, tehlikeliydi, işi kesinlikle bitmemişti. Kadının duygularının her kısmının, her özlemin ve isteğin tadını alabiliyordu. Onlarla nasıl oynayacağını da gayet iyi biliyordu.

"Bence benim için hazırsın, müziğim," derken eğilip kadının girişine yöneldi. Nazikçe ve kışkırtarak bedenini hafifçe ona doğru bastırdı.

Hâlâ adamın masasındayken, "Bana hissettirdiklerine asla hazır olamam," diye itiraf etti Arabessa.

Zimri'nin bakışları yumuşayarak ciddileşti. "Ben hep buradayım, yanındayım, Arabessa," diye güven verdi. "Benim

sana destek olduğum kadar, sen de bana destek oluyorsun. Bana güveniyor musun?"

Özürlerine, daha önceki yıkımına cevap verecek bir soruydu. Böylece pişmanlık duymadan ilerleyebilmek için kendine güvenecekti. Kadının bu gece ihtiyacı olan da buydu.

Zimri onun korkularını nasıl dindirdiyse, Arabessa da aynısını onun için yapmak istiyordu. "Sana her zerremle güveniyorum," derken kalbinin sızladığını hissetti. Söylediği her şey doğruydu.

Adamın yüzü saf sevgiyle aydınlandı ve tek bir hamleyle onun içine girdi. Zevk dolu inlemeler ofisi doldurdu. Birbirlerinin nefeslerini içine çektiler. Zimri eğilip onun meme uçlarından birini ağzına aldı. Bu his kadını deprem gibi sarstı, parmaklarını adamın sırtına geçirdi ve darbelerini hissetmek için kalçalarını kavradı. Dönüyor, düşüyor, parçalanıyordu. Adamm ona yaşattığı her zirveyle tekrar bir bütün oluyordu. Zimri kesinlikle sözünü tutuyordu. Daha önceki sevişmelerine dair bütün anıları silip atıyordu. Adanmışlıklarım sunabilecekleri yeni bir kayıp tanrı yaratıyordu. O tanrı, birbirleriydi.

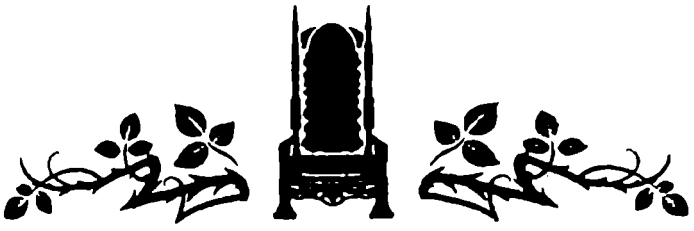
Adamın ofisinin her köşesinde birbirlerine olan bağlarını gösterdiler. Aynaya yaslandılar, adamm halısına uzandılar. Arabessa onun üzerindeyken adam geniş sandalyelerden birine oturdu. Sonsuzlukların, muhteşem bir bitkinliğin ve inleme dolu iltifatların gecesiydi.

Nihayet yerdeki yumuşak halıya dinlenmek için uzandılar. Zimri yanmda kıvrılmış uyurken, Arabessa o uyanıkken söyleyemediği şeyleri fısıldadı. "Sen sonsuza dek kalbime hükmedecek tutulmasın." Zimri'nin göğsüne yatıp kalp atışlarını dinlerken adamm derin nefesleriyle birlikte başı hareket ediyordu. "Seni seviyorum, Zimri D'Enieu. Yaşadıklarımı sana anlatamadığım için çok üzgünüm."

Adamm kollarının arasından çıkıp hızlı ve sessiz bir şe-

kilde giyindi. Bir not karalayıp yakındaki bir sehpaya bıraktıktan sonra adama son kez bakmak için birkaç kum düşümü harcadı. Zimri'nin keskin çenesi, güzel hatları, uyurken uzun fakat güçlü görünen bedeni... Çelişen duygular bedenini ele geçirmişti. Burada kalmak istese de artık gitmesi gerekiyordu.

Nihayet ofis kapısının ardındaki koridorun boş olduğu bir anı yakalayıp dışarı süzüldü. Zimri'den uzaklaştı ve tutulmasının son evresine ilerledi. Gelecek, onların bu sonu isteyip istemediğini umursamadan ikisine de giderek yaklaşıyordu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zimri artık kendisini tanıyamıyordu.

İçgüdüleriyle hareket eden bir varlığa dönüşmüştü. Saf ihtiyaç ve gözü dönmüşlükten ibaretti. Çabucak kontrolünü kaybediyordu.

Ruhundaki her zerreyi baştan yazan bir gecenin ardından, Arabessa ortadan kaybolmuştu. Zimri o gecenin ne anlama geldiğinden ya da nasıl adım atması gerektiğinden emin değildi.

Bu da onu çıldırtıyordu.

Özellikle de sarayın bu geceki misafirleri arasında hâlâ genç kadını göremediği içindi.

Evet, ona bir not bırakmıştı. Zimri uyandığında bu not onu az da olsa rahatlatmıştı, kadın taht için yapması gereken bir görevi olduğunu anlatmıştı. Fakat bu görev bir hafta mı sürmüştü?

Adam sonraki günlerde onu arasa da çabaları sonuç vermemişti.

Jabari'deki evde değildi. Sarayın altındaki şahsi odaları boştu. Zimri mektuplar ve ulak güveler göndermişti, hatta kadının nerede olduğunu babasına bile sormuştu. Fakat henüz kız kardeşlerle konuşamamıştı. Onları da bir türlü yakalayamamıştı, korsan ve dükle vakit geçirdikleri kesindi.

Ancak bu verimsiz arayışını bu gece telafi etmeyi ummuştu çünkü üç kadının da saraydaki etkinliğe müdavimler olarak katılması gerekiyordu.

Geniş avlunun gölgeli bir köşesinde dikilirken elindeki içkiyi görmezden gelip göz maskesinin ardından gösterişli partiyi izledi. Etrafında yüzen duygular yüzünden lütufları damarlarında vızıldıyordu. Heyecan, merak, kıskançlık, tutku... Saray mensuplarıyla saygıdeğer ziyaretçiler kat kat boncuklara, tüylere, pullara bürünmüşlerdi ve parti insanlardan oluşan tek bir beden gibi kıpırdanıp duruyordu. En fazla ihtişamı en cesur kimin taşıyabileceği konusunda yarışıyorlardı.

Yanıma gel, seni nasıl tutulmaya uğratacağımı gör.

Kutladıkları etkinlik düşünülünce uygun bir arzuydu.

Gelenek olduğu için saray devasa bir gözlem partisi düzenlemişti, *asıl* tutulma bu geceydi. Gökteki son yıldızlar da sönecek, onların ölümü krallığa karanlığı getiren bir rüzgâr yaratacaktı. Tüm ışıklar kararacak, bu mağara dünyası simsiyah olacaktı.

İşte o zaman herkes başını kaldırıp yukarı bakacaktı. Gökyüzüne akın ederek tenlerine işleyecek büyünün çatırtısını bekleyecekti. Ardından rengârenk dalgalarla yeni yıldızlar doğacaktı. Daha parlak ve canlı olacaktı. Göğün Dönüşü işte bu kadardı.

Yeni başlangıçların vakti, derdi birçok kişi.

Kattiva'nın düğünü için ailesinin böyle bir gün seçme sebebi de muhtemelen buydu.

Zimri kendisini sessizce, *Düğünümüz*, diye düzelterek nihayet içkisinden bir yudum aldı. *İçkinin yakıcılığı*. Karnındaki kargaşayı dindirmek konusunda hiç yaramamıştı.

İstediği tek yeni başlangıç, Arabessa'yla olan bir gelecekti.

Geçen gecenin anıları, onu cezalandırırcasına zihninde tekrar tekrar oynuyordu. Muhteşem ve terle kaplı coşkuları, kırılan kalplerinin onarılması, yeniden inşa edilen güvenleri...

Arabessa kavgaya dair konuşmaya değil, o gecenin sonunu baştan yazmaya geldiğini söylemişti. Onlara hak ettikleri bir son vermek istemişti. Kadın onu uyurken bırakıp gidene kadar, Zimri bu sözcükleri hiç kötü bir önseziyle düşünmemişti. Şimdiyse midesinin bulanmasına ve paniklemesine neden olan son sözlere benziyorlardı.

Kadının sessiz yemini, vahşice ve yanıtsızca zihnine doldu.

Notunda bahsettiği taht görevi bu muydu?

Hırsız Kral'ın emriyle bağlantılı olması fikri, genç adamın tüylerinin huzursuzlukla ürpermesine neden oluyordu, özellikle de işin içinde sessiz yemin varsa.

Bu üçlünün sonu asla hoş bitmezdi.

Nasıl bir görev kadının son kelimelerini söylüyormuş gibi konuşmasına, bu geceden sonraya kadar beraber olamayacakları kadar korkmasına sebep olabilirdi?

Beraber uyandıktan sonra sormayı umduğu sorular bunlardı. Fakat bu fırsat elinden alınmıştı. Bu yüzden de düşünceler aklında dolaşıp kadını bulma konusundaki çaresizliğini ateşliyordu.

Ancak günler geçtikçe farklı bir soruyu merak etmeye başlamıştı. Gerçeğin önemi var mıydı? Zimri'nin hakikati basitti, Arabessa'yı seviyordu. Ona deliler gibi âşıktı. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Bu yolu onsuz yürüyebileceğini, yalnızca kulübün onu tatmin edebileceğini düşünerek aptallık etmişti. Ebeveynlerinin inşa ettiği, onların adına geri almak için uğraştığı şey ne olursa olsun, bu artık bir görev bilinci değil de kendi kendine üstlendiği bir yük ve lanetti. Ebeveynlerinin kulüple gurur duyduğu kesindi. Bir gün oğullarının kulübü yönetirken onlara yardım etmesini de istemişlerdi. Ancak adamın hatırladığı kadarıyla bu krallıktaki en önemli şey bir başkasının isminden ilerlemek değil, etrafta kendi adından söz et-

tirmekti. Macabris geçmişinin bir parçası olabilirdi ama tek geleceği miydi?

Macabris aracılığıyla olmasa da sırdaşlarımdan biri haline gelmek için seçebileceğin çok yol var. Kralı çok uzun zaman önce böyle söylemişti. Zimri hâlâ amacı olan yeni bir yol çizebileceğini, kendisi ve lütufları için yeni bir gelecek bulabileceğini biliyordu.

Bir de Arabessa vardı.

Seni istiyorum. Bunu istiyorum. Zimri'nin nişan balosundan sonra kadın böyle söylemişti.

Zimri'nin tek istediği şey, Arabessa'yla bir gelecek inşa etmekti. Aralarındaki unutulacak, bırakılacak ya da atlatılacak türden bir şey değildi. Geçen ayın kanıtladığı bir konu varsa, o da beraber olmak için doğduklarıydı. *Birlikte*, yan yana çalışmak için varlardı.

Fakat genç kadını buna, önlerinde duran büyülü sırra rağmen ona bağlanmaya ikna etmek... İşte bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. Üstelik bu gece buna yeltenmek istese de kadını bulamıyordu. Ama bu gece bu konuyu çözmek *zorundaydı* yoksa yarın çok geç olacaktı.

Kalabalığı incelerken sabırsızlığı iyice arttı. *Hadi, Arabessa, burada olman gerektiğini biliyorum.*

"Seni bir köşede somurturken yakalayacağımı tahmin etmiştim." Kattiva onun yanına geldi. Uzun saplı kadehini tutarken kurt dövmelerinin siyah mürekkebi, loş avluda iyice karanlık görünüyordu. "Evlendiğimizde seni suarelere katılmaya zorlamayacağıma söz veriyorum, Koleksiyoncu. Tabii *keyif alacağına* söz vermezsen."

Düğünlerinden bahsedilince adamın göğsü huzursuzluk ve hüsranla biraz daha sıkıştı.

"Keyif alıyorum," diye yalan söyledi.

Kattiva öyle gürültülü bir kahkaha patlattı ki sesiyle misafirlerin dikkatini çekti. "Beni kandırmak istiyorsan daha

çok çabalaman gerekiyor." Kuzgun tüylü başlığının altından eğlenen bir ifadeyle adamın gözlerine baktı.

"Bu tavsiyeyi aklımda tutarım."

"Lütfen tut."

Zimri kendisini, "Sen keyif alıyorsun sanırım?" diye sormaya zorladı. Sonuçta kötü ruh halinin sorumlusu bu kadın değildi.

"Ben hep keyif alırım," diye yanıtladı Kattiva. Dikkati, ona cilveyle gülümseyen bir çifte doğru dönmüştü. Kadm içkisinin içindeki çileği kürdanıyla birlikte tutup çıkardı ve bakışlarını çiftten ayırmadan yavaşça ucunu emdi.

Zimri dalgınca, "Evet," diye cevap verdi. "Orası kesin."

Kattiva tekrar ona döndü. "Umarım bu gece oynayacak birilerini bulursun. Nişanlıların evlenmeden önce zıvanayı çıkarması bir gelenektir, değil mi?"

"*Zıvanayı çıkarmak* olarak adlandırıldığmdan pek emin değilim," dedi Zimri. Kostümlü kalabalığı izlemeye geri döndü, kıyafetleri birbirinden ayırarak aradığı kişiyi tanımasını sağlayacak herhangi bir şey olup olmadığına bakıyordu.

"Öyle mi?" dedi Kattiva. "Doğrusu her neyse, bu kesinlikle iyi bir gelenek. Ancak günahlarımı elimden geldiğince sınırlamaya çalışacağım çünkü erken kalkmak konusunda berbatım. Annemin düğünün saçma derecede erken bir saatte olması konusunda ısrar etme sebebi de kesinlikle bu. Uslu davranmamı sağlamak için bir yol arıyor," dedi kuru bir sesle. "Gösterişi severim, o yüzden yarın dinlenmiş ve muhteşem görünmem gerekiyor."

Zimri yanıt vermedi, Niya ve Larkyra'ya benzeyen iki figüre gözleri takılınca kalbi hızlanmıştı. Fakat ikilinin kahverengi gözlerini gördüğünde göğsü hayal kırıklığıyla sıkıştı.

Adamın bakışlarının dolaştığı yerleri takip etmeye çalışırken, "Birini mi arıyorsun?" diye sordu Kattiva. "Geçen hafta dikkatini çeken afet mi?"

Zimri fazla hızlı bir şekilde, "Hayır," diye yanıtladı. "Onu aramıyorum."

"Yazık." Kattiva somurttu. "Hayatımı kurtardığı için minnetimi iletirken tekrar bağ kurduğunuzu ummuştum."

Arabessa'dan konuyu uzaklaştırmak isteyerek, "Ailen burada mı?" diye sordu. Aklı zaten genç kadınla doluydu.

"Evet," dedi Kattiva. "Orada bir yerdeler, Suyilerle konuşuyorlar." Avlunun ortasındaki devasa oyma şelaleye doğru elini salladı. "Ne konuştuklarını düşünmek tüylerimi ürpertiyor. Annem eski hırsız hanelerinin gözüne girmek için her şeyi yapar. Kesin şu anda da yarınki etkinlik için ailelere en iyi yerleri ayırdıklarını söyleyip yağcılık yapıyordur."

Yaklaşan düğünlerinin bahsi her geçtiğinde bir el ciğerlerini daha da çok sıkıyor gibiydi. Kattiva'yla üzerinde anlaştıkları şeyden şüpheleniyor ve bunun yarattığı vicdan azabı tarafından boğuluyordu. Yarının ona ne getireceğini bilmese de anlaşmalarına artık sadık olmadığını biliyordu. Zimri sözünden dönen ya da bir dostunu incitmekten zevk alan bir adam değildi. Bunların düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Kattiva artık arkadaşıydı. En büyük düşmanının kızı olarak geçirdiği yıllardan sonra bu durum şaşırtıcı olmuştu.

Bir arkadaş, mihrapta terk edilmekten daha iyisini hak ederdi.

Zimri ona söylemek zorundaydı. *En azından* tereddüt ettiğini, kalbini sıkıştıran bir şey olduğunu onunla paylaşmalıydı. Eğer yanındaki kadın mihrap yerine Buğu'ya yürüyormuş gibi hissetseydi, Kattiva'nın ona bu hisleri kesinlikle anlatmasını isterdi. Şu anda böyle hissediyordu. Yıldız Tutulması'ndan sonra hayatı sona erecekmiş gibiydi.

"Kattiva," diye söze girdi. "Yarından bahsetmişken..."

"Evet?" Kadın ona bir bakış attı.

"Emin olmadığım..." Büyüsü de hızlanan nabzıyla birlikte kıpırdandı. "Emin olmadığım bir..."

Kattiva'nın arkasındaki kalabalık ikiye bölünürken iki figür dikkatini çekti.

Boynuzlu cennet yaratıklarını andırıyorlardı. Mavi, yeşil, gümüşe bürünmüşlerdi. Göğün Dönüşü'nü yansıtıyorlardı.

Tanıdık Bassette mavisi gözler kostümlerin altından ona baktı. Figürlerden biri kısa, diğeri uzundu.

Zimri'nin bedeni onlara doğru koşmak, hatta uçmak için kasıldı. Niya'nın, *Bizi takip et*, dercesine başını sallamasına ihtiyacı bile yoktu. Kadm bunu yaptıktan sonra tekrar kalabalığa karışmıştı.

Kattiva'yı çabucak, "Çok üzgünüm," diye geçiştirdi. "İzninle."

"Gerçekten mi?" Kattiva inanamayarak tek kaşını kaldırdı. "Beni yarınla ilgili böyle endişelendirip bırakacak mısın?"

"Üzgünüm," diye tekrarladı. Kadehini yanından geçen bir garsonun tepsisine bıraktı. "Çabucak dönerim."

Hızla kalabalığın içine girdi. Dikkatini, boynuzlu ve boncuklu başlıklarla süslenmiş iki figürden bir an bile ayırmıyordu. Yanından geçtiği insanların heyecan uğultusunu, tutku dalgalanışlarını ve korku titremelerini listelemek isteyen lütuflarını görmezden geldi. Dikkatinin dağılmaması ve sakin kalabilmek için kendini zorladı. Avludaki gürültülü partiye sırtını dönüp gölgelerin arasındaki mahrem bir çalılığa girdi. Çalıların üstünde keskin yapraklı çiçekler vardı, o geçerken sarmaşıklar ayağına uzanıyordu.

Bir köşeyi döndü, karanlık bahçedeki iki kız kardeşi görünce yavaşladı. Niya ve Larkyra, kuvvetin kayıp tanrısı Yuza'nın heykelinin önünde toplanmışlardı. Yuza heykeli siyah kayadan yapılmıştı, havaya kaldırdığı bir kılıcı vardı.

Kız kardeşler ona bir bakış attı.

Zimri selam vermek yerine, "Sizi o kadar uzun zamandır arıyorum ki," diyerek söze girdi. "Ablanızı nerede bulabileceğimi söylemeniz gerekiyor."

Niya ve Larkyra'nın arkasındaki sakin bir ses, "Böyle bir kutlama için ne ciddi talepler," diye yanıtladı.

"Achak." İkizler gölgelerin arasından belirirken genç adam somurttu. Achak erkek kardeşin biçimindeydi, sakalı da yıldızları andıran parıltılı boncuklarla örülmüştü. Adam iyice huzursuz hissetti. Fısıldaşan bir grubun yanında kadim yaratığın da bulunması, hiçbir zaman iyiye işaret olmazdı.

"Kızları araman iyi oldu, onlar da seni bekliyorlardı," diye açıkladı Achak.

"Arabessa'yla ilgili bir şey mi var?" Zimri'nin kalp atışları hızlandı. "Nerede o?"

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Larkyra adamın sorusunu duymazdan gelerek kadim yaratığa döndü. "Hâlâ önemli kuralları ihlal ettiğimizi düşünüyorum."

"İhlal etmiyoruz, eğip büküyoruz," diye düzeltti Niya. "Tahtın büyüsünü asla bozamayız ama kesinlikle esnetebiliriz."

"Ne istersen söyleyebilirsin," diye karşılık verdi Larkyra. "Ama bence kralımız ve ablamızın hoşuna gitmeyecek. Şansını olumsuz etkilersek ne olacak?"

"Zimri'nin öğrenmesi konusunda *ısrar ettiğin* için bu planı yaptık," diye hatırlattı Niya.

"Neyden bahsediyorsunuz?" Adamın kafası karışmıştı. "Neyi öğreneceğim? Arabessa iyi mi?"

Larkyra sanki genç adam hiç orada değilmiş gibi ablasıyla konuşuyordu. "Neler olduğunu öğrenmeyi hak ediyor ama belki başka bir yolu vardır."

"Bu konuyu çoktan kapattık," diye ofladı Niya. "Ona söyleyemeyeceğimiz kesin." Achak'a bir bakış attı. "Başka alternatif düşünecek vaktimiz de kalmadı. Bunu ikizler önerdi, bence iyi bir fikir. Hatta elimizdeki en iyi fikir. Zimri'nin öğrenmesi gerekiyor. Hem de yarından önce öğrenmeli."

Yarından önce öğrenmeli.

Zimri sabırsızlıkla ortanca kardeşi yakaladı. "Ara'nın sessiz kalması için büyülendiği sırrı biliyor musunuz?"

Maskesinin altında kadının gözleri kocaman oldu. "Sessiz yeminle bağlandığını biliyor musun?"

Adam haklı çıkmıştı! Lütuflarıyla birlikte nabzı hızla çarpıp kaosa gömüldü. Kadını iyice sıkarken, "Sırrı ne?" diye ısrar etti. "Bana söylemek zorundasınız!"

"Bağırma," diye tısladı Larkyra. Partiye çıkan, çalılarla çevrili patikaya bir bakış attı. "Dikkat çekmek istemeyiz."

"Beni öyle sıkmaya devam ederek sözcükleri zorla alamazsın," dedi Niya. "Ama öfkemi kazanacağın *kesin*."

Zimri onun gözlerine baktı, genç kadının bu vaadi kolaylıkla yerine getirebileceğini biliyordu. Titrek bir nefes vererek geriledi. "Özür dilerim," diyerek karşılık verdi. Endişesini bastırmaya çalışıyordu. "Neler olduğunu öğrenmeyi *hak ettiğimi* ben de düşünüyorum. Hatta kesinlikle bilmem gerekiyor. Yalnızca Arabessa'nın geleceği buna bağlı olduğu için de değil. *Lütfen.*" Bu sefer daha alçak sesle ve çaresizce yalvarmıştı.

"Ben..." Niya soru sorarcasına kardeşine ve ikizlere doğru baktı. Bakışlarındaki kararsızlık ortadaydı. "Üzgünüm, anlatamam."

Anlatamam.

Arabessa da aynısını söylemişti.

Buğu aşkına, bunun bir sonu yok muydu?

"Siz de mi sessiz yeminle bağlandınız?" diye sordu Zimri. Umudu bir anda sönerken diğerlerine baktı. "*Hiçbiriniz* anlatamaz mısınız?"

"Sana göstermemiz daha iyi," diye yanıtladı Achak.

"Göstermek mi?" Adam kaşlarını çattı.

Kadim yaratık başını salladıktan sonra kızlara döndü. "Devam etmeden önce... Bu gece yüzünden sorun çıkacaksa suçlu biz olacağız, merak etmeyin. Zira sorunlar, gerekli

olan şeyi yapma konusunda beni ya da kız kardeşimi hiç durdurmadı."

Larkyra bir kez daha, "Emin miyiz?" diye sordu. Sesindeki kaygı hâlâ barizdi. "Peki ya..."

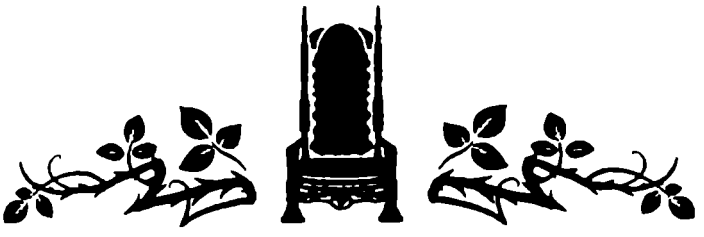
Niya bir elini kız kardeşinin omzuna koyup, "Sıkıntı çıkmayacak," diye güvence verdi. "Achak söz verdi."

"Söz vermedik" diye düzeltti Achak.

Niya sıktığını dişlerinin arasından, "Hiç yardımın dokunmuyor," diye şakıdı.

"İçinizden biri neler olup bittiğini *lütfen* açıklayabilir mi?" Zimri artık boğazından yükselen paniği saklamıyordu. Arabessa önemli bir sırrı üstlenmişti, kız kardeşleri ve kadim yaratık biliyor fakat ona anlatamıyorlardı. "Ablanız nerede?" diye sordu. "Bana onu nerede bulacağımı söylemeniz *gerekiyor*."

"Daha iyisini yapacağız," dedi Achak. "Seni ona götüreceğiz." Yuza'nın kılıcıyla parmağını hafifçe deldi. Bir damla koyu renk kan kılıcın ucunda parladı, ardından silah kör edici beyaz bir ışıkla parladı. Işık, heykelden aşağı akıp yerde kayboldu. Bir anlığına hiçbir şey olmadı, yalnızca uzaktaki saray partisinin boğuk gürültüsü duyuluyordu. Ardından taşlar birbirine sürtündü. Heykelin tabanındaki karolar kaydı, karanlık ve dik bir merdiven ortaya çıktı. Achak'ın sarmalları andıran eflatun gözleri, genç adamm gözlerine doğru döndü. "Gelin." Bu talimatın ardından hiçliğin içinde kayboldu, hepsinin onu takip etmesini bekliyordu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Arabessa Hırsızlar Krallığı'nda büyümüş olsa da üstünde hiç bu geceki kadar çok silah taşımamıştı. En azından aynı anda değil. Pelerinli vücudunun çeşitli kısımlarına bağlanmış ve yerleştirilmiş en az sekiz bıçağı vardı. Flütü her zamanki yerindeydi, gömleğinin içindeydi, ön koluna saklanmıştı. Kemanlarından biri de sırtına taktığı taşıma kılıfmdaydı.

Buna rağmen hiçbiri yeterli olmaz gibi geliyordu.

Arabessa üç gündür diken üstündeydi. Bekliyor, araştırıyor, bir kapıyı açarken ya da bir köşeyi dönerken son sınavına atılacağı beklentisiyle hareket ediyordu.

Yataktan çıkmak gibi basit bir hareketten bile korkar olmuştu. Yeni bir odada gözlerini açacağını, oraya bir anda düşeceğini düşünüyordu. O oda, onun eceli olmak için tasarlanmış olacaktı.

Arabessa bir daha hazırlıksız yakalanmayacaktı.

Bunu göze alamazdı.

Hayatta kalmak zorundasın. Babasının çaresiz sözcükleri, kız kardeşlerinin kararlı bakışları ve Zimri'nin taparcasına dokunuşu zihnine doldu.

Büyüsü huzursuzlukla kıpırdandı. Nabzı, son görevini yansıtırcasına atıyordu.

Hayatta kalmalıyım. Hayatta kalmalıyım. Hayatta kalmalıyım.

Yanında beliren maskeli garson, "Bir içki daha ister misin?" diye sordu.

Arabessa avuçlarının arasındaki dolu kadehe baktı. Bir yudum bile almamıştı. "Sağ ol ama önce bunu bitirmem lazım."

Garson *ya iç ya bas git* demek istercesine, "Evet, doğru," diyerek başka bir masaya ilerledi. Arabessa Gizem Mahallesi'nin kenar mahallelerinden birindeki küçük, taş bir birahanedeki açık pencerenin önünde oturuyordu. Tutulmayı izlemek isteyenler için çok da tercih edilen bir yer değildi. Bir ara sokaktaydı, tepedeki loş yıldızlar çok az görünüyordu. Ancak konumuna rağmen müşterilerle dolup taşmıştı. Çok sayıda küçük masa yan yanaydı, misafirler birbirine çok yakın oturuyordu. Sohbetlerin, kahkahaların ve sarhoş cümbüşlerinin keşmekeşi havasız mekânı dolduruyordu. Işıklandırma, eğilmiş ve ömründen uzun kullanılmış mumlardan ibaretti. Biradan kaynaklanan gürültülüyle geğirmelerin ve terin kokusu, Arabessa'yı sürekli sağındaki pencereye doğru eğilmeye zorluyordu.

Ancak kadının burayı seçmesinin bir sebebi vardı. Kimsenin onu bulacağını düşüneceği bir yer değildi. Ayrıca şehrin içinden çıkmadan saraydan olabildiğince uzaklaşabilmişti.

Diğer türlü kraliyetin bu gece düzenlediği tutulma partisinde kız kardeşlerine eşlik etmek isteyeceğini biliyordu.

O partiden de ne olursa olsun uzak durmalıydı.

Beraber geçirdikleri gecenin ardından, Zimri onunla konuşmak için peşine düşmüştü, Arabessa da bunun olacağını öngörmüştü. Jabari'deki nedimesi ve babası, adamın onları ziyaret ettiğini söylemişti. Arabessa korkaklık ediyor olabilirdi fakat onunla bir kez daha yüzleşmeyi göze alamazdı. Sarmaş dolaş oldukları son anları, öpücüklerin arasında onu taparcasına izleyen adamın hatıralarını bozamazdı. Yaşanacaklar için kararlılığını güçlendiren şey buydu. Arabessa

sevdiği herkesi herhangi bir pişmanlık olmaksızın arkasında bırakmıştı.

Bunu hallettikten sonra da bu bölgedeki bir handa kalmayı seçmişti. Darağacını bekleyen suçlular gibi, Koleksiyoncu onu bulmadan önce tahtın bulmasını bekliyordu. Son sınavını bekliyordu.

Son.

Sınav.

Bir an için ne kadar yol katettiğini düşünüp etkilendi. Pek çok şeyden sağ çıkmıştı.

İnanamaz bir tavırla, *Bir ay nasıl geçti?* diye düşündü.

Achak iki yarışmacı kaldığını söylemişti. Hâlâ iki kişi mi vardı? Arabessa onlarla yüzleşecek miydi?

Bu gece kral olarak taç giyecek kişiyi belirlemek için taht nasıl sıra dışı bir değerlendirme sunacaktı?

Arabessa içkisini izledi, kupasındaki biraya benzer şekilde sinirleri de dalgalanıp duruyordu. Etrafındaki müşteriler krallıktaki popüler bir halk şarkısını söylerken bir yandan masalarına vurarak ritim tutuyorlardı.

Haydi gel, haydi gel,
Tehlikenin krallığına,
Günahların eve kadar takip etmez seni.

Dövüşebilir, içebilirsin,
Hayatını yaşarsın kumar oynarcasına,
Yalnızca kralımız izler gezdiğin yerleri

Haydi gel, haydi gel,
Merhametsiz krallığımıza,
Tek çalacağımız gümüşün değildir ama.

Saklayabilirsin senin olanı,
Kilitleyebilirsin kasana,
Ama günahlar hep çıkar ortaya.

Şarkı devam ederken genç kadın yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. Kız kardeşleriyle bu şarkıyı çok severlerdi, birlikteyken hep eşlik ederlerdi. Şimdi o anlar çok uzak ve basit bir zamandan kalma gibiydi fakat hatıralar genelde acı-tatlı bir hal alıyordu. Arabessa yine de arkasına yaslanıp pencereden dışarı, zar zor görülen yıldızlara bakma isteğini bastırdı. Tarihin bu tarafına çaresizce tutunan son ışıkları izlemedi.

İçi sabırsızlıktan titrese bile, bir yanı bu ana sıkı sıkı tutunuyordu.

Zimri yarın sabah o kadınla evlenmiş olacaktı. Macabris'teki ek hisseler eline geçecekti.

Eğer sağ kalırsa, Arabessa yarın onun kralı olacaktı.

En büyük başarısını elde etmiş ancak en büyük aşkını yitirmiş olacaktı.

İçki kupasını iyice sıktı.

Hayır, diye düşündü. *Onu yitirmedim. Geleceğimizi baştan çizdim.* Eğer tahtı elde ederse kendisini adama ifşa edebilecek ve ona aradığı her yanıtı verebilecekti. Bir gün adam bu sır için onu affederse tekrar eskisi gibi birlikte olabileceklerini umuyordu.

Tamam, tam olarak eskisi gibi olamazdı.

Metresi olacağım.

Arabessa içkisinin bulunduğu hırpalanmış masaya doğru surat astı, *metres* sözcüğüyle beraber içi kederle dolmuştu.

Zimri bir keresinde, *Seninle evlenmeyi tercih ederim*, demişti.

Arabessa boğazındaki acıyı gidermek için yutkundu. O da onu tercih ederdi, keşke hikâyeleri öyle yazılmış olsaydı.

Her gün kişisel fedakârlıklar yapmak zorundasın. Taç giydiğin her kum düşümü için bu geçerli.

Belki bu da o fedakârlıklardan biriydi. Bir eş yerine metres olmaya razı gelmekti.

Başını iki yana sallayıp aklına dolan ağır duyguları savuşturdu.

Ardından sessizce sitem etti. *İşte bu yüzden sınavımdan önce onun yakınlarında olamıyorum.* Bu mesafeden bile kadının zihnini meşgul ediyordu.

Odaklan, diye kendisini azarladı. *Odaklan.*

"Bir kum düşümü kaldı, millet!" Barmen odanın gerisinden seslendi, rafların birinin ortasındaki büyük kum saatini işaret ediyordu.

Müşteriler heyecanla haykırıp daha fazla içki siparişi verdiler.

Arabessa kıpırdamadan oturdu.

Bir kum düşümü.

Bir kum düşümü.

Büyüsü damarlarında sıçradı. *Tehlike*, diye fısıldadı. *Tehlike yaklaşıyor.*

Arabessa artık ayağa kalkmalıydı. Harekete geçmeli, ara sokaklarda dolaşmalı, sınavını aramalıydı.

Ama orada oturmaya devam etti.

Tüm hayatı tek bir geceye indirgenmişti. Tek bir kum düşümüne.

Çok geçmeden kız kardeşleriyle yaşadıklarının ve babasının öğrettiklerinin boşuna olmadığını kanıtlaması gerekecekti.

Onu felç eden düşünce de buydu. Çünkü bu soru, en derin korkusunu uyandırıyordu. Arabessa buna layık mıydı?

Titrek bir nefes verip nihayet içkisinden bir yudum aldı. Bira acıydı, beklerken soğukluğunu kaybetmişti. Tam bir hayal kırıklığıydı.

Hayal kırıklığı. Hayal kırıklığı. Hayal kırıklığı.

Arabessa hayal kırıklığı olmayı kaldıramazdı.

Kupasını tekrar masaya bırakırken bardak bir anda yere düştü, içindeki sıvı da siyah taşların üstüne saçıldı.

Kadın gözlerini kırpıştırarak karşısına bir bakış attı. Artık oturmuyordu, ayağa kalkmıştı ve gereğinden fazla kalabalık

olan birahane kaybolmuştu. Yerini Hırsız Kral'ın yüksek tavanlı taht odası almıştı.

Kanı panikle akarken büyüsü ellerine hücum etti.

Koru! Koru!

Etrafını saran lavların sıcaklığı bunaltıcıydı, sülfürü andıran ve kadim büyüyle karışmış bir koku vardı.

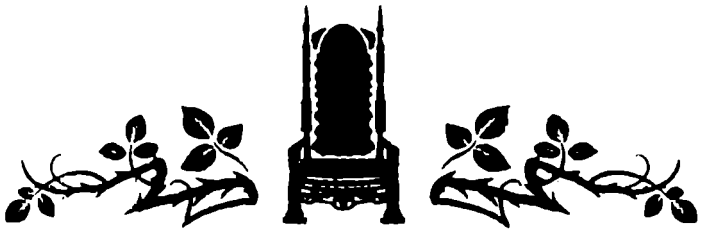
Uzakta, tahtında oturan Hırsız Kral'ın örtülü bakışlarını fark ettiğinde midesi beklentiyle burkuldu. Kralı saran ve koruyan duman yoktu. Parlak beyaz ihtişamıyla açıkça orada oturuyordu, uzun boynuzlu başlığı ona dönüktü. Kralın dikkati onun üzerindeydi, sessiz ve kıpırtısızdı. Dünyasının göğünde doğan bir ay gibiydi.

Şu anda hüküm süren, yakında tahtını bırakacak kral işte buradaydı. Yeni krala taç giydirmek için bekliyordu.

Babası, en büyük kızının sağ kalmasına ya da ölmesine şahit olacaktı.

Daha sonra yaşanabilecekleri bilirken ebeveyninin karşısında böyle durmak her çocuğu dehşete düşürürdü. Ancak genç kadın başkalarına benzeyecek şekilde yetiştirilmemişti. Bir Bassette olarak yetişmişti. Canavarca bir dünyadaki canavar olup ikisi arasındaki farkı bilecek şekilde büyümüştü.

Arabessa kendi kaderini yazmaya ve tahtı ele geçirmeye hazırdı.

KIRKINCI BÖLÜM

Parlak böcekler, tünelden geçen grubun adımlarıyla çatlaklara ve köşelere kaçışıyordu. Dar koridoru aydınlatan şey yalnızca bu küçük yaratıklardı. Büyük çıtır çekirgelerin mavi ışığı zemini, batık böceklerin çırptıkları yeşil kanatları ise havayı aydınlatıyordu. Kaçışan küçük ayakların tıkırtısı kulaklarına dolarken Zimri tiksinmemek için duygularını dizginledi. İçerisi havasızdı, hızla aldığı her nefesle birlikte ağzında toprak tadı bırakıyordu.

Arkasından, "Bu geçitten haberim yoktu," dedi Niya. *Bu geçitten neden haberim yoktu?* demek istediği apaçık ortadaydı.

"Benim de," diye ekledi Larkyra.

Zimri'nin önünden ilerleyerek yol gösterirken, "Gençsiniz," diye yanıtladı Achak. "Bilmediğiniz çok şey var."

"Her zamanki gibi çok hoşsun," diye mırıldandı Niya.

Tek sıra halinde ilerledikleri sırada adam tek bir yol olduğuna şükrediyordu yoksa ikizlerin elbisesini tutması gerekebilirdi. İçerisi çok karanlıktı. Kadim yaratığın silüetini ancak birkaç adımda bir, yerde sürünen ya da uçuşan parlak böceklere yaklaştıklarında görebiliyordu.

"Ah!" diye bağırdı Niya. "Başlığıma böcek girdi! Çıkar! Çıkar şunu!"

"Kıpırdamaya devam edersen çıkaramam," dedi Larkyra. Hep birlikte duraksadılar. Niya kıvranıp çığlık atarken kız kardeşi boynuzlu başlığı açtı. En az üç böcek toprak zemine düşüp çabucak olay yerinden kaçmaya başlamıştı.

Niya ürperdi. Kızıl saçları şimdi sırtından aşağı uzanıyordu, yüzü ortadaydı. "Benden bu kadar," diye hayıflandı. "O böceklerden bana biraz bile yaklaşan olursa onları ezip geçeceğim." Elini salladığında avucunun içinde küçük bir alev belirdi.

Bulundukları yer turuncu ışıkla aydınlandı. Böcekler bu parlaklığa tıslayıp hızla uzaklardaki gölgelere karışarak kaybolmuştu.

Zimri sesindeki siniri saklamadan, "Neden bunu aşağı iner inmez yapmadın?" diye sordu. O da böceklerden en az genç kadın kadar tiksiniyordu.

Niya suratını astı. "Bu kâbus gibi tünelde o kadar uzun süre yürüyeceğimizi düşünmemiştim."

"Devam etmeye hazır mıyız?" diye sordu Achak. "Yoksa biraz daha vakit harcayıp görmeniz gereken şeyi kaçırmak mı istersiniz?"

Zimri'nin kalbi endişeyle tekledi. "'Görmeniz gereken' derken neyi kastediyorsun? Arabessa'nın yanına gideceğimizi söylemiştin."

"Devam etmemize izin verirsen tüm cevapları alacaksın."

"Erkek kardeş yine cazibe saçıyor," dedi Niya.

Achak genç adamın omzunun üzerinden ona dik dik baktı. "Biliyor musun, bunlar eskiden insandı." Böcekleri göstererek elini salladı.

Larkyra korkmaktan çok meraklı bir sesle, "Peki ne oldu?" diye sordu.

"Bizi sinirlendirdiler," dedi Achak. Sonra arkasını dönüp yürümeye devam etti.

Niya, "Yalan söylüyor," diye fısıldasa da yolculuklarının geri kalanında bir daha konuşmadı.

Çok geçmeden dağılmak üzereymiş gibi görünen bir merdivene ulaştılar. Zimri'ye kalırsa, burada fazla uzun zaman geçirmişlerdi. Merdiven, tünelin tavanındaki küçük bir kapıya çıkıyordu.

Achak merdivenden çıktıktan sonra bir parmağını kapının kenarlarında gezdirdi. Beyaz büyü cızırdayıp parladı ve yaşlıların dizlerinden çıkan seslere benzer bir gıcırtıyla kapı açıldı.

Güçleri, dışarı çıkınca karşılarına çıkabilecek şeylere hazırlanmıştı fakat adam kendisini penceresiz bir yerde buldu. Uzaktaki duvarda asılı duran tek bir meşale, içine girdikleri obsidiyen odayı aydınlatıyordu.

Zimri yavaşça etrafında dönerek, "Sarayın içindeyiz," diye yorumladı.

"Evet," diyerek onayladı Achak. Doğruca önlerindeki duvara ilerledi. Duvar öyle pürüzsüz ve lekesizdi ki, Zimri kendi yansımasını görebiliyordu. Bordo göz maskesi, üç parçalı ve yüksek yakalı takımıyla uyumluydu. Siyah kravatını babasının kehribar broşlarından biriyle iğnelemişti. Oldukça düzgün görünse de kesinlikle öyle hissetmiyordu.

Sabırsızlık, gerginlik ve korkudan ibaretti. Arabessa'yla konuşmak için fazla geç kalmış olmaktan korkuyordu. Achak'ı fazla hızlı ve körlemesine takip ettiğini, her şeyin bir oyundan ibaret olduğunu düşünerek geriliyordu. Kadim olan, bu aileyi kesinlikle seviyordu ama bütün yaşlı yaratıklar gibi onun da tavırları değişkendi. Bu dünyanın kuralların ı yalnızca kendisine uyduğu sürece izliyordu. Sonrasında o kuralları eğip büküyor, eğer monoton sonsuzlukta izlemeye değer bir eğlence sunacaksa umursamadan hepsini yıkıp geçiyordu. Zimri onun Aadilor'daki başka ülkeler yerine Hırsızlar Krallığı'nı tercih etme sebebinin bu olduğunu da biliyordu. Burada her daim kaos vardı.

Ancak şu anda yaşanan *her neyse*, kız kardeşler de bu işin içindeymiş gibi davranıyordu. Larkyra biraz tereddütlüydü ama bunlar adamın Achak'ın peşinden gitmesi için yeterliydi.

Kızlar ona neredeyse emirler yağdırmış sayılırlardı. *Kattiva Volkov'la evlenmeni istemiyoruz çünkü Arabessa'ya âşıksın.*

Niya ve Larkyra kulübün bodrumunda hislerini ona anlattıklarında adam durumdan hiç hoşnut olmamıştı. Şimdiyse buna şükrediyordu. Her şey açık bir şekilde ortadaydı ve yapmayı planladığı şey, hiç kimseyi şaşırtmayacaktı.

"Ablanız bizimle burada mı buluşacak?" diye sordu. Kızlar yanına gelirken acelesi on kat artmıştı. Tam Tutulma'ya ne kadar zaman kalmıştı? Ne zaman düğün günü gelmiş olacaktı?

"Sabret," dedi Achak.

"*Fazlasıyla* sabırlı davrandım," diye karşı çıktı. "Lark, Niya..." İkisinin de gözlerinin içine baktı. "Sessiz yeminleriniz umurumda değil. Burada olanlara dair ne anlatabiliyorsanız anlatın. Neden buradayız? Ara nerede?"

Kardeşlerin bakıştığını ve ikisinden de endişenin kokusunun yayıldığını fark edince biraz daha panikledi.

"Hemen anlatmazsanız..." Bir sonraki sözcükleri yarıda kesildi, kadim yaratık bir elini aynaya benzeyen duvara koymuştu. Siyah yüzey dalgalanırken Hırsız Kral'ın taht odasının manzarası ortaya çıktı.

Zimri yüksek tavanlı salonu incelerken kalbi şiddetle atıyordu, büyüsü de onun peşinden sıçrıyordu. *T* şeklindeki patikanın etrafı lavlarla çevriliydi, giriş kapılarının yanında büyük taş muhafızlar nöbet tutuyordu. Hırsız Kral gittikçe daralan patikanın en ucunda oturuyordu. Onu gizleyen bir duman bulutu yoktu, göz alıcı beyaz kostümü ve boynuzlu başlığı açıkça ortadaydı. Kapalı kapılara odaklanmıştı, bir şey olmasını bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Gözlem odası," dedi Niya. "Taht odasında bir gözetleme

yeri olduğundan haberim yoktu." Suçlayıcı bir ifadeyle ikizlere baktı. "Neden haberimiz yoktu?"

Erkek kardeş, "Her şeyi bilmek zorunda değilsin, çocuğum," diye cevap verdi. Ardından kız kardeşe dönüştü. "Ama şimdi bunu biliyorsun," diye kibarca bitirdi sözlerini.

Niya, "Evet," derken ellerini beline yerleştirdi. "Ama Mousai'ın ve kralın en yakın sırdaşının 'her şeyi bilmesi gerekenler' listesine dahil olduğunu sanıyordum."

Zimri tekrar onlara dönerek, "Ben biliyordum," diye açıkladı. "Ancak neden burada olduğumuzu öğrenmek istiyorum."

"Dur bir saniye." Niya geriledi. "Gözlem odaları olduğunu *biliyor* muydun?"

"Az önce öyle söylemedim mi?"

"Ah!" Genç kadm gücenerek kaşlarını kaldırdı. "Bu tavrının burada hiç faydası olmaz."

"Gereksiz konuşmaların da öyle," diye tersledi Zimri. "Eğer soruna yanıt verdiğimde benimkileri yanıtlayacaksan... *Evet.* Bu odalardan haberim vardı. Kral için sorgulamam gereken insanları diğer türlü nasıl gözlemleyebilirim? Taht odasının çevresinde pek çok oda var. Tatmin olduysan üçünüzden biri neler olup bittiğini..."

Kadının aniden içeride belirdiğini gördüğü anda sözcükleri yok olup gitti. Arabessa taht odasının girişinde duruyordu. Maskeliydi fakat pelerininin başlığını arkaya atmıştı, kuzgun karası saçları bir örgüyle sırtından aşağı sallanıyordu.

Zimri cama doğru hızla ilerlerken kalbi boğazında atıyordu. Bulunduğu yerden kadının onu duyamayacağını bilse de, "Ara!" diye seslendi. Kadın bir hırsız gibi giyinmişti. Kolayca koşup tırmanabileceği bir pantolon, çıkıntıları kavrayabilecek tabanları olan botlar giymişti. Zimri onun bacağında, ayak ve el bileğinde metal pırıltıları gördü. Ama onun bir anda uyanmasını sağlayan ve uyarı niteliği taşıyan şey kadının sırtındaki kılıfta bulunan kemandı.

Arabessa bir hırsız gibi giyinmemişti. Savaşmak için giyinmişti.

Ama neden?

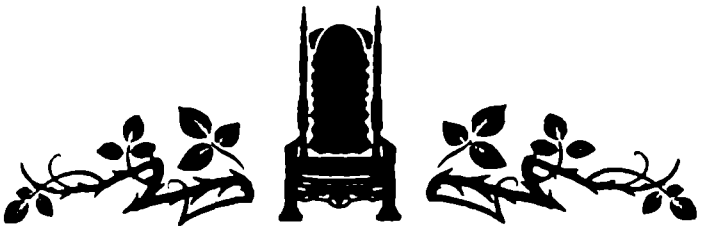
Arabessa'nın bulunduğu yerin tam karşısında yeni bir figür belirdi. Zimri uzun boylu, kaslı adamı izlerken somurttu. O da bıçaklar, hançerler ve dikenli omuzluklarla baştan aşağı silahlanmıştı. Gri maskesiyle uyumlu gri saçlarını arkada toplamıştı.

Adamm bakışları tahttaki krala, ardından yolunun ilerisindeki genç kadına çevrildi. Zimri bu sırada onu izliyordu.

Metalin tanıdık sesi duyuldu, adam kılıcını kınından çıkardı.

Zimri sevdiği kadını uyarırcasına haykırırken, adam aynı anda kana susamış bir şekilde kükreyip hızla rakibine doğru koştu. Bıçağını acı vaat ederek havaya kaldırmıştı.

Arabessa'nın karşılığında tek yaptığı şey kemanını çıkarıp çalmaya başlamak oldu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Arabessa'nın onu öldürmesi gerekecekti.

Son sınavının sözcükleri havada çabucak belirip kaybolmadan önce bunu anlamıştı.

Son sınavın bir değil, iki,
Hem hırsı sınayacak hem fedakârlığı,
Hazır ol ölümüne savaşmaya,
Tek kişinin taç giymesi yetecek zira.

Hırsız Kral'ın tahtı için savaşıyordu. En mantıklı adım, son iki yarışmacının birbiriyle dövüşmesini sağlamaktı. Arabessa bunu daha önce tahmin edemediği için sinirlendi. Tahtı ele geçirmek için bir can almak... Bu krallığın hükümdarı olmak için sahip olduğu hırsı kanıtlardı.

Neyse ki daha önce yeterince can almıştı. O ruhların her biri, kendi ruhundan ufak parçalar götürse de bunu yaparken duygu ve düşüncelerini birbirinden ayrı tutmayı öğrenmişti.

Gösteri sırasında masumları öldürmesi ihmalkârlıktı ve çok yanlıştı. Bu gece bu adamın canını almaya çalışacak olması ise bir gereklilikti.

Büyüsü parmak uçlarına akarken kemanını boynuna yasladı. Adam kılıcını çekerken o da yayını kaldırmıştı. Bir dizi

nota çaldı, enstrümanı bir kibrit gibi yandı ve ona yaklaşan tehdide mor bir dalga gönderdi.

Ancak belli ki rakibinin de lütufları vardı. Adam ona yaklaşan darbeyi Görü'süyle fark edip kılıcıyla çabucak bir daire çizdi, kadının büyüsünü savuşturmak için mavi bir rüzgâr gönderdi.

Arabessa aceleyle, *Karesin*, diye düşündü. Ardından daha sert ve karmaşık notalar çalmaya başladı.

Keskin büyüleri dalga dalga akın ederek adamın kendini savunmak zorunda kalmasına neden oluyordu. Adam kılıcını sallayıp duruyordu, bıçak da onun büyüsüyle parlıyordu. Mavi büyüden bir kalkan, Arabessa'nın ona fırlattığı her şeyi savuşturuyordu.

Metalle bağı olmalı, diye düşündü Arabessa. Maskesinin ardında kaşlarını odaklanarak çatmıştı, kemanının boynunda hızla dolaşmaya zorladığı parmakları ağrımaya başlamıştı. İki yarışmacı da kayıp tanrıların lütuflarına sahipti ancak adam bıçağıyla yalnızca tek bir noktadan saldırabiliyordu. Arabessa'nın avantajı da buydu. Birbirine geçen, parçalanan, dağılıp tekrar birleştirilen notalara hükmediyordu. Özgür kalması için lütuflarını yönlendirdi, şarkısı düzinelerce notaya ayrıldı ve rakibine ulaştı. Bir denizanasının dokunaçları gibi adama darbeler indirip onu yakıyordu, nihayet kılıcını ele geçirip yere savurdu.

Arabessa'nın büyüsü göğsünü, yüzünü ve ellerini keserken adam acıyla haykırdı. Teninde kırmızı izler belirmişti.

Kadının büyüsü, *Kes*, diye şakıyordu. *Parçala.*

Maskeli rakibi homurdanarak tek kolunu havaya kaldırdı, Arabessa'nın hücumundan bedenini korumak için kolunu siper etti. Diğer eliyle de kaburgasındaki deri kılıfa uzanıyordu.

Jilet kenarlı çemberleri fırlattı, keskin metal buz mavisi bir renkle havada parlamıştı. Arabessa eğilmek zorunda kaldı, ölümcül jiletler üstünden ve yanından geçerken kemanını

çalmayı bıraktı. Kalbi teklerken rahatlayarak nefesini vermeye hazırlandığı sırada acıyla çığlık attı. Jiletler geri dönmüştü ve iki tanesi artık omuzlarına saplanmıştı.

Acı korkunçtu, hızla aldığı her nefesle onu yakan bir ateş gibiydi.

Adam elini bükerek mavi büyüsünü yönlendirdi ve hâlâ silahlara bağlı olan büyü, kadının bedenine biraz daha gömüldü.

Arabessa ıstırapla gözlerinin kararmakta olduğunu hissetti, dizlerinin üstüne çökerken kemanını yere düşürdü.

Şarkı kesildiğinde büyüsü acıyla haykırdı. Lütufları ellerine hapsolmuştu.

Bizi özgür bırak! diye haykırıyordu büyüsü. *Bırak savaşalım! Seni koruyalım!*

Ancak o sırtındaki çemberleri çıkarmaya çalışmakla meşguldü. Adam silahları asla bırakmıyordu, kadının parmakları kayıyor ve jiletlerin keskin kenarları onu parçalıyordu.

Arabessa kararlılık ve acıyla, "Ah!" diye haykırdı, nihayet çemberlerin orta kısmını kavrayabilmişti. Boğuk bir çığlıkla metali bedeninden sökmeye çalışırken kopan etinin yarattığı mide bulantısını görmezden geldi.

Jiletleri homurdanarak fırlattı, patikanın iki tarafındaki lavda kaybolurken silahlardan buhar çıktı.

Arabessa'nın göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu. Sırtından aşağı akan, gömleğiyle pelerinini ıslatan bir sıcaklık vardı. *Kan.* Kadın ellerine bir bakış attı. Onlar da kıpkırmızıydı, parmak uçlarındaki kesikler yüzünden kolları sızlıyordu.

Kollarını esnetmeye çalışırken tısladı, yaraları yüzünden gücünü ve parmaklarındaki hassasiyeti kaybetmişti.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Kendisini ayağa kalkmaya zorlarken panik, davetsiz bir misafir gibi damarlarına akın edip buz kesmesine neden oldu.

Savaşmak amacıyla kemanını çalması mümkün değildi. Parmakları kan yüzünden tellerden kayardı. Müzik darmadağın çıkardı, aynısı büyüleri için de geçerliydi.

Rakibi homurdanıp ayağa kalktı, vücudunun ön kısmı paramparça olmuştu. Arabessa kendi sırtının da böyle olduğunu tahmin ediyordu. Fakat adamın elleri kalın eldivenlerle korunuyordu. Rakibi kalçasından iki adet kancalı bıçak çıkardı. Lütuflarının mavi kıvılcımları silahları aydınlatırken kararlılığın verdiği kuvvetle hançerleri sapından kavradı.

Bedenini ele geçiren korku, genç kadının dikkatinin dağılmasına neden oldu.

Öleceğim. Zehirli sözcükler zihninde bir yılan misali süründü.

Hayatta kalmak zorundasın. Bir yanıtın fısıltısını duydu.

Kalbi şiddetle atarken patikanın ucundaki fildişi figüre bir bakış attı. Keskin, obsidiyen sırtlı tahtında kıpırdamadan oturan Hırsız Kral devasa görünüyordu.

Arabessa'nın son sınavında olduğu gibi, Dolion da tahtta bir mahkûm gibi miydi? Hükümdarlığının kaderini izlemesi, kızlarını Mousai'a dönüştürdüğünde ve tahtta inmeye karar verdiğinde harekete geçirdiği olaylar zincirini görmesi için bileklerinden tahta mı bağlanmıştı? Arabessa'nın kalbi babası için ıstırap, kendisi için kederle dolup taşıyordu.

Ama hızla ona doğru uçan metalin parıltısıyla o anki düşüncelerini terk edip tekrar odaklandı. Rakibinin fırlattığı bıçaklardan biri ona doğru gelirken dönüp eğildi. Fakat bu silahlar da adamm mavi büyüsüne bağlıydı ve çabucak diğer tarafa uçmuştu. Aynı anda adam öne atlayıp parlayan ikinci bıçağı havaya kaldırdı.

Hayatta kalmak zorundasın. Hayatta kalmak zorundasın. Hayatta kalmak zorundasın.

Onu ateş gibi yakan bir kararlılık, kadının damarlarına hücum etti.

Hayatta kalmak zorundayım.

Flütünü kılıfından çıkarıp dudaklarına götürdü. Ellerindeki acıya ve flütün dudak kısmındaki kan tadına rağmen tek bir keskin nota üfledi.

Lütufları parmaklarında cızırdadı, ardından enstrüman boyunca bir rüzgâr gönderdi ve flütün ucundan fırlayıp saldırgana çarptı.

Adam darbenin çoğunu karşılaması için bıçağını kaldırdı fakat Arabessa'nın büyüsü onu birkaç adım geriletmeyi başarmıştı. Böylece genç kadın ona yaklaşan diğer bıçaktan kaçacak kadar zaman kazanıyordu. Basitleştirilmiş flütünün iyi yanı, onu çalarken daha kolay hareket edebilmesiydi.

Bir keman, çello ya da piyanoyla oluşturabileceği kadar incelikli büyüler üretemezdi fakat kesinlikle hasar verebilirdi. Arabessa bunu yapmayı kafasına koymuştu.

Omuzlarındaki jilet yaralarının sızlamasını görmezden gelip tekrar saldırıya geçti.

Bir savaş marşı çalmaya başladı, büyüsü bir fırtına gibi ellerinde patladı. Flütü mor bir ışıkla dolduktan sonra notalar zehirli bir yılan gibi atıldı. Eflatun rengi güçleri, bıçağından büyü saçan rakibinin mavi güçleriyle çarpıştı. Büyüler havada birbirlerine karışıyor, rakibin savunmasını kırmak için pençelerini savuruyorlardı.

Arabessa bu dansı daha önce kız kardeşleriyle çok kez çalışmıştı ama bunun sonucu antrenman odasındakinden çok farklı olacaktı. Maskesinin altından ter damlarken ve savaş yüzünden zor nefesler alırken niyeti rakibini öldürmekti.

Göz ucuyla kralının beyaz parıltısını görebiliyordu. Hırsız Kral, karanlıktan bir denizin ortasındaydı. Bu diyarın son yıldızıydı, bir başka yıldıza ışığını vermek için bekliyordu.

Hayatta kalacağım.

Bu düşüncenin gerçekliği zihnine doldu. Babası, annesi, kız kardeşleri, Zimri... En çok da kendisi için bunu başarmak *zorundaydı.*

Taht onun hırsını sınıyordu fakat kazanmasını sağlayacak olan şey, *kendi* adanmışlığıydı. Bir başkasının sadakati değildi.

Derin bir nefes aldı ve lütuflarını flütünden akan bir baraj misali rakibinin üstüne boşalttı. Nihayet adamın dengesini bozmayı başardığında öne atıldı ve adamın yanlış adım atmasını değerlendirip yumruk yumruğa mücadeleye girişti. Yumruk ayağa olduğu da söylenebilirdi çünkü tekmeleyerek rakibinin son bıçağını da fırlatmıştı.

Bıçak lavlara doğru uçup kırmızı sıvıya gömülürken, "Hayır!" diye çığlık attı adam.

Arabessa tekrar dönerken tereddüt etmedi, bu sefer adamın ayaklarını tekmeledi.

Rakibi homurdanarak arkaya doğru düştü, bedeninin yarısı patikanın dışına doğru sarktı. Lavlardan yükselen sıcaklık deri eldivenini yakarken bir çığlık patlattı, eli kırmızı sıvının fazla yakınındaydı.

Tekrar patikaya dönerken elini göğsüne bastırdı. Arabessa onun yanma geçip flütünü dudaklarına götürdü. Adamın metal maskesinin ardındaki gümüş renk, mavi gözlerine baktı. Rakibinin bakışları öfke ve bitkinlik doluydu, kadının gözlerini yansıttığı inkâr edilemez bir gerçekti.

Arabessa bir an için adamm kim olduğunu, nasıl davet edildiğini ve tıpkı onun gibi tahta layık bulunmasının sebebini merak etti.

Ancak bu düşüncelerin yanıtları savaş sırasında düşünülmezdi. Daha sonra, zorunluluktan yapılan eylemlerin kefaretini öderken düşünecekti.

İhtiyacı olan buzdan iradeye sıkıca tutundu ve kalbini doldurmaya başlayan pişmanlık dolu fısıltıları susturdu.

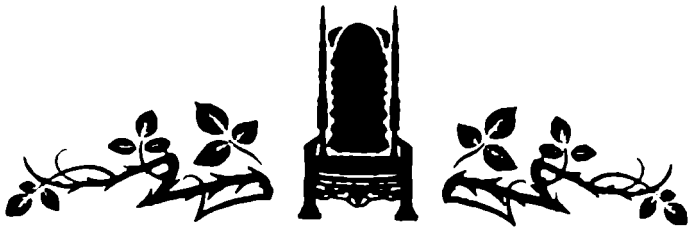
Bu canavarca eylemin sonunu getirmek için bir canavar olmaya hazırlandı.

Parmakları flüt boyunca dans ederken büyüsünü ayağının

dibindeki adama gönderdi. Rakibi savaşmadı ya da kayarken patikaya tutunmaya uğraşmadı. Bakışlarını onun gözlerinden ayırmadan, "Kralım," diye fısıldamakla yetindi. Ardından lav nehrine düşüp gözden kayboldu.

Kitap Kurdu

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Arabessa buzla sarmalanmıştı, ateşten nehre bakarken zihni hissizleşmişti. Adamı öldürmüştü. Son rakibini de yenmişti fakat o bunun ne anlama geldiğini algılayamadan önünde ateşten yazılar belirdi.

Şimdi sıra fedakârlığında,
Aşman gereken son yolda,
Yitirmelisin bir şeyi,
Senin için en kıymetliyi.

Arabessa dehşete düştü, bakışlarını uzaktaki tahtta oturan babasına çevirdi. Taht, onu nihayet kendisine layık bulmak için nasıl bir fedakârlık yapmasını isteyecekti?

Yitirmelisin bir şeyi, senin için en kıymetliyi.

Dolion bunun ne olduğunu biliyor muydu? Yaşanacakları görebiliyor muydu? Babası yerinden kalkmasa da etrafındaki gümüş büyü çatırdayıp parlamıştı. Adamı dolduran duyguların kaosuna tepki veriyormuş gibiydi.

Ancak kadının dikkatini başka bir şey çekti. Havada bir dalgalanma olduktan sonra tahtın büyüsü patikada bir figürü ortaya çıkardı.

Arabessa'nın içindeki her şey donakaldı.

Kalbi. Nefesi. Büyüsü.

Donup kalmıştı.

Zimri tam karşısındaydı. Ya da adamın kusursuz bir kopyasıydı. Uzun boylu, geniş omuzlu, saygın ve mükemmeldi. Maskesi yoktu, yüzü açıktaydı. Pürüzsüz koyu teninde kusursuz olmayan tek nokta kirli sakalıydı. "Müziğim," dedi Zimri, onu incelerken ela gözleri acıyla dolmuştu.

Genç kadm, "Zimri," diye fısıldayıp ona yaklaştı. Kalbi tekrar atmaya başlarken nabzı panikle hızlandı. "Burada olmamalısın."

"Ama buradayım," diye yanıtladı adam. "Son sınavın benim."

Arabessa başını iki yana salladı. Adamm sözcüklerini, bu kaderi kabul etmiyordu. *Hayır. Lütfen, o olmaz. Zimri olamaz.* "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır."

Zimri aralarındaki mesafeyi kapatıp nazik bir dokunuşla yanağını okşadı. Arabessa bu hayaletin dokunuşunun bu kadar gerçek hissettirmesine hazırlıklı değildi. Gözlerine dolan yaşlarla etraf bulanıklaştı, zorla nefes alıp veriyordu.

O olmaz. O olmaz. O olmaz.

Zimri onun inkârını sezmiş gibi, "Daha ne yapılması gerektiğini bile bilmiyorsun," diye söze girdi. Kadının yapması gereken fedakârlığın bizzat kendisi değilmiş gibi eğlendiği sesinden belli oluyordu.

Arabessa ne yapılması gerektiğini sormak istemiyordu. Adamın elini tutup koşmak istiyordu. Tahtın buyruğu onu, onları öldürmeden önce kaçmak istiyordu.

Karşısındaki adamın bir seraptan, tahtın büyüsünün yarattığı bir hayalden ibaret olduğunu bilse de dokunuşunun sıcaklığı onu paramparça ediyordu. Zimri'nin sesi de aynıydı, kadının bedenini okşayan boğuk ve derin bir sesti. Kokusu aynıydı. Karamel, ateş ve ev gibi kokuyordu. Bu adam da ona aynı aşk, aynı saygı, aynı hayranlıkla bakıyordu.

Son sınavı o kadar zalimceydi ki...

Vahşiceydi.

Evet, diye fısıldadı içindeki bir ses. *Böylece hükmetmek için yarıştığın krallığı anlıyorsun. Burası kötüler, zalimler ve vahşilerle dolu. Canavarları öldürmek için bir canavar gerekir, onlara hükmetmek için de.*

"Çok şey yaşadın," dedi Zimri. Elini kadının yüzünden indirirken sesi nazik bir meltem gibiydi. "Çok şey yaşadık ama işte buradayız, neredeyse kralım olacaksın."

Kralım.

"Sana bunu anlatamadığım için çok üzgünüm," dedi Arabessa. Boğazı hıçkırıklarını içinde tutmak için kasılıyordu. "Zamana ihtiyacım olmasının sebebini anlatamadığım için özür dilerim. Nihayet kendime ait bir şey kazanma şansım vardı. Bu şansı kullanmak zorundaydım, Zimri."

"Kızgın değilim," dedi adam. "Hayallerin hediye edilmediğini, onlara çabalayarak ulaşıldığını biliyorum. Bir şeyi istemenin nasıl bir his olduğunu da biliyorum." Bakışları bir anlığına kadının dudaklarına kaydı. "Onun için yanıp tutuşmanın ne olduğunu biliyorum. Bunu bana sen öğrettin, müziğim. Sevdiğim şey için ışık saçarak yanmanın ne demek olduğunu senin sayende öğrendim. Bu yüzden böylesi daha iyi." Zimri bir adım geriledi.

Arabessa cesaretini toplayarak, "Ne daha iyi?" diye sordu. Aralarındaki boşluk çoktan soğumaya başlamıştı.

"Seni sevdiğime dair anılarımı benden alman."

Arabessa göğsüne bir tekme yemiş gibi paramparça oldu. Midesi bulanırken boğazı ateşler içinde kavruluyordu. Kırık, boğuk bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi. "Hayır, başka bir yol olmalı."

Yitirmelisin bir şeyi, senin için en kıymetliyi.

Zimri acıyarak ona bakarken, "Feda etmen gereken şey benim," diye açıkladı.

Seni sevdiğime dair anılarım.

"Hayır, lütfen. Bunun haricinde her şey olur!" Arabessa çaresizlikle kralına döndü. *Baba!* diye haykırmak istiyordu. *Lütfen, bu olmaz. Bu olmaz, bu olmaz!*

Ancak babası kıpırdamadı, hiçbir şey söylemedi. Yaşananların farkında olduğunu gösteren tek ipucu, fildişi eldivenlere sarınmış elleriyle tahtın kolçaklarını iyice sıkmasıydı.

Her gün kişisel fedakârlıklar yapmak zorundasın. Taç giydiğin her kum düşümü için bu geçerli.

Babası karşısında tacını takmış oturuyor, her gün yaptığı gibi fedakârlık yapıyordu. Kızının acı çekmesini izliyor ve onu kurtaramıyordu.

Arabessa tekrar sevdiği adama dönerken titrek bir nefes verdi.

Yalnızdı.

Tek başınaydı.

Bu *onun* sınavıydı. Her şeyi nihayete erdirmek için son adımdı.

Arabessa'nın sonuydu.

Onların sonuydu.

Bu geceden sonra aralarındaki her şey bitmiş olacaktı. Aşklarının alabileceği biçimlerle yeni bir gelecek çizme umutları kalmayacaktı.

Feda etmen gereken şey benim. Adamm sözcükleri kalbine saplanmıştı. Arabessa boğuluyordu, ciğerleri ezilmişti. Gözyaşları nihayet maskesinin altından kontrolsüzce akmaya başladı.

"Ben... seni kaybetmek istemiyorum," dedi hıçkırarak. Az önce bir adamı lavlara gönderen savaşçıdan hiçbir iz yoktu. Artık ruh eşi için deliye dönmüş bir kadından ibaretti.

Zimri onu teselli edercesine, "Hâlâ hayatında olacağım," diye cevap verdi. "Kardeşin olarak."

Kardeş.

Daha önce böyle keskin, böyle ıstıraplı bir sözcük duymamıştı.

Arabessa da tıpkı Niya ve Larkyra gibi adamın kardeşi olacaktı.

Artık aşkı, sevgilisi, müziği olmayacaktı.

Bu imkânsız bir yaşamdı.

"Ben..." Boğazı safrayla dolarken sözcükleri sarf edemedi. "Seninle kardeş olmayı bilmiyorum."

Zimri başını yana eğdi fakat yanıt vermedi. Tahtın büyüsü bunun *onun* sınavı, *onun* fedakârlığı olduğunu tekrar hatırlatıyordu. Kabul edebilir ya da reddedip ölümün kollarına koşabilirdi.

Ölüm şu anda merhamet olurdu.

Arabessa kız kardeşlerinin ölümünü izlediği sınavın aksine bu sonucun gerçek olacağını inkâr edilemez bir şekilde biliyordu.

"Yarın bize dair her şeyi unutacak mısın?" Sorusu bir fısıltıdan ibaretti.

Zimri başını salladı.

"Bir başkasıyla evlenmiş, Macabris'teki hisselerini kazanmış olacaksın." Her sözcük onu biraz daha mahvetse de kararını vermek için zihnini mantıklı bir yol çizmeye zorluyordu. Mantık ve sorumluluk hep pusulası olmuştu. "Senin kralın olacağım, bana kolayca hizmet edebileceksin," diye gevelemeye devam etti. "Beraber olmazsak, metresin olmazsam acı çekmezsin. Geçmişte ilişkimiz yüzünden sana yaşatmış olabileceğim acılar silinmiş olur. Artık bana âşık olmazsan, bir zamanlar beni sevdiğini bile hatırlamazsan kurtulmuş olursun."

Benden kurtulmuş olursun.

Arabessa bir şekilde yere çökmemeyi, şiddetli hıçkırıklar boğazından koparken ayakta kalmayı başardı. *Ama ben senden asla kurtulamam!* diye çığlık atmak istiyordu.

Beraber geçirdikleri her anı, her gizli öpücüğü, dokunuşu ve sarılmayı sonsuza dek hatırlayacaktı. Aşklarının filizlenmesine neden olan dostane ziyaretleri, yakınlıkları, destekleyici bakışları.... Geçen haftaki birliktelikleri, her şeyin sonu olacaktı. Arabessa bütün hatıraları ve duyguları kalbinde bir düğüm gibi saklayacaktı. Zimri yakınlarındayken hep hatırlayıp özlem duyacaktı fakat adam bunların anlamını asla bilmeyecekti. Kadını sevebilirdi ama bir daha asla ona âşık olmayacaktı.

Arabessa eskiden sevginin insanı zayıflattığına, dikkatini dağıttığına ve amacını unutturduğuna inanırdı. Babasının kalp sızısında bunu görmüş, kız kardeşlerinin evde olmamasıyla buna inanmıştı.

Ancak aynı sevgi sayesinde insanların büyüdüğünü fark etmişti. Sevdikleri kişiler için daha iyi, daha güçlü oluyor ve farklı hayaller, bambaşka görevler edinmeyi arzuluyorlardı.

"Seçimin nedir?" diye sordu Zimri.

Arabessa sonsuza dek kalbinde taşıyacağı adamın yüzüne baktı. Yanında olacak birine ihtiyacı olduğunu bile bilmediği gecelerde onu dinlemeye gelen gizemli oğlana baktı. Bu soruyla birlikte zihninde bir kapı açılmıştı.

Seçim.

Bu *onun* seçimiydi. Zimri'nin değil. Arabessa'ya âşık olduğu anılarını almak, *kadının* seçimiydi.

Kararlarımı ben veririm, sen değil.

Zimri söz konusu kulüp olduğunda onu kendi adına karar vermekle suçlamıştı. Ebeveynlerinin kulübünü elde etmek yerine, Arabessa'yla beraber olmak istediğini söylemişti. Fakat genç kadın ona inanmamıştı.

İnsanlar değişir, istekler değişir.

Arabessa onu değişen arzularından, kendi yaşamına ve isteklerine dair bağımsızlığından mahrum bırakmıştı.

Üstelik kendisi için istediği tek şey zaten bunlar değil

miydi? Geleceğine dair kararlarını kendisi vermek istememiş miydi?

Adamın anılarını alırsa biraz daha ikiyüzlü davranmış olur muydu?

Zimri'nin üstünde uzanırken adamın söyledikleri sıcak bir pençe gibi zihnini sardı. *Beraber geçirdiğimiz anlar ruhumun bir parçası*, demişti adam. *Son birkaç haftadır kalbimin atmaya devam etmesini sadece onlar sağlıyor. Seninle geçirdiğim tek bir anı bile unutamam, Arabessa Bassette.*

Bir farkındalık onu ele geçirirken genç kadının kalbi şiddetle atıyordu.

"Bu fedakârlığı yapabilecek kişi ben değilim," diye cevap verdi. Gergin bir kararlılık, sinirlerini çelik gibi sağlamlaştırmıştı.

Zimri onu merakla izledi. "Öyle mi?"

"Öyle. Bu kararı senin adına ben veremem. Bu *senin* yitireceğin kutsal bir şey olur. Senin tercihin olur, benim değil. Bir daha seçeneklerini asla elinden almayacağım, Zimri."

Adamın bakışlarında gümüş bir ışık dans etti, ona bu yansımayı tahtın büyüsünün yarattığını hatırlattı. "Başarısız olmak için çok tuhaf bir yol," dedi Zimri. Hayır, bunu söyleyen şey büyüydü. Adamın sesi geçmişteki tüm hırsız kralların sesiyle örtülmüştü.

"Başarısız olmadım," diye karşı çıktı Arabessa. Düşüncelerinin yönünü sezen lütuflarının kanında isyan edercesine çırpınmasını görmezden geldi. "Benim için kutsal bir şeyi feda edeceğim."

"Hep arzuladığın kişinin aşkından daha kutsal ne olabilir ki?"

Arabessa hızla verdiği kararla bir an için felç olduğunu hissetti, kalbi savaşa koşan bir canavar misali hızla atıyordu. Neyi feda etmesi gerektiğini biliyordu. Tahtın kendi istediğine eşdeğer olabilecek tek bir alternatif vardı.

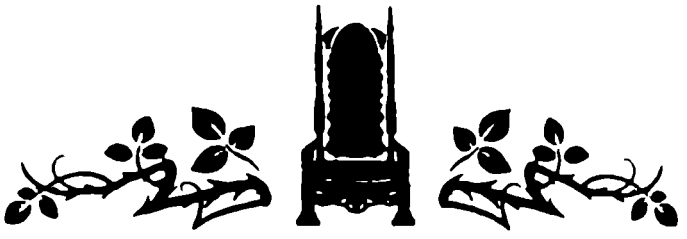
Kanındaki büyüsü, *Hayır!* diye haykırdı. *Hayır, hayır, hayır, hayır!*

Fakat tek yol buydu. Sınavı bitirip sağ kalmasının, değerini ve adanmışlığını kanıtlamanın, ailesinin mirasını onurlandırmanın, tüm bunları yaparken sevdiği adamı seçimlerinden mahrum bırakmamanın tek bir yolu vardı.

Hayatı sonsuza dek değişecekti ama tahtı elde etmek için yapacağı büyük fedakârlık belli olmuştu.

Tahtın kadim büyüsü ona, *Daha kutsal olan nedir?* diye sormuştu.

Arabessa, "Büyüm," diye yanıtladı. Ardından patikanın iki yanında akan lavlara eğilip ellerini ateşe uzattı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Her insanın hayatında bir anın gerçekliğiyle, algılanan şeyin birbirine uymadığı bir zaman olurdu. Düşen kum taneleri sarsılır, zemine çarpmaları daha uzun zaman alırdı, camın kıvrımlı yüzeyi boyunca akardı.

Zimri genç kadının titreyen bedenini kavrarken taht odasında yaşananları çok yavaş algılayabiliyordu. Tek fark edebildiği, sevdiği kadının acısının boğucu kokusuydu. Kaos etrafını sararken yalnızca kadının titremelerini ve ıstırap dolu çığlıklarını dindirmeye çalışıyordu. Tahta çıkan patikada diz çökmüştü, kadının işkencesi onun da eziyetiydi. Niya arkasında bir yerlerdeydi, kraliyet şifacılarını çağırmaları için taş muhafızlara bağırıyordu. Achak tuhaf sözcükler mırıldanıyordu, beyaz büyüsü genç kadının etrafını bir sis gibi sarıyordu. Zimri kralın hükmeden figürünü ancak göz ucuyla görebiliyordu.

Hemen orada duran kralına karşı kalbi derin ve öfkeli alevlerle dolmuştu. Dolion bunun olmasına izin vermiş, belki de kızını bunu yapması için zorlamıştı. Ancak bu duygular, üstüne hücum eden diğer hislerle çabucak boğuldu. Kalp sızısı, panik, korku...

Zimri'yi rahatlatan tek şey, küçük kız kardeşin söylediği şarkının ipleriydi. Larkyra şifalı sesiyle ablasının ellerini al-

tın renklerle sarmalarken, adam büyülü dokunuşların serinliğini kolunda hissedebiliyordu. Güneşin altındaki çayırların kokusu, ölüm ve yıkımın pis aromasını bastırmaya çalışıyordu. Zimri bir kum düşümü boyunca genç kadının şarkısını böyle koşullarda bile ne kadar sakin tuttuğunu fark ederek hayran oldu. Özellikle de genç kadının odaklandığı yere bakma hatasını yaptığında bu his içinde artmıştı. Arabessa'nın güzeller güzeli, zarif ellerini izlerken midesi bulanıyordu. O eller şimdi yanmış deri parçalarının arasından görünen kas ve tendonlardan oluşan kırmızı bir yığındı. Kadının üstündeki gömleğin yırtılan bazı kısımları bileklerine yapışmıştı, içerideki kemik parçaları görünüyordu.

Zimri yanmış etin, *Arabessa'nın* yanmış ellerinin kokusunu çaresizce bastırmaya çalıştı. Kadının ıstırap dolu inlemeleri, onu iyice sarmasına neden olmuştu.

"İyisin." Kadını kendine biraz daha yaklaştırdı, kalbi kulaklarında şiddetle atıyordu. "Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın. Ben buradayım. Hepimiz buradayız."

Arabessa, "Z-zimri," diye kekeledi. Kendine gelmeye çalıştığı bakışlarından belli oluyordu. Kız kardeşlerinin çabalarına rağmen çok acı çektiği ortadaydı, sürekli bilincini kaybedip duruyordu.

"Buradayım, müziğim. Senin yanındayım." Maskenin altındaki mavi gözlere bakarken adam ona güven vermeye çalışıyordu. O gözler yaşlarla doluydu, kıpkırmızıydı, işkence çekiyordu.

Sevdiği kadını böyle mahvolmuş görmek, kalbinin iyice ıstırapla parçalanmasına sebep olmuştu.

Arabessa tekrar, "Zimri," diye seslendi. Adamın ismini nefesini güçlükle dışarı vererek söylemişti. Bedeni sürekli titriyordu. Yaralarının acısı ve şaşkınlığı onu tüketiyordu. "Y-yapamadım. Seni feda e-edemedim."

Adamın boğazı düğümlendi. "Evet," derken onun nemli

saçlarını okşadı. Şimdi kendi gözyaşları da akıyordu. "Evet, her şeyi gördüm. Her şeyi duydum. Sana minnettarım ancak bu..." Sözcükleri söyleyemedi. Onun yerine feda ettiği şeyi dile getiremedi.

Büyüsü. Müziği. Artık güçleri yoktu.

Larkyra'nın lütuflarının gücüne, Achak'ın kayıp tanrılara yakardığı kadim dualara ya da hekimin şifalı bitkilerinin başarabileceklerine rağmen bir daha o ellerin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Kadın bir daha eskisi gibi enstrüman çalamayacak, melodiyi akıcı bir şekilde yaratamayacak, güçlerini kolaylıkla kullanamayacaktı. Yaraları çok ağırdı. Çok yıkıcıydı.

Arabessa *çok fazla* şeyi feda etmişti.

Onu kucağında sallamaya başlarken gözleri yaşlarla doldu.

Ablamızı tanıyorsun. Niya'nın sözcükleri zihnine akın etti. *Mide bulandıracak seviyede onurludur. Kendisini o kadar düşünmez ki, bunu fark edince için acır.*

Evet, diye düşündü acıyla. *İçim acıdı.*

Bu gece bunun kanıtıydı.

Arabessa elinden onu sevme tercihini almak yerine en büyük güçlerinden birini feda etmişti.

Bu senin yitireceğin kutsal bir şey olur. Senin tercihin olur, benim değil. Bir daha seçeneklerini asla elinden almayacağım, Zimri.

Onu daha da sevmesi nasıl mümkün olabilirdi? Arabessa bir yıldız tutulmasıydı. Sorumluluk ve görev bilinci, bu kavramlara olan bağlılığı eşsizdi. Bazen yanlış yönde hareket etse de yaptığı her şeyin arkasında bunlar vardı.

Ama Buğu aşkına, kadının fedakârlığının cevabı neden *büyüsüydü?*

Zimri bu gece yaşananların nasıl başladığını, Arabessa'nın nasıl taht için yarışmaya girdiğini, Dolion'un nasıl tahttan indiğini anlamıyordu. Hatta adamın tahttan inebileceğini dahi

bilmiyordu. Arabessa'nın babasının rolünü üstlenmeyi böylesine istediğini de hiç fark etmemişti. Bencil bir yanı bunu bilmediği için incinmişti ve hüsrana uğramıştı. Kadının ona içini dökememesi, kralının bunları anlatmamış olması onu gücendirmişti. Ancak bu krallığın yöntemlerini de biliyordu. Burası sırlarla dolu bir yerdi, gizemlerin çoğu da büyüyle susturulmuştu. Zimri gözlem odasının camının diğer tarafında dikilirken ona çarpan bilgi dalgalarıyla işkence çeken bir izleyiciden ibaret olmuştu. Yaşananlar kız kardeşlere bile fazla gelene kadar böyle devam etmişti. Ablalarının ellerini alevlere uzatmasını izledikten sonra lütuflarını birleştirmiş, camı patlatıp onun yardımına koşmuşlardı. Kuralları eğip bükmenin cehenneme kadar yolu vardı!

Açıklanması, telafi edilmesi ve baştan inşa edilmesi gereken hâlâ çok fazla şey vardı. Ancak adam şu anda böyle yanıtların ya da eylemlerin zamanı olmadığını biliyordu. Şu anda sevdiği kadının güvende olduğundan, hayatta kaldığından, uyanacağından emin olmalıydı.

Kollarındaki beden kıpırdanmayı bıraktı, titremesi geçti. Larkyra'nın büyüsü nihayet bilincini tamamen kaybetmesini sağlamıştı.

"Arabessa uyanmadan onu buradan çıkarmalıyız," dedi Dolion.

Zimri gözlerini kırpıştırıp adamın beyaz, göz kamaştırıcı figürüne baktı. Kral hâlâ maskeli başlığını takıyordu, örtülü bakışları aşağıya dönüktü ama normalden farklı bir havası vardı... Sanki bir şey eksikti. "Onu benim odama götürün," diye emir verdi. Sesi çatladı, yıllar boyunca hükmederken umursamıyormuş gibi görünmenin altına gömülmüş pişmanlık ve acısı ortadaydı. Artık onların Hırsız Kral'ı değil, Arabessa'nın babasıydı.

Zimri düşüncelerinin gittiği yönü bir kenara iterken bunun kollarındaki kadın için aslında ne anlama geldiğini

umursamamaya uğraştı. Arabessa'yı kucakladı. Şu anda tek önemli olan şey oydu.

Kadını aceleyle uzun, dar patikadan geçirdi, iki tarafta lavlar akıyordu. Nazik davranıyordu, ikizlerin giysisinden yırtılmış bir parça kumaşla sarılan yaralı elleri sarsmak istemiyordu. Zimri tahtın yanından geçip Hırsız Kral'ın şahsi odasına geldi. Volkanik sıcaklıkta geçirdikleri uzun sürenin ardından hava insanı canlandıracak kadar serindi. Niya ve Larkyra ona yardım etmek için koşup ablalarının odadaki yatağa yerleştirilmesine yardım ettiler. Achak ve Dolion gelmiş olan iki kör şifacıyla konuşuyordu. Hekimler genç kadınla ilgilenmeye başlayıp onu geri çekilmeye zorladıklarında, Zimri kendisini ebeveynlerinin öldüğü geceden beri yapmadığı bir şey yaparken buldu. Güç vermeleri için kayıp tanrılara dua etti.

Bassette ailesiyle büyüyen biri olarak onları asla sessiz sakin insanlar şeklinde tanımlamazdı. Bu yüzden de Arabessa'nm uzandığı yerin etrafında sessiz muhafızlar gibi durmaları onu iyice korkutuyordu.

Yaşananları hafife alıyormuş gibi davransalardı, iğneleyip alayla konuşsalardı adamm kalbinde birazcık da olsa umut yeşerirdi. Ancak duyduğu ciddi ve düşünceli fısıltılar, hâlâ bilinçsiz olan genç kadını izlerken nabzının panikle atmaya devam etmesine neden oluyordu.

Larkyra derinin kabarmasını durdurmaya yardım etmişti, böylece lav katmanları eti daha fazla yakamamıştı. Hekimlerin tonik ve merhem sürebilmesi için ablasının ellerini soğutmuştu. Arabessa'nın elleri şimdi kalın bandajlarla sarılıydı, şifacılar gitmeden önce kadına ağır bir sakinleştirici vermişti. Larkyra'yla birlikte o an için ellerinden gelen her

şeyi yapmışlardı. *Biraz zamana ihtiyacı var, sonra döneceğiz*, diye açıklamışlardı. Ardından krallarına eğilerek selam verip dışarı çıkmışlardı.

Dolion ancak o zaman başlığını çıkarmıştı. Kostümünü bedeninden ayırırken tüm krallığı omuzlarından atıyormuş gibi görünüyordu.

Belki de öyle yapıyordu.

Zimri bu rolün adamı ne kadar yorduğunu o ana kadar fark etmemişti. Dolion'un bu sorumluluğu bir kenara bırakabileceğini öğrendiği için onun yerini dolduracak yeni bir Hırsız Kral'a ne kadar ihtiyaç olduğunu açıkça görebiliyordu.

Bir huzursuzluk dalgası ona çarptı.

Arabessa sıradaki kral olacaktı.

Çoktan tahta geçmiş bile olabilirdi.

Zimri bu konuda nasıl hissettiğinden emin değildi. Tek bildiği şey, Arabessa'nın çabalarının ve birlikte olmak için çektikleri onca sorunun boşa gitmemesini istediğiydi.

Kadmm yatağınm ucunda dikilen adama doğru dönüp, "İşe yaradı mı?" diye sordu. Çok uzun süre konuşmadığı için sesi çatlıyordu. Tüm bu süre boyunca temiz bez getirip kadının alnındaki teri silmekle meşgul olmuştu.

Akıl hocası yorgun gözlerle ona baktı. "Hayattaysa işe yaramış olmalı."

"Bekle." Zimri somurttu. "Hayattaysa ne demek oluyor?"

"Yalnızca tek bir Hırsız Kral olabilir, çocuğum." Achak mum ışığıyla aydınlanan odanın köşesindeki bir sandalyede oturuyordu, kız kardeşin bedenindeydi.

İkizlerin sözcükleri yavaşça algısına girdi. "Tahtı ele geçirirken *ölebilir* miydi yani?"

Odadaki sessizlik ona gerekli yanıtı vermişti.

Zimri'nin boğazı yakıcı bir öfkeyle doldu, yaşanabilecekleri düşününce korumacı bir panik hissetti. "Bunu kabul et-

mesine nasıl izin verirsiniz?" Tıslarcasına sorduğu soru odadaki herkese yönelikti.

"Niya'yla onun hedefini daha bu hafta öğrendik." Larkyra ve Niya yatağın karşı tarafında oturuyordu. "Her şey çoktan başlamıştı. Öyle olmasaydı bile, her şey onun yaptığı bir seçimdi. İstediği hedefe ulaşmayı denemesine engel olmazdık." Larkyra öne eğilip ablasının alnındaki siyah bir bukleyi geriye ittirdi. "Üstelik bunu çok istiyordu."

Arabessa'nın seçimiydi.

Zimri çirkin, yakıcı bir hiddetle dolmuştu. Neler kaybedebileceğine inanamıyordu. Genç kadın için taht odasında tehdit oluşturan tehlikeyi hemen anlamıştı fakat ölümüyle sonuçlanabilecek bir yolu isteyerek seçeceğini hiç hayal etmemişti.

Bunu çok istiyordu. Larkyra'nın sözcükleri onu buz gibi sarıp öfkesini arttırmıştı.

Belki de öfkesini yönlendirecek bir yere ihtiyacı vardı. Sevdiği kadının yanında böyle paramparça, incinmiş ve solgun bir şekilde uzanmasının nedeni için birini suçlamak istiyordu. Bu yüzden, Arabessa'nın ailesine karşı duyduğu görev bilincinin yanlış bir yöne sapması yüzünden böyle bir şey yapıp yapmadığını merak ediyordu. En büyük çocuk olarak babasının adımlarını izlemek *zorunda* olduğunu mu hissetmişti? Sonuçta kendisi de kulübü elde etme konusunda böyle düşünmüştü.

Taht için yapmam gereken bir görev var. Arabessa'nın ona bıraktığı nota karalanmış sözcüklere şimdi yeni bir anlam yüklenmişti.

"Bunu yapmasını sen mi istedin?" Zimri akıl hocasına doğru bir bakış attı. Sesi adama karşı daha önce hiç olmadığı kadar keskindi.

Dolion ıstırap ve şokla ona bir bakış attı. Bir an için adam onu bıçaklamış gibi görünmüştü.

Larkyra fısıldayarak araya girdi. "Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin, Zimri?"

Çünkü daha önce de aşırı şeyler yapmanızı istedi, hem de sıklıkla.

"Sorumu yanıtlamadın." Zimri bakışlarını ona her şeyi öğretmiş olan ve cevabına bağlı olarak en büyük düşmanına dönüşebilecek yaşlı adamdan ayırmıyordu.

"Kızım kendi kararını kendisi verdi," dedi Dolion. "Onu liderlik etmesi için yetiştirmiş olabilirim fakat hükmetmeye *asla* zorlamam."

Sesindeki coşkuya rağmen genç adam ona tamamen inanmıyordu. Dolion kızını açıkça zorlamamış olsa da bu odadaki herkes onun takdirini kazanmak için daha önce şaşırtıcı sayılabilecek şeyler yapmıştı. Buna kendisi de dahildi. Arabessa babasının onun için istediği şeyin bu olduğuna inandıysa, sıradaki Hırsız Kral olma kararı kesinlikle etkilenmiş sayılırdı.

Dolion sözlerine, "Arabessa kaderinin nasıl olabileceğini biliyordu," diyerek devam etti. En büyük kızına bakarken yüzü ciddiydi. "Çocuklarımın canının yanmasından kesinlikle keyif almasam da onunla *gurur duyuyorum*. Bu hayatta istediği şey ve istediği ***kişi*** için savaştı." Bakışlarını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Taht pek çok sorumlulukla birlikte gelse de Arabessa iyi bir lider olacak. Her zaman öyleydi, tıpkı annesi gibi."

Dolion'un son cümlesi adamın zihnini ele geçirdi.

Tıpkı annesi gibi.

Arabessa iyi bir lider olacak. Her zaman öyleydi, tıpkı annesi gibi.

Aklına haftalar öncesinden bir hatıra geldi. Macabris'teki gizli bir geçitte Arabessa'yla sarılıyorlardı. Kadın fazlasıyla ciddi bir sesle, *Bugün bir şey öğrendim*, demişti. *Annemle ilgili.* Ama ona içini dökmeden önce kız kardeşleriyle konuş-

mak istemişti. Sonrasında ise çok fazla olay olduğundan hiç yalnız kalamamışlardı, hayatlarındaki farklı görev ve engellerle boğuşmuşlardı. Johanna kocasından önceki Hırsız Kral olabilir miydi?

Odadakilere, "Johanna bir... lider miydi?" diye sordu. Sır Çalanların işin içinde olduğundan emindi, bu yüzden muğlak konuşuyordu.

"Evet," dedi Achak. İhtiyacı olan cevap sadece buydu.

Evet, Johanna da Hırsız Kral'dı. Evet, Arabessa'dan ve babasından önce tahtta o vardı.

Zimri derin bir nefes aldı. Arabessa'nın bu yarışmaya neden girdiği sorusunun yanıtı, suya bırakılmış bir taş gibi zihnine dalgalar halinde yayılıyordu. *Ebeveynlerinin inşa ettiği, ailesinin korumak için nesillerdir fedakârlık yaptığı şeyi sürdürmek istiyor.*

Bu özlemi öyle iyi anlıyordu ki... Zimri de bunu başarmak için çok acı çekmişti. Ancak o kendisini ebeveynlerine benzemeyen büyüsünün mizacına hiç uygun olmayan duygusal bir ortamda çalışmak için zorlamıştı. Buna karşın genç kadının taht için yarışması çok bariz bir yol gibiydi. Bu yarışma onu tehlikeye atmıştı fakat adam bunu itiraf etmekten nefret etse de *gerçekten* kaderi buymuş gibi görünüyordu.

Arabessa iyi bir lider olacak. Her zaman öyleydi.

Evet, diye düşündü. *Öyleydi.*

Kadının bu yüzden daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Yıldız Tutulması geçene kadar dikkatinin dağılmaması konusunda kararlı olmasının sebebi buydu.

Dikkatimin dağılmasına izin vermeden önce yapmam, tamamlamam gereken bir şey var. Arabessa sessiz yemine rağmen elinden geldiğince ona anlatmaya çalışmıştı. Adam buna rağmen onu sıkıştırmıştı. Ona ihanet etmişti.

Hayal kırıklığı içinde kabardı, bu krallığın kuralları ve sırlarına karşı hissettiği bir anlık dargınlıkla içi yandı. Bu

kurallarla sırların elbette sebebi vardı fakat sevdiği kadınla aralarında bir uçurum yaratmış olmasından nefret ediyordu. Arabessa nihayet kendisi için, kendi seçtiği gelecek için savaşmıştı ve Zimri onun yanında durup destek olamamış, hazırlanmasına yardım edememişti.

Alçak bir ses ona, *Şimdi yanında olabilirsin*, diye hatırlattı.

Evet, diye düşündü. Ellerini kararlılıkla kucağında yumruk yaptı. *Her zaman. Sonsuza dek.*

"Arabessa bu geceden sonra eskisi gibi olmayacak." Dolion'un sözleri adamın dikkatini tekrar odaya çekti. "Çok büyük bir kayıp verdi fakat o büyüsünden ibaret değil. Diğer kızlarım da öyle." Niya ve Larkyra'ya baktı. "Onlar Bassette ailesine mensup. Bassette ailesi, kayıp tanrıların lütufları olmadan bile yücedir."

Niya ve Larkyra kalkıp babalarının yanına giderken genç adam onları izledi. Kızlar, adamm iriyarı vücuduna sarılmıştı. Dolion da onları kucaklarken yanaklarından süzülen yaşları silmeye uğraşmadı.

Bu gece yaşananlar karşısında hâlâ hiddetle dolu olsa da, onların yanma gitmek için içi sızlıyordu. Birinin ona böyle sarılmasını, kendi gücüyle ayakta duramazken bir başkasının ona destek olmasını çok istiyordu. Ne var ki, böyle anlarda aile ve bir aileyle yaşamaya gelen yetim arasındaki sınırda gezdiğini hissediyordu.

"Ağabey," dedi Larkyra. Sözcük adama sarılan sıcak bir temas gibiydi, genç kadın kolunu ona doğru uzatmıştı. *Buraya gel*, diye çağırıyordu.

Zimri ayağa kalkarken nefesi kesildi. Ancak çok geçmeden o da ailesinin yanındaki yerini almıştı.

Sen de ailedensin, demişti Niya.

Zimri o anda nihayet buna inanmak için kendisine izin verdi.

Başka bir odada ters dönen kum saatinin boğuk çan sesi geldi. Gece yarısıydı.

"Tutulma," dedi Achak. Köşedeki sandalyeden kalkıp yatağının ucuna ve ailenin yanma geldi. "Vakit geldi."

Zimri'nin kalbi yine şiddetle atmaya başlamıştı. *Neyin vakti?* diye sormak istiyordu fakat odadaki bakışların uyuyan Arabessa'ya sabitlendiğini fark edince her şeyi öğrenmek üzere olduğunu hissetti.

Son çan sesi de kaybolduğunda sessizlik ve hiçlik dolu bir kum düşümü geçti, ardından odaya sıcak bir rüzgâr doldu. Alevler söndü, etraf karanlığa boğuldu. Büyünün yoğun ve metalik kokusu içeriyi doldururken adamın nabzı hızlandı. Zihnine yüzlerce fısıltı akın etti, tanınmayacak kadar eski dillerde konuşan sesler duyuyordu. Yaşlılığın ve gençliğin karışımı olan sesler her yerdeydi, en sonunda bir araya gelip mırıldanmaya başladılar. *Hizmetin için minnettarız, kralımız. Fedakârlığın için minnettarız.*

Oda bir anda parlak gümüş bir ışıkla doldu. Zimri'nin yanmda duran Dolion başını geriye attı. Bir ışık seli adamm ağzından kükrercesine boşalırken herkes geri çekilip ona yer açtı.

Işık hiç sona ermeyecekmiş gibi akıp durdu, ardından adamm dudakları sertçe kapandı ve iki büklüm oldu. Son anda dizlerinin üstüne çöktü.

Niya ve Larkyra onu desteklemek için aceleyle koşarken, "Baba!" diye haykırdılar.

Adamla ilgilenildiğini gören Zimri dikkatini sevdiği kadının uzandığı yere ve bilinçsiz bedenin üstünde dönüp dolaşan gümüş büyü bulutuna çevirdi. Odanın ortasında çatırdayan ve ateşler saçan fırtınanın parıltısına karşı elini yüzüne siper etmişti.

Sesler bir kez daha, *Kralımız*, dedikten sonra Arabessa'nm göğsüne akın etti.

Zimri haykırarak öne atıldı, yaşanacaklara karşı kadını koruma ihtiyacı onu ele geçirmişti ancak birisi kolunu sertçe kavrayarak onu durdurdu.

Achak onu tutuyordu, başını iki yana sallarken loş ışıkta eflatun gözleri parlıyordu.

Zimri kolunu kurtarmaya çalışsa da ikizler onu iyice sıktı.

"İzle," dedi Achak.

Zimri hâlâ panik içindeydi. Arkasını döndüğünde son ışık huzmesinin de Arabessa'nın göğsüne yerleştiğini ve kadının gözlerinin aniden açıldığını gördü. Bakışları tahtın büyüsüyle, gümüş rengin ışıltısıyla parlıyordu.

Sesler, *Kralımız*, diye tekrarladı.

Arabessa iç çekerek, "Krallığım," diye yanıt verdi. Sesi yüzlerce sesin arasına karışmıştı. Gözleri tekrar kapandı, beyaz ışık kayboldu ve tanıdık rüzgâr bir kez daha esti. Yaptıklarını geri almak için odada dolaştı.

Şamdanlar ve yatağın yanındaki mumlar tekrar yandı, ardından içerideki esinti tamamen kayboldu.

Kimse tek kelime etmedi, gerilim gittikçe artıyordu. Achak öne çıkıp elini nazikçe genç kadının göğsüne bastırdı.

Zimri'ye sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından kadim yaratık yukarı baktı. "Bitti," dediğinde dudaklarında rahatlamış bir tebessüm belirdi. Hemen sonra diz çöktü ve başını Arabessa'ya doğru eğerek, "Kralım," diye fısıldadı.

Odanın kalanı da onu takip ederken Zimri'nin güçleri damarlarında yükseliyordu. Dolion'un eğilmesini izledi, başkalarının ona eğildiğini görerek geçirdiği yılların ardından tuhaf hissettiren bir manzaraydı. Niya ve Larkyra da babalarının yanında diz çökmüştü. Zimri yatakta uyuyan kadına baktı. Yüz hatları çok tanıdıktı, nefesini kesiyordu, onun yuvasıydı. Dolion kızıyla gurur duyduğunu söylemişti ve o an genç adamı ele geçiren duygu da buydu. *Gurur.* Karşısında hep kalbine hükmetmiş, şimdi de krallığına hükmedecek olan kadın yatıyordu.

Zimri yavaşça diz çöküp başını eğdi. "Kralım," diye fısıldadı.

Arabessa hafifçe inleyince hepsi başını kaldırıp ona baktı.

Kadın tekrar inleyip azıcık hareket etti.

Zimri onun yanına rüzgâr gibi uçtu, Achak ve ailesi de hızla öne atılmıştı.

Larkyra ablasının doğrulmasını engelledi. "Ağırdan al, abla."

Niya yumuşak bir sesle, "Yaralısın," diye bilgilendirdi.

"Ama iyileşeceksin," diye güven verdi Dolion.

Achak, "İyi iş çıkardın, çocuğum," diye ekledi.

Arabessa'nın bakışları hepsinde sırasıyla dolaşırken kaşlarını çattı. "Zimri?" diye sorduğunda sesi kuru yapraklar gibiydi.

"Buradayım." Adam ona yaklaştı.

Mavi gözler onun gözlerini bulduğunda hissettiği rahatlama bir okyanusun ona çarpması gibiydi. Arabessa uyanıktı, bilinci yerindeydi, konuşuyordu.

Arabessa tekrar, "Zimri," diye seslendi.

"Evet, müziğim?" Adam ona doğru eğildi. "Neye ihtiyacın var? Sana ne getirelim?" Nereye dokunacağını, kadının neresinin acımadığını bilemiyordu. Arabessa'nın sargılı elleri iki yanındaydı, vücudunun geri kalanında çok sayıda çizik ve morluk vardı. Zimri yastığın üstüne yayılmış siyah saçlarını okşamakla yetindi.

Bu temasla birlikte kadın halinden memnun bir şekilde iç çekti. "Hayattayım." Buna inanamıyormuş gibiydi.

Zimri diğer eliyle çarşafı sıktı, tam tersi olabileceğini düşününce kalbi sızlamıştı. "Evet," diye güven verdi. "Evet, hayattasın."

"Yarın oldu mu?"

"Az önce."

"Geç mi kaldım?"

"Ne için?"

"Seninle beraber olmak için."

"Ah, aşkım." Zimri tek eliyle kadının yanağını okşadı. Onu kucaklamak, öpmek ve rahatlatmak için acısını almak istiyordu. "Asla geç kalmazsın. Sen kalbimin tüm parçalarısın."

Arabessa'nın yüzü kocaman bir tebessümle ışıldadı. Zimri gün ışığında güneşleniyormuş gibi hissetti. Sıcacıktı, hayattaydı ve umutluydu.

"Ben... farklı hissediyorum." Kadının sırıtışı çabucak kayboldu, çarşafın altında rahatsızlıkla kıpırdanırken yüzü düştü. "Lütuflarım..." Sonraki sözcükleri acı dolu bir inlemeyle kesildi. Zimri bu acının kaynağını bulmak için deliye dönüyordu. "Acıyor! Büyüm... acıyor!"

"Geçiş yüzünden," dedi Dolion. Yatağın diğer tarafında duruyordu. "Büyüsüne işliyor. Bu aşama pek hoş değildir."

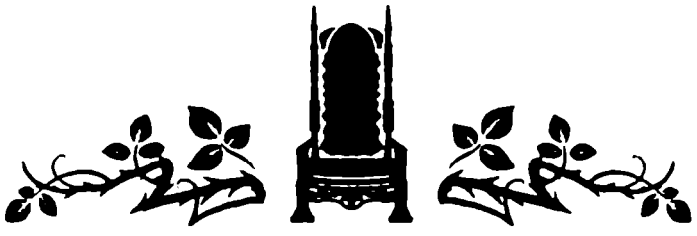
"Ona yardım etmek zorundayız," dedi Zimri. Kalıcı bir panik haline geçmiş gibiydi. "Yeterince acı çekti."

"Evet," diye onayladı Dolion. Yüzü ciddi ve soluktu. "Kuşum..." Larkyra'ya döndü. "Şu anda hekimlerin ona verebileceği hiçbir şey, ablanın yaşadıklarına etki edemez. Büyüye yalnızca büyü yardım edebilir."

Larkyra anlayışla başını salladı. "Onu rahatlatacağım," diye güven verdi. "Huzurla uyuyacak."

Oda onun ninnisiyle dolmaya başladığında, Zimri'nin kaslarına da bir rahatlık yerleşti. Buna rağmen büyünün altın pusunun sevdiği kadının sarmasını izlerken beklentiyle nefesini tutuyordu. Sevgilisinin yüzünden gerilimin son izlerinin silindiğini de görene dek rahat edemeyecekti. O zamana kadar yanından ayrılmayacaktı. Aslında yanından ayrılmayı hiç istemiyordu. Ama sonra genç kadm yumuşak bir şekilde nefesini verdi, acının ona dokunamayacağı bir yere giderken tüm bedeni gevşedi. Zimri de kendisini ayağa kalkmaya zorladı çünkü bunu yapmak zorundaydı.

Bir düğünü iptal etmek için gereken sözcükleri zihninde hazırlayarak sevdiği kadının yanından ayrıldı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zimri onu beklemediği bir yerde, evde buldu. Kattiva'nın yerini arayarak istemediği kadar kum düşümü geçirdikten sonra nihayet onun evine gelmişti. Anlaşılan kadın, kapısının ardındaki coşku giderek artmasına rağmen makul bir saatte yatağına çekileceği konusunda doğruyu söylemişti.

Göğün Dönüşü, mağara krallığında renk ve ışıktan bir şaheserdi. Bu dünyanın görüp görebileceği gün ışığına en yakın şeydi. Yeni büyünün kalıntıları sokaklarda parlıyor, sarhoşluğun coşkusuyla karışıyordu. Krallık sakinleri kafelerden dışarı akın ediyor, balkonlardan sarkıyor, fazla içki yüzünden dengesiz adımlar atarken kol kola şarkılar söylüyordu. Kimse katılacak bir parti aramıyordu çünkü tüm krallıkta bir kutlama hâkimdi.

Zimri hedefine odaklanmış bir şekilde kaldırımlarda hızla ilerlerken meyve ağacındaki çürük elma gibi göze batıyor olmalıydı. Kattiva'nın sevdiğini bildiği her yere girip çıkıyordu. Neşeyle parlamıyor, çaresiz bir kararlılıkla gerginlik saçıyordu.

Kattiva'yla düğünlerine yalnızca birkaç kum düşümü kalmışken kendini kadının kapısında buldu. Kalbi çılgınlar gibi gibi atıyordu. Zimri'yi orada gören kâhyanın şaşkınlığı maskesinin altından bile anlaşılıyordu, öyle ki ona içeri giremeyeceğini çabucak söylemişti. Ama Zimri tıknaz adamın yanından hızla geçip hanımıyla görüşmeyi talep etmişti.

Şimdi burada, Kattiva'nın aydınlık oturma odasında dikiliyordu. Yüksek pencerelerden birinin yanındaydı, aşağıdaki darmadağın kalabalığa maskesinin ardından bakmak için bir perdeyi hafifçe geri çekmişti. Önündeki binaların ardında saray vardı, onun derinliklerinde de sevdiği kadın dinleniyordu.

Geç mi kaldım? diye sormuştu Arabessa. *Seninle beraber olmak için.*

Asla, diye düşündü Zimri. Omuzlarındaki kaslar gerildi. *Asla.*

Arabessa'yla onu birbirinden ayıran son duvar da paramparça olmuştu. Zimri şimdi kadının omzundaki tüm yükleri, üstlendiği ağır rolü ve aşklarının sürmesi için feda etmeye razı olduğu şeyi biliyordu. Bu fedakârlığın karşılığını vermeye hazırdı, artık değişmiş olan bir amacını feda edecekti. Macabris'i geri alma çabasının, ona ait bir amaçtan çok ebeveynlerini yakınında tutmaya çalışması olduğunu fark etmişti. Ancak annesiyle babası hep yakınında olacaklardı, Zimri'yi oluşturan parçalar onlardı. Aynaya her baktığında annesinin gözlerini, babasının burnunu ve ikisinin tebessümlerini görüyordu.

"Düğünden önce gelini görmek kötü şans getirir derler." Kattiva'nın sesi onu oturduğu köşede kıpırdamaya zorladı. Kadının uçarcasına içeri girişini, kızıl kahve renkli ipek sabahlığının etrafında uçuşmasını izledi. Kattiva maskesini takmamıştı, yanık izi elmacık kemiğinden burnunun kemerine uzanıyordu. Kadın hep rahat görünürdü ama onu böyle, dudakları boyasız ve saçları yapılmamış şekilde, onu sıkan ya da sarmalayan kıyafetleri olmadan görünce neredeyse dingin olduğunu söylemek mümkündü. Zimri'nin en sevdiği Kattiva Volkov hali olabilirdi.

Kadının yara izine baktığında göğsü sıkıştı, iz ona ateşle oynamış başka bir kadını hatırlatmıştı. Onu buraya sürükleyen kadını.

"Seni böyle bir saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye söze girdi. Genç kadını odanın ortasında karşılamıştı.

"Özellikle de böyle bir günde fakat konuşmamız gerekiyor."

Kattiva onu incelerken yüzündeki ifade değişmedi. "Evlenmek istemiyorsun."

Zimri'nin aklındaki tüm düşünceler uçup gitti. Bunu beklememişti. Hedefe tam isabet eden bir oka nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu. Bu yüzden hakikati söylemekle yetindi. "İstemiyorum."

Bunu söylediği anda hem rahatlama hem de suçluluk ona bir dalga gibi çarptı.

"Çok üzgünüm, Kattiva," diye devam etti. "Bunu istediğimi sandım. Evlenebileceğimi sandım ama bunu yaparsam kaybedeceğim bir şey var. Ebeveynlerimin kulübünde daha fazla hisse kazanmaktan çok daha önemli bir şey."

Kattiva uzunca bir süre onu inceledi, hissettiği merak bal gibi bir kokuyla etrafa yayıldı, ardından ateşin yanındaki iki koltuğu işaret etti. Koltuklara yerleştikleri sırada, Zimri kadının ruh halinin hiddete ve öfkeye dönüşmesini bekledi. Ancak Kattiva, genç adamın ona dair beklentilerini aşmıştı. Sadece gülümsemekle yetinmişti. "Bir şey mi, birisi mi?"

Adamın sessizliği onu tatmin etmiş olacak ki sonunda arkasına yaslanıp güldü. "Bu harika, Koleksiyoncu. Bağışıklığın olup olmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Bağışıklık mı?" diye sordu Zimri.

"Tutkulara," dedi Kattiva. Bir parmağıyla koltuğun çiçek desenlerini tembelce okşadı.

Bunu genç kadınla paylaşmak istediğini fark ederek, "Bu tutkudan çok daha fazlası," diye itiraf etti Zimri. Kadm tüm bu deliliğin ortasında ona bir çeşit sırdaş olmuştu ve kalbindekilere dair ona güvenebileceğine inanıyordu, ufacık bir parça olsa da. Kattiva ona kendi kalbindekiler konusunda güvenmişti.

"Tanıyor muyum?" diye sordu kadın.

"Bir kere karşılaştınız."

Kattiva'nın kahverengi gözleri anlayışla parladı.

"Kurtarıcım," dedi farkındalıkla. "Biliyordum!" Doğrulurken etrafındaki havaya heyecanının kokusu saçıldı. "Çok

naz yaptın ama o kadının görmezden gelemeyeceğim ya da unutamayacağım kadar parlak bir ışığı vardı. Üçümüzün beraber olduğu o kısacık kum düşümünde aranızda çok şey gördüm."

Elbette gördün, diye düşündü Zimri.

Kattiva'nın zihin okuma ya da duyguların tadını alma gücü olmayabilirdi fakat az şeyden çok fazla çıkarım yapabiliyordu. Ruhu bu krallığın taşı toprağındandı, kimsenin çalınabileceğini bile düşünmediği şeylerin hırsızıydı. *Arzuların.*

"Mükemmel bir gözlemcisin," diye iltifat etti.

"Katılıyorum." Kattiva sırıttı. "Ne diyorsun, Koleksiyoncu? Onunla mı evleneceksin?"

Zimri'nin göğsünde bir umut filizlense de bunu yüz hatlarına yansıtmadı. Kattiva'ya kalbinin başkasında olduğunu söyleyecek kadar rahat hissediyor olabilirdi fakat gerekenden fazla şeyi erkenden paylaşmanın tehlikesini biliyordu. Daha muğlak gerçeklerle yetindi. "Her şekilde onun keyfini çıkaracağım."

Kattiva tekrar güldü, neşesinin bulutu çiçek gibi kokuyordu. "Orası kesin. Kıskandım desem şaşırır mısın?"

"Bizimkisi hiçbir zaman aşk evliliği olmadı," diye hatırlattı Zimri.

"Aşkla eğlencenin hiç ilgisi yok." Kadının yüz hatları şeytani bir hal aldı.

"Bu doğru ama hayatı çok daha tatmin edici kıldığı kesin."

"Öyle mi?" diye mırıldandı kadın. "Belki bir gün ben de bunu öğrenmeyi denerim."

"Kim olurlarsa olsunlar, şanslı bir grup olacakları bir gerçek."

"Tek kişi olmayacağını bilmeni takdir ediyorum."

"Ona vereceklerin düşünülünce asla tek bir ruh seni kaldıramaz, Kattiva."

Kattiva halinden memnun şekilde sırıttı. "Evliliğin kısıtlamalarından hoşlanmasam da önceki söylediklerimin arkasındayım. Seninle evlenmek güzel olurdu, Koleksiyoncu."

Zimri'nin yine suçlulukla içi burkuldu. "Üzgünüm," diye

cevap verdi. "Anlaşmamızı bozmamı nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum ama kendimi affettireceğim."

"Orası kesin." Kadın umursamazca elini salladı. "Ama şimdilik bana en iyi düğün hediyesini vermiş olabilirsin."

Zimri merakla başını yana eğdi. "Öyle mi?"

"Hı-hı." Kattiva başını salladı. "Nişanı attığını öğrendiklerinde ebeveynlerim senden her zamankinden daha çok nefret edecek, bu bir gerçek. Ama beni teselli etmekle, hatta şımartmakla meşgul olacaklar. Evlilik fikrinden yakın zamanda söz etmezler, bir daha *hiç* etmeyebilirler bile. Ah, evet." Kattiva kocaman sırıttı. "Terk edilmiş bir gelin olmak, benim için kesinlikle kıymetli bir koz."

Zimri emin olmak isteyerek, "Yani bana kızgın değil misin?" diye ısrar etti.

"Hem de hiç. Aslmda tam aksine, şu anda seni öpebilirim." Kattiva gülümsedi. "Sorunlarımız için mükemmel bir çözüm, Koleksiyoncu. Tabii senin için o kadar mükemmel sayılmaz." İfadesi tekrar ciddileşmişti. "Babam bugünden sonra kulüpteki her onayı daha da yokuşa sürecek. Hisselerin çoğu da sende olmadığından..."

Macabris'teki hayatı iyice zor olacaktı.

"Bu konu beni pek de endişelendirmiyor," diye itiraf etti.

Kattiva'dan örnek alıyor ve sonuçlarını umursamadan istediği şeyleri yapıyordu, ondan beklenenin peşinde değildi. Zhad her zaman başının belası olacaktı, püsküllü bela olup olmaması çok büyük bir fark yaratmıyordu. Üstelik çoktan adamı tamamen sindirebileceği ve anlaşmalarını bitirdiği için genç kadına borcunu ödeyebileceği bir çözüm düşünmeye başlamıştı. Bu eve adımını atarken aklına gelen, yeni bir plandı. Detayları düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Kattiva, "Bunu duymak güzel," dediğinde dikkati tekrar ona döndü. Ateşin sıcak ışığı, genç kadının beyaz tenine renk getirirken yara izi boyunca gölgeler oluşturuyordu. "Ama havuzlarda değişiklik yapmayı umuyordum," diye açıkladı. "Geçenlerde misafirler için epey eğlenceli olabilecek harika bir su salıncağı denedim. Ama bunun onaylanması için bek-

lememiz gerekecek anlaşılan. Babam öne süreceğin önerilere pek iyi bakmayacaktır."

"Değişimleri sen önerebilirsin," dedi Zimri. "Hisselerin yüzde onu sende."

Kattiva gözlerini kırpıştırıp adama baktı. "Saçmalama. Babam benim önerilerimi hiçbir zaman dinlemez. Beni ciddiye alan tek kişi sensin."

"Bu değişebilir," dedi Zimri. Aklındaki fikir daha da netlik kazanmaya başlamıştı.

"Koleksiyoncu," dedi kadın yavaşça. "Bir entrika planladığın gözünden okunuyor."

Zimri sahte bir masumiyetle, "Öyle mi?" diye sordu.

Kattiva keskin bir sırıtışla ona baktı. "Hoşuma gitti."

Genç adam güldü, çok uzun bir zamandır ilk kez gülüyordu ve göğsünden bir dağın kalkması gibi hissettirmişti. "Beni iyi mi yoksa kötü mü etkilediğinden emin değilim, Kattiva Volkov."

"Etrafımdakileri hep bu belirsizlikte bırakmayı hedefliyorum."

"Öyleyse bu konudaki başarını onaylayabilirim. Şimdi gitmeliyim, ebeveynlerine düğünün iptal olduğunu anlatmam gerekiyor."

"Centilmenliğini böyle bir şey için harcama." Kattiva elini salladı. "Annem birazdan gelir, ona ben anlatırım. Tepkilerini şahsen görmeyi tercih ederim." Bakışları şeytani bir neşeyle parladı. Zimri kadının ailesinin ne kadar korkunç olduğunu bilmese onlar için üzülürdü.

"Emin misin? Seninle birlikte anlatmak için kalabilirim." Her bir zerresi sevdiği kadının yanına dönmek için yanıp tutuşuyor, uyandığında yanında olmak istiyordu fakat arkadaşının ona ihtiyacı olacaksa kalırdı. Bu işi düğün sabahına kadar erteledikten sonra en azından bunu yapabilirdi.

"Teklif için teşekkürler ama sıkıntı olmayacak." Kattiva ayağa kalkınca adam da ona katıldı. "Ayrıca sen burada değilken terk edilmiş ve yıkılmış gelin rolünü daha iyi oynayabilirim."

Zimri'nin irkildiğini yüzünden okumuş olmalıydı, genç kadın güven verircesine omzuna dokundu. "Koleksiyoncu, aramızda dargınlık yok. Umarım bu konuda bana güvenirsin."

Zimri başını salladı, nutku tutulmuş gibiydi.

"Ortak olarak çok iyiyiz," diye devam etti Kattiva. Bir yandan adamı kapıya kadar geçiriyordu. "Bugün ne olmuş olursa olsun, kulüpte beraber çıkaracağımız olaylar için sabırsızlanıyorum."

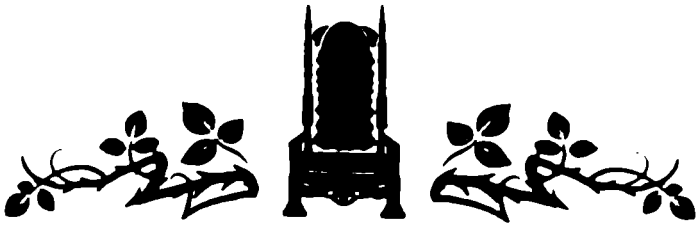
Zimri ona baktı. Karşısındaki kadın, lüks yaşam tarzını sürdürmek için bir yol arayarak ofisine gelen kişiden tamamen farklıydı. Kattiva'nın asıl istediği şey, ebeveynlerinin beklentilerinden bağımsız yaşamaktı. Tıpkı Zimri ve Arabessa'nın da istediği gibi... Kattiva kararlarının kendisine ait olmasını, kendi geleceğini inşa etmeyi arzuluyordu.

Bir misafir değil, ev sahibesiydi. Becerikli, zeki, kurnaz ve etkileyiciydi. Takındığı yalnızlık ve ahlaksızlık maskesinden çok daha fazlasıydı. Kattiva Volkov bu krallıkta dedikodusu yapılan bir fısıltıdan daha fazlası olacak, kendi ününü kazanacaktı. Zimri bunun çabucak yaşanmasına yardımcı olabilirdi.

"Onun için ben de sabırsızlanıyorum." Genç kadının elini dudaklarına götürdü. "Teşekkür ederim, Kattiva. Dostluğun benim için bir armağan."

Yanakları kızaran kadın onun omzuna hafifçe vurup, "Git buradan," diye cevap verdi. "Yoksa dosttan fazlası olmayı istememe sebep olacaksın."

Zimri ona bir sırıtış gönderdi, ardından kapıyı açıp kaotik sokakların arasına karıştı. Kalabalığın içinde ilerlerken artık büyüsünü içine çekmediğini fark etti. Güçleri çevresindeki coşkuya heyecanla uzanıyordu. Uzun zamandır ilk kez adamın duyguları etrafını saran neşeye uyuyordu. Zimri gülümsemesi genişlerken saraya doğru ilerledi, adımları hafif ve uçar gibiydi. Gökte göz kırpan parlak yıldızlar gibi yepyeni bir insan olmuştu.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Arabessa sisin içine girip çıkıyordu ama her iki durumda da etrafında kat kat fısıltılar, mırıldanan sesler vardı. Buğu'da böyle sesler mi vardı, yoksa ona verilen ilaçların yan etkisi miydi? Bu sorunun cevabını merak ediyordu. Gözlerini açacak kuvveti bulduğunda etrafı soluk bir resim gibi görünüyordu, mumun loş ışığıyla aydınlanmıştı. Yatakta uzanırken kollarının yanında olduğunu hissedebiliyor olsa da ellerini hiç hissedemiyordu.

Buna minnettar olması gerektiğini düşündü çünkü acıyı gayet net hatırlıyordu.

Yakıcı ısı öyle sıcaktı ki, tenini tekrar alev alev yakmadan önce buz gibi soğuk hissettirmişti. Arabessa yanan teninin kokusunu almıştı. Yediklerini çıkaracak gibi midesi bulanmıştı. Parmaklarındaki etin baloncuklarla kaplandığını, irinler akıttığını ve eridiğini izlerken onu tüketen ıstırapla şaşkınlığı hatırlıyordu. Çığlıklar attıktan sonra gümüş bir ışık gördüğünü; bedeninin çırpılan binlerce kanatla, eski kralların kalp atışıyla dolduğunu ve büyülerinin kendi büyüsüyle birleştiğini hatırlıyordu. Sonra damarları ateşle dolmuş gibi daha fazla acı, daha fazla işkence çekmişti. Lütufları annesini çağıran bir çocuğun dehşetiyle zihninde ulumuştu. *Acıyı durdur! Istırabı durdur!* Ancak onlara yardım edebilecek hiçbir şey yapamamıştı. O anda yalnızca bir kabuktan, içindeki değişimleri her şeyiyle hisseden bir bedenden ibaretti.

Neyse ki sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından damarlarındaki kan sakinleşmişti. Nefes alıp verişi yavaşlamıştı. Bedeni rahatlamıştı. Büyüsü tekrar ona aitti ama bir yandan da değildi. Lütufları şimdi daha farklı, çok daha yoğundu. Yeni ve çok eski, kadim bir şeyle iç içe örülmüştü. Damarlarından tarih akıyordu.

Efendimiz, diye şakıdı büyüsü. Yeni sesler üst üste binmişti. *Kralımız.*

Kral.

Arabessa galip gelmişti.

Başarmıştı.

Geleceğini kendi ellerine almıştı.

Bu gerçekliği sindirmek zor geliyordu. Damarları şifacıların tonikleriyle dolu olduğundan duyguları, süzgeçten akan su misali kayıp gidiyordu.

Rahatladığını, neşesini ve coşkusunu belli belirsiz hissetti. Yeterince derine inerse gurur hissine bile tutunabilirdi.

Arabessa sıradaki Hırsız Kral'dı. Hayır, *şu anda* Hırsız Kral'dı. Ailesinin başlattığı mirası sürdürmeye devam edebilirdi.

Odadaki fısıltılar dikkatini çekti, ardından dışarı çıkan bedenlerin sesini ve kapanan kapının tıkırtısını duydu. Uzun süren bir sessizliğin ardından yatağının yanına birinin ağırlığı çöktü. Arabessa ona doğru dönerken gözleri hâlâ kapalıydı. Biri omzuna nazikçe dokundu, sıcacık parmaklarıyla yanağını okşadı.

Arabessa gülümsemiş miydi, yoksa yalnızca bunu yaptığını mı düşünmüştü? Bunun cevabını bilmiyordu ama adamın tanıdık kokusunu içine çekerken bir anda hafiflemişti.

Evim, diye düşündü.

"Zimri," diye fısıldadı. Sesi çatlak ve kupkuruydu.

Dudaklarına bir bardak değdi, boğazından akan serin su onu rahatlattı.

Gözlerini kırpıştırarak açtı.

Zimri sandalyede oturmuş, dirseklerini kadının yatağına yaslayarak öne eğilmişti. Arabessa kayıp tanrılardan biriymiş

gibi ona bakarken ela gözleri saygıyla, temkinle, duygusallıkla doluydu.

"Müziğim," diye cevap verdi. Başparmağıyla kadının yanağını okşamaya devam etti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Artık burada olduğun için çok daha iyiyim."

"Fiziksel olarak yanında değilken bile hep seninleyim."

Arabessa'nın kalbi hızlandı.

"Ailem nerede?" diye sordu.

"Yan odadalar. Bizi biraz yalnız bırakmalarını rica ettim. Onları geri çağırmamı ister misin?"

"Hayır. Uyurken beni izliyorlar, biraz molaya ihtiyaçları vardır."

Zimri inanmazlık ve hayranlık karışımı bir tonla, "Acı çeken taraf olduğun zaman bile başkalarının neye ihtiyacı olabileceğini düşünüyorsun," diye sitem etti.

Çektiği acıdan ve elleri sargılı şekilde yatakta yatmasının sebebinden bahsedilince kadın aniden endişelendi. Davranışlarını elinden geldiğince açıklamak istiyordu.

"Zimri," diyerek konuşmaya başladı. "Çok özür..."

Adam onun sözünü çabucak kesti. "Özür dileyecek bir şey yok."

"Ama sana, bize yaşattığım şeyler... Sana anlatamadığım..."

"Geçmişte kaldı." Zimri yanağını tekrar okşayarak onu susturdu. "Şu anda elimizde olanlara, geleceğimizde sahip olabileceğimiz şeylere şükredelim."

Birbirimize. Söylenmeyen sözcükler, aralarındaki sessizliği doldurdu.

Tembelce atan kalbi, adamın gözlerine bakarken rahatlama ve umutla hızlandı. Zimri kıyafetini değiştirmişti, belki de onun fark ettiğinden daha çok gün geçmişti. Arabessa'nın uzandığı yerde zaman çizgisel akmıyordu. Tek bildiği, Zimri'nin yüksek yakalı siyah ceketi ve koyu mor yeleğiyle çok yakışıklı göründüğüydü. Adamın maskesi yoktu, yakındaki mum ışığında esmer teni sıcacık bir tonda görünüyordu. Zimri buradaydı, her şeyi biliyordu, aralarında hiçbir sır kal-

mamıştı ve onu *anlıyordu*. Arabessa'yı seviyor, onu sevdiğini *hatırlıyordu*.

Zimri kaşlarını çattı. "Canın mı yanıyor?" diye sordu. "Larkyra'yı çağırmamı ister misin?"

Arabessa başını iki yana salladı. "Acı hissetmiyorum."

"O zaman niye ağlıyorsun, aşkım?" Kadının yüzünden yaşları sildi.

"Mutluyum."

Adam bunu duyduğunda kaşlarını kaldırdı. "Emin misin? Duyguların şu an çok karışık."

Arabessa onu, "Bunlar mutluluk gözyaşları," diyerek telkin etti.

"Anladım." Zimri'nin omuzları biraz olsun gevşemişti. "Peki bu mutluluk gözyaşlarının sebebi nedir?"

"Birlikteyiz," diye yanıtladı Arabessa. "Birlikte *olabiliriz*," diye düzeltse de içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Son görüştüklerinde yaşananları o zamanki yarı delirmiş haliyle doğru yorumlayıp yorumlamadığından emin olamıyordu.

Geç mi kaldım?

Ah, aşkım. Asla geç kalmazsın. Sen kalbimin tüm parçalarısın.

Yanındaki adamın yüzü ciddi ve kararlı bir ifadeye büründü. "Evet, müziğim. Kesinlikle birlikteyiz."

Zimri'nin güven veren sözcüklerine rağmen ona *müziğim* olarak seslendiğini duyduğunda bir an için kedere boğuldu. Arabessa'nın büyüsü de benzer bir şekilde yas tutuyordu. *Şimdi nasıl müzik yapacağız? Nasıl göklere yükseleceğiz?*

Arabessa cevabı bilmiyordu ama damarlarında gezinen kadim lütuflar, bir gün bunun mümkün olacağını hissettiriyordu. Belki müziğe geri dönemezdi ancak büyüsüne tekrar kavuşacağı kesindi. Güçleri taht biçimindeki başka bir kapıya bağlı gibiydi.

Dikkatini tekrar sevdiği adama çevirdi. "Peki ya düğün?"

"İptal."

Arabessa'nın kalbinde bir yerlerde bir pencere açıldı ve içeriye bencil bir rahatlama rüzgârı doldu.

"Kattiva'yla konuştun mu?" diye sordu.

"Evet."

"Kızdı mı?"

"Her zamanki gibi beklenmedik bir tepki verdi," diye itiraf etti Zimri. "Fazlasıyla anlayışlı ve nasıl denir... Keyifliydi."

"Keyifli mi?"

"Hem de çok."

"Bu... iyi bir şey, değil mi?"

"Bence çok iyi. Aramızda dargınlık yok."

"Peki ailesi?"

"Zhad ve Alyona umurumda değil," dedi Zimri. "Kızları onların toplamından daha becerikli."

"Kattiva'yı sevmişsin," dedi Arabessa. Adamın yanıtını beklerken bundan rahatsız olduğunu fark etti.

"Dışarıya gösterdiğinden daha farklı biri," dedi Zimri. "Zamanla arkadaş olduk."

Arabessa bunu sindirirken bir sessizlik oldu.

"Peki ya Macabris? Bu fırsatı kaçırmak istediğine emin misin?"

"Sen yaptığın fedakârlıktan pişman mısın?" diye sordu adam. Bu zalimlikle sorulmuş bir soru değildi, kendi yanıtının da onunkiyle uyumlu olduğunu kanıtlıyordu.

Arabessa pişman değildi.

Sınavlarında yaşadıkları konusunda sindirmesi gereken çok şey vardı. Elleri, doğumundan beri varlığına alıştığından çok daha farklı bir hal almıştı. Ancak bir görevi tamamlamanın hep birden fazla yolu olurdu ve Arabessa o yolları öğrenecekti. *Zamanla.*

Şu anda yalnızca Yıldız Tutulması'nın arkalarında kalmasının tadını çıkarmak istiyordu. Sağ kalmıştı. Kazanmıştı. Zimri bir başkasıyla evlenmeyecekti. Onun yanında oturmuş, omzunu okşuyordu. Huzuru, desteği ve sevgisiyle kadını sarmalıyordu.

"Yaptığım fedakârlıktan pişman değilim," dedi Arabessa.

"Öyleyse aynı fikirdeyiz," diye yanıtladı Zimri. "Feda ettiklerimizin küllerinden yeni bir şey inşa edeceğiz. Birlikte."

Birlikte.

Arabessa'nın kalbi kocaman oldu, yeni büyüsü eskisiyle birlikte iç çekerken içinde bir sıcaklık dans etti.

Zimri'yi kendisine çekebilmeyi isteyerek, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Onu öpmek, tadına bakmak, adamı kendisine sarmak istiyordu. Ne yazık ki uzuvları şu anda iki yanında işe yaramaz haldeydi. Arabessa ellerine bakmak istemiyordu. Bu anı, yarına dair endişeleriyle lekelemek de istemiyordu. Sargılar açıldığında karşısında ne bulacağını düşünmeyecekti.

"Ben de seni seviyorum," dedi Zimri. Kadının yanaklarından süzülen yaşlardan birini daha sildi.

Arabessa sonsuza kadar onunla böyle kalmak istese de bitkinlik onu ele geçirmişti. İlaçlar bir kez daha amacını yerine getiriyordu. Ağzını genişçe açarak esnedi.

"Uyumalısın," dedi Zimri.

"Birlikte uyuyalım," diye teklif etti.

Zimri gözlerini ondan ayırmadı, bakışlarından saygı ve delice bir adanmışlık akıyordu. "Kralım nasıl isterse," diye boğuk bir sesle yanıt verdi. Ardından kadının yanına uzandı.

Arabessa'nın başını, kolunun üstüne yerleştirirken çok nazikti. Kadının sargılı ellerine dokunmamak için fazlasıyla dikkat ediyordu.

"Sence tuhaf olacak mı? Yakınlarım için?" Arabessa'nın sesi kendi kulağına bile uyku mahmuru geliyordu.

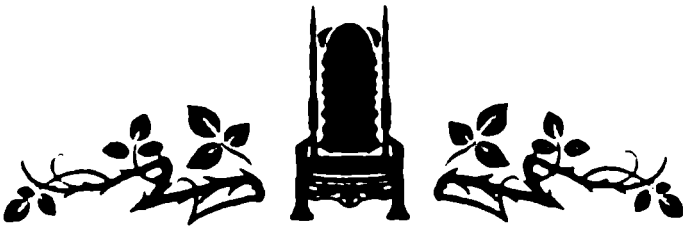
Zimri, "Ne?" diye sordu.

"Bu krallığa hükmetmem. Onlara hükmetmem."

"Benim için değil." Zimri onun alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sen tanıştığımız ilk geceden beri kalbime hükmediyorsun, Arabessa Bassette."

Arabessa gülümseyip adama sokuldu. Benzer bir yanıt vermek üzereyken uykunun kolları onu kendine çekti, dilindeki sözcükler kaybolup gitmişti. Ancak rüyalarındaki huzur, geleceğine dair hissettiği mutluluğun yanından bile geçmezdi.

Göğün Dönüşü
her zamanki haline
dönüştüğünde ve
bir tahıt görünmeden
kral değiştirdiğinde

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Kadın kolayca aldanan bir tipti. Zimri onu lütuflarıyla azıcık okşadığında itiraf dudaklarından dökülüvermişti.

"Adı Dogger," diye açıkladı. Çocuksu bir hoşlantıyla adama bakarken yanakları kızarmıştı. Renksiz bir hücrede, bir sandalyeye bağlanmış halde oturduğunu hiç umursamıyor gibiydi.

"Sana bu *Karıştır Kalemleri* parçasını o mu sattı?" diye sordu Zimri. Sıcak, flörtöz bir tebessümle sandalyesinde öne eğildi ve dirseklerini dizlerine yasladı. Büyüsü, *Güven bana*, diye tatlı dille şakıyordu. *Anlat.*

Maskesinin ardından kadını inceledi. Kadının yaşı, kırlaşan saçları ve kırışıklıklarla çevrili gözlerinden anlaşılıyordu.

"Evet." Kadın başını salladı. "Neredeyse bir gümüş ödedim."

Zimri empati yaparcasına, "Bu kadar para ödeyip kalemleri kaybetmek çok korkunç," diye karşılık verdi. *Sana değer veriyorum.* Güçleri kadının sırtını sıvazlayıp yanağını okşadı. *Daha çok şey anlat.* "Dogger'ı nasıl bulabilirim?"

"Kapkaç Köşesi'ndeki dördüncü sokak." Kadın memnuniyetle iç çekti. "Çocuk olan, yaşlı adam değil. Adama rol yapsın diye para ödüyor."

"Teşekkürler." Zimri tatmin olarak arkasına yaslandı.

Onun gülümsemesini izleyen kadın da kocaman bir tebessümle cevap verdi.

"Ah, bağışla," diye ekledi Zimri. "Kabalık ettim. İsmin neydi?"

Kadının yüzünde bir tereddüt belirdi, *bunu* paylaşmaması gerektiğini anlıyormuş gibiydi. Ancak adam kurbanının bedenini tekrar sıcacık büyüyle okşadı. *Adını benim dudaklarımdan duymak için söylemek istiyorsun.*

"Rose," dedi kadın. "Rose Willoby."

Zimri derin bir sesle, "Rose," diye tekrarladı. "Benim için bir zevkti."

Ayağa kalkıp odadan çıktı. Ağır kapı sürgülendiğinde baştan çıkarıcı büyüsü kesildi. Bir sonraki kum düşümünde arkasından boğuk ve kederli bir haykırış geldi. Rose'un aklı başına gelmişti ve neler itiraf ettiğinin farkına varmıştı.

Ancak bu kısım adamı ilgilendirmiyordu. Buraya bilgi edinmeye gelmiş, tam olarak amaçladığı şeyi yapmıştı. Diğer tarafta nöbet tutan muhafızın yanından geçip sorgu kanadının sessiz gri koridorunda ilerledi. Lütufları damarlarında tatminle dolaşıyor, adamın odağının ve çabalarının etkisiyle memnun görünüyordu.

Ne var ki, bu huzur fazla uzun sürmedi. Zimri bir sonraki kapıdan geçip dövüşlerin yapıldığı bodruma girmişti.

Haykırışlar, hırlamalar, heyecan, öfke, açgözlülük... Hepsi de bu odada köpükler saçıyor, bunaltıcı bir koku karmaşasıyla duyularını işgal ediyordu.

Zimri hızlıca sıradaki kata geçti, gizli geçide süzüldü ve kulübün sahibine özel olan kata çıktı. Detaylıca işlenmiş kapıya ulaştığında yan taraftaki muhafıza başıyla selam verdi. Ardından kapı kolunu çevirip içeri girdi.

"Kapı çalmaya başlaman gerekiyor," dedi Kattiva. Geniş meşe masasının arkasında oturuyordu. Krallıkta kostüm giymeyi bırakmıştı ve beyaz teni mum ışığında parlıyordu. Elmacıkkemiğindeki yara izi, kadının ilginç yanlarını daha da kuvvetlendiriyordu. Arkasındaki duvar boyunca uzanan cam, üstündeki yakut kırmızısı elbiseyi ve aşağıdaki kalabalık kulübü gösteriyordu.

"Senin de kapını kilitlemeye başlaman gerekiyor," dedi Zimri. Kadının karşısındaki geniş koltuklardan birine geçip yayıldı.

"Muhafızlar bunun için var."

"Hiçbiri beni durdurmadı," dedi adam.

"Çünkü sen sensin ve Koleksiyoncu'ya izin verdiğimi biliyorlar."

"O zaman niye kapıyı çalmam gerekiyor?"

Keskin bir tonla, "*Numaradan işte*," dedi Kattiva.

"Sahte şeyler yapılmasından hoşlandığını bilmiyordum."

Genç kadın sinirlendiğini belli ederek ofladı. "Öyleyse saygı yüzünden diyelim, olur mu?"

"İyi." Zimri sırıttı. "Sana saygı duyuyormuş gibi yapıp bir sonraki sefer kapıyı çalarım."

Kattiva dudaklarını büktü fakat sinir olmaktan çok sırıtışına engel olmak için yapmıştı.

Zimri'nin eski ofisinin dekorasyonunu henüz pek değiştirmemişti. İçeriye yalnızca devasa bir çiçek buketi eklenmişti, çiçeklerin kokusu bütün odayı ele geçiriyordu.

Zimri bunun sebebinin kendisi olduğunu biliyordu. Çiçekler, kadının duygularının kokusunu saklamakta çok işe yarıyordu. Kattiva açısından çok zekice bir taktikti. Bu yüzden, ebeveynlerinin kulübündeki hisselerini teklif ederken kadına sonuna dek güvenmişti. Annesiyle babasının inşa ettiği şeyi onurlandıracak en iyi kişinin o olduğunu biliyordu. Kattiva, Macabris'in *kendisiydi*, Zimri'nin olabileceğinden daha ileri bir noktadaydı.

Kadının bir odadaki etkisi inanılmazdı. Ahlaki değerleri belirsizdi, arzuları her türden kârlı zevki sunabilirdi, eğlence açlığının eşi benzeri yoktu. Kattiva Volkov'un kulübün hanımı olması, Hırsızlar Krallığı'ndaki her eğlence mekânının elde etmek isteyeceği bir şanstı. Zimri de ailesinin mirasının tarihini şekillendirecek olan kişinin dostu olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Tabii Zhad ve Alyona, kızlarının emrinde olduklarını fark ettiklerinde deliye dönmüşlerdi.

"Benim için ne getirdin, Koleksiyoncu?" Kattiva yanındaki ana defteri açtı. Tüy kalemi kabından çıkarıp beklentiyle adama baktı.

"Adı Rose Willoby." Zimri siyah ceketinden bir parça tifti-

ği alıp yere attı. "*Karıştır Kalemleri* ona Dogger adındaki bir çocuk satmış."

"Çocuk mu?" Kattiva deftere karalamayı bıraktı, ellerindeki kurtlar da onun gibi adamın yüzüne bakıyordu.

"Öyle söyledi. Çocuk rol yapması için daha büyük bir adama para ödüyormuş. İşlerini de Kapkaç Köşesi'ndeki dördüncü ara sokakta sürdürüyormuş."

"Harika." Bilgileri aceleyle yazdı. "Çocuk hırsızlar hep değerlidir."

"Orası kesin," diye onayladı onu.

"İçki içmeye kalır mısın?" diye sordu kadın. Tüy kalemini bırakıp defterini kapattı. "En sevdiğin viskiyi daha yeni getirttim."

"Belki daha sonra." Zimri ayağa kalktı. "Bu gece başka bir işim var."

"Hep yüksek talep görüyorsun." Genç kadın şehvetli bir sırıtışla onu izledi. "Ama bu hiç şaşırtıcı değil."

Zimri kulübü ona devrettiğinden beri kiralık bir sorgucuya dönüşmüştü ancak yalnızca belirli kişilere çalışıyordu. Ona paradan farklı şekillerde kazanç sağlayabilecek insanları seçiyordu. Borçlar ve kozlar, krallıkta toplanan paha biçilmez şeylerdi. Zimri için kolay hatta keyifli bir geçiş olmuştu, lütuflarına uygun şekilde çalışabiliyordu. Kendi günlerinin patronuydu.

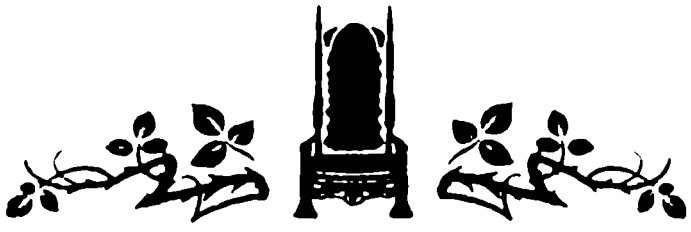
Özellikle de Zhad ve Alyona'yla uğraşmayı hiç özlemiyordu. Kattiva'nın bu işe ondan daha uygun olmasının sebeplerinden biri de buydu. O piyonları satranç tahtasında oynatmak konusunda hiç sorun yaşamıyor, hatta bundan zevk alıyordu.

"Hizmetime ihtiyacın olursa bana nasıl ulaşacağını biliyorsun." Zimri kapıya ilerledi.

"Orası kesin." Kattiva sırıttı. "Seninle ortak olmak bir zevk, Koleksiyoncu. Her zamanki gibi."

Zimri ona göz kırparak kadını güldürdükten sonra odadan çıktı.

Macabris'ten ayrıldığında zihni çoktan gitmesi gereken yeri, yanında olması gereken *kişiyi* düşünmeye başlamıştı. Zimri kralını görmeye gidiyordu.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Sarayın derinliklerinde bir oda hazırda bekliyordu. Şahsi odalara girmelerine izin verilen çok az kişi vardı, bu duvarların arasındaki sırları saklamaları için sessiz yeminle bağlanmışlardı.

Şamdanlarda titreşen mumlar, *Gelip izleyebilir fakat asla anlatamazsın*, diye fısıldıyordu.

Arabessa giyinme odasındaydı. Kız kardeşleri köşedeki sandalyelerden onu izliyordu. Kadın uzun aynada kendisini inceledi. Kör hizmetkârlar kostümünün bağlarını bağlamış, kopçaları takmış, saçlarını örmüştü. Onu kemik, pul, tırnak ve kürkten yapılma beyaz bir kıyafetin içine saklamışlardı. Elmas, inci ve ay taşından yapılma kıymetli, fildişi renkli boncuklar da omuzlarına ve göğsüne yerleştirilmişti. Kolları yumuşak, ağartılmış timsah derisiyle örtülüydü.

Babasının bu kostümle sarılmasının nasıl bir his olduğunu hep merak etmişti. Adamdan varlığa, babadan hükümdara, insandan simgeye dönüştüğüne tanık olurken onun aklından neler geçtiğini düşünürdü.

Kendisi ise hayranlıkla doluydu.

Tahtı ele geçireli bir aydan uzun süre olmuştu ve role bürünme aşaması hiç sıradanlaşmamıştı. Sürmeli gözleri, başlığı için hazırlanıp geride topuz yapılan saçları, çocukluğundan beri bir başkasında görüp tapındığı kostümle kendisini aynada güçlükle tanıyordu.

Ancak asıl mantığın da bu olduğunu düşünüyordu, tanınmaz olmalıydı.

Kostüm onun daha ufak tefek bedenine, ince beline ve geniş kalçalarına uyacak şekilde ayarlanmıştı. Kostümde neden değişiklik yapılması gerektiğini kimse sorgulamamıştı. Etrafındaki hizmetkârlar tahta ve tahtın layık olduğunu düşündüğü kişiye sadıktı.

Arabessa da tahta layıktı.

Bunu hatırlayınca göğsü gururla ısındı, çenesini havaya kaldırdı.

"Yeni görevini kesinlikle kıskanmıyorum." Niya onun arkasında oturuyordu. Çay fincanı elindeydi. "Ama bu kostüm muhteşem. Kendime de bir tane istiyorum."

Arabessa kız kardeşinin mavi gözlerinin aynadaki yansımasına bakıp tek kaşını kaldırdı. "Korkarım ki bu kostümü kopyalamak mümkün değil."

"Omuzlarındaki kafataslarım da mı?" diye itiraz etti kardeşi. "İnce detaylı omuzluklara bayılırım."

"Korsanının gemisinde öyle süslere yer olduğunu pek sanmıyorum." Larkyra öne doğru eğilip ablasıyla arasındaki küçük çay tepsisinden fincanını tekrar doldurdu. "Omuzluğunla da ancak orada hava atabilirsin. Sonuçta bu yılın büyük kısmında *Ağlayan Kraliçe*'de olacaksın."

"Alōs'un kamarasında yer bulabileceğime eminim," dedi Niya.

"O sohbetin nasıl geçeceğini duymayı çok isterdim." Larkyra gülümsedi.

"Bence istediğimi elde edeceğim şekilde geçer." Niya pantolonundaki var olmayan bir kire fiske attı. Yolculuk kıyafetlerini çoktan giymişti ama ayrılmadan önce kardeşlerini ziyarete gelmişti. Ayrıca kralının, gemisinin kaptanına vereceği emirler vardı. Arabessa'nın şu anda kostümünü giyiyor olmasının sebeplerinden biri de buydu. Korsan lordu ve mürettebattan güvendiği birkaç kişiyle görüşme talep etmişti.

Hizmetkârlardan biri, "Şimdi cüppenizi giydirmemiz gerek, kralım," diye söze girdi. İki kişi onun olduğu platforma çıkmıştı, ellerinde karmaşık desenli bir örtü vardı.

Cüppeyi giydirdikleri sırada kadın duruşunu dikleştirdi ve omuzlarına çöken bu yeni yükü öğretildiği gibi özel bir çaba göstermeden taşıdı. Kumaş vücudunu sarıp sırtına dökülüyordu. Bu sahneye karşın yeni, karmaşık büyüsü damarlarında kıvrılıp memnuniyetle mırlamıştı.

Başka bir yardımcı, "Eldivenleriniz, Ekselansları," diye takdim etti.

Arabessa ellerini kaldırırken içi bir anlığına ıstırapla sızladı.

Kendisini Hırsız Kral kostümünde görmeye alışamadığı gibi, yaralarını görmek de hâlâ kalbini acıtıyordu. Göğün Dönüşü'nde olduğundan çok daha iyi durumda olsa da yaptığı fedakârlık ellerindeki izlerde açık bir şekilde görülebiliyordu. Parmakları neyse ki kurtulmuştu fakat onları bükmek hâlâ çok zordu. Tırnakları yoktu, derisi bileklerine kadar alacalı yamaya benzer bir yapıyla uzanıyordu. Buna rağmen, Larkyra ve şifacılar bir mucize yaratmayı başarmışlardı. Arabessa şu anki hali için şanslı olduğunu biliyordu.

Buna rağmen artık kemanını tutup kendisini uzaklara taşıyamayacağını, parmak uçlarını piyanoda kolayca gezdirip odayı mora boyayamayacağını bilmek kalbini kırıyordu. Yaptığı fedakârlıktan pişman değildi ancak yitirdiği şeyin yasını tutuyordu ve kederin iyileşmesi uzun zaman alırdı.

Hizmetkârlar eldivenlerini giydirirken çok dikkatli davranıyorlardı.

"Biliyor musun..." diye mırıldandı Niya. Ağzının bir kısmı kurabiyeyle doluydu. "Size göre kendimi dışlanmış hissediyorum."

Arabessa suratını asarak ona dönerken ellerini olabildiğince esnetti. "O nedenmiş?"

"Lark'ın parmağı yok, senin de yanıkların var. Belki bir dahaki seyahatimde uzuv hasarlarına katılmanın bir yolunu bulurum."

Larkyra çayını yudumlarken, "Salaksın sen," diye karşılık verdi.

"Katılıyorum," dedi Arabessa. "Zaten artık sana kolayca zarar verebiliriz." Gülümserken kardeşine dişlerini gösterdi.

"İkiniz de çok cömertsiniz." Niya çabucak ayağa kalktı ve göğsündeki kurabiye kırıntılarını silkeledi. "Ama gidip kralımızla görüşmem gerekiyor. Başka zaman olur mu?" Sonra ikisine de kendini beğenmiş bir sırıtış atıp aceleyle odadan çıktı.

Larkyra ablasına doğru, "Korkak tavuk," diye mırıldandı.

Arabessa alçak sesle güldü. Bu sıcak his, yaralarını düşünmekten kaynaklanan hüzünlü halini bir anda sıcacık etmişti. O tahta oturduğundan beri kız kardeşleri de yeni yaşamlarına kolayca uyum sağlamıştı. Arabessa'nın Mousai'a son vermeye dair korkuları kaybolmuştu. Kız kardeşleri mutluydu. Aslında aralarında daha önce var olmayan bir rahatlık vardı. Birbirlerine olan sevgileri, nihayet görevlerine baskın geliyordu. Krallığa gelince... Mousai'ın aniden kayboluşu, çoğu tuhaflık gibi heyecanlı dedikodularla karşılanmıştı.

Onları idare etmek çok zorlaşmış. Kral hepsini öldürmek zorunda kalmış.

Aadilor'da dolaşmaları için serbest bırakıldıklarını duydum, krallığımız adına kaos saçıyorlarmış.

Hayır, hayır. Bu saçmalık. Kralın onları çaldığı diyara geri dönmüşler.

Arabessa her dedikoduyu memnuniyetle karşılıyordu. Bu söylentiler, asıl gerçeği daha derinlere gömüyordu. Şu anda yeni Hırsız Kral olarak emirlerini yerine getirecek Mousai'ın gücünden yoksun olabilirdi fakat bu krallıkta ihtiyaç duyulan şey, tam olarak gereken anda ortaya çıkardı. Bu tür rollerin yeri çabucak dolardı. Arabessa bu rolü üstlenmek isteyen kişilere hükmetmeye hazırdı.

"Bu şerefi bana bahşeder misiniz?" Derin, tanıdık bir ses duyduğunda başını kaldırdı. Babası kapının eşiğinde duruyordu. Ağır, boynuzlu başlığı bir yardımcının elinden aldı.

Onu gören genç kadının kalp atışları hızlandı. Dolion tahttan indikten sonra vaktini Jabari'de ya da Lachlan'da küçük kızını ziyaret ederek geçirir olmuştu. Hırsızlar Krallığı'na yakın zamanda dönmek istiyormuş gibi görünmüyordu. Yirmi sene bir krallığa hükmettikten sonra anlaşılır bir hareketti ancak genç kadın onu özlemişti. Kendisinin genelde krallıkta bulunması gerekiyordu.

"Baba." Larkyra adamı selamlamak için ayağa kalktı. "Seni görmek ne güzel."

"Ziyarete gelmeni beklemiyordum." Arabessa platformdan inip babasının yanına geçti ve onu yanağından öpmek için uzandı.

"Ben de bugün geleceğimi düşünmemiştim," diye itiraf etti Dolion. Maskesinin altmdan odayı tereddütle süzdü. Bu oda bir zamanlar ona aitti. "Ama ziyaret vaktinin geldiğini düşündüm. Ayrıca bu aşamayı oldukça iyi biliyorum. Yardımımın dokunabileceğini umuyordum." Arabessa'ya yumuşak bir ifadeyle gülümseyip başıyla ellerindeki başlığı işaret etti.

Arabessa'nın nutku tutuldu, böyle kıymetli bir an yaşayacak olmanın düşüncesiyle büyüsü içinde sıcacık oldu. "Çok isterim."

Bir kez daha aynaya doğru döndü, Dolion boynuzlu başlığı kaldırırken beyaz kostümüyle ışık saçıyordu. Babası başlığı nazikçe kostümün üstüne yerleştirdi. Kızına taç giydiren babasını izleyen kadının kalbi şiddetle atıyor, nefesleri hızlanıyordu.

Maskenin ağırlığı ona baskı yapmaktan çok rahatlatıyor, genç kadını koruyordu. Büyüsü beklentiyle damarlarında kıpırdandı. Aynadan göz göze geldiği babasının gurur duyduğu yüzünden belli oluyordu.

Adam bir elini destek olurcasına kadının omzuna koydu. "Muhteşemsin."

"Bizi öyle yetiştirdin." Arabessa'nın tebessümü maskesinin alt kısmından görünüyordu.

Dolion sırıttı.

Odanın eşiğindeki bir hizmetkâr konuştu. "Sizi bekliyorlar, kralım."

Arabessa derin bir nefes alıp başını salladı, babasını ve kız kardeşini arkasında bırakıp taht odasına çıkan şahsi geçide ilerledi.

Eşikte onu bekleyen iki figür vardı. Yaklaştığında Achak ve Zimri o tarafa doğru baktı fakat onun gözleri sadece sevdiği adamm bakışlarını bulmuştu. Adamm göz maskesinin altındaki ela gözleri onu süzerken hayranlık ve biraz da arzuyla parlıyordu.

"Kralım." Zimri yerlere kadar eğilerek selam verdi.

Arabessa'nın asla alışamayacağı ve doyamayacağı sahnelerden biri de buydu. Zimri'nin onun önünde saygıyla yere kapanmasıydı. Adamın onun önünde diz çöktüğü ve ona taptığı başka anları hatırlamasını sağlıyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde yaşayacakları birlikteliği düşününce bedeninden aşağı sıcak bir dalga yayıldı.

Zimri doğrulurken şehvetle sırıttı, kadının duygularının yönünü sezebildiği açıktı. Yüz ifadesi, *Yakında, aşkım,* der gibiydi.

"Hazır mısın?" Achak kız kardeşin biçimindeydi, kısa gümüş rengi uçuşan bir etek ve üst takımı giyiyordu.

"Evet." Arabessa ilerlerken başını salladı ama ikizlerin peşinden sonraki oraya geçemeden Zimri onu yanına doğru çekti.

O şokla nefesini verirken adam onu hafifçe eğdi, parıltılı süslerine dikkat ederek Arabessa'nın dudaklarını ele geçirdi.

Kadının büyüsü keyifli bir kedi gibi mırladı ve vücudundan aşağı bir ateş aktı. Zimri kuvvetli elleriyle kalın cüppenin üstünden onun belini kavramıştı.

Nefes nefese, "Koleksiyoncu," dedi Arabessa. Geri çekilse de sırıtışını bastıramadı. "İzin almadan kralını öpmeye nasıl cüret edersin?"

"Suçumun cezasını çekmeye hazırım," dedi Zimri. "İşlediğim günah, alacağım cezaya kesinlikle değer."

"Öyle mi?" Arabessa kostümünün ardında tek kaşını kal-

dırdı. "Öyleyse bu gece kefaretini ödemen için yaratıcı bir ceza düşüneceğim."

Adamın bakışları karanlık bir özlemle doldu, ardından farklı bir şeye dönüştü. Kadına tapıyormuş gibi görünüyordu. "Adını tarihe altın harflerle yazdıracaksın," diye fısıldadı. "Sana hizmet etmekten gurur duyuyorum."

Arabessa bu sözcüklerle göğsünün kabardığını hissetti, karşısındaki adama olan sevgisi havalara uçmuştu.

"Beni rahatsız ediyorsunuz." Achak çift kanatlı kapının önünde beklerken araya girdi. Belli ki kralı meşgul eden şeyin ne olduğunu görmek için koridora dönmüştü. Kız kardeş şüpheci bir ifadeyle, "*Şimdi* hazır mıyız?" diye sordu.

Arabessa kızardığını gizleyen başlığına minnettardı. Cüppesini düzeltti, ikizlere başıyla işaret verdi ve çifte kapıdan geçen sırdaşlarını izledi.

Arabessa'nın asıl girişi tek başına yapmasına izin veriyorlardı.

Sakinleşmek için birkaç nefes aldı, kalbi ona önemli olan şeyleri hatırlatarak çarpıyordu. *Tahta layığım, müziğimden ibaret değilim. Evlat, abla, partner, sevgili, dost, savaşçı, hırsızım.*

Hırsız Kral'ım.

Son düşünceyle birlikte öne doğru ilerledi.

İçeri girdiğinde salondaki serin hava ısındı. Yüksek tavanlı, siyah taht odası sadece bakıldığında bile beklentiyle ürpermesine neden olan baş döndürücü bir manzara sunuyordu.

Bizim. İç içe geçmiş büyüsü damarlarında şakıyordu.

Tahta arkadan yaklaştı, platformun iki tarafında bekleyen Achak ve Zimri'nin yanından geçti. Kralın en yakın sırdaşları onu bekliyordu.

Tahta çıkarken ikisinin bakışlarını da hissedebiliyordu ancak dikkatini önüne, hedefindeki şeye odakladı. Görüşeceği ilk kişiler patikada toplanacaktı.

Tahta oturdu. Bu temasla birlikte büyüsünün mor ve gümüş iplikleri bir uğultuyla teninden saçıldı. Zihnindeki sayı-

sız ses, *Kralımız*, diye mırıldandı. Onu tarihleri, hikâyeleri, irfanlarıyla doldurdular. Arabessa artık sonsuz ve ebediydi.

Bedeninin ağırlığı yoktu, etrafını saran ve nabız gibi atan bulut kadar kuvvetliydi. Ellerinin becerisi dönmüştü, koçaklardaki kafataslarını kavrarken bir anlığına iyileşmişti. Arabessa artık zarif müziğini üretemeyecek olabilirdi fakat lütuflarının özgür kalabileceği başka bir kapı vardı. *Taht.*

Çenesini havaya kaldırdı, boynuzlu başlığının güven veren sıkılığıyla büyüsünün daha fazlasını etrafa saçtı.

Mor ve gümüş bağlar, bedeninden aşağı akarken tüyleri diken diken oldu.

Sakla, diye düşündü. *Bulut.*

Lütuflarının içinde gizlendikten sonra kralların üst üste binen sesiyle emir verdi. "Bekleyenlerin ilkini gönderin."

Önünde dönüp duran dumana rağmen ona yaklaşan ve platformunun kenarında diz çöken figürleri açıkça görebiliyordu. Arzularını, korkularını ve saygılarını sezebiliyordu.

Dikkatini saygıyla eğilen başlardan ayırmadı. Özgüveni iyice artarken hayat amacı ruhuna yerleşti. Arabessa bu krallığın hükümdarı, halkının kurtarıcısı, gizli mağara dünyasını mesken edinen tarih ve efsaneydi. Ancak kalbini memnuniyetle dolduran şey, yeni kazandığı sorumluluklar ya da özgür kalan lütufları değildi. Geleceğine bakarken bunun kendi seçimi olduğunu ve sevdikleri kişilerin de kendi tercihlerini yaptığını biliyordu. Babası hep istediği hayata kavuşmuş, kardeşleri uğruna çabaladıkları maceralara atılmış ve Zimri de kendi tasarladığı bir yola çıkmıştı.

Onu bu dünyanın kralı yapan ruh katmanlarının altında nabzı hızlandı.

Zimri buradaydı. Yanındaydı.

Hayatlarını pişmanlık duymadan yaşıyorlardı, kendi seçimlerini yapmak için savaşmışlardı.

Arabessa da hükmetmeyi seçmişti.

YAZARIN NOTU

Ben sanatçıların soyundan geliyorum. Büyükannem ve büyükbabalarım sanatçıydı, annemle babam da sanatçı. Genç yaştan itibaren açık fikirli olmanın, ilham bulmak için izleyip dinlemenin önemini anlattılar bana. Zira ilham en beklenmedik yerlerden gelebilir. Mousai Serisi de bir istisna değil. Bu seri iki şey ile ortaya çıktı: Ofiste geç saatlere çalışırken uzun bir koridorda yankılanan baston sesi ve babamın *Muses* (Müzler) adını verdiği bir resim. Babam bu resim için benden ve kız kardeşlerimden, ayrıca Botticelli'nin *Primavera* adlı resminden esinlenmişti. Daha sonra epik bir dünyaya dönüşecek bu ilham tohumları gibi kitaplarımdaki isimlerin ve yerlerin çoğu için de dünyamızdaki isimler ve yerlerden esinlendim. Her birini bir sebeple seçtim: uyandırdığı his, anlamı ya da ikisi birden. Mousai serisinde her karakterin ve mekânın ismi özenle üretildi ya da seçildi. Farklılıklarla dolu bir dünyayı kutlamak istedim. Aşağıda isimlendirmelerimin etimolojisini açıklayan bir çeşit ek bulabilirsiniz.

Mousai: Müzler (ilham perileri) sözcüğünden esinlenilmiş yeni bir sözcük.

Bassette: Özellikle Dolion Bassette'e ait bir soyadı. Eski Fransızca "mütevazı kökenden gelen" anlamına gelen *bassett* sözcüğünden esinlenildi.

Dolion Bassette (Jabari'nin ikinci hanesi Raveet'in kontu ve Hırsız Kral): Arabessa, Niya ve Larkyra'nın babası. Johanna'nın eşi. Hırsız Kral ve Jabari Konseyi üyesi. Dolion, Yunanca "aldatmak, kandırmak" anlamına gelen *dolioo* fiilinden üretilmiş bir isim. Bu ismi seçtim zira Dolion, Jabari'den Hırsızlar Krallığı'na pek çok maske takıp role bürünmek zorunda. En önemli rolü ise baba olması.

Raveet ise Ravneet isminden esinlenildi. Sözcüğün birden çok kaynağı var fakat ben "güneş gibi ahlak" anlamına gelen Hint Sanskritçe kökeninden esinlendim.

Johanna Bassette: Dolion'ın eşi ve Mousai'nin annesi. Çok kadim ve güçlü büyüyle kutsanmış biri. Johanna adı Alman, İsveç, Dan ve İbrani kültürleri de dahil olmak üzere pek çok kültürde var. Kökündeki sözcüğün asıl anlamının "Tanrı'nın lütfu" ve "zarif" olduğu söyleniyor, Johanna da öyle biri.

Mousai + Bassette kızları: Onlar için özellikle tempolu ve şiirsel isimler oluşturmaya çalıştım; isimlerini şarkı, dans ve müziğe dair büyülü lütuflarma bağlamak istedim.

Arabessa Bassette: En büyük kız kardeş. Arabessa, Bessa adından türetilen bir isim. Bessa bazı yerlerde Arnavutça kökenli olarak geçer ve "sadakat" demektir.

Niya Bassette: Ortanca kardeş. "Amaç" , "parıltı" , "ışıltı" ve "güzellik" anlamlarına gelen Nia (Kelt ve Svahili kökenli bir sözcük) isminden türetildi.

Larkyra Bassette: En küçük kardeş. Larkyra, ötücü bir kuş olan tarlakuşunun İngilizcesinden, yani "lark" sözcüğünden üretildi. Aynı zamanda "muziplik yapmak" ve "eğlenmek" anlamına gelen İngilizce *lark* fiilinden de ilham aldım.

Zimri D'Enieu: Zimri, "methiyem" ya da "müziğim" anlamına gelen İbranice bir isim. D'Enieu ise Fransız soyadlarından ilham alarak ürettiğim bir sözcük.

Achak: "Ruh" anlamına geliyor, Amerikan Yerlilerinin kullandığı bir sözcük. Bu adı ve anlamını gördüğümde anın-

da âşık oldum, geçmişinden tutun da ruhlarının birçok diyarda, birçok şekilde yaşaması da dahil olmak üzere Achak'ı anlattığını biliyordum.

Kattiva Volkov: İtalyanca "haylaz" ya da "kötücül" anlamına gelen *cattiva* sözcüğünden geliyor. Volkov ise "kurt" anlamına gelen Rusça bir soyadı. Kattiva'nın ismi "haylaz kurt" olarak çevrilebilir. Bu da hem onun doğasına uygun hem de ellerindeki kurt dövmelerinin sebebi.

Zhad Volkov: Rusça *zhadnyy* sözcüğünden türettim, "açgözlü" demek.

Alyona Volkov: Alyona bir anne olarak mükemmel bir rol model olmasa da Kattiva'nın hayatında bir anne şeklinde biraz da umut ışığı olmasını istedim. Alyona, Rusça kökenli bir isim, "parlak ışık" anlamına geliyor.

Charlotte: Bassette kız kardeşlerin nedimeleri ve sadık bakıcıları. Onu annem Cynthia ile bağlamak için C ile başlayan bir isim seçmek istedim.

Aadilor: Her şeyin var olduğu diyar. Aadilor, İngilizce "kişiden kişiye sözlü olarak aktarılan gelenekler ve bilgiler" anlamına gelen "lore" sözcüğünden türetildi

Obasi Denizi: Aadilor'daki tek deniz. Obasi sözcüğünün kökenindeki dil İgbo dili ve "yüce tanrının şerefine" ya da "Tanrı'nın şerefine" anlamına geldiği söyleniyor. Bu anlamı ve Obasi'nin su gibi dudaklardan dökülmesini sevdim. Bu denizin adının, kayıp tanrıların insanların yelken açması için böyle bir güzelliği bahşetmesi şerefine verildiğini düşünüyorum.

Jabari: Aadilor'un başkenti. Svahili dilinde Jabari "cesur" demektir, Arapça "hükümdar" anlamına gelen *jabbār* sözcüğünden gelir.

TEŞEKKÜRLER

Ağlama vakti geldi. İşte buradayız, biricik Bassette kardeşlerin maceralarının sonuna geldik. Arabessa, Niya ve Larkyra hayatımı değiştirdiler. Yazım tarzımın gelişmesini sağladılar. Yeni okuyucular topladılar. Kitapların her birini yazarken hayatımın çok farklı dönemlerindeydim. *Sonsuz Yağmurların Şarkısı*'nı yazarken âşık olup evlendim, *Yanan Denizin Dansı*'nı pandemide eve tıkılmışken ve hamileyken yazdım, *Ölümcül Tahtın Senfonisi*'nde ise ilk kez anne oldum. Bana kalırsa bu deneyimler, her karakter ve hikâyeleri için ihtiyacım olanı hissetmemi sağladı. Bu kitapları yazdığım yıllar çabucak geçmiş olsa da hayatımda bıraktıkları iz sonsuza dek sürecek. Bu yolculukta bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Bassette kardeşlere kitaplarının sayfaları ötesinde bir hayat verdiğiniz için teşekkür ederim. Kariyerimi hayal ürünü şeylerle sürdürmek gibi delice rüyamı gerçekleştirmemi sağlayan ve aşağıda adı geçen kişilere de özellikle minnettarım.

Eşim Christopher ve oğlum, kalbimin ışığı olduğunuz için teşekkürler. Ailem, ebeveynlerim ve bu kitaplara ilham veren üç kız kardeşim; siz hayal gücümün sınırlarını keşfettiğim ilk yerdiniz. Bu hayal gücünün büyüyüp filizlenmesine yardımcı olduğunuz için teşekkürler.

Brower Literary'deki menajerim Aimee Ashcraft ve Montlake'teki editörüm Lauren Plude: Larkyra'nın öyküsüne şans verdiğiniz ve diğer kardeşlerin hikâyelerini paylaşmanın kıymetini gördüğünüz için teşekkürler. Siz hanımlar mükemmelsiniz, zekânıza ve desteğinize hep hayranım.

Montlake ve Amazon Publishing ekiplerinde olup da bu serinin basılmasına, yayılmasına, okunmasına yardım eden herkese teşekkür ederim. Kitapların kapaklarını şaheserleriyle kutsayan efsanevi Micaela Alcaino'ya da buradan selamlarımı gönderiyorum.

Bu seriyi destekleyen, reklamını yapan ve heyecanını paylaşan bütün blog yazarlarının, eleştirmenlerin ve okurların önünde saygıyla eğiliyorum. Arabessa, Niya ve Larkyra sevginize minnettarlar. Niya daha çok, "Elbette bizi seviyorlar," diyor olabilir fakat bu pek şaşırtıcı değil. Bu kadar sıkı çalışmamın, mükemmelliğe erişmeye çalışmamın sebebi sizlersiniz. Hayalim, içine saklanıp oyunlar oynayabileceğimiz öyküler yaratmaya sonsuza dek devam etmek.

Kitap Kurdu

YAZAR HAKKINDA

E. J. Mellow, büyülü ve karmaşık kurgularıyla ünlü, ödüllü ve çoksatan bir yazardır. Eserleri birçok dile çevrilmiştir. *Buzzfeed* ve *Gizmodo* gibi sitelerin listelerinde yer alıp birçok Amazon kategorisinde bir numaraya ulaştı. Ayrıca *eLit Book Awards* ve *Next Generation Indie Book Awards*'tan da madalyalar aldı. Okuyucular onun "lirik, canlı ve yaratıcı" yazılarının onları "çarpıcı dünyalara" sürüklediğini söyledi. E. J. Mellow, aynı zamanda kadınlara yönelik hayır kurumlarını destekleyen ve edebiyat temalı bir bağış toplama kuruluşu olan *She Is Booked*'un da kurucu ortağıdır.

